

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Simmons_Dan-Deti_noci.PDB

PDB Name: Simmons-Děti noci
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 4.2.2006
Modification Date: 4.2.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Dan Simmons

Děti noci

Kapitola první

Jakmile se přestalo střílet, odletěli jsme do Bukurešti a přistáli na letišti Otopeni. Bylo krátce po půlnoci, dvacátého devátého prosince roku devatenáct set osmdesát devět. Byli jsme neoficiální „tým mezinárodních pozorovatelů“, takže nás uvítali u mého Learu a odvedli nás kolem zmátených úředníků, kteří pracovali na celnici po rumunské revoluci. Pak nás posadili do autobusu úřadu pro národní turistiku a odvezli do města. Připravili pro mě k letadlu invalidní vozík, ale odmítl jsem ho a došel k autobusu po svých. Nebylo to moc snadné.

Donna Wexlerová z amerického velvyslanectví ukázala na stopy dvou kulek ve zdi kousek od autobusu, ale doktor Aimslea jen ukázal z okna. Vyrazili jsme po kruhové silnici, která mířila k dálnici, a na kulky jsme zapomněli.

Kolem cesty stály tanky, jaké používají v Rusku. Čekaly tam jako taxíky, dlouhé hlavně namířené na cestu z letiště.

Chodníky a střechu letiště zdobily pytle s pískem, žluté světlo sodíkových lamp ozařovalo přílby a pušky hlídajících vojáků, jejichž tváře se topily ve stínech. Kolem tanků spali další muži, někteří na sobě měli vojenské uniformy, někteří otrhané oblečení revoluční milice. Chvilí se mi zdálo, že se na chodnících povalují těla mrtvých Rumunů. Zadržel jsem dech a uklidnil se až když se jedno tělo pohnulo a další si zapálilo cigaretu.

„Minulý týden odrazili několik protiútoků loajálních jednotek a oddílů Securitate,“ zašeptala Donna Wexlerová. Z jejího tónu bylo jasné, že je to nepříjemné téma... něco jako sex.

Radu Fortuna, mužik, kterého nám spěšně představili na terminálu jako našeho průvodce a spojku s dočasnou vládou, se obrátil a zašklebil se, jako by mu nevalil ani sex, ani politika. „Zabili hodně Securitate!“ vykřikl a ještě víc se rozzářil. „Ceaucescovi lidi zkusili třikrát obsadit letiště... třikrát je zabili.“

Wexlerová přikývla a usmála se. Konverzace jí byla zřejmě nepříjemná. Do uličky se naklonil doktor Aimslea. Světlo posledních sodíkových lamp se odrazilo od jeho holé hlavy, pak jsme se dostali do tmy prázdné dálnice.

„Takže Ceaucescův režim skutečně skončil?“ obrátil se k Fortunovi.

V šeru jsem spatřil úsměv. „Ceaucescu skončil, ano,“ souhlasil. „Vzali ho i s tou jeho hnusnou manželkou do Tirgoviste, víte... udělali, jak tomu říkáte... soud.“ Radu Fortuna se znovu zasmál, dětský a zároveň krutý smích.

Zachvěl jsem se. V autobusu se netopilo.

„Proběhl soud,“ pokračoval Fortuna, „a žalobce říká: Jste oba cvoci? Chápete, kdyby byli Ceaucescu a paní Ceaucescuová cvoci, pak je armáda jenom poslala na sto let na psychiatrii. Jako naši kamarádi Rusové. Chápete? Ale Ceaucescu povídá: Cože? Cože? Cvoci... Jak se opovažujete... jaká provokace! A jeho žena říká: Jak to můžete říct matce národa? Tak žalobce říká: Dobrá, ani jeden z vás není cvok. Sami to říkáte. A vojáci potom losovali, všichni chtěli. Pak ti šťastní vzali rodinu Ceaucesců na dvůr a stříleli jim do hlavy.“

Fortuna se nadšeně zasmál, jako by si vybavil oblíbený vtip. „Jo, režim skončil,“ obrátil se k doktorovi Aimsleovi.

„Možná pár tisíc Securitate, ještě to neví a pořád střílí lidi, ale brzy bude po všem. Větší problém je co udělat se třetinou lidí, co špiclují pro starou vládu, co?“

Znovu se zasmál a já spatřil v reflektorech příjíždějícího armádního nákladáku, jak pokrčil rameny. Na vnitřní straně oken se srážela voda a pomalu mrzla. Měl jsem ztuhlé prsty a téměř necítil nohy v polobotkách, které jsem si vzal ráno. Když jsme se dostali do města, seškrábal jsem trochu ledu z okna.

„Vím, jste důležití lidé ze západu,“ pokračoval Radu Fortuna, jeho dech se měnil v páru, která se zvedala ke stropu autobusu jako duše zemřelého. „Vím, jste slavný západní milionář, pan Vernor Deacon Trent, který platí tuto návštěvu,“ dodal a ukázal na mě, „ale bojím se, že jsem zapomněl ostatní jména.“ Donna Wexlerová nás představila: „Doktor Aimslea patří k Organizaci pro světové zdraví... Otec Michael O'Rourke reprezentuje arcidiecézi z Chicaga a Nadaci za záchranu dětí.“

„Ach, dobrá, že tu máme kněze,“ vydechl Fortuna a já zaslechl ironii v jeho hlasu.

„Doktor Leonard Paxley, bývalý profesor ekonomie na Univerzitě v Princetonu,“ pokračovala Wexlerová, „nositel Nobelovy ceny za ekonomiku z roku devatenáct set sedmdesát osm.“

Fortuna se uklonil.

Paxley nepromluvil během celého letu z Frankfurtu a teď se ztrácel v nadměrném kabátu a šále, stařík, který hledá volnou lavičku v parku.

„Vítáme vás,“ promluvil Fortuna, „přestože naše země teď nemá žádnou ekonomii.“

„Sakra, pořád je tady taková zima?“ ozval se hlas z kabátu a šály. Nositel Nobelovy ceny a bývalý profesor zadupal. „Je tady zima, že by upadly koule i bronzovému buldokovi.“

„A pan Carl Berry, který reprezentuje americký Telegraf a telefon,“ pokračovala Wexlerová rychle. Tlustý obchodník vedle mě zabafal z dýmky, pokynul Fortunovým směrem a vrátil se k dýmce, jako by byla jediným zdrojem tepla. Okamžitě jsem si představil, jak se všichni choulíme v autobusu kolem žhnoucích uhlíků v jeho dýmce.

„A jak říkáte, našeho sponzora, pana Trenta, už znáte,“ dokončila Wexlerová.

„Jo,“ přikývl Radu Fortuna. Díval se na mě přes kouř dýmky a páru vlastního dechu, třpytily se mu oči. Málem jsem v nich spatřil vlastní obraz – velmi starý muž s propadlými očima, unavený po cestě, seschlé tělo v drahém obleku a kabátu. Určitě jsem vypadal starší než Paxley, starší než Metuzalém. .. starší než samotný Bůh.

„Věřím, že už jste Rumunsko navštívil, že?“ pokračoval Fortuna. Všiml jsem si, jak se mu rozzářily oči, když jsme se dostali do osvětlené části města. Krátce po válce jsem se dostal do Německa. Scénérie za oknem byla podobná. Na náměstí před palácem stály další tanky, černé tvary, které by člověk klidně považoval za hromady chladného kovu... kdyby náš autobus nesledovaly hlavně. Spatřil jsem ohořelé vraky aut a obrněné vozidlo, které připomínalo kus špinavého železa. Odbočili jsme vlevo a minuli knihovnu univerzity. Zlatá kopule a zdobená střecha se propadly mezi špinavé a rozstřílené zdi.

„Ano,“ přikývl jsem, „už jsem tady byl.“

Fortuna se ke mně naklonil. „A tentokrát tady možná některá z vašich korporací otevře továrnu, co?“

„Možná.“

Nespouštěl mě z očí. „Tady pracujeme hodně levně,“ zašeptal, takže to slyšel možná jen Carl Berry. „Hodně levně. Práce je tu hodně levná. Život je tu hodně levný.“

Odbočili jsme doleva, opustili prázdnou Calea Victoriei, znovu doprava na Bulevardul Nicolae Balcescu, pak autobus těžce zastavil před nejvyšší budovou ve městě, dvacetiposchodovým hotelem Intercontinental.

„Ráno, gentlemani,“ pozdravil nás Fortuna, postavil se a pokynul k ozářené hale, „spatříme nové Rumunsko. Přejí bezesnou noc.“

Kapitola druhá

Celý příští den naše skupina strávila na setkání se „zástupci“ přechodné vlády, kterou představovali především členové nedávno vzniklé Fronty národní spásy. Byla taková tma, že se rozsvítily lampy na širokém Bulevardul N. Balcescu a Bulevardul Republicii. V budovách se netopilo... alespoň se nám to zdálo... a lidé, se kterými jsme hovořili, vypadali všichni stejně, na sobě příliš velké hnědé kabáty. K večeru už jsme měli za sebou rozhovor s jedním Gărescuem, dvěma Tismaneanu, jedním Borosoiuem (který vůbec nebyl mluvčím nové vlády, neboť ho krátce po našem odchodu zatkl), s několika generály – včetně Popascua, Lupoie a Diurgia, nakonec se skutečnými vůdci včetně Petre Romana, předsedy přechodné vlády, a Iona Iliesca s Dumitru Maziluem, který byl prezidentem a viceprezidentem Ceaucescova režimu.

Všichni říkali to samé: „Vedeme celý národ a jakákoliv pomoc bude dobrá.“ Ke mně se chovali co nejuctivěji, neboť znali mé jméno a věděli, kolik mám peněz. Přesto byli pořád nervózní a připomínali náměsíčné lidi, kteří se procházejí uprostřed chaosu.

Večer jsme se vrátili do Intercontinentalu a spatřili dav lidí – většinou vypadali jako úředníci, kteří opouštějí kamenné úly v centru města – jak bije tři muže a jednu ženu. Radu Fortuna se usmál a ukázal na široké náměstí před hotelem, kam se sbíhali lidé. „Tam... na Univerzitním náměstí... minulý týden... když lidé demonstrovali a zpívali, chápete? Armádní tanky přejely lidi, další zastřelili. Toto jsou nejspíš informátoři Securitate.“

Než autobus zastavil před hotelem, ještě jsme spatřili vojáky v uniformách, jak odvádí podezřelé informátory, strkají do nich pažbami automatických zbraní, zatímco dav je pořád tluč a plive na ně.

„Neuděláte omeletu bez pár rozbitých vajec,“ zamručel náš emeritní profesor.

Otec O'Rourke se na něj zlobně podíval a Radu Fortuna se souhlasně zasmál.

„Možná vás napadlo, proč nebyl Ceaucescu lépe připraven na útok,“ poznamenal doktor Aimslea po večeři. Zůstali jsme v jídelně, neboť tam bylo větší teplo než v pokojích. Kolem se bezcílně potulovali číšníci a vojáci. Hlučná společnost reportérů rychle dojedla a odešla, aby se napila a vyměnila si cynické poznámky.

Radu Fortuna se k nám připojil při kávě a teď nám ukázal své mezery mezi zuby. „Chcete vědět, jak byl Ceaucescu připravený?“

Aimslea, Otec O'Rourke i já jsme souhlasili. Carl Berry odešel do svého pokoje, aby zavolal do Států, a doktor Paxley ho sledoval a bručel něco o tom, že musí brzy do postele. Fortuna nás odvedl chladnými a tmavými uličkami k černým troskám prezidentského paláce. Ze stínů se vynořil voják, zvedl AK-47 a něco vykřikl. Fortuna tiše promluvil a za chvíli jsme mohli pokračovat.

V paláci nezůstala žádná světla, jen pár ohňů v sudech, okolo kterých spali příslušníci milice a vojáci. Všude se válel nábytek, závěsy stržené ze sedmimetrových oken, tapety ležely na zemi, na dlaždičkách jsme rozeznali tmavé fleky. Fortuna nás vedl úzkou chodbou, minuli jsme několik soukromých pokojů a zastavili se u nenápadné skříně. Uvnitř jsme našli jen tři lampy. Fortuna je rozsvítil, jednu podal Aimsleovi a jednu mně. Pak se dotkl zadní stěny, která ustoupila, a objevilo se kamenné schodiště.

„Pane Trente,“ začal Fortuna a zamračil se na mou hůl a roztřesené stařecké ruce. Světlo lampy vrhalo živé stíny. Natáhl ruku. „Je to hodně schodů. Snad...“

„Zvládnu to,“ procedil jsem přes sevřené zuby. Nechal jsem si lampu.

Radu Fortuna pokrčil rameny a vedl nás dolů.

Další půlhodina mi připadala jako sen, jako halucinace. Schodiště ústilo do komor plných ozvěn, objevili jsme celý labyrint kamenných tunelů a dalších schodů. Fortuna nás vedl dál, světla lamp se odrážela od kulatých stropů a vlhkých kamenů.

„Můj Bože,“ zašeptal doktor Aimslea po deseti minutách, „jsou to celé kilometry.“

„Ano, ano,“ usmál se Radu Fortuna. „Mnoho kilometrů.“

Objevili jsme komory s automatickými zbraněmi na policích a plynovými maskami na věšácích, velící centra s vysílačkami a televizními monitory. Všechny byly zhasnuté, některé rozbité, jako by si na nich vylilo vztek několik šílenců se sekerami. Ale některé byly ještě přikryté igelitem a čekaly na chvíli, kdy je operátoři znovu zapnou. Objevili jsme kasárna s palandami, kamna a petrolejové hořáky, které bychom potřebovali do hotelu. Některých místností se nikdo ani nedotkl, jiné byly v panice evakuovány nebo se tam střídalo. Na zdech i na podlaze byla krev, fleky nám připadaly ve světle lamp černé.

Ve vzdálených částech tunelů jsme objevili těla, některá se válela ve vodě, další se ukrývala za rychle postavenými barikádami na křižovatkách podzemních ulic. Kamenné podzemí páchlo jako jatka.

„Securitate,“ vysvětlil Fortuna a plivl na muže v hnědé košili, který ležel tváří ve zmrzlé kaluži. „Uprchlí sem dolů jako krysy a jako krysy jsme je zabili. Chápete?“

Otec O'Rourke poklekl vedle jedné mrtvoly a sklopil hlavu. Pak se pokřižoval a vstal. V jeho tváři nebyl vidět šok ani odpor. Někdo mu říkal, že vousatý kněz byl ve Vietnamu.

Ozval se doktor Aimslea: „Ale Ceaucescu sem neustoupil... že?“

„Ne.“ Fortuna se usmál.

Doktor se rozhlédl kolem. „Proboha, proč ne? Kdyby tady zorganizoval odpor, mohli tu zůstat celé měsíce.“

Fortuna pokrčil rameny. „Ta přišera místo toho utekla v helikoptě. Ulítla... ne? Uletěla, jo... uletěla do Tirgoviste, sedmdesát kilometrů odtud, chápete? Jiní lidé ho viděli s jeho svinskou ženou nasedat do auta. Chytili je.“

Doktor Aimslea posvítil do dalšího tunelu, odkud přicházel neuvěřitelný zápach. Rychle obrátil lampu na druhou stranu. „Ale zajímalo by mě, proč...“

Fortuna popošel kupředu a nepříjemné světlo odhalilo starou jizvu na jeho krku, které jsem si předtím nevšiml. „Říkají, že jeho... poradce... temný poradce... mu řekl, ať sem nejde.“ Usmál se.

Otec O'Rourke zíral na Rumuna. „Temný poradce. Zní to, jako by poradce byl ďábel.“

Radu Fortuna přikývl.

Doktor Aimslea zavrčel. „A ten Ďábel utekl? Nebo je to jeden z těch chudáků, co jsme tady viděli?“

Náš průvodce neodpověděl, místo toho zamířil do jednoho ze čtyř tunelů před námi. Kamenné schody vedly nahoru.

„Do národního divadla,“ poznamenal tiše a ukázal kupředu. „Bylo poškozeno, ale nezničeno. Váš hotel je vedle.“

Kněz, doktor a já jsme začali stoupat, lampy vrhaly stíny na pět metrů vysoký kamenný strop. Otec O'Rourke se zastavil, obrátil se a podíval se dolů na Fortunu.

„Nepůjdete?“

Malý průvodce se usmál a zavrtil hlavou. „Zítřka vás vezmu tam, co to všechno začalo. Zítřka jedeme do Transylvánie.“

Doktor Aimslea se na nás usmál. „Transylvánie,“ zopakoval. „Duch Bely Lugosiho.“ Obrátil se, aby ještě něco řekl Fortunovi, ale mužik už byl pryč. Nespatřili jsme ani světlo jeho lucerny, ani nezaslechli ozvěnu jeho kroků v tunelu.

Kapitola třetí

Letěli jsme do Timisoary, města v západní Transylvánii, kde žilo tři sta tisíc obyvatel. Let byl utrpením, neboť jsme cestovali ve starém Tupolevu, který patřil Taromu, státním aerolinkám. Úřady mi nepovolily vnitrostátní přelety v mém Learu. Měli jsme štěstí. Pravidelný let odložili jen o hodinu a půl. Celou cestu jsme letěli v mracích a na palubě nebyla žádná světla. Ale nevadilo to, neboť nás neobsluhoval žádný personál, nikdo nenosil jídlo a pití. Doktor Paxley si celou cestu stěžoval, ale trysky hučely a kov sténal ve vzdušných proudech a bouřkových mracích, takže ho nebylo slyšet.

Když jsme startovali, chvíli předtím, než jsme se dostali do mraků, se Fortuna naklonil přes uličku a ukázal na zasněžený ostrov na jezeře, které muselo ležet nějakých třicet kilometrů na sever od Bukurešti. „Snagov,“ poznamenal a sledoval mou reakci.

Podíval jsem se dolů, a než mi mraky zastřely výhled, spatřil jsem tmavý kostelík. Obrátil jsem se zpět k Fortunovi.

„Ano?“ „Je tam pohřbený Vlad Tepes,“ vysvětlil Fortuna a pořád mě sledoval. Příjmení vyslovil jako „Čepeš“.

Přikývl jsem. Fortuna si znovu začal číst jeden z našich časopisů Time, přestože nikdy nepochopím, jak se mohl soustředit na čtení během tak divokého letu. Chvilí nato se předklonil Carl Berry, který seděl za mnou, a zašeptal: „Kdo je ten Vlad Tepes? Zemřel při bojích?“

V kajutě byla taková tma, že jsem málem nerozeznal jeho obličej vzdálený pouze několik centimetrů ode mě. „Dracula,“ odpověděl jsem.

Berry vydechl, znovu se opřel a utáhl si bezpečnostní pás, neboť jsme se dostali do skutečné turbulence.

„Vlad Napichovač,“ zašeptal jsem, ale nikdo mě neposlouchal.

Vypadla elektřina, takže márnici chladila jen otevřená okna. Bylo tady málo světla, které ještě tlumily tmavě zelené zdi, špinavá okna a mraky na obloze. Přesto jsme rozeznali řady mrtvol na stolech a všude na podlaze. Museli jsme opatrně našlapovat mezi ztuhlé nohy, bílé tváře a nafouklá břicha. Oklikou jsme se dostali do středu místnosti, kde na nás čekali Fortuna s rumunským lékařem. Dlouhá místnost ukrývala nejméně tři, možná čtyři sta těl... a to nepočítám nás.

„Proč tyto lidi nepohřbili?“ naléhal Otec O'Rourke, šátek přes obličej. Byl na něm vidět vztek. „Od vraždění uplynul nejméně týden, ne?“

Fortuna to přeložil timisoarskému doktorovi, který jen pokrčil rameny. Fortuna ho napodobil. „Jedenáct dnů od Securitate, ti to udělali,“ doplnil. „Pohřby brzy. To... jak tomu říkáte?... zdejší autority, chtějí to ukázat západním reportérům a důležitým lidem, jako jste vy. Podívejte, podívejte.“ Rozhodil ruce a předvedl málem pyšné gesto. Šéfkuchař, který se chlubí jídlem, jež sám připravil.

Na stole před námi ležela mrtvola nějakého staříka. Tupý předmět mu amputoval ruce a nohy. Na břicho a genitáliích měl popáleniny, na hrudi otevřené rány, které mi připomněly Vikingem pořízené fotografie řek a kráterů na Marsu.

Ozval se rumunský doktor a Fortuna překládal: „Říká, že Securitate mají kyselinu. Chápete? A tady...“

Na zemi ležela mladá žena, roztržené šaty odhalily její tělo od řader k přirození. Uvědomil jsem si, že to, co jsem původně považoval za roztrhané červené hadry, byly ve skutečnosti červené kusy břicha a podbřišku. Na klíně jí leželo téměř donošené sedmiměsíční dítě, které připomínalo odhozenou panenku. Narodil by se jí chlapec.

„A tady,“ pokračoval Fortuna, popošel labyrintem končetin a ukázal.

Chlapci muselo být deset let. Jeho kůže připomínala (po smrti a týdnu stráveném v zimě) pergamen, ale přestože se nafoukla, pořád byl vidět ostenatý drát okolo jeho kotníků a zápěstí. Ruce měl svázané dozadu a obě ramena měl vykloubená. Do očí se mu dostaly mouchy a vrstva vajíček připomínala bílé brýle.

Emeritní profesor Paxley zaskučel a klopýtal ven z místnosti, málem zakopl o těla na podlaze. Zdálo se, jako by ho zkroutená ruka jednoho staříka na podlaze chytila za nohavici.

Otec O'Rourke chytil Fortunu za kabát a téměř ho zvedl ze země. „Proč nám to sakra ukazujete?“

Fortuna se zašklebil. „Jsou tu další, Otče. Pojd'te.“

„Ceaucescovi říkali upír,“ prohlásila Donna Wexlerová, která se k nám připojila později.

„A tady v Timisoare to začalo,“ dodal Carl Berry, zabafal z dýmky a podíval se na šedivou oblohu, šedivé budovy, šedivé ulice a šedivé lidi, kteří se procházeli v matném světle.

„Tady v Timisoare začala poslední exploze,“ pokračovala Wexlerová. „Mladší generace byla pořád víc a víc neklidná. Dá se říct, že ji Ceaucescu stvořil a podepsal si tím trest smrti.“

„Stvořil generaci,“ zopakoval Otec O'Rourke a zamračil se. „Vysvětlíte to.“

Wexlerová to vysvětlila. Ceaucescu zakázal v polovině šedesátých let potraty, zastavil dovoz antikoncepčních léků a vyhlásil, že ženy mají povinnost přinášet státu mnoho dětí. A co bylo důležitější, vláda nabídla prémie za porod a snížení daní rodinám, které uposlechly vládní snahu o zvýšení porodnosti. Rodiny, které měly méně než pět dětí, dostaly pokutu a sužovaly je tvrdé daně. Wexlerová nám vysvětlila, že v letech 1966 – 1976 došlo ke čtyřicetiprocentnímu nárůstu porodnosti, ale současně vzrostla úmrtnost dětí.

„Na konci osmdesátých let vzešlo jádro revoluce právě z nadměrného množství lidí kolem dvaceti let,“ pokračovala Donna Wexlerová. „Neměli práci, nemohli se dostat na vysokou... neměli ani slušné ubytování. Právě oni začali protestovat v Timisoare a na ostatních místech.“

Otec O'Rourke přikývl. „Je to ironické... ale správné.“

„Samozřejmě,“ pokračovala Wexlerová, zatímco se zastavila u železniční stanice, „většina vesnických rodin nemohla vychovávat další děti.“ Zastavila se a objevily se rozpaky.

„Co se tedy stalo s těmi dětmi?“ zeptal jsem se. Přestože nebyl ještě večer, světlo už vystřídalo zimní soumrak. V této části hlavní třídy Timisoary nesvítily lampy. V dálce hučela lokomotiva.

Velvyslankyně zavrtěla hlavou, ale ozval se Radu Fortuna: „Dnes večer pojedeme vlakem do Sebesu, Sibiu, Copsa Mica a Sighisoary. Uvidíte, kam děti šly.“

Zimní večer za okny vlaku se změnil na zimní noc. Vlak projížděl pohořím, kde se tyčily hory připomínající zkažené zuby, ale tehdy jsem si nemohl vzpomenout, zda je to hřeben Fágáras nebo nižší Bucegi Karpaty. Smutné vesničky a sešlé zemědělské usedlosti pohltila tma, kterou občas rušilo jen světlo petrolejky ve vzdálených oknech. Zmocnila se mě dokonalá iluze a zdálo se mi, že cestuji těmito horami v patnáctém století, spěchám v kočáře na hrad na řece Arges, prchám horskými průsmyky před nepřáteli, kteří...

Uvědomil jsem si, že usínám. Silvestr, poslední noc roku devatenáct set osmdesát devět.

Úsvit chystal počátek posledního desetiletí milénia, ale pohled z oken připomínal patnácté století. Jediným znamením moderní doby, na které jsme narazili po odjezdu z Timisoary, bylo pár vojenských vozidel na zasněžených cestách a dráty elektrického vedení, které se zvedaly nad stromy. Pak zmizely i tyto nepatrné talismany a zůstaly jen vesničky, petrolejky, zima a povozy tažené hubenými koňmi, na kterých se krčili lidé ve vlněných oblecích. A jak vlak uháněl kupředu, i vesnické ulice se vyprázdnily. Uvědomil jsem si, že některé se topí v úplné tmě, přestože není ani deset hodin večer. Když jsem se naklonil k oknu a setřel námrazu ze skla, pochopil jsem, že vesnice jsou mrtvé – stržená stavení, rozbourané kamenné zdi, zdemolované zemědělské usedlosti.

„Systematizace,“ zašeptal Radu Fortuna, který se objevil vedle mě. Kousal cibuli.

Nežádal jsem ho o vysvětlení, ale náš průvodce a spojenec se usmál a pokračoval: „Ceaucescu chtěl zničit vše staré. Zboural vesnice, přestěhoval tisíce lidí do měst na místa jako Třída vítězství socialismu v Bukurešti... kilometry a kilometry vysokých budov. Ale než je tam přestěhoval, nedokončil domy. Žádné topení. Žádná voda. Žádná elektřina... Víte, že elektřinu prodává cizím zemím. Takže lidi z vesnice, mají tady malý domek, rodina tady tři, možná čtyři sta let, ale teď žije na devátém poschodí cihlového domu v divném městě... žádná okna, studený vítr fouká dovnitř. Vodu musí nosit celý kilometr, pak devět poschodí nahoru.“

Ukousl si cibule a spokojeně přikývl.

„Systematizace.“ Zmizel v zakouřené uličce.

Míjeli jsme tmavé hory. Znovu jsem začal klimbat... minulou noc jsem spal jen málo a noc předtím v letadle jsem nespál vůbec... ale najednou jsem se probudil a zjistil, že se emeritní profesor posadil vedle mě.

„Sakra, není tady topení,“ zašeptal a přitáhl si šálu. „Člověk by věřil, že všichni ti vidláci, kozy, slepice a ostatní zvířata v této takzvané první třídě vyprodukují nějaké teplo, ale je to tady studené jako koza drahé madam Ceaucescové.“

Zamrkal jsem nad jeho přirovnáním.

„Ve skutečnosti,“ pokračoval doktor Paxley spiklenecky, „to není tak zlé, jak říkají.“

„Ta zima?“ zeptal jsem se.

„Ne, ne. Ekonomie. Ceaucescu je možná jediný vůdce národa v tomto století, který skutečně splatil dluhy své země. Samozřejmě musel vyvážet jídlo, elektřinu a většinu zboží do ostatních zemí, ale Rumunsko nemá žádný zahraniční dluh. Vůbec žádný.“

„Hmmm,“ zavrčel jsem a snažil si vzpomenout na sen, který se dostavil, když jsem usínal. Něco o krvi a železu.

„Obchod je v plusu na jedna celá sedm miliardy dolarů,“ pokračoval Paxley a naklonil se ke mně, takže jsem poznal, že i on si dal k večeři cibuli. „A západu nedluží nic a Rusům také nic. Neskutečné.“

„Ale lidé tady hladoví,“ upozornil jsem ho jemně. Wexlerová a Otec O'Rourke spali na sedadle před námi. Voustatý kněz něco tiše mumlal, jako by bojoval se špatným snem.

Paxley jen mávl rukou. „Až se spojí Německo, víte, kolik budou muset západní Němci investovat, aby předělali infrastrukturu na východě?“ Ani nepočkal na mou odpověď a pokračoval: „Sto miliard německých marek... a to je jen finanční injekce. V Rumunsku je infrastruktura tak špatná, že nebude co bourat. Jen zrušit průmyslové šílenství, na které byl Ceaucescu tak pyšný, využít levnou pracovní sílu... můj Bože, člověče, jsou jako nevolníci... a vybudovat jakoukoliv industriální infrastrukturu, jakou potřebujete. Jihokorejský model, Mexiko... vše otevřené pro západní korporaci, která je ochotná riskovat.“

Předstíral jsem, že znovu usínám a emeritní profesor odešel, aby našel někoho jiného, komu vysvětlí ekonomické plány. Postupovali jsme do transylvánských hor a vesnice se topily ve tmě.

Do Sebesu jsme dorazili před úsvitem a nějaký úředník nás odvezl do sirotčince.

Ne, sirotčinec je moc slušné slovo. Byl to sklad, kde se netopilo o nic víc než v chladicích boxech, jaké jsme doposud navštívili, nikde žádné ozdoby, jen špinavé dlaždičky na podlaze, oprýskané odporně zelené zdi a šedivé stropy. Hlavní místnost měřila nejméně sto metrů.

Všude samé kolébky.

I tentokrát je to příliš nadnesené slovo. Nebyly to kolébky, ale nízké kovové klece bez poklopu. V klecích se choulily děti. Spatřili jsme novorozence i desetileté jedince. Nikdo z nich neuměl chodit, všechny děti byly nahé nebo na sobě

měly špinavé hadry. Některé křičely nebo tiše plakaly a do chladného vzduchu se zvedala pára jejich dechu. Kolem postávaly ženy s přísnými tvářemi a sesterskými čapkami, kouřily cigarety a občas zašly mezi klece, aby dětem podaly láhev... někdy ji dostalo sedmi, možná osmileté dítě... častěji rozdávaly pohlavky, aby děti ztichly.

Úředník a ředitel, který kouřil jednu cigaretu za druhou, nám dlouze popisovali „sirotčinec“, ale Fortuna se ani neobtěžoval s překladem. Pak nás odvedli na druhou stranu a otevřeli vysoké dveře.

Spatřili jsme další a ještě větší místnost. Ranní světlo odhalilo tváře v klecích. Tato místnost ukrývala určitě tisíce dětí, ale žádnému z nich nebylo víc než dva roky. Některé plakaly, dětský nářek se odrážel od okolních dlaždiček, ale většinou byly tak slabé, že nenařikaly, jen apaticky ležely na špinavých hadrech. Některé děti se choulily a byly vyhladovělé. Některé musely být mrtvé.

Radu Fortuna se obrátil a založil si ruce. Usmíval se. „Už víte, kam jdou děti, jo?“

Kapitola čtvrtá

V Sibiu jsme našli ukryté děti. V hlavním městě Transylvánie, kde žilo sto sedmdesát tisíc lidí, stály čtyři sirotčince a všechny byly větší a smutnější než ten v Sebesi. Doktor Aimslea trval na tom, aby nám ukázali děti postižené AIDS. Ředitel státního sirotčince Strada Cetatii tři sta devatenáct, staré budovy bez oken, která se ukrývala ve stínech městských hradeb ze šestnáctého století, odmítl přiznat, že nějaké děti s AIDS vůbec existují. Odmítl nás vpustit do sirotčince. Dokonce nechtěl přiznat, že je ředitelem státního sirotčince Strada Cetatii tři sta devatenáct. Přestože to měl napsáno na dveřích kanceláře i na vizitce na svém stole.

Fortuna mu ukázal naše cestovní doklady, povolení a osobní dopis a žádost o spolupráci od současného ministerského předsedy Romana, prezidenta Iliescu a viceprezidenta Mazilu.

Ředitel se zašklebil, natáhl z krátké cigarety, zavrtěl hlavou a řekl něco odmítavého. „Mé příkazy jsou z ministerstva zdravotnictví,“ přeložil Radu Fortuna.

Na spojení s hlavním městem jsme čekali téměř celou hodinu, ale Fortuna nakonec promluvil s kanceláří ministerského předsedy, odkud zavolali ministři zdravotnictví, který slíbil, že okamžitě promluví se státním sirotčincem Strada Cetatii tři sta devatenáct. Dvě hodiny na to někdo zavolal a ředitel zavrčel na Fortunu, zahodil cigaretu na dlaždičky, vykřikl na zřízence a podal Fortunovi kroužek klíčů.

Oddělení případů postižených AIDS se ukrývalo za čtyřmi zamčenými dveřmi, nebyly tam žádné sestry ani doktoři... žádní dospělí. Ani kolébky. Nemluvnata a malé děti seděly na dlaždičkách nebo bojovaly o místo na jedné z půltuctu holých a špinavých matrací, které se válely u vzdálené zdi. Děti byly nahé a měly holé hlavy. Místnost bez oken osvětlovalo několik čtyřicetiwattových žárovek, které visely deset metrů od sebe. Některé děti seděly v matném světle a sledovaly oteklýma očima žárovky jako nějaké slunce, ale většina ležela ve stínech. Když jsme otevřeli ocelové dveře, starší děti prchaly po čtyřech, aby unikly světlu.

Bylo vidět, že každých pár dnů stříkají podlahu hadicí – na rozpraskaných dlaždičkách zůstaly skvrny – ale jinou hygienu tady děti nepoznaly. Donna Wexlerová, doktor Paxley a pan Berry se obrátili a uprchli před zápachem. Doktor Aimslea zaklel a udeřil pěstí do kamenné zdi. Otec O'Rourke chvíli zíral, jeho irské rysy zrudly, pak se vydal k dětem, dotýkal se jich, tiše šeptal jazykem, který neznaly a zvedal je ze země. Tušil jsem, že je nikdy nikdo nepochoval, možná se jich nikdy nikdo nedotkl.

Radu Fortuna nás sledoval do místnosti. Už se neusmíval. „Soudruh Ceaucescu nám řekl, že AIDS je kapitalistická nemoc,“ zašeptal. „V Rumunsku nejsou žádné oficiální případy AIDS. Žádné.“

„Můj Bože, můj Bože,“ mumlal doktor Aimslea a obcházel děti. „Většina z nich je v pokročilém stádiu AIDS. Trpí

podvýživou a akutním nedostatkem vitamínů.“ Vzhledla v jeho očích ukrytých za brýlemi se objevily slzy. „Jak dlouho jsou tady?“

Fortuna pokrčil rameny.

„Většinou nejspíš od narození. Rodiče je sem dali. Děti nechodí ven, proto neumí chodit. Nikdo je nedrží, když to zkoušejí.“

Doktor Aimslea začal nadávat, až se zdálo, že se z chladného vzduchu kouří. Fortuna přikývl.

„A nikdo nezdokumentoval ty... tuto... tragédii?“ zeptal se doktor Aimslea roztřeseným hlasem.

Tentokrát se Fortuna usmál. „Ach, ano, ano. Doktor Patrascu z Institutu virologie Stefana S. Nicolaua. Říká, že se to děje tři... možná čtyři roky. První dítě, co testoval, bylo nakažené. Myslím, že šest ze čtrnácti má AIDS. Všechna města, všechny státní domy kam šel, mnoho, mnoho nemocných dětí.“

Doktor Aimslea přestal svítit baterkou do očí nemluvně v komatu a postavil se. Chytil Fortuna za kabát a chvíli jsem věřil, že ho udeří do tváře. „Prokrista, člověče, copak to nikomu neřekl?“

Fortuna na něj lhostejně zíral. „Ach, ano. Doktor Patrascu řekl ministerstvu zdravotnictví. Oni řekli, ať toho hned nechá. Zrušili jeho semináře o AIDS... pak spálili jeho věci a... jak tomu říkáte? Ty papíry... programy. Zabavili mu tištěné programy a spálili je.“

Otec O'Rourke položil dítě na zem. Hubené ruce dvouleté holčičky se kněže držely, dítě vydávalo zoufalé zvuky – chtělo, aby ho znovu zvedl. Zvedl ho a opřel si holou hlavu plnou strupů o tvář. „Proklínám je,“ zašeptal, jako by dával pozhánání. „Proklínám ministerstvo. Proklínám tu svinu dole. Navždy proklínám Ceaucesca. Ať shoří v pekle.“

Doktor Aimslea se zvedl od batolete, které mělo vidět žebra a nafouklé břicho. „Toto dítě je mrtvé.“ Znovu se obrátil k Fortunovi.

„Jak se to sakra může stát? Tolik AIDS snad mezi lidmi není, ne? Nebo jsou to děti drogově závislých?“

Spatřil jsem otázku v jeho očích. V zemi, kde si průměrná rodina nemůže koupit dostatek jídla a výroba drog se trestala smrtí, snad nemůže být tolik drogově závislých dětí?

„Pojďte,“ vyzval nás Fortuna a odvedl nás z oddělení smrti. Otec O'Rourke zůstal, zvedal děti a dotýkal se jich. V dolním „oddělení zdravých“, které se lišilo od Sebesse jen velikostí (v nekonečném moři ocelových klecí se krčilo nejméně tisíc dětí) přecházely sestry od jednoho dítěte k druhému, rozdávaly jim lahve umělého mléka, a když děti začaly hlasitě pít, dávaly jim injekce. Sestra vždycky otřela jehlu do hadru, který měla za opaskem, natáhla z velké lahve na tácu a dala injekci dalšímu dítěti.

„Můj ty Bože,“ zašeptal doktor Aimslea. „Nemáte jehly na jedno použití?“

Fortuna rozhodil ruce. „Kapitalistický luxus.“

Aimsleova tvář zrudla, až se mu zdálo, že mu praskají kapiláry. „A co autoklávy?“

Fortuna pokrčil rameny a zeptal se na něco nejbližší sestry. Rychle odsekla a vrátila se k práci. „Říká, že autokláva je rozbitá. Rozbila se. Poslali na ministerstvo zdraví k opravě.“ Překládal Fortuna.

„Jak je to dlouho?“ naléhal Aimslea.

„Rozbila se před čtyřmi roky,“ odpověděl Fortuna, když se zeptal pracující ženy. Ani se k němu neobrátila. „Říká, že to byly čtyři roky, pak poslali na ministerstvo, minulý rok.“

Aimslea přistoupil k šesti, možná sedmiletému dítěti v postýlce, které pilo z lahve. Mléko připomínalo špinavou vodu.

„A to jim podávají vitamínové injekce?“

„Ach, ne,“ odmítl Fortuna. „Krev.“

Doktor Aimslea zkameněl, pak se pomalu obrátil. „Krev?“

„Ano, ano. Krev dospělých. Děti pak zesílí. Ministerstvo zdravotnictví souhlasí... říkají, že je to hodně... jak to říkáte... moderní medicína.“

Aimslea popošel k sestře, pak se vrátil k Fortunovi a nakonec se obrátil ke mně. Zdálo se, že pokud se k nim přiblíží, oba je zabije. „Krev dospělých, Trente. Ježíši Kriste. Ta teorie zmizela s plynovými lampami a psími dečkami. Můj Bože, copak nechápou...“ Rychle se obrátil k našemu průvodci. „Fortuno, kde berou tu... krev dospělých?“

„Je darována... ne, špatné slovo. Ne darována, koupena. Lidé ve velkých městech, co nemají žádné peníze, ti prodávají krev dětem. Pokaždé dostanou patnáct lei.“

Doktor Aimslea zavrčel a začal se smát. Zakryl si oči rukou a zacouval. Opřel se o ták, kde stály lahve s tmavou tekutinou. „Placení dárci krve,“ zašeptal si pod vousy. „Lidé z ulice... narkomani... prostitutky... a oni ji podávají nemluvnatům ve státních útulcích a používají nesterilizované jehly.“ Jeho smích zesílil. Posadil se na špinavé ručníky, pořád si zakrýval oči a hlasitě se smál. „Kolik...“ obrátil se k Fortunovi. Odkašlal si a zkusil to znovu: „Kolik lidí má podle odhadů doktora Patrascu AIDS?“

Fortuna se zamračil a snažil si vzpomenout. „Myslím, že našel osm set z prvních dvou tisíc. Pak to bylo víc.“

Aimslea si pořád držel ruku přes oči. „Čtyřicet procent. A kolik... sirotků... tady máte?“

Náš průvodce pokrčil rameny. „Ministerstvo zdraví říká možná dvě stě tisíc. Myslím, že víc... možná milión. Možná víc.“

Doktor Aimslea už nezvedl oči ani nepromluvil. Jeho hluboký smích ještě zesílil a mně najednou došlo, že se nesměje, ale vzlyká.

Kapitola pátá

Všech šest členů naší výpravy zamířilo odpoledne vlakem na sever do Sighisoary. Otec O'Rourke zůstal v sirotčinci. Fortuna plánoval zastávku v malém městečku.

„Pane Trente, Copu Mica se vám bude líbit,“ oznámil mi. „Jedeme tam kvůli vám“

Ani jsem se na něj nepodíval, ale pořád jsem sledoval zničené vesnice, které jsme míjeli. „Další sirotčince?“ zeptal jsem se.

„Ne, ne. Tedy, ano... v Copu Mica je sirotčinec, ale tam nepůjdeme. Je to malé městečko... šest tisíc lidí. Ale je důvodem, proč jste sem přijeli, že?“

Obrátil jsem se a vytřeštil na něj oči. „Průmysl?“

Fortuna se zasmál. „Ach, ano... Copu Mica je velmi industriální. Jako mnoho našich měst. A toto leží blízko Sighisoary, kde se narodil temný poradce soudruha Ceaucescu.“

„Temný poradce!“ vykřikl jsem. „Co to sakra říkáte? Ten Ceaucescův poradce byl Vlad Tepes?“ Průvodce neodpověděl.

Sighisoara zůstala středověkým městečkem, kde působí několik automobilů v úzkých dlážděných uličkách jako anachronismus. Okolní kopce zdobí zříceniny věží a věžiček, ale žádná z nich nevypadá tak dokonale jako půltucet transylvánských hradů, které tvrdí zahraničním cizincům, že právě tam bydlel Dracula. Ale starý dům na Piana Muzeului byl skutečným Draculovým rodištěm a Dracula tady žil v letech 1431 – 1435. Když jsem to místo navštívil naposledy, nahoře byla restaurace a dole vinný sklep.

Fortuna se protáhl a šel pro něco k jídlu. Doktor Aimslea zaslechl rozhovor a posadil se vedle mě. „Věříte tomu člověku?“ zašeptal. „Teď nám bude vyprávět strašidelné báchorky o Draculovi. Kriste pane!“

Přikývl jsem a podíval se na kopce a údolí, které pohltily šedé odstíny. Místní divočina byla nejméně dotčena ze všech zemí, které jsem kdy viděl... a navštívil jsem jich víc, než jich je ve Spojených národech. Kopce, hluboké rokle a stromy byly pokroucené a znetvořené, jako by se snažily uprchnout z malby Hieronyma Bosche.

„Kéž bychom se museli skutečně vypořádat s Draculou,“ pokračoval doktor. „Jen si to představte, Trente... Kdyby naše skupina oznámila, že je Vlad Napichovač pořád naživu a loví lidi v Transylvánii... sakra... okamžitě by přijelo deset tisíc reportérů. V Sibiu na náměstí by parkovaly dodávky se satelitními anténami, aby odvysílaly zprávy do všech kanálů v Americe. Obluda kousne pár lidí a celý svět sem upře oči... ale tady se nestalo nic zvláštního, jen tady zemřely desítky tisíc mužů a žen, stovky tisíc dětí jsou v klecích a čeká je... sakra.“

Přikývl jsem, ale neobrátil se. „Banalita zla,“ zašeptal jsem.

„Cože?“

„Banalita zla.“ Otočil jsem se a smutně se na doktora usmál. „Dracula, to by byl příběh. Osud stovek tisíc obětí politického šílenství, byrokracie a hlouposti... to je... jen otravné.“

Před soumrakem jsme dorazili do Copsa Mica. Okamžitě mi došlo, proč je to „moje“ město. Wexlerová, Aimslea a Paxley zůstali během půlhodinového čekání ve vlaku a ven jsem šel jen já a Carl Berry. Vedl nás Fortuna.

Vesnice – byla tak malá, že se nedalo hovořit o městečku – ležela v širokém údolí mezi starými horami. Na úbočích ležel sníh... byl černý. Rampouchy, které visely ze špinavých okapů, byly černé. Pod nohama nám čvachtal šedivý a černý sníh, vzduch byl špinavý, jako by se v soumraku vyrojily milióny mikroskopických nočních motýlů. Kolem nás procházeli lidé v černých kabátech a šálách, tlačili těžké vozíky, vedli děti za ruce, jejich tváře byly černé. Když jsme se dostali do centra vesnice, došlo mi, že se brodíme desetacentimetrovou vrstvou popela a sazí. V Jižní Americe jsem spatřil aktivní sopky... stejný popela půlnoční obloha.

„Je tady... jak tomu říkáte... továrna na autopneumatiky,“ poznamenal Radu Fortuna a ukázal na černý průmyslový komplex, který obsadil část údolí a připomínal sestřeleného draka. „Vyrábí černý prášek na gumové produkty... pracuje čtyřicet hodin denně. Obloha je pořád taková...“ Pyšně ukázal na černou mlhu, která vířila kolem.

Carl Berry kašlal. „Můj ty Bože, jak v tom mohou lidé žít?“

„Nežijí dlouho,“ odvětil Fortuna. „Většina starých lidí jako vy a já mají otravu olovem. Malé děti mají... co je to za slovo? Pořád kašlou?“

„Astma,“ doplnil Berry.

„Ano, malé děti mají astma. Děti se rodí se srdcem, které je... jak tomu říkáte, špatně stavěné?“

„Poškozené,“ dodal Berry.

Zastavil jsem se sto metrů od černého plotu a černé zdi továrny. Vesnice za námi připomínala černou skicu na šedém pozadí. Černými okny neproniklo ani světlo lamp. „Proč je to moje město, Fortuno?“ zeptal jsem se.

Pokynul rukou k továrně. Záhyby na dlani zčernaly, měl šedivé rukávy u bílé košile. „Ceaulescu je teď pryč. Továrna už nemusí vyrábět gumu pro východní Německo, Polsko, Rusko... chcete? Vyrábět pro vaši společnost? Ne... jak to říkáte... žádná ochrana prostředí, žádné zakázky výroby, jak ji potřebujete, všechno můžete vyházovat kamkoliv. Tak chcete?“

Dlouhou chvíli jsem stál v černém sněhu, a kdyby vlak nezapískal a nedal nám znamení, že za dvě minuty odjíždí, určitě bych tam stál mnohem déle. „Možná,“ přikývl jsem, „jen možná.“

Znovu jsme se brodili popelem.

Kapitola šestá

Donna Wexlerová, doktor Aimslea, Carl Berry a náš emeritní profesor doktor Leonard Paxley nasedli do čekajícího autobusu, aby se vrátili ze Sighisoary do Bukurešti. Já zůstal. Bylo tmavé ráno, nad údolím pluly těžké mraky a ukryly okolní hřebeny. Městské hradby a jedenáct kamenných věží se jakoby spojily s šedou oblohou a středověké městečko tak pohltit večerní soumrak. Po pozdní snídani jsem si vzal termosku, opustil náměstí a vystoupil po starých schodech do domu na Piata Muzeului. Železné dveře do vinného sklepa byly zavřené, úzké dveře v přízemí kryla těžká roleta.

Stařík sedící na lavičce na druhé straně ulice mi řekl, že restauraci zavřeli na několik let. Stát ji chtěl proměnit v muzeum, ale pak rozhodl, že zahraniční turisté nebudou platit tvrdou měnou za to, aby se podívali na zchátralý dům... i když tam žil před pěti stoletími Vlad Dracula. Turisté dávali přednost velkým starým hradům, které ležely o stovky kilometrů blíž k Bukurešti, hradům, které postavili celá století potom, co Vlad Tepes odstoupil.

Vrátil jsem se na druhou stranu ulice a počkal, dokud stařík nenakrmil holuby a neodešel. Pak jsem uvolnil těžkou závoru, která držela roletu. Okna ve dveřích byla černá jako duše Copsa Mica. Dveře byly zamčené, ale já zaškrábal na staré sklo.

Fortuna otevřel a uvedl mě dovnitř. Stoly a židle byly naskládány na hrubém barovém pultu, pavučiny se táhly až k zčernalým trámům. Fortuna vytáhl jeden stůl a postavil ho na kamennou podlahu. Oprášil dvě židle a posadil jsme se.

„Líbila se vám cesta?“ zeptal se rumunsky.

„Da,“ přikývl jsem a odpověděl stejným jazykem, „ale zdálo se mi, že jste to trochu přehnal.“

Fortuna pokrčil rameny. Vrátil se za barový pult, oprášil dva cínové džbány a přinesl je ke stolu.

Odkašlal jsem si. „Poznal byste na letišti, že jsem členem Rodiny, kdybyste mě neznal?“ zeptal jsem se.

Můj někdejší průvodce se zašklebil. „Samozřejmě.“

Zamračil jsem se. „Jak to? Nemám žádný přízvuk a mnoho let jsem prožil v Americe.“

„Vaše chování,“ vysvětlil Fortuna a chvíli přemýšlel nad rumunským slovem. „Vaše chování je na Američana moc vybrané.“

Vzdychl jsem. Fortuna sáhl pod stůl a vytáhl měch s vínem. Udělal jsem odmítavé gesto a vyndal termosku z kapsy kabátu. Nalil jsem nám a Radu Fortuna přikývl. Tvářil se stejně vážně jako v posledních třech dnech. Připili jsme si.

„Skoal,“ řekl jsem. Pít bylo dobré, čerstvé, pořád mělo teplotu těla, nesráželo se, nebylo nahořklé.

Fortuna vyprázdnil svůj džbánek, otřel si knírek a souhlasně přikývl.

„Vaše společnost koupí továrnu v Copsa Mica?“ zeptal se.

„Ano.“

„A další podniky... v dalších, jako je Copsa Mica?“

„Ano,“ přikývl jsem. „Nebo naše konsorcium podepíše evropské investice.“

Fortuna se usmál. „Investoři z Rodiny budou nadšení. Uplyne pětadvacet let, než si začne země dělat starosti o životní prostředí... a o zdraví lidí.“

„Deset let,“ opravil jsem ho. „Strach o životní prostředí je nakažlivý.“

Fortuna rozhodil ruce a pokrčil rameny... transylvánské gesto, které jsem neviděl už celá léta.

„Když už mluvíme o nákaze,“ promluvil jsem, „situace v sirotčinci je šílená.“

Mužik přikývl. Matné světlo ode dveří odhalilo jeho čelo, ale vzadu byla jen tma. „Nemáme americký luxus, žádné plazmové a soukromé krevní banky. Zásobu musí dodat stát.“

„Ale AIDS...“ začal jsem.

„To se zlepší,“ prohlásil Fortuna. „Díky humanitárním impulsům vašeho doktora Aimsleye a Otce O'Rourke. V příštích měsících bude vaše televize vysílat speciální pořady. Američani jsou sentimentální. Volání o pomoc. Peníze se pohnou od všech možných skupin a od boháčů, kteří nemají nic lepšího na práci. Rodiny budou děti adoptovat, zaplatí hromadu peněz za to, aby poslali nemocné děti do Států, místní televizní stanice budou ukazovat rozhovory s matkami, které pláčou radostí.“

Přikývl jsem.

„Vaši američtí zdravotníci... a z Anglie... a ze západního Německa se nahnou do Karpat, Bucegis a Fágáras... a my objevíme další sirotčince a nemocnice, další izolovaná oddělení. Za dva roky bude po všem.“

Znovu jsem přikývl. „Ale nejspíš vezmou velkou část vaší... zásoby... s sebou,“ namítl jsem tiše.

Fortuna se usmál a znovu pokrčil rameny. „Existují další. Vždycky nějaké další. I ve vaší zemi znáte fotografie uprchlých nezletilců a pohřešovaných dětí na kartonech od mléka, ne?“

Dopil jsem, vstal a přešel ke světlu. „Ty dny jsou za námi,“ upozornil jsem ho. „Přežití rovná se střídmost. Jednou by se to měli naučit všichni členové Rodiny.“ Otočil jsem se k Fortunovi a v mém hlasu se ozval hněv. „Jinak co? Znovu vše ututlat? Rodina se rozšiřuje rychleji než rakovina, rychleji než AIDS. Musíme zůstat v rovnováze. Pokud se budeme... množit... zůstanou jen lovci bez obětí... odsouzení k hladu jako králíci na Velikonočním ostrově před mnoha lety.“

Fortuna zvedl ruce a obrátil dlaně vzhůru. „Nesmíme se hádat. To je jisté. Proto musel Ceaucescu odejít. Proto jsme ho svrhli. Proto jsme mu poradili, aby neodešel do tunelů a nedostal se ke spouštím, které by položily celou Bukurešť.“

Chvilí jsem ho dokázal jen pozorovat. Když jsem promluvil, měl jsem nápadně unavený hlas. „Takže mě poslechnete? Po všech těch letech?“

Jeho oči se nápadně třpytily. „Ach, ano.“

„A chápete, proč jsem se vrátil?“

Fortuna se postavil, prošel tmavou chodbou k ještě tmavším schodům, pokynul mi nahoru a vedl mě do stínů, byl naposledy mým průvodcem.

Ložnici představovala větší komora nad turistickou restaurací. Před pěti sty lety to byla ložnice. Moje ložnice.

Čekali tam ostatní členové rodiny, které jsem neviděl celá desetiletí nebo staletí. Měli na sobě tmavé šaty, jaké jsme používali při nejsvátečnějších obřadech Rodiny.

Postel čekala. Nad ní visel můj portrét namalovaný během mého věznění ve Visegrádu v roce čtrnáct set šedesát pět.

Na chvíli jsem se zastavil a podíval se na obraz – pozoroval mě maďarský šlechtic, černý límec zdobený zlatým brokátem, zlaté knoflíky na pláštěnce, hedvábnou čapku s devíti řadami perel přidržovala brož ve tvaru hvězdy ozdobená nápadným topasem. Byl to důvěrně známý i neuvěřitelně cizí obličej: dlouhý orlí nos, nápadné, trochu groteskní zelené oči, husté obočí a hustý knír, nápadný spodní ret, vystouplá čelist a tvář... vlastně arogantní a nepřijemný vzhled.

Fortuna mě poznal. I přes celá léta, i přes nepřízeň věku, i přes plastickou chirurgii, stejně mě poznal.

„Otče,“ zašeptal jeden ze staříků, kteří stáli u okna.

Unaveně jsem se na něj podíval. Nedokázal jsem si vybavit jeho jméno... snad jeden z bratranců mého bratra Dobrina.

Naposledy jsem ho viděl při slavnosti, pak jsem utekl do Ameriky – před půl druhým stoletím.

Popošel kupředu a opatrně se dotkl mé ruky. Přikývl jsem, vyndal prsten z kapsy a navlékl si ho.

Všichni v pokoji poklekli. Slyšel jsem praskání a vrzání starých kloubů.

Dobrinův bratranec vstal a pozvedl těžký medailon ke světlu.

Dobře jsem ho znal. Reprezentoval Řád draka, tajnou společnost založenou v roce 1387, která získala novou podobu v roce 1408. Zlatý medailon na zlatém řetízku měl tvar draka – stočeného draka s otevřenými čelistmi; roztaženými nohama, zvednutými křídly, ocas obtočený okolo hlavy, kolem dvojitého kříže. Na kříži stála dvě hesla řádu: „O quam misericors est Deus“ (Ach, jak dobrotivý je Bůh) a „Justus et Pius“ (Spravedlnost a Víra).

Můj otec vstoupil do Řádu draka osmého února roku 1431... v roce, kdy jsem se narodil. Jako člen řádu... následovník draco, latinsky draka... nosil tento znak na štítu a zdobil jeho peníze. Tak se z něj stal Vlad Dracul, Dracul znamená v mém rodném jazyce drak a ďábel.

Dracula znamená jen Syn Draka.

Dobrin mi pověsil medailon na krk. Cítil jsem, jak mě váha zlata táhne k zemi. Tucet lidí v místnosti zazpíval krátkou píseň, pak se postavili do řady, políbili můj prsten a vrátili se na svá místa.

„Jsem unavený,“ poznamenal jsem hlasem, který připomínal praskání starého pergamentu.

Postavili se kolem mě, sundali medailon a svlékli mi drahý oblek.

Opatrně mi natáhli plátěnou noční košili a Dobrin rozestlal postel. Vděčně jsem zalezl dovnitř a opřel se o vysoké polštáře.

Radu Fortuna popošel kupředu. „Takže jste se vrátil domů, abyste zemřel, otče.“

Nebyla to otázka. Neměl jsem sílu, takže jsem nedokázal ani přikývnout.

Další stařík, který možná patřil k Dobrinovým bratrům, přistoupil, poklekl na jedno koleno, znovu políbil prsten a řekl:

„Takže nastala doba, abychom se zamysleli nad zrozením a investituře nového prince?“

Podíval jsem se na něj a napadlo mě, že Vlad Tepes z portrétu nade mnou by ho dal nabodnout na kůl nebo vykuchat za nevhodnou otázku.

Místa toho jsem přikývl.

„Tak se stane,“ ozval se Radu Fortuna. „Vybrali jsme ženu a její porodní bábu.“

Zavřel jsem oči a snažil se neusmát. Spermiie byly uchovány už před mnoha desetiletími. Musel jsem doufat, že je tento nešťastný národ, kde nepřežila ani naděje, dokázal dobře konzervovat. Nechtěl jsem znát hrubé detaily výběru a inseminace.

„Začneme s přípravami investitury,“ prohlásil stařík, kterého jsem kdysi znal jako mladého prince Mihneu.

Nikam nespěchal a já ho chápal. Umíral jsem pomalu. Nemoc, která mě postihla před tak dlouhou dobou, se jen tak nevzdá. I teď, kdy mě ničilo stáří, pořád vládla mému životu a odmítala ustoupit smrti.

Už se nenapíju krve. Je to mé rozhodnutí a nedá se zvrátit. Když jsem vkročil do tohoto domu a vlezl do této postele, už neodejdu.

Ale přestože se postím, mé tělo se o sebe dokáže postarat, udržet samo sebe při životě, bojovat s mou touhou zemřít.

Možná tady budu ležet jeden, dva roky, možná ještě déle, než můj duch a zákeřná touha pokračovat ustoupí nevyhnutelné smrti.

Jsem rozhodnutý zůstat naživu, dokud se nenarodí nový princ, do doby jeho investitury, ať to bude trvat celé měsíce nebo roky.

Tehdy už nebudu stárnoucí, ale pořád energický Vernor Deacon Trent. Změním se v mumifikovanou karikaturu muže s podivnou tváří z portrétu nad postelí.

Uložím se do polštářů, zažloutlé prsty se dotknou pokrývek. Ani neotevřu oči, zatímco se nejstarší členové Rodiny seřadí, naposledy políbí můj prsten, povstanou, zašeptají a odchází jako sedláci z pohřbu.

Dole, na starobyklých schodech domu, kde jsem se narodil, slyším tiché šoupání a šepot dalších členů Rodiny – velmi rozvětvené rodiny – kteří uctivě a tiše stoupají po schodech, aby se podívali na mumii z muzea, na vycpaného Lenina v zažloutlé hrobce, aby políbili jeho prsten a medailon Řádu draka.

Zavřu oči a oddám se snům.

Cítím, jak nade mnou víří sny minulosti, někdy sny o šťastnějších dobách, častěji sny o dobách děsivých. Vnímám jejich váhu, váhu snů o krvi a železu.

Zavřu oči a vzdám se jim, sním, zatímco se mi poslední dny přehrávají v myšlenkách, míjejí mě jako zvědaví a smutní členové Rodiny noci.

Kapitola sedmá

Doktorka Kate Neumanová se dostala až na samotný okraj, už nemohla dál. Opustila dětské oddělení, minula izolaci, kde se zotavovalo osm případů hepatitidy B, a zastavila se přede dveřmi umírajícího nemluvněte beze jména. Podívala se oknem, udeřila pěstí do rámu dveří a rychle zamířila na lékařský pokoj.

Chodby bukurešťské nemocnice prvního obvodu jí připomínaly starou továrnu v Massachusetts, kde jednou v létě pracovala, aby si vydělala na studiu na Harvardu. Chodby byly vymalované stejně špinavě zelenou barvou, na podlaze rozpraskané a špinavé linoleum, stejně špatné osvětlení, které nechalo celé pasáže ve stínech, na chodbě stejní muži se zarostlými tvářemi, kolébavou chůzí a nepříjemnými postranními pohledy.

Kate Neumanová už toho měla dost. Od chvíle, kdy přiletěla do Rumunska na „krátkou poradenskou cestu“, uplynulo šest týdnů. Osmáctyřicet hodin nespala a čtyřadvacet hodin už se neosprchovala. Dlouhé dny se nedostala ven na světlo, ale od chvíle, kdy před ní zemřelo poslední dítě, minuly pouhé minuty. Kate Neumanová už toho měla dost. Vrazila do lékařského pokoje, zastavila se a těžce dýchala. Podívala se na překvapené tváře lidí na starém gauči a dlouhém stole. Většinou samí muži s bledými tvářemi, hustými knírky, na sobě špinavé chirurgické pláště. Vypadali ospale, ale Kate věděla, že za to nemohou dlouhé hodiny na oddělení, spíš ponocování a radovánky nového nočního života. Spatřila na gauči džíny a na chvíli uvěřila, že se vrátil její rumunský přítel a překladatel Lucian. Pak se muž předklonil a Kate zjistila, že to není Lucian, ale americký kněz, kterému děti říkaly „Otec Mike“. Vztek se vrátil a pohltil ji jako černá vlna.

Spatřila ředitele nemocnice, pana Popescu, jak stojí u umyvadla. Zamířila k němu. „Dnes odpoledne jsme ztratili další nemluvně. Další mrtvé dítě. Zbytečně mrtvé, pane Popescu.“

„Thlusty ředitel zamrkal a zamíchal si čaj. Kate věděla, že jí rozumí.“

„Nechcete ani vědět, proč umřela?“ zeptala se mužika.

Dva pediatri zamířili ke dveřím, ale Kate jim zastoupila cestu a zvedla ruku jako dopravní policista. „Všichni by to měli slyšet,“ zašeptala a nespouštěla oči z pana Popescu. „Skutečně nikdo nechce vědět, proč jsme dnes ztratili další dítě?“ Ředitel si navlhl rty.

„Doktorko Neumanová... jste... zřejmě... velmi unavená, že?“

Pořád se mu dívala do očí.

„Ztratili jsme malou holčičku na devátém oddělení,“ pokračovala bezvýrazným hlasem. „Zemřela, protože někdo špatně nastavil kapačku... obyčejnou blbou kapačku... a ta tlustá sestra, co smrdí od česneku, vpíchla dítěti bublinu přímo do srdce.“

„I mi pare foarte rău,“ zavrčel pan Popescu, „nu am înteles.“

„Ale rozumíte,“ vyštěkla Kate a cítila, jak se její vztek mění v ostrý předmět. „Moc dobře mi rozumíte.“ Obrátila se k tuctu lékařů, kteří postávali a posedávali kolem. „Všichni tomu rozumíte. Je to jednoduché... špatné provedení... profesionální nezájem... lajdáctví. Je to třetí dítě, které jsme ztratili tento měsíc jen kvůli neschopnosti.“ Podívala se na nejbližšího pediatra. „Kde jste byl?“

Vyšší muž se podíval na svého společníka, zašklebil se a zašeptal něco rumunsky. Zaslechla slova tigenesc a corcitura. Popošla k němu a musela se ovládnout, aby ho neudeřila přes tlustý knírek. „Vím, že to bylo cikáně, ty hnusáku.“

Udělal další krok, a přestože byla o dvanáct centimetrů menší a o sedmdesát liber lehčí, rumunský lékař ustoupil a opřel se o zeď.

„Také vím, že prodáváte děti, které přežijí, hnusným Američanům, kteří se tady poflakují,“ pokračovala a zvedla prst, jako by chtěla lékaře bodnout do hrudníku. V poslední chvíli se otočila, jako by ji odpuzoval. „A znám i obchody vás ostatních,“ dodala unaveným hlasem, který znamenal odpor, takže se jí zdálo, že mluví někdo jiný. „Alespoň byste je mohli zachránit...“

Dva pediatri u dveří vyběhli ven. Další lékaři vstali od stolu a z gauče, nechali tam stát čaj a odešli z pokoje. Přiblížil se k ní pan Popescu a zdálo se, že se chce dotknout její ruky. Pak si to rozmyslel. „Jste velmi unavená, paní Neumanová...“

„Doktorko Neumanová,“ opravila ho Kate, aniž by se na něj podívala. „A jestli nebude na odděleních lepší dozor, Popescu, jestli zbytečně umře další dítě, přísahám, že to nahlásím na UNICEF, záchranu dětí a Adopční organizaci, všem těm, kteří vám dávají peníze... bude to tak ostrá kritika, že v životě nevidíte jediný americký cent a vaši nenažraní kamarádi z města vás pošlou do gulagu... nebo co teď v Rumunsku máte.“

Pan Popescu zrudl, pak zbledl a znovu zrudl. Zacouval ke dveřím, odložil šálek s čajem, minul stůl, zasyčel něco rumunsky a utekl.

Kate Neumanová chvíli počkala se sklopenýma očima, pak přešla na druhou stranu, zvedla jeho šálek z podlahy; otřela ji hadrem a vrátila šálek do poličky nad umyvadlem. Zavřela oči a vlastní únava jí připomněla dlouhé a pomalé vlny pod malou loďkou.

„Vaše zdejší stáž pomalu končí?“ zeptal se americký hlas.

Kate vyskočila. Vousatý kněz pořád seděl na gauči, džíny, šedivá mikina a Reeboky působily směšně, možná absurdně. Kate chtěla odseknout, ale pak se zarazila. „Ano,“ přikývla, „ještě jeden týden a jedu pryč, ať se děje cokoli.“

Kněz přikývl, dopil čaj a odložil otlučený hrneček. „Sleduji vás,“ přiznal tiše.

Zlobně se na něj podívala. Nikdy nezbožňovala věřící a kněží žijící v celibátu ji skutečně rozčilovali, připadali jí jako zbytečný anachronismus – šamani, kteří vyměnili barevné masky za římské límce, ztělesnění falešného zájmu, mrchožrouti, kteří obcházejí okolo nemocných a umírajících.

Vzpomněla si, jak moc je unavená. „Já vás nesleduji,“ zašeptala. „Ale všimla jsem si vás u nových dětí a při práci na

odděleních. Děti vás mají rády.“

Kněz přikývl. „A vy zachraňujete jejich životy.“ Přešel k oknu a odhrnul těžké závěsy. Do místnosti pronikly večerní paprsky... možná poprvé za celá desetiletí.

Kate zamrkala a protřela si oči.

„Měla byste dnes skončit, doktorko Neumanová,“ vyzval ji kněz. „Rád vás doprovodím.“

„To není třeba...“ začala Kate a znovu ucítila vztek. Nic neudělala. Cítila, že emocím došla energie. „Dobrá,“ přikývla. Doprovodil ji ven z nemocnice a společně kráčeli bukurešťským večerem.

Kapitola osmá

Když byla tma, většinou se nechala odvézt taxíkem, ale dnes večer se prošli. Kate zamrkala, když ji oslepilo večerní světlo, které se odráželo od okolních budov. Zdálo se jí, že je v Bukurešti poprvé.

„Takže nebydlíte v jednom z hotelů?“ zeptal se kněz.

Kate se probrala z myšlenek. „Ne, nadace pro mě pronajala malý byt na Stirbei Vodá.“ Dala mu adresu.

„Ach,“ vydechl Otec O'Rourke, „to je kousek od Cismigiu.“

„Kousek odkud?“ zeptala se. To slovo jí připadalo jako kýchnutí.

„Zahrady Cismigiu. Jedno z mých nejoblíbenějších míst ve městě.“

Kate zavrtěla hlavou. „Ještě jsem tam nebyla.“ Předvedla úsměv. „Moc jsem toho neviděla od chvíle, kdy jsem přijela.“

Měla jsem tři dny volné, ale celé jsem je prospala.“

„Kdy jste přijela?“ zeptal se. Když pospíchali přes rušný Bulvar Bálcescu, všimla si, že kulhá. V postranních uličkách okolo univerzity ležely stíny, vzduch byl chladnější.

„Hmmm... čtvrtého dubna. Bože.“

„Já vím,“ přikývl Otec O'Rourke. „Jediný den v nemocnici vypadá jako týden. Týden je celá věčnost.“

Dostali se na velké náměstí na Calea Victoriei, Kate se zastavila a zamračila se. „Kolikátého dnes je?“

„Patnáctý květen,“ odvětil kněz. „Středa.“

Protřela si tvář a zamrkala. Zdálo se jí, že má umrtnou kůži. „Slíbila jsem SKN, že se dvacátého vrátím. Poslali mi lístky.“

Úplně jsem zapoměla, že už...“ Znovu zavrtěla hlavou a rozhlédla se po rušném náměstí. Kostel Cretulescu ozdobilo

lešení, ale na špinavé fasádě byly pořád vidět stopy kulek. Palác republiky na druhé straně piata byl na tom ještě hůř.

Nad vchodem visely dlouhé rudobílé prapory, ale dveře a rozbitá okna byly zatlučené prkny. Vpravo od nich stál otevřený hotel Athenée Palace, ale měl prázdná okna a díry od kulek připomínaly jizvy na kůži narkomana, který bere heroin.

„SKN,“ zopakoval Otec O'Rourke. „Jste z Atlanty?“

„Boulder, Colorado,“ odvětila Kate. „V Atlantě pořád sídlí vojenská špička, ale několik let už slouží i jako Středisko kontroly nemocí. Boulder má docela nové vybavení.“

Když naskočila zelená, přešli Calea Victoriei a vydali se po Strada Stirbei Vodá. Před hotelem Bukuresti je spatřili tři cikánští žebráci, rozběhli se k nim, ukazovali jim děti, klepali Kate na rameno a opakovali: „Por la banbina... Por la bambina...“

Kate zvedla unaveně ruku, ale Otec O'Rourke jim dal drobné. Cikánka se zašklebila, vykřikla něco místním dialektem a rychle se vrátila na místo před hotelem. Veksláci v džínách a kožených kabátech ji lhostejně pozorovali.

Stirbei Vodá byla úzká ulička, přesto tam jezdily laciné Dacie i vekslácké Mercedesy nebo BMW. Kate si znovu všimla, jak kněz kulhá, ale nechtěla se ho na to ptát. Místo toho řekla: „Kde bydlíte vy?“ Chtěla dodat Otce, ale připadalo jí to divné.

Kněz se nepatrně usmál. „No, můj rád má sídlo v Chicagu a moji cestu řídí chicagská arcidiecéze. Ale od chvíle, kdy jsem tam byl naposledy, už uplynula pěkná doba. V posledních letech jsem byl v Jižní a Střední Americe. Předtím v Africe.“

Kate pohlédla doleva a poznala ulici, které se říkalo třináctá Decembrie. Ocítla se pár bloků od svého bytu. Ulice vypadala ve dne jinak. „Takže jste specialista na třetí svět,“ poznamenala. Byla tak unavená, že se nedokázala soustředit, ale byla ráda, že slyší angličtinu.

„Tak trochu,“ připustil Otec O'Rourke.

„A vy jste odborníkem na sirotčince po celém světě?“

„Ne tak docela. Jestli mám nějakou odbornost, pak jsou to děti. A ty člověk najde v sirotčincích a nemocnicích.“

Souhlasně zavřela. Ořešáky, které lemovaly ulici, zachytily zbytky odraženého světla z budov na východní straně, takže se zdálo, že nad nimi hoří oranžová koróna. Vzduch voněl jako typické město východní Evropy – výfukové plyny, kanály, hnojící odpadky – ale večerní vánek přinesl i vůni zeleně a čerstvých květů.

„Je to tady pořád tak příjemné? Vzpomínám si jen na zimu a déšť,“ vydechla tiše.

Otec O'Rourke se usmál. „Po prvním květnu to tady připomíná léto,“ vysvětlil. „Stromy na severních ulicích jsou

fantastické.“

Kate se zastavila. „Číslo pět,“ prohlásila. „Tady bydlím.“ Natáhla ruku. „Takže děkuji za doprovod a za rozhovor... ach, Otče.“

Kněz se na ni podíval a ruku nepřijal. Tvářil se zamyšleně, jako by rozmlouval sám se sebou. Kate si poprvé všimla, jak jsou jeho šedé oči jasné.

„Park leží přímo tam,“ poznamenal Otec O'Rourke a ukázal přes Stirbei Vodá. „Necelý blok. Vstupu si těžko všimnete; jestli o něm nevíte. Vím, že jste unavená, ale...“

Skutečně byla unavená, měla špatnou náladu a určitě ji nezajímala kněz, který žil v celibátu a nosil Reeboky... přestože měl neuvěřitelně krásné oči. Ale během posledních týdnů to byl první rozhovor, při kterém nehovořila o medicíně.

Překvapeně si uvědomila, že ho ještě nechce ukončit. „Jasně,“ přikývla. „Ukažte mi ho.“

Zahrady Cismigiu jí připomínaly newyorský Centrální park, jak musel vypadat před mnoha desetiletími, než ho ovládlo noční násilí a denní hluk. Byla to skutečná městská oáza, ukryté údolí plné stromů, vody, stínů a květin.

Prošla úzkou brankou ve vysokém plotu, které si dřív nevšimla, sestoupila po schodech mezi vysokými balvany a vkročila do labyrintu dlážděných cestiček a kamenných stezek. Park byl rozlehlý, ale všechny zajímavé kouty byly izolované: potok, který si razil cestu pod obloukem kamenného mostu, aby nakonec utvořil lagunou; dlouhá louka, které se nedotkly zahradnické nůžky nebo kosa, plná divokých rostlin; hřiště plné dětí, které pořád nosily zimní oblečení; dlouhé lavičky plné dědečků a babiček, kteří hlídali děti; kamenné stoly a lavice, kde se hrály šachy a mnoho lidí přihlíželo; restaurace na ostrůvku zdobená barevnými světly; přes vodu se nesl smích.

„To je krása,“ vydechla Kate. Obešli lagunou z východní strany, minuli křik na hřišti, dostali se přes most ze starých kmenů a zastavili se, aby se podívali na lidi v loďkách pod sebou.

Otec O'Rourke přikývla opřel se o zábradlí. „Je tak snadné vidět jen jednu stranu mince. Bukurešť si jen těžko zamilujete, ale má své půvaby.“

Kate sledovala mladý pár pod nimi, muž zápasil s těžkými vesly a snažil se vypadat uvolněně, dívka seděla na přídi. Pramice byla velká jako záchranný člun na QE2 a stejně lehkou se ovládala. Pár zmizel z dohledu za zákrutem kanálu, muž se potil a nadával, zatímco se opíral o vesla a snažil se vyhnout loďce, která plula opačným směrem.

„Ceaucescu a revoluce člověku připadají tak dávno, že?“ vydechla Kate. „Těžko si předstávím, že tito lidé museli žít tolik let pod jedním z nejhorších diktátorů této planety.“

Kněz přikývl. „Už jste viděla nový prezidentský palác a Třidu vítězství socialismu?“

Kate usilovně přemýšlela, ale byla příliš unavená. „Asi ne,“ připustila.

„Měla byste se tam podívat, než odjedete,“ poradil jí Otec O'Rourke. Šedé oči jakoby se topily v jakémsi vnitřním dialogu.

„To je nová část Bukurešti, kterou postavil, že?“

Kněz znovu přikývl. „Připadá mi jako architektonické modely, jaké připravil Albert Speer pro Hitlera,“ vysvětlil tichým hlasem. „Jak měl vypadat Berlín po naprostém vítězství Třetí říše. Prezidentský palác je možná největší obydlí budovou na Zemi... ale teď tam nikdo nebydlí. Nový režim neví, co s ním má udělat. A na třídě se třeptá nové úřady a komplexy obytných domů, část třetí říše, část korejské gotiky, část římského impéria. Táhnou se přes kdysi nejkrásnější část města jako marťanské válečné stroje. Staré domy téměř zmizely. Mrtvé jako Ceaucescu.“ Promnul si tvář. „Bude vám vadit, když se na chvíli posadíme?“

Kate ho sledovala k lavičce. Zapadající slunce vybledlo a ozařovalo jen nejvyšší mraky, ale soumrak byl pomalý, teplý příchod jarního večera. V zatáčce pěšiny se rozsvítilo několik plynových lamp. „Trápí vás noha,“ řekla.

Otec O'Rourke se usmál. „Noha mě trápit nemůže,“ odvětil a vyhrnul si levou nohavici nad ponožku. Zatřáskl na růžový plastický protězy. „Jen ke kolenu,“ dodal. „Dál už může pěkně bolet.“

Kousla se do rtu. „Automobilová nehoda?“

„Do jisté míry. Srážka dvou národů. Vietnam.“

Kate to překvapilo. Během války chodila na střední a věřila, že kněz je stejně starý jako ona, možná dokonce mladší.

Teď si pozorně prohlédla jeho tvář pod tmavým vousem a spatřila pavučinu vrásek okolo očí. Poprvé ho viděla takového, jaký je, a pochopila, že je určitě o pár let starší, možná něco přes čtyřicet. „Ta noha mě mrzí,“ omluvila se.

„I mě,“ zasmál se kněz.

„Mina?“ Sloužila s geniálním lékařem, který se specializoval na válečné případy.

„Ne tak docela,“ odmítl Otec O'Rourke. Netvářil se zamyšleně a váhavě, jak tomu bylo u jiných vietnamských veteránů. Napadlo ji, že ať ve válce poznal jakékoliv demony a rány, už se jich zbavil. „Dělal jsem v tunelech,“ vysvětlil. „Našel jsem vojáka, co nebyl ani tak mrtvolou, jako spíš pastí.“

Přesně to nepochopila, ale nechtěla se ptát.

„Děláte záznaky s dětmi v nemocnici,“ změnil kněz téma. „Od vašeho příjezdu přežilo dvakrát tolik případů hepatitidy.“

„Pořád to nestačí,“ odsekla Kate. Zaslechla nervozitu ve vlastním tónu a zhluboka se nadechla. Když znovu promluvila, už byla klidnější. „Jak dlouho jste v Rumunsku... ach...“

Podrbal se ve vousech. „Co kdybyste mi řekla Miku?“

Chtěla něco říct, pak zaváhala. „Otče“ znělo hloupě, „Miku“ nebylo vhodné.

Kněz se na ni zašklebil. „Dobrá, co tedy, O'Rourke? V armádě to šlo.“

„Dobrá – O'Rourke,“ souhlasila Kate a podala mu ruku. „Já jsem Neumanová.“

Měl pevný stisk, ale Kate pochopila, jak je k ní jemný. „No, Neumanová,“ začal, „abych odpověděl na vaši otázku... vracím se sem už nějaký rok a půl.“

Překvapilo ji to. „Celou dobu pracujete s dětmi?“

„Většinou.“ Předklonil se a pomalu si masíroval koleno. Kolem proplula další loďka. Z restaurace se nesla rocková hudba s nerozluštitelnými texty. „První rok... ano, znáte podmínky ve státních sirotčincích. Nejprve jsme museli poslat ty nejnemocnější děti do nemocnice.“

Kate si promnula těžká víčka. Nepříjemná únava poněkud ustoupila a vystřídala ji obyčejná otupělost. „Nemocnice nejsou o moc lepší,“ podotkla.

Otec O'Rourke se na ni ani nepodíval. „Nemocnice pro smetánku jsou lepší. Už jste je viděla?“

„Ne.“

„Nejsou na seznamu ministerstva zdravotnictví. Nejsou nijak označené. Ale lékařská péče a vybavení jsou celé světelné roky před okresními nemocnicemi, kde pracujete.“

Kate se otočila a podívala se na mladý pár, který kráčel ruku v ruce. Obloha mezi větvemi ztmavla. „Ale v těchto nemocnicích pro strážníky nejsou žádné děti, že, O'Rourke?“

„Žádné opuštěné děti. Jenom pár dobře krmených kvůli trhání mandlí.“

Pár zmizel za rohem, ale Kate se pořád dívala stejným směrem. Příjemné zvuky začaly slábnout. „Sakra,“ zašeptala tiše.

„Co budeme dělat? Nějakých šest set státních institucí... dvě stě tisíc dětí, o kterých víme... padesát procent z nich trpí hepatitidou B... v některých z těch děr je jich stejně tolik pozitivních na HIV. Co budeme dělat, O'Rourke?“

Kněz ji pozoroval v blednoucím světle. „Peníze a pozornost západu trochu pomohly.“

Kate si odfrkla.

„Ale ano,“ pokračoval Otec O'Rourke. „Děti už nejsou zamčené v klecích, jak tomu bylo, když jsme dorazili s Vernorem Deaconem Trentem.“

„Ne,“ souhlasila Kate. „Jsou pořád retardované, ale vyrůstají v čistých kolébkách.“

„Pořád je naděje na adopci...“ začal kněz.

Otočila se k němu. „Patříte k tomu směšnému cirkusu, posíláte zdravé rumunské děti těm přezraným americkým pitomcům, co je kupují? To je vaše role?“

Otec O'Rourke tiše sledoval výbuch jejího hněvu. Měl vyrovnaný výraz, klidný hlas. „Chcete znát moji roli, Neumanová?“

Zaváhala jen na chvíli. Cítila, jak se v ní zvedá hněv. Děti trpěly a umíraly po tisících... po desítkách tisíc... a tento náboženský anachronismus patřil k velkému bazaru s dětmi, dostával peníze od padouchů a někdejších informátorů, kteří představovali mafii v této zemi.

„Jo,“ prohlásila nakonec a udusila hněv. „Vysvětlete mi to.“

Otec O'Rourke vstal beze slova z lavičky a odvedl ji z parku do tmavého města.

Kapitola devátá

Pitesti působilo jako hořící zeď uprostřed noci. Mohutná zeď rafinérských věží, nádrží, chladících věží a lešení se táhla celé kilometry přes severovýchodní obzor, plameny se zvedaly z tisíců trubek, tmavých kopulí a černých budov. Kate věděla, že se tady těží ropa, ale připadalo jí to jako peklo.

O'Rourke se zastavil ve svém pokoji v budově UNICEF na ulici Stirbei Vodá, aby se převlékl a vzal si

„mutant-ninja-kněžský háv“ (přesně tak to řekl): černou košili, černý kabát, černé kalhoty a římský límec. Odvedl Kate do malé Dacie zaparkované za gotickou budovou a po dlažebních kostkách zamířili k hotelu Lido na třídě Magheru.

O'Rourke nezastavil, ale odbočil na Strada C.A. Roseni začal jezdit kolem bloku, a kdykoliv projížděl okolo tmavého hotelu, přibrzdl.

„Co to...“ začala Kate, když se potřeť plížili okolo hotelu.

„Počkejte... tam,“ vydechl O'Rourke a ukázal. Hotel opustil pár v západních šatech. Dvojice rozmlouvala s vysokým mužem v koženém kabátu, pak všichni zalezli do Mercedesu, který čekal na zakazu parkování. O'Rourke zavezl Dacii do stínů pod stromy na Strada Franklin a zhasl světla. Když se Mercedes o chvíli později zařadil do dopravy, sledoval ho.

„Vaši přátelé?“ zeptala se Kate, kterou to trochu vyvedlo z míry.

V O'Rourkových udržovaných vousech se objevily bílé zuby. „Samozřejmě Američani. Věděl jsem, že se mají s tím chlapíkem někdy teď setkat.“

„Adopce?“

„Jasně.“

„Máte s tím něco společného?“

O'Rourke se na ni podíval. „Ještě ne.“

Sledovali Mercedes po třídě Magheru, která se změnila v třídu Nicolae Bálcescu. Sledovali Mercedes na kruhovém objezdu na náměstí Universitatii a pokračovali po široké třídě Republicii, která se změnila v Gheorghe Gheorghiu-Dej. Když se dostali přes betonový kanál, kudy kdysi protékala řeka Dimbovita, odbočili k západu přes čtvrt' stalinistických paneláků a továren na výrobu elektroniky. Zdejší ulice byly široké, všude hluboké díry, řídká doprava, jen pár tmavě oblečených chodců, náhodný taxík či roztržený trolejbus. Byla tady omezená rychlost na padesát kilometrů za hodinu, ale Mercedes zrychlil na sto a O'Rourke pobízel Dacii k rychlejšímu tempu.

„Zastaví vás dopravník,“ upozornila ho Kate.

Kněz ukázal na přihrádku na palubní desce. „Jestli se to stane, mám čtyři kartóny cigaret značky Kent,“ odvětil a prudce odbočil, aby se vyhnul chodcům, kteří stáli uprostřed silnice. Cestu osvětlovaly nepříjemně žluté lampy, které stály velmi daleko od sebe.

Náhle se před nimi objevil komplex obytných domů, pak zmizel a dostali se ven z města. Museli ještě přidat, aby neztratili zadní světla Mercedesu. Kate spatřila ceduli: A-1, AUTOSTRÁDA BUCURESTI-PITESTI, PITESTI, 113 KM. Cesta trvala něco přes hodinu a celou dobu toho moc nenamluvili. Kate byla moc unavená a nedokázala najít správná slova, O'Rourke se nejspíš topil ve vlastních myšlenkách. Silnice neměla krajnice, dřevá verze americké okresní, ale okolní krajina byla mnohem tmavší než ve Státech. Občas se v dálce objevila vesnice, ale pokaždé svítila jen slabě, jako by tam neměli elektrinu a používali pár petrolejových lampiček.

O to větší šok přineslo Pitesti a jeho plameny, které šlehaly do noci.

Mercedes odbočil k Pitesti a O'Rourke ho sledoval. Konečně se k němu přiblížil. Příjezdová cesta je zavedla na tmavou třídu, pak se dostali do užší ulice bez osvětlení. Zdejší obytné domy byly tmavší než v Bukurešti. Nebylo ještě ani deset hodin večer, ale za záclonami žhnulo jen pár světél. Hrubé betonové budovy ozařoval oranžový žár, který se odrážel od nízkých mraků. Kate a O'Rourke zavřeli okénka Dacie, ale do auta se stejně dostaly pronikavé pachy rafinérie, takže jim začaly slzet oči a páliło je v krku. Kate si znovu vzpomněla na peklo.

Mercedes zastavil v ještě užší uličce. O'Rourke zajel s Dacíí k obrubníku kousek za křižovatkou.

„Co teď?“ zeptala se Kate.

„Můžete tady zůstat nebo jít se mnou dovnitř,“ dal jí O'Rourke na vybranou.

Kate vylezla z auta a sledovala ho. Zašli za roh, přešli a zamířili ke komplexu obytných budov. Z vyšších poschodí zaslechli zvuk několika radiopřijímačů a televizorů. Přestože obloha žhnula jako v pekle, bylo tady chladno. Výtah byl mimo provoz, ale zaslechli kroky na schodišti nahore. Kněz ji rukou popohnal a Kate se rozběhla do schodů. Ozývaly se kroky čtyř lidí, jen O'Rourke našlapoval naprosto tiše. Všimla si, že si nechal své Reebocky, a přestože začala těžce dýchat, musela se usmát.

Zastavili se v šestém patře – v Americe by mu říkali sedmé. O'Rourke otevřel dveře ze schodiště a zaútočily na ně pachy kuchyně, které byly stejně agresivní jako chemický zápach venku. V úzké chodbě se ozývaly hlasy.

O'Rourke zvedl ruku a pokynul jí, aby zůstala ve stínu u schodů. Pak tiše vstoupil do chodby. Kate napadlo, že „mutant-ninja-kněžský háv“ skutečně funguje. Vysoký muž zmizel ve stínech.

Přestože měla zůstat – a možná právě proto – vydala se za ním a držela se ve stínech u zdi. Ještě než se dostala k otevřeným dveřím do bytu, už tušila, co spatří. Nebyla zklamaná.

Stáli tam dva Rumuni v kožených bundách, vedle nich americký pár. Rumuni překládali a dohadovali se s mužem a ženou, kteří tady bydleli. Tři děti se otíraly matce o nohy a z otevřené ložnice se ozýval pláč nemluvněte. Byt byl malý, plný věcí a špinavý. Na prošlapaném koberci se válely hrnce a pánve, jako by si s nimi děti hrály ještě před okamžikem. Vzduch páchl pečeným jídlem a špinavými plenami.

Kate se znovu podívala dovnitř. O'Rourke stál ve stínech bytu, aniž by si ho diskutující dospělí všimli. Dva Rumuni, kteří přivezli Američany, vypadali jako běžní mafiáni – špinavé vlasy (jeden měl nápadný knírek, ten druhý se několik dnů neholil), na sobě džíny a hedvábné košile, kožené bundy. Oba se tvářili nepříjemně a výhrůžně, Kate poznala takové typy na třech kontinentech.

Oba Rumuni, kterým byt patřil, byli menší, bledí, žena měla propadlé oči a šílený výraz, muž pořád něco říkal, a přestože se usmíval, bylo jasné, že je to pouhý tik. Uprostřed stál šokovaný americký pár – mladí lidé, blondaté vlasy, růžové tváře, na sobě značkové oblečení. Američanka se přikrčila, aby objala malé děti – obě byly špinavé – ale děti se ukryly za rodiče nebo zmizely v černé ložnici.

„Kolik za tohoto?“ zeptal se Američan a natáhl ruku, aby pohladil tří, možná čtyřleté dítě, které se drželo matčiny sukně. Chlapec ustoupil. Vyšší Rumun vyštěkl otázku, pak umlčel otce uprostřed věty.

„Říká sto tisíc lei a Turbo,“ odvětil vysoký průvodce s úsměvem.

„Turbo?“ zopakovala Američanka a zamrkala.

„Turbo automobil,“ vysvětlil menší a tmavší průvodce. Když se zašklebil, odhalil zlatý zub.

Američan vytáhl malou kalkulačku a začal počítat. „Sto tisíc lei znamená šestnáct set šestašedesát dolarů při oficiálním kurzu, miláčku,“ vysvětlil manželce. „Hmmm... ale pouhých pět set dolarů na černém trhu. Ale to auto... nevím...“

Vyšší průvodce se usmál. „Ne, ne, ne,“ začal. „Všichni chtějí sto tisíc lei. Nezaplatíme. Jsou to Cikáni... vidíte? Chtějí peníze. Cikáně nestojí za sto tisíc lei. Malé děti ještě méně. Nabízíme třicet tisíc. Řekněte jim, že jestli odmítnou, jdeme někam jinam.“ Obrátil se a zaťukal rumunskému otci na hrud', nebylo to moc jemné. Mužik se usmál a naslouchal rumunštině.

Kate pochopila jen pár slov – Amerika, dolary, blázen, zákony.

Mladá Američanka zamířila ke dveřím tmavé ložnice a snažila se vylákat dvoutletou holčičku na světlo. Manžela zaměstnávala kalkulačka. Holá žárovka odhalila pot na jeho čele.

„Achhhhh,“ zašklebil se vysoký průvodce. „Ta malá holčička, moc zdravá, souhlasí s pětáctýřiceti tisíci lei. Může odjet hned. Okamžitě.“

Američanka zavřela oči a zašeptala: „Chvalte Boha.“ Její manžel zamrkal a navlhčil si rty. Menší průvodce se zašklebil na svého kolegu.

„Je to nezákonné,“ prohlásil O'Rourke a vstoupil do bytu.

Američani vyskočili a tvářili se vyjeveně. Průvodci se zamračili a popošli kupředu. Cikán se podíval na svou ženu a v jejich tváři se objevila panika.

„Je to nezákonné a zbytečné,“ pokračoval kněz a postavil se mezi průvodce a americký pár. „Existují sirotčince, kde můžete děti adoptovat podle zákona.“

„Cine sinteti dumneavoastră?“ zavrčel vyšší průvodce vztekle. „Ce este aceasta?“

O'Rourke ho ignoroval a hovořil k americké ženě. „Žádné z těchto dětí nebylo nabídnuto k adopci, ani ji nepotřebuje. Otec s matkou pracují v rafinérii. Tito dva...“ Ukázal na průvodce a pohrdavě mávl rukou, jako by se na ně nechtěl ani podívat. „Jsou to chuligáni... informátoři... gangsteři. Vybrali tuto rodinu, protože lidé z tohoto domu ze strachu prodávají děti. Prosím, zvažte, co děláte.“

„No...“ začal Američan, znovu si navlhčil rty a oběma rukama sevřel kalkulačku. „Nechtěli jsme...“

Jeho žena se málem rozplakala. „Pro nemocné děti prostě těžko seženete vízum,“ vysvětlovala a její přízvuk prozradil Oklahomu nebo Texas.

„Buďte zticha!“ vykřikl vyšší průvodce. Nekřičel na americký pár, ale na O'Rourkea. Popošel o tři kroky kupředu a zvedl pěst, jako by chtěl zatlouct kněze do podlahy.

Kate pozorovala, jak se O'Rourke pomalu obrátil a rychle vyskočil. Chytil mužovu zvednutou ruku za zápěstí a pomalu ji sklonil. Muž chtěl ruku zvednout, ale ta pořád klesala. Kate spatřila, jak mu v boji zrudl obličej, zaslechla škrábání jeho těžkých bot o podlahu, jak se snažil zapřít. Ale jeho zápěstí klesalo, dokud mu O'Rourke nepřitlačil paži k boku. Mužova tvář už nebyla rudá, ale purpurová, celé jeho tělo se třáslo námahou, jak se snažil uvolnit. Knězova tvář nezměnila výraz.

Menší muž sáhl do kapsy a vytáhl vystřelovací nůž. Čepel vyskočila a muž popošel kupředu.

Vyšší muž něco vyštěkl, rodiče začali křičet a Američanka se rozplakala. O'Rourke uvolnil mužovo zápěstí a Kate spatřila, jak muž zalapal po dechu a ohýbal prsty. Něco zavrčel, jeho společník schoval nůž a vyhnal zmatené Američany z bytu. Celé procesí proběhlo okolo Kate, jako by vůbec neexistovala. Děti v bytě nařikaly stejně jako Cikánka. Jejich otec tam stál a mnul si zarostlou tvář, jako by dostal políček.

„I mi pare foarte rău,“ obrátil se O'Rourke k manželům a Kate pochopila. Je mi to líto. „Noapte bună,“ dodal a vycouval z jejich bytu. Dobrou noc.

Dveře se zabouchly a O'Rourke se podíval na Kate.

„Nechcete chytit ty Američany?“ zeptala se ho. „Vzít je zpátky do Bukurešti?“

„Proč?“

„Půjdu někam jinam, s těmi... s těmi obludami. Ukradnou jiné dítě přímo z postýlky.“

O'Rourke zavrtěl hlavou. „Dnes večer asi ne. Trochu je to vyvedlo z míry. Zítřka jim zavolám do hotelu.“

Kate se podívala na tmavé schodiště. „Nemáte strach, že si na vás jeden nebo oba mafiáni počkají?“

Zdalo se jí, že se při té představě usmívá. Sledovala ho, jak se to snaží zakrýt. „Ani ne,“ odvětil tiše a ozvala se lítost.

„Budou mít spoustu práce, aby odvezli kupce domů, aby je uklidnili a připravili další výlet.“

Kate zavrtěla hlavou a kráčela za ním, pryč z domu, pryč od zápachu česneku, moči a beznaděje.

Přestože byla vyčerpaná, na zpáteční cestě do Bukurešti spolu rozmlouvali. Dacie vydávala mnoho zvuků – řazení, sténání motoru, vrzání pružin, v oknech pískal vítr – takže museli zesílit hlas.

„Věděla jsem, že většina amerických párů zaplatí za zdravé děti,“ připustila Kate. „Ale nevěděla jsem, jak jsou nákupy cynické.“

O'Rourke přikývl, očima sledoval tmavou silnici. Pítesti připomínalo hořící stěnu, která se pomalu vzdalovala. „Měla byste vidět, když je vezmou do jedné z chudších cikánských vesnic,“ podotkl tiše. „Změní se to v aukci... úplně šílenství.“

„Takže se zaměřili na Cikány?“ Kate zaslechla únavu ve svém hlasu. Uvědomila si, že touží po cigaretě, přestože už nekouřila od dob dospívání.

„Často. Takoví lidé jsou dost chudí, dost zoufalí, bojí se jít na úřad, když je zastrašují.“

Kate se podívala na několik světél z vesnice, kterou právě míjeli. Kolem cesty se válely zarostlé vraky. Během cesty na západ napočítala nejméně jeden dva nákladáky nebo osobní auta na každý kilometr. „Adoptují ti Američani někdy děti ze sirotčinců?“

„Občas,“ připustil kněz. „Ale znáte problémy.“

Kate přikývla. „Polovina dětí je nemocná. Většina ostatních je retardovaná nebo citově postižená. Americké velvyslanectví nedá nemocným vízum.“ Zasmála se a hrubý tón vlastního hlasu ji šokoval. „Pěkný průser.“

„Ano,“ souhlasil O'Rourke.

Náhle mu začala vyprávět o dětech, kterým se snažila pomáhat, o dětech, které zemřely kvůli nevhodné lékařské pomoci, nedostatku zásob, nezájmu a neschopnosti rumunských zaměstnanců. Vyprávěla mu o dítěti na izolaci v nemocnici prvního obvodu. Opuštěný, bezejmenný a bezmocný chlapeček, který odpovídal na transfúze, ale okamžitě začínal znovu umírat kvůli problémům imunitního systému, který Kate nedokázala určit s tak primitivním zařízením, jaké měla k dispozici.

„Není to AIDS,“ vyprávěla. „Ani obyčejná anémie nebo hepatitida, ani porucha krevní imunity, jakou dobře znám – ani

žádný ze vzácných případů. Věřím, že ve Státech bych s dobrým vybavením a lidmi, jaké mám v boulderském SKN, problém izolovala, určila a dala do pořádku. Ale dítě nemá žádnou rodinu a země nezaplatí převoz do Států... nedostane vízum, ani kdybych ho zaplatila.“ Promnula si tvář. „Je mu sedm měsíců a jeho život je v mých rukách, umírá... a já s tím nemůžu vůbec nic dělat.“ Uvědomila si, že má tváře mokré od slz. Odvrátila se od kněze.
„Proč ho neadoptujete?“ zeptal se O'Rourke tiše.
Vytřeštěně se na něj podívala. Obrátil se k ní, ale už nic neřekl. Ani ona. Tiše vjeli do tmavé Bukurešti.

Kapitola desátá

Rumuni neříkali bezejmenným a neidentifikovaným pacientům John Doe. Opuštěnému sedmiměsíčnímu dítěti na izolaci nemocnice prvního obvodu se říkalo – podle spisů, který pro Kate přeložil Lucian – neidentifikovaný nezletilý pacient 2613. Většina opuštěných dětí měla ve spisech uvedeno, kdo byli jejich rodiče, kdo je přivedl do sirotčince nebo do nemocnice, nebo alespoň kde je našli. Ale spis neidentifikovaného nezletilého pacienta 2613 takové informace neobsahoval.

Kate si prošla zápisky večer po návratu z Pitesti.

Když vylezla po půlnoci z Dacie, poděkovala Otcí O'Rourkevi za výlet. O jeho návrhu už nemluvili – jestli to byl vůbec návrh – ale Kate napadlo, že si možná dělal legraci.

Ale než ulehla do postele, prošla si své poznámky.

Neidentifikovaný nezletilý pacient 2613 se dostal do bukurešťské nemocnice prvního obvodu, když doktoři na pediatrii v Tirgovisti nedokázali určit diagnózu jeho vážného stavu. Symptomy zahrnovaly ztrátu váhy, apatii, zvracení, odmítání umělé stravy a poruchu imunitního systému, takže život nemluvněte mohlo ohrozit nachlazení nebo chřipka. Krevní testy neodhalily ani hepatitidu, ani jinou dysfunkci jater či anémii, ale množství bílých krvinek bylo velmi nízké. Dítě dostávalo transfúze od pěti měsíců a transfúze působily jako zázrak – chlapec pil z lahve a přibíral, reakce při testech ukázaly pozitivní obranný systém, ale vše se znovu zhoršilo a cyklus začal znovu. Nedávné transfúze už přinesly pouze kratší zlepšení. Nemocnice v Tirgovisti převezla dítě do Bukurešti před pěti týdny a Kate Neumanová se ho celou dobu snažila udržet naživu.

Ted' vstoupila na izolaci. Tlustá sestra se zaječím pyskem stála u kolébky a krmila ho – bylo by lepší říct, že kouřila cigaretu, dívala se opačným směrem, držela láhev mezi příčkami kolébky a tiskla mu ji k obličejí. Chlapec tiše nařikal a láhev ignoroval. „Jděte pryč,“ vyzvala ji Kate a zopakovala to rumunsky. Sestra ukryla láhev do špinavé kapsy pláště, nepříjemně se na ni usmála, odklepla popel z cigarety a odešla.

Kate zvedla dítě a začala hledat houpací křeslo, které si vyžádala. Znovu chybělo. Kate se posadila na studené topení pod oknem, chovala dítě a kolébala ho. Okamžitě nařídím, aby dostal kapačku, napadlo ji. Poslední transfúze pomohla jen na pět dnů.

Dítě v jejím náručí se na ni zadívalo a přestalo plakat. Bylo tak malé, že by mu neřádala sedm měsíců, ale sedm týdnů. Kůže na rukou a nožkách byla růžová, málem průhledná. Mělo nápadně velké oči, upřeně pozorovalo Kate, jako by

čekalo odpověď na starou otázku.

Kate vyndala láhev sunaru, který si ohřála, a našla malá ústa. Dítě se odvrátilo, odmítalo stravu, ale jeho oči se k ní pořád vracely. Kate odložila láhev na okenní římsu a chovala ho. Dítě pomalu zavřelo oči a rychlý dech zpomalil, usnulo.

Něžně ho houpala a zpívala ukolébavku, kterou znala od své maminky.

Spi děťátko, nic nesmíš říkat,
maminka koupí ti ptáčka,
a jestli ptáček nebude zpívat,
maminka půjde a přinese ráčka...

Najednou se zarazila a zvedla si dítě k obličeji. Ucítila vůni jeho kůže a neskutečně jemné tmavé vlásky. Ucítila teplý a vyrovnaný dech na své tváři, zaslechla pískání, když se dítě nadechlo.

„Neboj se, Joshuo,“ zašeptala a pořád ho houpala. „Neboj se, malý Joshuo. Nikomu tě nedám. Nepustím tě.“
Příští ráno, po šestnáctihodinové směně a třech hodinách spánku, zamířila do budovy ministerstva v centru města, aby se pustila do nekonečného papírování nutného k adopci.

Když se to odpoledne vrátila, na schodech nemocnice potkala Luciana Forseu, svého mladého přítele a překladatele. Seběhl ze schodů, nadšeně ji objal, políbil na tvář a ustoupil. „Takže je to pravda?“ zeptal se. „Adoptuješ dítě z izolace tří?“

Kate na něj vytřeštila oči. Nikomu v nemocnici se o tom nezmínila. Nikomu, jen ráno to řekla úředníkům ministerstva. Ale s něčím takovým už se v Bukurešti setkala. Zdálo se, že každý se všechno dozví, jakmile se to stane.

„Je to tak,“ přikývla.

Lucian se usmál a znovu ji objal.

Kate se musela usmát. Rumunskému studentovi medicíny bylo asi pětadvacet, ale nikdy by ji nenapadlo, že studuje a je z Rumunska. Dnes měl na sobě havajskou košili s růžovými květy, téměř bílé džíny Calvin Klein a boty Nike. Na krátko ostříhané vlasy hraničily s punkem, na zápěstí měl drahé, ale nenápadné hodinky Rolex. Na studenta medicíny byl příliš opálený, na Rumuna měl moc upřímné oči, jeho angličtina byla dokonalá. Kate často napadlo, že kdyby jí bylo patnáct, možná deset, pak by ji velmi přitahoval. Ale takhle byl jediným skutečným přítelem v této zvláštní a smutné zemi.

„Skvělé!“ vykřikl a pořád se usmíval. Zpráva o jejím rodičovství mu udělala radost.

„Jestli se vezmeme, budeme mít dítě bez práce a čekání. Vždycky jsem říkal, že by se Polaroidy měly používat při děláni dětí.“

Kate ho dloubla do hrudi. „Bud' zticha,“ napomenula ho. „Co tvoje závěrečné zkoušky?“

„Závěrečné zkoušky se závěrem zavřely,“ odvětil Lucian, vzal ji za ruku a vedl ji po schodech. „Vyprávěj mi o zkušenostech z ministerstva, čekala jsi celé hodiny?“

„Samozřejmě.“ Vstoupili vysokými dveřmi do tmavé haly plné ozvěn. V dlouhé chodbě čekali pacienti na lavičkách. Spící a komatózní pacienti na nosítkách všichni ignorovali stejně jako špatně zaparkovaná auta. Vzduch páchl dezinfekcí a léky.

„A když jsi vyplnila ty papíry, zase tě nechali čekat?“ Jeho modré oči ji pozorovaly s radostí a... co to bylo... přátelství? Láska? Snažila se na to nemyslet.

„Vlastně ne,“ odvětila a najednou jí to došlo. „Jakmile jsem vyplnila formuláře, dali se do práce. Mluvila jsem jen s jedním mužem. Slíbil, že všechno vyřídí, a teď se mi zdá, že to opravdu udělal. Zvláštní, co?“

Lucian se zašklebil. Mnohokrát ji napadlo, že by měl raději dělat komika, neboť pohotově vymýšlel vtipné poznámky a uměl dělat obličeje. „Zvláštní!“ vykřikl. „Neslýchané! Neskutečné! Schopný byrokrat v Bukurešti... můj Bože! Příště mi budeš vyprávět, že ve Frontě národní spásy jsou skuteční vlastenci!“

Neztišil hlas a dva zaměstnanci se obrátili a zamračili se.

„Vážně,“ pokračoval Lucian a pohlídl ji po ruce. „Jak se ten byrokrat jmenuje? I já ho mohu jednou potřebovat.“

Kate se znala s Lucianovým otcem, známým básníkem, intelektuálem a kritikem režimu. Ironií osudu bylo, že jeho matka patřila k nomenklatuře... stranické elitě, která mohla nakupovat ve vládních obchodech a měla zvláštní privilegia.

Bukurešť měla téměř dva a půl miliónu obyvatel a Kate se často zdálo, že Lucian je zná všechny osobně. Přestože znal nomenklaturu a její privilegia, pohrdal Ceaucescem i novým režimem.

„Myslím, že se jmenoval Stancu,“ odpověděla Kate. „Ano, byl to Stancu.“

„Achhhh,“ vydechl Lucian, „jako ten spisovatel, co zemřel před sedmnácti lety. Není divu, že je to dobrý člověk. Má skvělého pojmenovce.“

„Jmenovce,“ opravila ho Kate. Vzpomněla si, jak jí byrokrat pomáhal, telefonoval, procházel papíry a nakonec ji ujistil, že rumunské výstupní vízum dostane zítra ráno v půl deváté. Když narazila na nepříjemnou otázku Joshuova zdraví – přestože si nepamatovala, proč ji napadlo právě jméno Joshua, už ho tak brala – pan Stancu jen mávl rukou a řekl, že s tím může mít problémy jedině na americkém velvyslanectví.

„Jmenovce,“ souhlasil Lucian. „Jmenovce a pojmenovce, oblíbené show.“

Svezli se výtahem do třetího patra, vzali si čisté pláště a roušky ze skříně a Lucian ukázal na galoše, které nosili zaměstnanci izolace. „Jenom roušky,“ napomenula ho Kate. Joshua měl podle ranních tabulek bílé krvinky dost nízko.

„Jo, jo,“ vydechl Lucian a přivázal si roušku.

Kate zavrtěla hlavou. Lucian jí prozradil, že byl jednou s otcem v Americe. Ale jen na čtyři dny. Jak mohl znát všechna

show v Americe?

Zdalo se, že jí čte myšlenky. Všimla si, jak se pod rouškou usmívá. „Nahrávky vysílání z rádia,“ vysvětlil jí to. „Nahrál jsem to v New Yorku před pár lety.“

„Když jsi byl malý,“ dodala Kate. Kdykoliv začal být neodolatelný, připomněla si, že se ještě nenarodil v době, kdy zastřelili prezidenta Kennedyho... že mu byly jen tři, když zabili Roberta Kennedyho a Martina Luthera Kinga. Přestože jí bylo v době, kdy prezidenta zabili, teprve deset, a když zastřelili Bobbyho, chodila na střední, okamžitě si připadala stará. Lucian pokrčil rameny. „Dobrá, babi. Zásah. Jdeme se podívat na tvé dítě?“

Zamířila dovnitř a náhle se jí zastavilo srdce při představě, že Joshua leží v kolébce mrtvý.

Byl naživu. Ležel na zádech a pozoroval je širokýma očima, ručičky se svíraly a rozvíraly. Byl nahatý, na sobě jen objemnou plenu, zkopané prostěradlo. Neidentifikovaný nezletilý pacient 2613 – brzy Joshua Arthur Neuman – vypadal jako zhmožděné pískle, které vypadlo z hnízda. Nafouklé bříško, žebra pod bledou kůží, pohybující se prsty, obscénní páska, jehla a šňůra kapačky.

Kate chtěla zkontrolovat kapačku, ale Lucian už to udělal a zkušenou rukou upravil proud.

Kate se opřela o zábradlí postýlky, sklonila tvář k dítěti a něžně ho políbila na tvář. „Ještě pár dnů, maličký.“

Dítě našpulilo obličej, jako by se chtělo rozplakat, pak zavzdychalo. Očima vyhledalo Lucianovu tvář. Mladý medik se k němu naklonil.

„Jo, chlapče,“ zašeptal Lucian jako v divadle, „teď přijde Neil Diamond.“ Zanoval „Cestu do Ameriky“.

Kate zvedla kovovou destičku, která visela na postýlce a zamračila se, když spatřila výsledky z laboratoře, které tady chyběly, než odešla na ministerstvo. „No, konečně dokončili zvláštní krevní analýzu, o kterou jsem žádala před třemi týdny,“ podotkla. „Kdyby tady měli centrifugu nebo slušný mikroskop, udělala bych ji sama.“

„Co ukazuje?“ zeptal se Lucian, šmíral dítě prstem na žebrech a hrál si s jeho pupíkem.

„Stejně nízký počet buněk T-lymfocytů jako teď,“ odpověděla Kate, a „potvrdila kritický nedostatek adenosinu deaminase.“

Lucian se postavil do pozoru, zavřel oči a začal drmolit, jako by odpovídal při ústní zkoušce. „Adenosin deaminase... kritický enzym nutný pro spotřebu toxických vedlejších produktů normálního metabolismu... chybí při vzácných poruchách, jako je nedostatek adenosinu deaminase.“ Lucian otevřel oči a promluvil úplně vážně: „Mrzí mě to, Kate. Nedá se to léčit, že?“

„Ale dá,“ odsekla Kate, udeřila destičkou o radiátor a malým pokojem se rozezněl zvuk kovu. „Je to velmi vzácná porucha... možná méně než třicet dětí na celém světě... ale dá se léčit. Ve Státech používáme...“

„Umělý enzym jménem PEG-ADA,“ doplnil Lucian. „Ale pochybuji, že v Rumunsku PEG-ADA máme, možná není v celé východní Evropě.“

„Ani ve stranických nemocnicích?“

Lucian pomalu zavrtěl hlavou. Všimla si, jak ostrou má bradu a jak má hladkou kůži na tvářích. Nasadil si brýle, aby si přečetl laboratorní zprávu, ale nevypadal starší a vážnější, připomínal ještě víc chlapce.

„Mohu požádat o enzym červený kříž z Ameriky,“ pokračovala, „ale než projde byrokratickým kolotočem, uplyne nejméně měsíc a Joshua zemře kvůli nějakému viru. Ne, rychlejší bude, když ho vezmu do Států,“ zarazila se. „Luciane, jsi dobrý, když znáš nedostatek adenosinu deaminase. Většina lékařů ve Státech o tom nikdy neslyšela. Jak ti dopadly závěrečné zkoušky?“

„Čtyři celá nula nula,“ odpověděl. „Vynikající ve všech oborech, stejně jako při milování.“ Znovu se sklonil k postýlce. „A ty, ty malý človíčku. Rychle se přestěhuj do Boulderu v Coloradu s doktorkou maminkou Neumanovou, abys dostal injekci PEG-ADA.“

Zdalo se, že Joshua v postýlce nad tím chvíli přemýšlí, pak sevřel ručičky v pěst, zkroutil obličej a hlasitě se rozplakal.

Kapitola jedenáctá

Příští ráno zamířila Kate na americké velvyslanectví. Prošla po třídě Bálcescu k hotelu Intercontinental, pak po Strada Bastistei, jeden blok k Strada Tudor Arghezi. Ještě nebylo devět hodin, ale v úzké uličce už stála dlouhá fronta Rumunů. Připadala si hloupě, ale dobře věděla, že nemá hodiny nebo celé dny, aby tady s nimi čekala. Zamířila rovnou dopředu. Rumunští vojáci se podívali na její pas a pokynuli jí k bráně. Americký námořník přikývl a promluvil do černého telefonu.

Kate se podívala na druhou stranu ulice, kde se opíralo několik demonstrantů o cihlovou zeď. Transparent na zdi hlásal: A.V.C. ČEKÁME NA EMIGRAČNÍ VÍZA 1982-1987. Na cedulích které nesli, stálo: HLADOVKA ZA EMIGRAČNÍ VÍZUM, KDE JE FAIR PLAY, PŘESTAŇTE S NESPRAVEDLNOSTÍ, WASHINGTON ŘEKL ANO, PROČ ŘÍM ŘEKL NE, CO ŘEKNE AMERICKÉ VELVYSLANECTVÍ?

Námořník se vrátil a rumunský voják otevřel černou mříž. Kate vstoupila na dvůr velvyslanectví a omluvně se podívala na lhotejné lidi stojící v řadě.

Uvnitř prošla detektorem kovů, jaké mají na letišti, nechala si prohlédnout kabelku a nakonec ji zkontroloval znužený strážce ručním detektorem kovů. Vrátili jí kabelku, ozval se bzučák dveří a Kate vstoupila na velvyslanectví.

Kdysi velkou halu rozdělili na čekárnu a tučet kanceláří. Všude stály fronty lidí. Rumuni, kteří žádali o vízum, stáli v nejdelší frontě na druhé straně místnosti, Američani v kratších frontách u jednotlivých okének.

V hlavní čekárně stálo osmřad židlí a většinou na nich seděly Američanky, které chovaly rumunské děti a nemluvnata. Naprostá kakofonie. Kate se zařadila do první fronty, kde čekala na úředníka ve službě. Ucítila beznaděj.

Dvě a půl hodiny nato se její beznaděj potvrdila. Promluvila se čtyřmi lidmi na velvyslanectví a vyhrožovala, že začne ječet, jestli ji nepustí k někomu s vyšším postavením. Dostavil se člověk z velvyslancovy kanceláře, rozložil si skládací židličku, usmál se a pomalu jí vysvětlil to, co už slyšela od čtyř úředníků.

„Jednoduše nepustím děti s AIDS do Států,“ dokončil výklad. Měl dokonalé zuby, dokonalý sestřih, dokonalé puky na šedivých kalhotkách. Představil se jako Culli... nebo Cawley... nebo Crawley. „Spojené státy mají vlastní problém AIDS. Jistě to chápete, paní... ach... Neumanová.“

„Doktorko Neumanová,“ opravila ho Kate popáté.

„A toto dítě nemá AIDS. Jsem specialista na krevní nemoci. Mohu to potvrdit.“

Muž našpulil rty a pomalu přikývl, jako by měl před sebou ožehavé téma.

„A potvrdila to Trojanská klinika?“

Kate si odfrkla. Trojanská klinika byl velký humbuk, americké velvyslanectví ji náhodou vybralo, aby provedla všechny testy na hepatitidu B a AIDS, které byly potřeba k udělení víza. Věřit výsledkům laboratorních testů Trojanské kliniky bylo jako se poradit s astrologem. „Osobně jsem to potvrdila,“ trvala na svém. „Provedli jsme HIV testy v bukurešťské nemocnici prvního obvodu před pěti týdny a vyloučili možnost hepatitidy. Testy... potvrdil písemně doktor Raguevscu a Grigorescu, hlavní patolog obvodní nemocnice.“

Zaměstnanec velvyslanectví – Curly? Cally? Crawley – našpulil rty, znovu přikývl a řekl: „Ale my samozřejmě vyžadujeme potvrzení o zdraví dítěte z Trojanské kliniky a samozřejmě písemné povolení k adopci od jednoho nebo obou rodičů.“

„Sakra!“ vykřikla Kate a předklonila se tak rychle, že pan Crawley málem spadl ze židle. „Ráda bych vám podesáté zopakovala, že dítě nemá žádné záznamy o rodičích, otci ani matce. Vůbec žádné záznamy. Bylo opuštěné. Ztracené. Nechali ho zemřít. Ani sirotčinec v Tirgovisti nemá žádné záznamy o tom, kdo ho přinesl. Ještě vám řeknu, že není zdravé – je to jeden z důvodů, proč ho беру do Států. Vysvětlila jsem vám to patnáctkrát. Ale není nakažlivé. Není to hepatitida B. Není to AIDS. Žádná nakažlivá nemoc. Pokud vím, dítě má poruchu imunitního systému, která je jistě genetického původu a dítě zemře, pokud mi ho nedovolíte vzít někam, kde mu mohu pomoci.“

Muž přikývl, znovu našpulil rty, zatřákal tužkou o stůl, pokynul jednomu z podřízených, založil si ruce a řekl: „No, paní Neumanová, rádi bychom vám pomohli, ale k vyřízení papírů pro... ach... tak nezvyklé dítě budeme potřebovat alespoň měsíc. A bez potvrzení z Trojanské kliniky a písemného souhlasu matky bude žádost zřejmě zamítnuta. Napadlo vás adoptovat zdravé dítě?“

Kdyby vykřikla, slyšeli by to až na ulici. Ale Kate zůstala zticha.

Námořník ji právě odváděl ke dveřím velvyslanectví, když spatřila v čekárně „mutant-ninja-kněžský“ oblek. Černá silueta mezi americkými pastelovými barvami a šedivým rumunským oblečením.

„O'Rourke!“

Kněz se obrátil, začal se usmívat, pak spatřil její výraz a rychle k ní zamířil. Odehnala vojáka, ten zaváhal, pak ji pustil. Otec O'Rourke ji odvedl k židli do prázdného kouta a shodil na zem hromadu papírů, aby se mohla posadit. Když se obrátil a odešel, málem vykřikla. Ale okamžitě se vrátil, v ruce kelímek se studenou vodou. Kate se vděčně napila.

„Co se děje, Neumanová?“ Hovořil tiše, šedé oči pozorovaly její tvář.

Všechno mu vyprávěla, naslouchala vlastním slovům a přitom přemýšlela. Je to jako zpověď? Stejný pocit přináší náboženství... předáte problémy někomu jinému? Asi ne.

Když skončila, O'Rourke přikývl. „A jste si jistá, že vám rumunské úřady vydají do odjezdu potřebné papíry, přestože to Američani neudělají?“

Nadšeně přikývla. Když sklopila hlavu, překvapilo ji, že pořád drží papírový kelímek.

„A kolik byl bakšiš?“ zeptal se. „Myslím u Rumunů.“

Kate se zamračila. „Nic. Tedy něco jsem čekala... myslela jsem, že budu muset zaplatit pět, možná šest tisíc dolarů... ale nic. Pan Stancu... ten z ministerstva... nic nechtěl a já... nic nenabídla.“

Otec O'Rourke se zarazil. Spatřila nedůvěru v jeho očích.

Vytáhla hromadu dokumentů z kabelky. „Dnes ráno byly připravené. Podívejte. Lucian říká, že jsou správné a kompletní. Chtěla jsem je ukázat lidem z ambasády... našim lidem... ale ti hlupáci jsou tak zabezdění, že-“

„Dobrá, Neumanová. Dobrá.“ Ucítila jeho jemný, ale pevný stisk.

Zarazila se, zhluboka se nadechla a přikývla.

„Chvilku tady počkejte, ano?“ vyzval ji. Přinesl jí další kelímek s vodou, a když se napila, dotkl se její hlavy.

Kate ucítila vztek, který připomínal nevolnost. Od chvíle, kdy se jí naposledy všechno vymklo z ruky, uplynulo již mnoho let.

Otec O'Rourke se naklonil do nejbližšího okénka. „Donno, mohu použít na chvíli vaši kancelář? Ano, jen na pár minut.

Zvednu telefon, jestli zavolá Jeho Výsost. Díky, Donno, jste hodná.“

Kate si uvědomila, že pozoruje odcházející mladou ženu přes závoj slz. Otec O'Rourke na ni zamrkal a vklouzl dovnitř.

Slyšela, jak žádá operátora na ústředně o satelitní linku do Států. Kate spatřila předvolací číslo 202 – stát Columbia.

Rozhovor netrval ani dvě minuty a Kate slyšela jen útržky, neboť stále vymýšlela další argumenty, které měla přednést panu Crawleyovi z velvyslanectví.

„Ahoj, Jimme... jo, O'Rourke, správně, skvělé, skvělé, jak se máš? Ne, žádná Lima nebo Santiago... Bukurešť. Jo.“

Kate zavřela oči. Patřila mezi patnáct nejlepších hematologů západní polokoule a teď tady poslouchala nějakého kněze, jak klábosí po síti, nejspíš s jiným knězem z Univerzity v Georgetownu... s nějakým nedůležitým jezuitou, co má tchána ve vládě.

Ne, opravila se, kněží nemají tchány. Nebo ano?

„Přesně tak,“ pokračoval O'Rourke do telefonu. Kate došlo, že shrnul její problémy s vízem do několika slov. „Je to tak, Jimme... snad ti neztvrdnul mozek od dob Rychlé hlídky. Je to jedna z mála Američanek, co jsem potkal během posledního roku a půl, která se snaží adoptovat dítě ze sirotčince... velmi nemocné dítě... nemoc není v žádném případě nakažlivá... správně... a ten otrava na vízovém to nechce dovolit. Jo... souhlasím, jako trest smrti.“

Když ta slova zaslechla z cizích úst, začala se potit. Joshua. Mrtvý. Vzpomněla si na malé prstíky a důvěřivé oči.

Vzpomněla si na desítky malých neoznačených hrobů, které našla za sirotčinci a dětskými nemocnicemi, které navštívila v Bukurešti a okolí.

„Dobrá, Jimmy, tobě taky, chlapče. Ne, myslím, že Kev je pořád v Houstonu... NASA... a Dale pracuje na nové knize někde v Grand Tetons. Ne, ach, to byla Lawrencova třetí svatba. Ne, pozval mě jako hosta. Obřad prováděl nějaký závodní jezdec, který vystupuje jako zenový guru. I ty, amigo. Zase někdy.“

Vylezl ven a dotkl se jejího kolena jako otec, který pohladí nohu plačícího dítěte. Kate potlačila vztek. Snažila se myslet na krevní specialisty, administrátory SKN, lidi od médií, reportéry a sponzory, které znala. Určitě mezi nimi najde někoho, kdo bude mít větší vliv než O'Rourkeův kamarád z Georgetownu. Odpoledne začne telefonovat. Někdo by měl zatlačit na ministerstvu zahraničí. Za tři dny?

„Odvezu vás zpět do nemocnice,“ promluvil kněz.

„Dobrá,“ souhlasila. Než došli ke dveřím, stiskla jeho rameno v černém kabátu. „Díky, O'Rourke. Díky za pokus.“

„Není za co, Neumanová.“

Právě vycházeli ven, když se objevil pan Crawley. Uháněl dolů po schodech a málem upadl na mramorové podlaze.

Kravatu měl nakřivo, rozčuchané vlasy, rudou tvář, jen bledý pruh okolo pusy. Tvářil se jako člověk, který právě spatřil ducha.

„Paní... ach... doktorko Neumanová!“ vykřikl zaměstnanec velvyslanectví a v jeho tváři se objevila úleva. „Jsem rád, že jsem vás dohonil. Bojím se, že jsem se spletl.“ Podal jí hromádku dokumentů. „Zítra ráno bude vízum vyřízené. Toto přechodné vízum uspokojí rumunské úřady, pokud budou mít nějaké dotazy...“

Na zpáteční cestě do nemocnice se obrátila k O'Rourkeovi. „Co jste vůbec dělal na velvyslanectví?“

„Přivádí mě tam práce.“

„Zastavit nevhodné adopce?“

Pokrčil rameny. Kate napadlo, že mu to v černém obleku s bílým límcem sluší, byl upravený, hezký a vypadal jako Ir.

„Občas,“ vysvětloval kněz, „člověka neuvrhnou do klatby, ale vyřídím to jinak.“

„Tuto situaci jste tedy vyřídil. Možná jste zajistil Joshuovi poslední šanci, aby žil.“ Zastavila se a sledovala hustou dopravu na třídě Bălcescu. „Můžete mi říct, jak se jmenuje váš přítel Jim celým jménem?“

Otec O'Rourke se podrbl ve vousech. „Proč ne? Harlen.“

„Senátor Harlen? Senátor James Harlen? Ten senátor, který je předsedou výboru pro zahraniční věci? Ten, kterého chtěl ministerský předseda Baker jako svého zástupce, přestože nepatřil k jeho straně? Ten senátor, kterého si Dukakis málem vybral v roce devatenáct set osmdesát osm jako druhého kandidáta místo Lloyda Bentsena?“

Kněz se usmál. „Jimmy měl pravdu, když říkal, že by to nebyl správný krok. Chtěl jsem, aby kandidoval, ale dokazuje to, jak jsem naivní. Místo toho počká do roku devadesát šest, pak se pustí do státní politiky... a nebude jen viceprezidentem. On a Cuomo jsou jediní demokrati, kteří mohou být prezidentem... a věřím, že Jimmy má potřebnou energii a nové nápady.“

„A jste přátelé,“ doplnila Kate a okamžitě jí došlo, jak hloupě to zní.

„Byli jsme přátelé. Kdysi dávno.“ Otec O'Rourke se díval na cestovní kanceláře na druhé straně ulice, ale jeho oči viděly ještě něco.

„No, kdybych věřila v zázraky, pak řeknu, že za posledních pár dnů jsem jich viděla několik,“ prohlásila Kate a zažila

zvláštní pocit. Je to skutečnost. Skutečně se to děje. Budu mít dítě. Cítila se jako malá holčička, která se postavila na okraj pětimetrového skokanského můstku na městské plovárně v Kenmore. Hrozně se bála, takže nedokázala skočit, ale byla příliš pyšná na to, aby se vrátila.

„Jediným zázrakem zůstává úředník rumunského ministerstva, který pro vás něco udělal bez velkého bakšise,“ upozornil ji O'Rourke. Když si všiml, jak se chvěje, znovu se jí pokusil dotknout, ale na poslední chvíli si to rozmyslel. Kate cítila sílu jeho pohledu. „Neumanová, jestli má ten chlapec přežít, zázraky musíte udělat vy.“

„Já vím,“ přikývla Kate. Pak jí došlo, že to možná neřekla nahlas, takže to ještě jednou důrazně zopakovala: „Já vím.“

Kapitola dvanáctá

Kate s Joshuou měli odletět do Států v pondělí, dvacátého května. V neděli večer si byla jistá, že ji nikdy nepustí ze země.

Sponzoři – UNICEF a Fond mezinárodní pomoci SKN – kteří platili šest týdnů jejího pobytu v Rumunsku, jí poslali letenku PanAm už před mnoha týdny, a protože letiště Otopeni nepřijímalo telefonické potvrzení letů, každou hodinu volala do kanceláře pro národní turistiku, aby potvrdila rezervaci. Ještě k tomu poslala Luciana na letiště – v sobotu dvakrát a v neděli třikrát – aby zjistil, zda nebyl let odložen a sedadlo je rezervované. Joshua měl letět v jejím náručí, takže nepotřeboval vlastní lístek. I to měl Lucian potvrdit.

Pan Stancu z ministerstva byl dokonalý jako jeho slib – malý, různocí veselý mužík, přesný opak stereotypu východního byrokrata a opak všech byrokratů, které Kate potkala ve své zemi – a potvrdil, že Joshuovo vízum je v pořádku. Podpis jednoho z rodičů přešel mávnutím rukou. Rumunská část adopce byla neskutečně jednoduchá. Americké velvyslanectví bylo pomalejší, ale v sobotu odpoledne vydal pan Crawley Joshuovi vízum... Lucian přinesl do nemocnice fotoaparát Nikon a pořídil obrázek, ale nakonec se ukázalo, že fotografie nebude třeba... a americkou část adopce vyřídí adopční služba ze Skalistých hor. Ústředí leželo v Denveru, a jakmile se Kate dostane domů, nebude jí stát nic v cestě.

Pan Popescu, šéf nemocnice prvního obvodu, neměl moc velkou radost, že si nadšená Američanka bere jedno z dětí z jejich oddělení – zvláště pak, když mu nezaplatila – ale telefonát z ministerstva zdravotnictví a potvrzení rumunských lékařů, že dítě nepřežije a zbytečně jsou na něj vynakládány peníze, ho zřejmě uklidnilo, takže se na Kate během posledního dne v práci jen šklebil.

Všechny papíry byly v pořádku. Pan American byli upozorněni, že do Států poletí velmi nemocné dítě a připravili ve Frankfurtu zvláštní zdravotnické vybavení. Kate vezla vlastní lékařskou brašnu doplněnou zásobami Červeného kříže i ukradenými injekcemi, kapáčkami a antibiotiky, které Lucian sehnal na lékařské fakultě. Stříkačky byly na jedno použití, jaké se používají na západě... v neporušených obalech. Antibiotika pocházela ze Západního Německa. Kate byla dojatá, neboť věděla, kolik takové pašované zboží stojí na černém trhu.

A zatímco podvědomě věřila, že by tyto zásoby měly zůstat v Rumunsku, aby pomohly několika tisícům dětí v nemocnicích, druhá část dobře věděla, že udělá cokoli, ukradne cokoli a bude lhát, jen aby Joshua přežil. Když si uvědomila, že po dvou desetiletích lékařské etiky cítí nějaké silnější pohnutky, byl to pro ni šok.

Už od čtvrtka se snažila zavolat bývalému manželovi Tomovi, ale v záznamníku se ozval jeho hluboký chlapecký hlas a oznámil jí, že odjel na rafting na řeku Arkansas a někdy se snad vrátí. Jestli chcete, klidně nechte zprávu. Kate nechala zprávy čtyři... ta poslední byla dokonce pochopitelná.

Její rozchod s Tomem před šesti lety nebyl melodramatický a plný vzteku, byl tichý, oba rezignovali. Zůstali s manželem (stejně jako jedno procento bývalých manželství) po rozvodu dobrými přáteli, často spolu zašli po práci na jídlo nebo se napili. Tomovi bylo čtyřicet, ale byl silný jako příslovečný býk a hezký jako Tom Sawyer – ano, nikdy vlastně nedospěl. Možná za to vděčil své práci – dělal říčního průvodce, horolezce, závodníka na kole, průvodce výpravám v Himalájích, fotografoval přírodu a stále hledal nová dobrodružství.

Kate musela přiznat, že ona zestárla a dospělost vytlačila veškerou dětskou radost, kterou s ním kdysi sdílela. Nehovořili o tom, že se znovu dají dohromady – Kate dobře věděla, že si to ani jeden z nich nedokáže představit – ale jejich rozhovory byly v posledních letech uvolněné, lehko hovořili o svých problémech a dokázali se svěřit jeden druhému.

Teď si vezla domů dítě. Po celých letech, kdy jeden druhého přemlouvali, že žádné dítě nepotřebují, si doktorka Kate Neumanová vezla ve věku osmatřiceti let domů dítě.

Tom ji zastihl v neděli večer v bytě na Strada Stirbei Vodá. Rafting byl úspěšný. Nechtěl uvěřit její zprávě. V jeho hlasu se ozvala známá chlapecká energie a nadšení. Kate se málem rozplakala.

„Mám strach, že to dopadne jinak,“ přiznala. Spojení bylo mizerné, plné ozvěn a zpoždění jako ve všech zaoceánských hovorech, ozývalo se praskání, pípání, šum a další rumunské telefony.

Ale Tom ji slyšel. „Co myslíš tím, že to dopadne jinak? Neříkala jsi, že máš všechny papíry? To dítě... Joshua... není snad v pořádku?“

„Stabilní stav, ano.“

„Co potom...“

„Nevím,“ přiznala Kate. Náhle si uvědomila, že pokud je neděle, sedm hodin večer... na ořešák za oknem dopadaly bohaté květnové paprsky... pak v Boulderu je deset hodin ráno. Zhluboka se nadechla. „Prostě mám hrozný strach, že se něco stane. Že nás něco... zastaví.“

Odvětil vážným tónem: „Není ti to podobné, Kat. Co se stalo se železnou lady, kterou jsem znal a miloval? Se ženou, která chtěla vyléčit celý svět, ať chtěl nebo ne?“ Jeho slovům odporovala vlídnost jeho tónu.

Kate poskočila při slově „Kat“. Krátce po svatbě jí tak říkal při milování. „To kvůli tomuto místu,“ vysvětlila. „Udělá z tebe paranoidního člověka. Řekli mi, že tři, možná čtyři lidé z deseti pracovali za Ceaucescovy vlády jako placení informátoři.“ V telefonu to cvaklo a zašumělo. Slyšela vzdálenost mezi nimi. „Což mi připomíná,“ pokračovala, „že bychom spolu neměli vůbec mluvit.“

„Odposlouchávání? Napichnuté telefony? KGB nebo co to v Rumunsku mají?“ ozval se Tomův hlas z dálky. „Kašlu na ně. Kašlu na vás, co posloucháte. Na tebe ne, Kat.“

„Není to Securitate,“ odmítla Kate a pokusila se o úsměv. „Telefonní společnost.“

„Pak kašlu i na AT&T. Nebo na MCI. Nebo na všechny, kterým platíme.“

Kate se usmála. Když byli spolu, ona vždycky platila účty. Tom nikdy nevěděl, komu za co platí. Napadlo ji, kdo za něj asi platí teď.

„Kdy budeš zítra ve Stapletonu?“ zeptal se Tom. Jeho hlas se ztrácel v praskání.

Zavřela oči a odrecitovala svůj jízdní řád. „Z Bukurešti s PanAm 10-70 do Frankfurtu přes Varšavu v sedm hodin deset minut ráno. Let PanAm 67 z Frankfurtu v půl jedenácté ráno, přilet na JFK v jednu hodinu pět minut po poledni. Pak PanAm 5907 z JFK, přilet do Denveru v sedm padesát osm večer.“

„Ach,“ vydechl Tom. „Pěkný den pro dítě. I pro matku.“ Chvilí bylo ticho, ozývalo se jen praskání. „Přijedu do Stapletonu, abych tě vyzvedl, Kate.“

„Není třeba...“

„Budu tam.“

Kate už se nehádala. „Děkuji ti, Tome,“ souhlasila. „Ach... a přines sedačku.“

„Cože?“

„Sedačku pro dítě.“

Ozval se smích, pak kletba. „Skvělé,“ odpověděl Tom po chvíli. „Celý den budu shánět sedačku pro dítě. Jak chceš, Kat. Mám tě rád, drahá. Uvidíme se zítra večer.“ Rychle zavěsil. Kate ho znala, ale vždycky ji to překvapilo.

Náhlé ticho bylo nepříjemné. Začala pochodovat po pokoji, postopadesáté zkontrolovala zavazadla – zabalila vše kromě pyžama a toaletních potřeb, zkontrolovala dokumenty ve sportovní bundě (už je kontrolovala alespoň pětsetkrát) – pas, její vízum, Joshuovo vízum, potvrzení o adopci, razítko ministerstva a amerického velvyslanectví, záznamy o očkování, záznamy testů na nakažlivé nemoci, žádost o léčení z kanceláře pana Stancu a podobný dopis od pana Crawleye z amerického velvyslanectví. Měla všechno. Všude razítko, potvrzení, vše odsouhlasené a kompletní. Něco se mělo stát. Věděla to. Každý krok na chodbě nebo na dvoře patřil nějakému úředníkovi, který jí nesl zprávu – Joshua zemřel během chvíle, kdy ho naposledy před hodinou spatřila, jak spí klidně v kolébce. Nebo ministerstvo zrušilo povolení nebo...

Něco se stane.

Lucian slíbil, že ji odveze na letiště, a Kate souhlasila. Otec O'Rourke měl v pondělí práci v Tirgovisti, sedmdesát kilometrů na sever od hlavního města, ale trval na tom, že přijede v šest do nemocnice, v době, kdy měla Kate vyzvednout Joshuu. Všechno bylo načasované, zařízené, zabalené... Lucian pro ni dokonce zjistil jízdní řád Orient Expresu pro případ, že PanAm a Tarom náhle přestanou létat do Bukurešti... ale Kate pořád tušila, že se něco stane. V deset hodin večer si vzala pyžamo, vyčistila si zuby, nařídila budík na tři čtvrtě na pět a zalezla si do postele. Věděla, že nedokáže usnout. Dívala se na strop a představila si Joshuu, jak spí na bříšku nebo na zádech; kapačku, která do něj pumpuje energii na zítřejší zkoušku ohněm. Měla před sebou dlouhou noc čekání.

Sny o krvi a železu

Díval jsem se z těchto oken... z těch malých oken, které ke mně propouštěly jen tak málo světla... díval jsem se z těchto oken už jako tříleté dítě, jak odvádějí zloděje, lupiče, vrahy a daňové neplatiče z přeplněného vězení na Radním náměstí přes ulici k popravě do Šperkařské věže. Vzpomínám si na jejich tváře, na tváře těch vězňů, těch odsouzených mužů – byli nemytí, oči zalité krví, vyhublé vousaté tváře, v jejich pohledu se zračilo zoufalství, neboť jim právě došlo, že jim navlečou smyčku kolem krku a kat zatáhne za páku. Pamatuji si, že jednou měli v radní věži zavřené tři ženy. Bylo chladné podzimní ráno a vedli je v řetězech z věže přes náměstí, z náměstí na ulici, pak po dlažebních kostkách pryč z mých očí. Ale, ach, ty vteřiny, kdy jsem klečel na gauči otcova pokoje, který sloužil jako soud a kancelář... ach, vzpomínám na ty nekonečné chvíle extáze!

Ženy měly na sobě špinavé hadry stejně jako muži. V cárech pytlaviny jsem spatřil jejich prsa. Byly špinavé z vězení, celé od krve, jak s nimi strážé hrubě zacházely. Ale jejich prsa byla bledá, bílá, bezbranná. Spatřil jsem jejich špinavé nohy a bledá stehna. Žalářník vlekl nařikající ženy na dlouhém řetězu, a když nejstarší žena upadla na dlažebních kostkách, roztáhla nohy a já spatřil stín mezi jejími stehny. Ale vzpomínám především na jejich oči... vyděšené jako oči mužů, vytřeštěné tak, že jsem spatřil bělmo kolem tmavých zornic jako oči klisen, které musí kupředu, přestože cítí čerstvou krev nebo přítomnost hřebce.

Tehdy jsem poprvé ucítil vzrušení – napětí v hrudi, zatímco jsem sledoval ty muže a ženy, které čekala smrt – vzrušení a pulzující nadšení. Vzpomínám, že mi nohy zeslábly a spadl jsem na otcův gauč u tohoto okna. Srdce mi bušilo, před očima obrazy odsouzených mužů a žen, jejichž nárek unášel chladný vzduch, který proudil oknem dovnitř.

Můj otec, Vlad Dracul, je nechal oběsit. Lepší by bylo říct, že potvrdil jejich trest, aniž by přikývl nebo mávl rukou. Otec stvořil nové zákony, které odsoudily tyto ženy i muže. Zavedl pro ně hrůzovládu a na náměstí se snesla křídla smrti.

Vzpomínám, jak jsem zůstal ležet na gauči a cítil, jak se tep srdce pomalu vrací do normálu, ucítil jsem rozpaky nad tím zvláštním vzrušením... vzpomínám, jak jsem ležel v tomto pokoji a přemýšlel – jednoho dne budu mít stejnou moc.

Když mi byly čtyři, právě v tomto pokoji jsem se poprvé napil z poháru. Vzpomínám si na všechny detaily. Matka tady nebyla. Jen otec a pět dalších mužů, které jsem nikdy předtím nespapal, všichni v kápích zelenorudých dračích hávů.

Vzpomínám si na zářivou tapisérii za otcovým trůnem, kterou pověsili jen na tuto noc – obrovský drak se zlatými šupinami, děsivý chřtán otevřený, křídla roztažená, na mocných pařátech ostré drápy. Vzpomínám si na světlo pochodní a tichý rituál Řádu draka. Vzpomínám si, jak přinesli pohár. Poprvé jsem ochutnal krev. Vybaví se mi sny, které mě tu noc navštívily.

Stalo se to v tomto pokoji, když mi bylo pět, léta Páně roku 1436. Tehdy otec prohlásil, že odebere půdu a titul umírajícímu nevlastnímu bratrovi Alexandrovi Aldeovi a stane se tak jediným pánem Valašska. Vzpomínám si na dupání koňských kopyt za okny dětského pokoje, na praskání kůže a řinčení železa, když ten prosincový večer kolem projíždělo jezdecko. Vzpomínám, jak jsem zbožňoval bohatství říšského města Tirovise, příjemné doteky italštiny, maďarštiny a latiny, kterou jsem se tam naučil, každá slabika byla sladká jako chuť krve v mých ústech. Vzpomínám na sladká slova historie, kterou mě učil můj učitel a mnichové. Vzpomínám, jaká to byla krásná doba.

Bylo mi dvanáct let, když mě a mladšího bratra Radu otec předal tureckému sultánovi Muradovi jako rukojmí. Možná to neplánoval. Jeli jsme do Gallipoli na schůzku se sultánem, ale otce chytili jen pár minut potom, co jsme se dostali k městským branám. Otec dal později slib před biblí a koránem (aby neurazil sultána) a naše role rukojmích byla jeho součástí. Mladšímu bratrovi bylo teprve osm a ještě vidím jeho slzy, když nás odváželi ve vozu z Gallipoli do pevnosti Egrigoz v provincii Karaman v západní Anatolii.

Já neplakal.

Vzpomínám, jak chladná to byla zima, jak jsme dostávali divné jídlo a služebníci, kteří se o nás starali, zamykali dveře, kdykoliv se snesl na horské město soumrak. Vzpomínám na hrůzu sultánových lidí, když jim vysvětlili obřad poháru. Ale přijali to jako další projev barbarství v křesťanské víře. Jejich žaláře byly plné zločinců, otroků a válečných zajatců, kterých se potřebovali zbavit. Najít dárce nebylo tedy obtížné. Později nás vzali do Tokatu... a potom do Adrianople, kde jsme bydleli, jedli, cestovali a vyrůstali v sultánově společnosti.

Sultán Murad byl krutý muž, ale věřím, že nebyl krutý jako náš otec. Bral nás jako své syny, choval se lépe než náš otec. Jednou jsem mu pyšně ukázal sokola, kterého jsem pomáhal cvičit, a sultán se dotkl mé tváře. Překvapivě něžný dotek se protáhl. Po šesti letech už jsem přemýšlel turecky... a teď, kdy mě síla opouští a mysl přestává fungovat, formuluji své myšlenky v turecké řeči.

Radu byl vždycky hezký, už jako malé dítě, a když začal vyrůstat v muže, byl přímo krásný. Já zůstal stejně ošklivý.

Radu dělal radost filozofům a učencům, kteří se o nás starali. Já odmítal jejich snahu vnutit nám byzantskou kulturu.

Radu opustil pohár v době, kdy já ho potřeboval každý týden... pak každý den. Radu byl miláčkem našich žalářníků a učitelů, já poznal jejich bič. Když mu bylo třináct, naučil se jak potěšit ženy i muže u dvora, kteří nás chodili v noci

navštěvovat. Nenáviděl jsem bratra a pohrdal jsem jím. Dobře jsme věděli, že jestli přežijeme – a každý z nás věřil, že určitě přežije – stanou se z nás nepřátelé a rivalové, kteří budou usilovat o otcův trůn.

Radu sloužil trůnu, stal se vazalem sultána Murada II. a harémovým chlapcem jeho následovníka Mehmeda. Zůstal v Turecku do roku 1462. Když mu bylo dvacet sedm, byl pořád stejně krásný, ale už nepatřil do harému. Přestože mu sultán slíbil otcův titul, zjistil, že si na něj dělá nárok ještě někdo jiný. Já.

Vzpomínám si na den – bylo mi šestnáct – když se k sultánovu dvoru donesla zpráva o smrti našeho otce. Psal se rok čtrnáct set čtyřicet sedm a právě končil podzim. Cazan, otcův nejvěrnější kancléř, strávil pět dnů cestou do Adrianople, aby nám novinu oznámil. Přivezl málo detailů, o to bolestivější byly. Bojaři a občané Tirgoviste se vzbouřili, přidali se k maďarskému bojovníkovi a králi Hunyadymu a jeho místnímu spojenci, bojarovi Vladislavovi II. Mircea, můj skutečný bratr, byl zajat v Tirgovisti a pohřben zaživa. Vlada Dracula, mého otce, pronásledovali a zavraždili v bažinách v Balteni, kousek od Bukurešti. Cazan nám řekl, že otcovo tělo přinesli do tajné kaple poblíž Tirgoviste.

Cazanovy staré oči zalily slzy, pak mi předal dva předměty, které mi otec poslal – požádal ho o to, když utíkali k Dunaji a útočníci jim byli v patách. Mé dědictví. Krásná toledská čepel, kterou otcovi daroval císař Sigismund v Norimberku v době, kdy jsem se narodil, a zlatý dračí přívěsek, který otec dostal, když vstoupil do Řádu draka.

Pověsil jsem si dračí přívěsek na krk, pozvedl meč vysoko nad hlavu, lesklé ostří odrazilo plameny pochodní a přednesl jsem Cazanovi, a jen Cazanovi, svůj slib. „Slibuji na Kristovu krev a na krev poháru,“ vykřikl jsem pevným hlasem, „že pomstím smrt Vlada Dracula a osobně se napiju Vladislavovy krve, jakož i krve všech těch, kdož naplánovali a provedli tuto zradu. Budou litovat dne, kdy zavraždili Vlada Dracula a Vlad Dracula, Syna Draka, se stal jejich nepřítelem. Do dnešního dne nepoznali skutečnou hrůzu. Tak přísahám na Kristovu krev a na pohár krve, nechť mi všechny síly nebeské i pekelné pomáhají v tomto svatém úkolu.“

Zastrčil jsem meč do pochvy, poplácal naříkajícího kancléře po rameni a vrátil se do svých pokojů, abych přemýšlel nad útekem od sultána a kul plány odplaty proti Vladislavovi a Hunyadymu.

Teď ležím tady a chápu, že toledské ostří pochází z pecí a prošlo ohněm stejně jako lidé procházejí bolestí, ztrátou a strachem. Lidé ztrácejí svou sílu stejně jako dobrý meč, někdy to trvá celá století.

Světlo pohaslo. Budu předstírat, že spím.

Kapitola třináctá

Coloradská pobočka Střediska kontroly nemocí sídlila v budově na úpatí hor, kus nad Boulderem, v zeleném pásu kousek pod geologickou formací známou jako Flatirons. Místní obyvatelé komplexu říkali NSPVA, protože zde sídlilo pětadvacet let Národní středisko pro výzkum atmosféry. Když se NSPVA před rokem přestěhovalo do města, které leželo dole, centrum rychle obsadilo SKN.

Budovu navrhl I. M. Pei a byla postavena ze stejných tmavě červených kamenů, které zformovaly obrovské desky Flatirons, jež vévodily podhůří nad Boulderem. Podle Peiovy teorie bude na pískovec působit počasí stejně jako na Flatirons, takže budova „zmizí“ v okolním prostředí. Jak se zdálo, jeho teorie byla správná. Přestože jste mohli večer spatřit světla SKN na pozadí tmavého lesa, ve dne si většina turistů myslela, že je to jen další výběžek pískovce.

Kate Neumanová zbožňovala svou kancelář v SKN Boulderu a po návratu z Bukurešti jí celé místo připadalo zvlášť krásné. Jako by ho nikdy předtím neviděla. Její kancelář ležela v severozápadním rohu moderní budovy – Pei budovu navrhl jako řadu vertikálních desek s mělkými prohlubněmi a velkými okny – a od stolu viděla na mohutnou zeď prvních tří Flatironů na severu, na zvlněné louky a borovice na úpatí hor, hřebeny Fontány – pískovcových formací, které čněly ze země jako záda stegosaura. Viděla i na samotné pláň, na Boulder a daleko na sever a východ. Bývalý

manžel Tom jí vysvětlil, že Flatirons byly kdysi usazeninou na dně starého moře a vyrazily k nebi až někdy před šedesáti milióny léty, kdy se zvedly Skalisté hory na západě. Hned za zadními dveřmi SKN začínala stezka, za hřebenem byla vidět větší cesta, pod oknem se pásli jeleni a spolupracovníci jí řekli, že v létě spatřili mezi stromy pumu – necelých třicet metrů od budovy. Teď na to nemyslela. Ignorovala hromady papírů na stole i blikající kurzor počítače, myslela jen na svého syna. Myslela na Joshuu.

Když nemohla poslední noc v Bukurešti spát, vzala svá zavazadla, sehnala v tmavých deštivých ulicích taxík a odjela do nemocnice, aby hlídala Joshuu až do doby, než odjedou na letiště. Výtah v nemocnici nefungoval, takže musela utíkat do schodů. Najednou si byla jistá, že postýlka na izolaci bude prázdná.

Joshua spal. Poslední transfúze, kterou mu Kate předepsala na minulý den, ho znovu uzdravila. Kate se posadila na chladný radiátor, ruku založila pod bradu a sledovala, jak její adoptovaný syn spí. Pozorovala ho až do doby, kdy špinavými okny proniklo první světlo.

Lucian je vyzvedl z nemocnice. Poslední papírování už nebylo tak hrozné, jak se Kate obávala. Otec O'Rourke na něj počkal, jak slíbil. Když si s ním podávala ruce na předních schodech, neodolala a políbila ho na tvář. O'Rourke se usmál, na chvíli přidržel její tvář a nakonec – než mohla začít protestovat, požehnal Joshuovi, něžně se dotkl jeho čela palcem a nakreslil kříž.

„Budu na vás myslet,“ dodal tiše a otevřel jí dveře Dacie. Podíval se na Luciana. „Jed' opatrně, jasné?“ Lucian se jen usmál.

Silnice k letišti byla téměř prázdná. Joshua se cestou probudil, ale neplakal, jen otevřel své velké, tmavé a tázavé oči. Lucian zřejmě vycítil její neklid. „Chceš slyšet další vtip o Ceaucescovi, který jsem rád vyprávěl?“

Kate se pousmála. Staré stěrače unaveně škrábaly na okno. „Nebojíš se, že máš mikrofony v autě?“ zeptala se. Lucian se zašklebil.

„Nebyly by o nic lepší než tato stará rachotina,“ poznamenal. „A kromě toho Frontě národní spásy vtipy o Ceaucescovi nevadí. Šílí jen tehdy, pokud někdo říká vtipy o FNS.“

„Dobrá,“ přikývla Kate a zabalila dítě do pokrývky. „Tak tedy starý vtip o Ceaucescovi.“

„Dobrá. No, krátce před revolucí se velký Ceaucescu jednou ráno probudí v dobré náladě a vyleze na balkón, aby přivítal slunce. ‚Dobré ráno, slunce,‘ povídá. Představ si jeho překvapení, když slunce odpoví: ‚Dobré ráno, pane prezidente.‘ Ceaucescu běží dovnitř a probudí Elenu. ‚Vstávej!‘ křičí. ‚I slunce mě respektuje. To je dobře,‘ odpoví žena našeho nejvyššího. Pak zase spí. Ceaucescu si myslí, že se možná zbláznil, takže v poledne vyleze znovu na balkón.

‚Dobrý den, slunce,‘ pozdraví. Slunce znovu odpoví s respektem. ‚Dobrý den, pane prezidente...‘“

„Má to nějaký konec?“ přerušila ho Kate. Kilometr před nimi spatřila odbočku na letiště. Děšť zhoustl. Napadlo ji, že let PanAm do Varšavy možná zrušili.

„Dobrý den, pane prezidente,“ řeklo slunce v poledne,“ pokračoval Lucian a vyhodil blinkr. Neozvalo se cvaknutí, žádné světlo neblíkalo. Ignoroval to a odbočil na dlouhou příjezdovou silnici. „Ceaucescu má hroznou radost. Zkusí dostat Elenu na balkón, ale ta se právě maluje. Nakonec ji přesvědčí při západu slunce a jdou na balkón. ‚Dívej se. Poslouchej,‘ vyzve svou ženu, která je zároveň předsedkyní Národní rady pro vědu a technologii. ‚Slunce mě respektuje.‘ Obrátí se k zapadajícímu slunci. ‚Dobrý večer, slunce,‘ prohlásí. ‚Jdi do prdele, debile,‘ odsekne slunce. Ceaucescu se naštvě a žádá vysvětlení. ‚Ráno a v poledne jsi ke mně mluvilo s respektem, blábolí, teď mě urážíš, proč?‘“

Kate spatřila místo k parkování mezi ostatními auty a taxíky, ale než na něj stačila ukázat, Lucian zastavil a zaparkoval. Ani na chvíli nepřestal vyprávět.

„Proč mě teď urážíš?“ ptá se náš vůdce. ‚Ty kreténe,‘ odvěti slunce, ‚teď jsem na západě.‘“

Obešel auto a podržel deštník, zatímco lezla s dítětem ven. Poděkovala mu úsměvem – nesmála se vtipu, ale děkovala za jeho vlídnost. Zamířili společně k terminálu. Lucian nesl jeden kufr a držel deštník, Kate nesla lehčí tašku a dítě.

„Máme tady přísloví o takových vtipec,“ pokračoval Lucian. „Ridem noi ridem, dar purceaua e moartă in cosar.“

„Což znamená?“ Když se dostali pod střešku terminálu, Kate se musela rozkoukat v okolním šeru. Kolem stáli lhostejní vojáci v uniformách s automatickými zbraněmi.

„Což znamená... všichni se smějeme, ale prase je mrtvé v koši.“ Lucian vyklepal deštník, zavřel ho a ramenem otevřel dveře k terminálu.

Místo bylo stejně ponuré, jak si na něj Kate vzpomínala z doby, kdy přijela do země – rozlehlý betonový prostor plný ozvěn, všude špína, odpadky a vojáci. Vlevo dlouhé poškrábané stoly a nefunkční pásy celní kontroly. Vše bylo prázdné, neboť nikdo právě nepřiletěl. Přímě před sebou měla bezpečnostní kontrolu a kabinky se závěsem, které označovaly začátek hrůzné uličky, kterou budou muset s Joshuou projít, než se dostanou na palubu letadla společnosti PanAm.

Lucian položil její zavazadla na první stůl a obrátil se k ní. Nikdo cizí dál nesměl. „No...“ začal a zarazil se.

Kate nikdy nezažila, že by její mladý přítel a překladatel ztratil řeč. Objala ho volnou rukou kolem krku a políbila ho. Zamrkal a jemně, váhavě se jí dotkl. Úředník za pultem označeným CONTROLUL PASAPOARTERLOR něco vykřikl a Lucian ustoupil. Pořád se na ni díval. Kate věřila, že v jeho očích vidí otázku. Dívaly se stejně jako Joshuovy oči. Úředník zesílil hlas. Lucian se od ní konečně odvrátil a vykřikl na něj: „Lasă-mă in pace!“

Úředník za pultem pasové kontroly vytřeštil oči, jako by ho Lucianova drzost šokovala. Pak se vzpamatoval a luskl prsty. Rozběhly se k nim tři uniformované gorily.

Kate se zdálo, že vidí zoufalství v Lucianových očích. Znovu ho objala a postavila se mezi Lucianovo tělo a strážce. Současně vytáhla americký pas a ukázala ho strážím jako kouzelný amulet.

Kouzlo fungovalo... alespoň na chvíli. Stráže zaváhaly. Úředník zavrčel na Luciana a zkřížil ruce. Stráže se na něj podívaly, pak se obrátily na Luciana s Kate.

„Je mi líto,“ oslovila Kate strážu, „ale můj snoubenec prožívá silné emoce. Neradi se rozcházíme. Luciane, řekni tomuto gentlemanovi, že pro něj něco máme...“

Lucian se zlostně podíval na úředníka pasové kontroly, ale když ho Kate štípla do předloktí, promluvil: „Cože? Ach... aveti dreptate, imi pare rău... Avem ceva pentru dumneavoastră.“

Kate zaslechla Lucianovu omluvu a frází, která znamenala „Myslel jsem na vás“. Používala se s úplatky, bakšišem, v univerzální rumunské hře uplácení autorit. Vytáhla z příručního zavazadla tři kartony cigaret Kent a podala je Lucianovi, který je předal úředníkovi pasové kontroly.

Strážný zamrkal, zamračil se, ale kartony okamžitě schoval. Propustil tři příslušníky bezpečnosti, zkontroloval Kate zavazadla a vykřikoval otázky. Pak hodil tašky na otlučený pás a pokynul jí, ať postoupí dál. Automaticky popošla a překvapilo ji, když za ní zaskočila závoru. Obrátila se k Lucianovi a náhle ucítila tolik emocí, že nedokázala promluvit. Joshua se jí kroutil v náručí, jeho tvářička zrudla, chtěl začít plakat. „Já...“ začala a musela přestat. Připadala si jako hlupák, ale nesnažila se ukrýt slzy. Už si nevzpomínala, kdy naposledy plakala na veřejnosti.

„Ale to je v pořádku, baby,“ uklidnil ji Lucian a snažil se napodobit přízvuk jižní Kalifornie. „Najdu tě s Joshuem, až přijedu do Států na praxi. Mějte se, kamarádi...“ Natáhl ruku přes závoru a dotkl se jejích prstů.

Úředník pasové kontroly něco vyštěkl a Lucian přikývl, aniž by spustil oči z Kate a jejího dítěte. Pak se obrátil a pomalu prošel přes halu. Ani jednou se neobrátil.

Nesla Joshuu uličkami, pak úzkou chodbou a nakonec do prostoru příjezdů a odjezdů. Ukryté reproduktory přinášely nahrávky – možná tradiční rumunské písně, které zpívaly dětské sbory – ale hlasy byly moc ječivé, nahrávka praskala a celkový dojem byl nepříjemný. Kate připomněly písně mučených obětí. Čekal tady ještě tucet dalších cestujících, ale podle jejich špatně padnoucího oblečení usoudila, že jsou to buď rumunští úředníci, kteří cestují do Varšavy, nebo Poláci, kteří se vrací domů. Nespátřila žádné Američany, žádné Němce, žádné Angličany – žádné turisty, byla tady sama.

Postavila se kousek od skupinky a nervózně se rozhlížela po terminálu, byl obrovský, místo navržené pro stovky lidí, klenuté stropy ve výšce dvaceti metrů, kroky a kašel vracela nemilosrdná ozvěna. U severní zdi stály dva pulty – směnárna za oficiální kurz a nad druhým visel rezavý nápis Národní turistická kancelář – ale nikdo u nich nestál. Většina čekajících kouřila a vrhala kradmé pohledy na ozbrojené strážu, které stály u schodů do nižšího patra, u bezpečnostní brány a u pultů celnice. Další strážu procházely halou, chodily ve dvojicích, automatické zbraně připravené.

Joshua se pořád vrtěl, ale Kate ho houpala, zpívala mu a nabízela mu dudlík. Začal dudlat a nerozplakal se. Litovala, že nedokáže uklidnit stejným způsobem sama sebe a náhle pochopila, proč tolik lidí v policejních státech východní Evropy tolik kouří.

Postavila se k jednomu vysokému oknu. Na ploše poblíž terminálu stála dvě letadla – to menší patřilo nejspíš vládě, to druhé připomínalo DC-9 a čekalo tam, aby je odvezlo s Joshuem do Varšavy, odkud budou pokračovat do Frankfurtu. Mezi letadly stálo několik obrněných vozů, výfukové plyny stoupaly do vzduchu. Kate spatřila na okraji přistávací plochy několik tanků a mezi stromy rozeznala děla ukrytá pod sítí. Vojáci v šedivých uniformách se krčili kolem auta kolem ohně, který hořel v sudu.

V dále u zarostlé silnice čekala trysková letadla Tarom. Jejich trysky připomínaly trysky letadla Boeing 727, které zažily lepší doby – letadla byla rezavá, měla záplatovaná křídla a vypuštěné pneumatiky. Kate si náhle všimla ozbrojených strážu, které pochodovaly pod letadly – zrudnutí muži se snažili ukrýt před hustým deštěm – a došlo jí, že letadla jistě pořád slouží.

Byla ráda, že zaplatila dvakrát tolik za let PanAm do Varšavy a Frankfurtu a nevyužila rumunské národní aerolinky. „Paní Neumanová?“

Otočila se a spatřila dva muže od bezpečnosti v kožených kabátech. Přiblížili se tři vojáci s automatickými zbraněmi. „Paní Neumanová?“ zopakoval vyšší muž.

Kate přikývla. Musela si vzpomenout na staré válečné filmy, kde gestapo zatýkalo cestující. Úplně se roztřásla a představila si cestu se žlutou Davidovou hvězdou na kabátě a slovem Juden v cestovním pasu. Věřila, že jí tyto gestapácké typy požádají o dokumenty.

„Váš pas!“ vykřikl vysoký muž. Jeho tvář nesla stopy neštovic. Měl hnědé zuby.

Podala mu pas a snažila se chovat vyrovnaně, i když se muž na pas ani nepodíval a schoval si ho do kapsy.

„Tudy,“ vyzval ji a ukázal na závěs v bezpečnostní zóně, kterou právě překonala.

„Co se to...“ začala Kate, ale když se druhý muž bezpečnosti dotkl jejího loktu, zarazila se. Odtáhla ruku a sledovala vyššího muže přes špinavou podlahu. Ostatní cestující ji lhostejně sledovali, z jejich cigaret se zvedal kouř.

Za závěsem na ni čekala žena. Kate napadlo, že vypadá jako neveselá verze Martiny Navrátilové se špatným sestřihem. Okamžitě na to legrační přirovnání zapomněla a byla si jistá, že ji svléknou a prohlédají.

Podobaný muž vyndal její pas a dlouhou dobu si ho prohlížel – zvlášť pečlivě sledoval švy, které drží pas pohromadě – pak vykřikl něco rumunsky na druhé dva strážné. Obrátil se ke Kate. „Adoptovala jste dítě, ano?“

Kate byla chvíli překvapená, neboť nevěděla, jestli to není nějaký bizarní žert. Pak odpověděla: „Adoptovala jsem toto dítě, ano. Teď je to můj syn.“

Oba muži zírali na pas a hromádku papírů a kopií, které v něm byly schované. Vysoký podobaný muž nakonec vzhledl a podíval se na ni. „Není tam rodič-podpis.“

Podpis rodičů, chtěla ho opravit. Nové rumunské zákony vyžadovaly podpis alespoň jednoho z biologických rodičů, kdykoliv měl někdo dítě adoptovat. Kate se zákonem souhlasila. „Ne, není tam podpis,“ přikývla. Hovořila pomalu a

dávala pozor na výslovnost. „Ale jen kvůli tomu, že biologičtí rodiče nejsou známi. Je to dítě ze sirotčince. Opuštěné.“ Podobaný muž přimhouřil oči. „K adopci potřebujete rodič-podpis.“

Kate přikývla a usmála se. Měla co dělat, aby nezačala ječet. „Ano, normálně ano,“ pokračovala, „ale všichni věří, že toto dítě nemá žádné rodiče, žádné rodiče.“ Natáhla ruku a dotkla se dokumentů. „Vidíte, je tady potvrzení, že v tomto případě není podpis rodičů nutný. Podepsal to... tady... ministr zahraničí. A tady ministr zdravotnictví... vidíte, tady.“ Ukázala na růžový formulář. „A tady to podepsali oba ředitelé původního sirotčince, kde Joshuu našli... a tady ředitel městské nemocnice prvního obvodu.“

Muž se zamarčil a rychle listoval dokumenty. Tvářil se pohrdavě. Kate vycítila pod jeho arogantním chováním naprostou stupiditu. Ach Bože, pomyslela si, kéž by tady byl Lucian. Nebo někdo z velvyslanectví... nebo Otec O'Rourke. Proč myslím na O'Rourke? Zavrtěla hlavou a podívala se na tři členy bezpečnosti. Dala najevo tichý vzdor, ale neprovokovala je. „Alles ist in Ordnung,“ prohlásila a uvědomila si, že přešla k němčině. V tu chvíli jí připadala vhodnější.

Žena rozhodila ruce a něco řekla.

„To dítě,“ promluvil podobaný muž, „dejte jí to dítě.“

„Ne,“ odmítla Kate tiše, ale rozhodně. Vůbec nebyla klidná. Odmítnout něco gorilám od Securitate vždycky rozpoutá násilí, i v post-Ceauscescově Rumunsku.

Oba muži se zamračili a vytřeštili oči. Žena lusklá nedočkavě prsty a znovu natáhla ruce.

„Ne,“ odmítla Kate rozhodně. Už viděla, jak ji strážní přidrží a žena odnese Joshuu pryč. Pochopila, jak to bude snadné a nikdy už svého syna nespatří. „Ne,“ zopakovala. Uvnitř se celá třásla, ale její hlas zůstal pevný a vyrovnaný. Usmála se na dvojici mužů a ukázala na Joshuu. „Vidíte, spí. Nechci ho budit. Řekněte mi, co chcete a já to udělám, ale nechám si ho u sebe.“

Vyšší muž zavrtěl hlavou a obrátil se k ženě. Ta si založila ruce a něco vykřikla. Vysoký muž hrubě odpověděl, zaťukal na pas, přešel prstem přes ostatní dokumenty a vyzval ji: „Sundejte z dítěte pokrývku a oblečení.“

Kate zamrkala a učitila vlastní vztek, který visel ve vzduchu jako nabitý vzduch před bouří. Neodpověděla. Rozbalila Joshuu a rozeprala dupačky.

Dítě se probudilo a rozplakalo se.

„Pšt,“ zašeptala Kate. Volnou rukou odložila pokrývku a dupačky na špinavý pult.

Žena něco řekla. „Pleny,“ přeložil strážný.

Kate se jim podívala do tváře a snažila se najít stopy úsměvu. Nic. Když rozezpínala spínací špendlíky (ani velvyslanectví ji nedokázalo sehnat pleny na jedno použití) a zvedla Joshuu, třásla se jí prsty. Nahý Joshua byl tak křehký, měl bledou kůži, viděla jeho žebra. Vyhublé ruce plné modřin od kapačky a transfúzních jehel. Malý penis a varlata se scvrkly v okolní zimě, a jak ho Kate sledovala, na ramenou a na hrudi mu naskočila husí kůže.

Přivinula ho k sobě a zlostně se podívala na ženu. „V pořádku? Spokojeni, že nepašujeme státní tajemství nebo zlaté cihly?“

Žena ji pozorovala skelným pohledem, kontrolovala dupačky a pokrývku, vyhýbala se plenám. Pak něco řekla podobanému muži a odešla z budky.

„Je zima,“ upozornila ho Kate. „Znovu ho obléknu.“ Rychle to udělala. Reprodukory za závěsem ohlásily její let a ozval se šum. Slyšela, jak ostatní cestující sestupují ze schodů, aby si nastoupili.

„Počkejte,“ vyzval ji podobaný strážný. Položil její pas a dokumenty na pult a oba muži odešli.

Kate houpala Joshuu a podívala se škvírou v závěsu ven. Všichni byli pryč. Jediné hodiny nade dveřmi ukazovaly 7:04 ráno. Letadlo startovalo v 7:10. Neviděla ani jednoho ze tří strážných, kteří odešli z budky.

Těžce se nadechla a pohládila dítě. Chlapec dýchal rychle, jako by znovu nastydl. „Pšt,“ zašeptala Kate. „Všechno je v pořádku, drobečku.“ Věděla, že za chvíli odjede traktor, který táhne autobus s cestujícími. Její slova jen potvrdila nejasná zpráva z reproduktorů.

Už se dvakrát nerozmýšlela. Vzala své dokumenty, pevně sevřela dítě, opustila budku a zamířila přes nekonečný terminál. Sklopila hlavu a dívala se před sebe. Dva strážní u schodů kouřili a pozorovali ji, jak se blíží.

Tvářila se, jako že nespěchá, ale rychle jim ukázala pas a palubní listek. Mladší strážný ji poslal dál.

Pod schody objevila další pult, dalšího strážného. Spatřila poslední cestující, jak lezou do autobusu. Traktor nastartoval a do vzduchu se zvedl dým. Kate se zaměřila na venkovní dveře a snažila se obejít strážného.

„Stát!“

Zarazila se, pomalu se obrátila a přinutila se k úsměvu. Joshua se kroutil, ale neplakal.

Strážný měl tlustý obličej a malá očka. Odulé prsty zaťukaly na pult. „Pas.“

Kate ho bez komentáře položila na pult a snažila se tvářit vyrovnaně, zatímco si ho tlouštíkem pozorně prohlížel. Na schodech se ozvaly kroky a hlasy.

Venku nasedali poslední cestující se zavazadly do dvou autobusů. Motory traktorů řvaly. „Nestačíme to,“ upozornila strážného tiše.

Zvedl prasečí očka a zamarčil se na ni i na dítě.

Celou minutu se mu dívala do očí. Autobus se zavazadly odjel. Autobus s cestujícími čekal, aby se vydal za ním na stometrovou cestu k letadlu.

Když pracovala jako chirurg, často popoháněla své kolegy a sestry pouhou silou pohledu. Teď to znovu vyzkoušela a vložila do svého pohledu veškerou autoritu, kterou v životě a kariéře získala.

Thlufňoch sklopil oči, dal jí poslední razítko do pasu a rychle jí ho vrátil. Kate se snažila neutíkat s Joshou v náručí. Autobus pomalu zamířil k letadlu, ale pak se zastavil a počkal na ni. Dohonila ho a vlezla dovnitř. Poláci a Rumuni si ji prohlíželi.

Na palubě letadla čekali dvanáct minut, než dostali povolení k odletu, ale Kate si byla jistá, že se jí zastavily hodinky. Připadalo jí to jako celé hodiny nebo dny. Dívala se ze špinavého okénka na dva muže bezpečnosti v kožených kabátech, kteří žertovali a kouřili na schodech. Nebyli to muži z terminálu, ale měli u sebe vysílačky. Kate zavřela oči a tiše se modlila. Nemodlila se od deseti let.

Tři zaměstnanci letiště odvezli schody. Letadlo zajelo na konec prázdné ranveje. Od chvíle, kdy vstoupili na palubu, nepřistálo ani neodletělo žádné letadlo. Letoun zrychloval na spravované ranveji.

Kate se nedokázala nadechnout, dokud se nezvedl podvozek a Bukurešť se nezměnila v řadu bílých budov, které se zvedaly nad ořešáky rostoucí na dvorech. Ruce se jí třáslly, dokud neopustili rumunský vzdušný prostor. Srdce jí ještě bušilo na varšavském letišti, kde dostali novou posádku a odletěli do Frankfurtu.

Konečně se v interkomu ozval hlas pilota s americkým přízvukem: „Dámy a pánové, právě jsme se dostali do výšky sedm a půl tisíc metrů. Minuli jsme město Lodž a přiblížíme se k německým hranicím asi za... ach... pět minut. Jistě jste si všimli, že není dobré počasí, ale právě jsme minuli konec této fronty a Frankfurt nás informuje, že je tam teplo a slunečno, teplota třicet jedna stupňů Celsia, západní vítr o rychlosti patnáct kilometrů za hodinu. Doufáme, že si užijete zbytek letu.“

Malým oknem náhle pronikly sluneční paprsky. Kate políbila Joshuu a konečně se rozplakala.

* * *

Kate Neumanová zamrkala pod slunečními paprsky, které pronikly dovnitř barevnými okny boulderského SKN a zvedla telefon. Ani nevěděla, jak dlouho zvonil. Mlhavě si vzpomínala na sekretářku, která nakoukla do její kanceláře a oznámila jí, že běží do jídelny na oběd.

„Doktorka Neumanová,“ ohlásila se Kate.

„Kate, tady Alan ze snímkovacího. Mám poslední snímky z vyšetření tvého syna.“

„Ano?“ Náhle si uvědomila, že kreslí kolečka do trhačky a stránka je téměř černá. Odložila pero. „Jak to vypadá, Alane?“

Na chvíli zaváhal a Kate si představila rusovlasého technika, jak sedí v žáru monitorů, na terminálu před sebou nedojedený hovězí sendvič.

„Raději sem přijel, Kate. Měla bys to vidět sama.“

Na dlouhém stole stálo šest monitorů a každý ukazoval poněkud odlišný pohled na vnitřní orgány devítiměsíčního Joshuy Neumana. Nebyl to rentgen, ale složité obrazy Alanových magneticko-rezonančních přístrojů. Kate jasně rozeznala slezinu, játra, zakroucené horní malé střevo a dolní část žaludku...

„Co je to?“ zeptala se a zapíchla prst do středu monitoru.

„Přesně,“ kývl Alan, upravil si tlusté brýle a ukousl si hovězího sendviče. „Teď se dívej, když spustíme sekvenci CT-dat před třemi týdny.“

Kate sledovala první monitor, obrazy se spojily, rotovaly v trojrozměrném prostoru, přibližovaly se k dolní části žaludku, odlišily jeho vrstvy falešnými barvami, pak následoval časový sestřih a digitální úprava. Na zdi Joshuova žaludku jakoby vyrostl přívěsek nebo absces.

„Věd?“ zeptala se Kate, přestože tomu nevěřila. Magneticko-rezonanční obraz ukázal pevnou strukturu anomálie. Cítila, jak se jí svírá srdce.

„Ne,“ odmítl Alan a napil se studené kávy. Najednou se jí podíval do obličeje, vyskočil na nohy a nabídl jí židli. „Posaď se,“ vyzval ji. „Není to nádor.“

„Není?“ Cítila, že se jí přestává točit hlava. „Ale musí.“

„Není,“ trval Alan na svém. „Věř mi. Dívej se. Toto je CT-upravená řada obrazů magneticko-rezonančního měření z minulého týdne.“

Dolní část žaludku byla zase normální. Barevné vrstvy zesílily, absces – nebo co to bylo – vyrostl v přívěsek, pak se začal zmenšovat.

„Oddělený růst?“ zeptala se Kate.

„Stejný jev, jiný časový interval.“ Alan ukázal na řadu dat napravo od obrazu. „Vidíš podobnosti?“

Chvilí je neviděla. Pak se předklonila a promnula si horní ret. „Stejný den, kdy Josh dostal plazmu...“ Otočila se na židli k monitoru, který ukazoval předchozí cyklus. Přejela prstem po obrazovce a řekla: „A stejná data před třemi týdny, kdy dostal transfúzi. Tyto obrázky dokazují jakousi změnu v jeho břiše, kdykoliv dostane krev, že?“

Alan si ukousl sendviče a přikývl. „Nejen změnu, Kate, ale jakýsi zásadní proces. Ta věc je tam i jindy, jen se zviditelní, když absorbuje krev...“

„Absorbuje krev!“ vykřikla Kate překvapeně. Ztišila hlas. „Neabsorbuje krev stěnou žaludku, Alane. Dáváme mu nitrožilní injekce... nedáváme mu lahvičku s krví!“

Alan nepochopil její ironii, jen přikývl a přestal jíst. „Samozřejmě, ale adaptace... orgánu... ať už krev absorbuje cokoli, není o tom pochyb. Podívej se tady.“ Dotkl se několika knoflíků a všech šest monitorů začalo žhnout rudou barvou poblíž abnormálního otoku. „V žaludeční stěně jsou samé žíly. To je jedním z důvodů, proč jsou vředy tak problematické, ale toto“ – dotkl se obrazu, který připomínal nádor – „tato věc se živí z daleko větší sítě, jakou jsem kdy viděl. A absorbuje krev, o tom není pochyb.“

Kate si odsunula židli. „Můj Bože,“ zašeptala.

Alan neposlouchal. Narovnal si brýle. „Ale podívej se na jiná data, Kate. Zajímavá není absorpce krve. Podívej se na poslední magneticko-rezonanční obrazy. Co se děje, teď je neskutečné.“

Kate sledovala další řadu magneticko-rezonančních obrazů a sloupce dat, aniž by zamrkala. Když vše skončilo, celou minutu nepromluvila.

„Kate,“ zašeptal Alan a v jeho hlasu zazněla bázeň. „Co se tady děje?“

Pořád se dívala na obrazovku. „Nevím,“ přiznala nakonec. „Přisahám bohu, skutečně nevím.“ Ale někde v kreativním podvědomí, díky kterému se stala jednou z nejlepších lékařek SKN, to věděla moc dobře. Ta představa ji děsila, ale současně velmi vzrušovala.

Kapitola čtrnáctá

Kate Neumanová měla dům na louce devět kilometrů od Slunečního kaňonu nad Boulderem. Nikdy neměla kaňony ráda. Zvláště v zimě ji tam chybělo slunce a zdálo se jí, že je vydána na milost a nemilost gravitaci, takže na ni může spadnout balvan. Silnice se vyhoupla z široké mokřiny Slunečního kaňonu a před odbočkou k domu se táhla několik kilometrů po hřebenu. Místo jí připadalo téměř dokonalé – široká louka po obou stranách lemovaná osikami a borovicemi, patnáct kilometrů na západě se zvedaly zasněžené špičky Indiánských vrcholů a v noci mohla škvírami v Předním hřebenu Flatirons pozorovat světla Boulderu a Denveru.

Koupili dům s Tomem rok před rozchodem, a zatímco hypotéku a splátky zařídila Kate, Tom našel toto místo. Byla mu za to vděčná. Samotná budova byla rozlehlá a moderní, ale zapadla mezi skály a stromy, okna nabízela výhled do všech stran. Dům měl krásnou verandu, odkud se mohla dívat dolů na Flatirons, a přestože na šestisetakovém pozemku stálo jen několik budov, návštěvník musel kontaktovat interkomem některého z obyvatel, aby mu otevřel bezpečnostní bránu. Návštěvníky většinou šokovala hrubá štěrková cesta za bránou. Stálí obyvatelé používali auta s náhonem na všechna čtyři kola, neboť v zimě museli ve výšce dva tisíce tři sta metrů bojovat se sněhem.

To červencové ráno, týden po rozhovoru s Alanem, Kate vstala, oběhla kilometrové kolečko po stezce za domem, osprchovala se a vzala si oblíbené džíny, tenisky a pánskou bílou košili. Chodila tak i do SKN a kostým nebo šaty nosila jen ve chvílích, kdy měl přijet někdo důležitý nebo musela na služební cestu. Pak posnídala s Julií a Joshuou. Julie Stricklandová byla třiatdvacetiletá studentka posledního ročníku vysoké školy, která právě pracovala na disertační práci o vlivech znečištění životního prostředí na tři druhy květin, které rostly jen v alpské tundře. Kate potkala Julii před třemi lety u Toma. Mladší žena se vydala s Tomovou horskou cestovní kanceláří na celé léto tábořit vysoko do nepřístupných oblastí Colorada. Kate si byla jistá, že mezi nimi to léto k něčemu došlo, ale z nějakého důvodu jí to nevadilo. Krátce po prvním setkání se z nich staly kamarádky. Julie byla tichá, ale nadšená, schopná a zábavná. Za to, že se starala pět dnů v týdnu o Joshuu, směla využívat část pětisetmetrové obytné plochy, kdykoliv Kate nebyla doma, půjčovala si její počítač s CD-ROM mechanikou; o víkendech jezdila na výlety a dostávala kapesné, které jí stačilo na benzín do starého džípu.

Oběma ženám to vyhovovalo a Kate už si začínala dělat starosti se zimou, kdy Julie dokončí disertační práci. Vždycky chápala starosti pracujících matek, které musely shánět někoho na hlídání, takže ji teď pronásledovaly noční můry, jestli najde pro Joshuu někoho vhodného. Ale toto krásné letní ráno – slunce už se vyhouplo vysoko nad pláně a podhůří na východě – jedla lupínky, krmila Joshuu ovesnou kaší a na všechny problémy zapomněla.

Julie vzhledla od The Denver Postu. „Vezmeš si dnes ráno do práce Cherokee nebo Miata?“
Kate bojovala s úsměvem. Chtěla vzít červený Miata, ale dobře věděla, jak s ním Julie ráda jezdí. „Hmmmm asi džíp. Pojedeš nakoupit, než zavezeš Joshuu do SKN?“
Když dítě zaslechlo své jméno, usmálo se a hodilo lžičku na tác. Kate mu otřela kaši z brady.
„Napadlo mě, že se stavím u King Soopers na Velké hoře. Určitě ti nevádí, že si vezmu Miata?“
„Hlavně vezmi dětskou sedačku,“ poučila ji Kate.
Julie udělala obličej, jako by chtěla říct: No jo, jasně.
„Promiň,“ usmála se Kate. „Mateřské pudy.“ Řekla to jako žert, ale okamžitě jí došlo, proč to vyslovila.
„Josh to auto zbožňuje,“ podotkla Julie, vzala svou lžičku a předstírala, že dítěti ujídá kaši. Joshua se rozzářil. Julie se podívala na Kate. „Má tam být přesně v jedenáct, že?“
„Přibližně,“ souhlasila Kate, zkontrolovala hodinky a začala sbírat nádobí ze stolu. „Máme magneticko-rezonanční zařízení rezervované do jedné, takže nevádí, když přijedeš pár minut po...“ Ukázala na Joshuovu nedojedenou kaši.
„Nebude ti vadit...“
„Ach – ach,“ vydechla Julie a udělala na dítě veselý obličej. „Rádi jíme spolu, že, medvídku Pú?“ Podívala se na Kate a zapoměla na kapku mléka na svém nosu. „Ten magnetický-rezonátor mu neublíží, že ne?“
Kate se zarazila u dveří. „Ne. Je to stejná procedura jako dřív. Jen obrázky.“ Obrázky čeho? zeptala se po stopadesáté sama sebe. „Přivezu ho domů, aby se vyspal.“

Řídit Cherokee v zatáčkách nebylo tak jednoduché jako s Miata, ale Kate se dnes ráno topila v myšlenkách, takže si nevšimla žádného rozdílu. Jakmile se dostala do své kanceláře, požádala svou sekretářku, aby jí nepřepojovala hovory a místo toho ji spojila s Trudeuským institutem v Saranacu ve státě New York. Bylo to malé výzkumné pracoviště, ale Kate dobře věděla, že úspěšně pracuje na mechanismech buněčné imunity s ohledem na fyziologii lymfocytů, víc než to, znala tam ředitelku, Paula Sampsona.

„Paule,“ promluvila, když se dostala přes recepční a všechny sekretářky, „tady Kate Neumanová, mám pro tebe záhadu.“ Věděla, že Paul záhady zbožňuje. Byla to jeho radost, kterou sdílel jen s několika nejlepšími výzkumnými pracovníky.

„Tak do toho,“ pobídl ji Paul Sampson.

„Máme tady osm a půl měsíců staré nemluvně, které jsem našla v rumunském sirotčinci. Tělesně vypadá tak na pět měsíců. Duševní a emocionální vývoj je v normálu. Z lékařského hlediska narážíme na přerušované záchvaty chronického průjmu, vytrvalé afty, neschopnost vývoje, chronické bakteriální infekce, jako je zánět středního ucha. Diagnóza?“

Zaváhal jen na chvíli. „No, Kate, řekla jsi, že je to záhada. Stejně jako AIDS. A vzhledem k rumunskému sirotčinci je to naprosto jasné. Říkáš něco zajímavého?“

„Jo,“ souhlasila Kate. Na trávníku pod SKN se pásli dva jeleni.

„Výšetření bylo provedeno v Rumunsku nebo tady?“

„Tam i tady,“ odpověděla Kate.

„Dobrá, pak je možná věrohodné.“ Následovala pauza a Kate zaslechla, jak Paul okusuje svou dýmku. Přestal kouřit už před dvěma lety, ale pořád si hrál s dýmkou, kdykoliv přemýšlel. „A co množství T a B-lymfocytů?“

„T-lymfocyty, B-lymfocyty a gamaglobulin téměř neregistrovatelné,“ odpověděla Kate. Informace měla v deskách na stole, ale nemusela se tam ani dívat. „Sérum IgA a IgM nápadně snížené...“

„Hmmm,“ zabručel Paul, „to vypadá jako švýcarský typ těžké poruchy imunity. Smutné... a vzácné... ale žádná velká záhada, Kate.“

Sledovala, jak se jelen zarazil, když se objevilo na silnici auto, které mířilo na parkoviště SKN. Auto projelo a jelen se pásal dál. „Je tady ještě něco, Paule. Souhlasím, že symptomy odpovídají švýcarskému typu těžké poruchy imunity, ale bílých krvinek je stejně tak málo...“

„Kolik?“

„Méně než tři sta lymfocytů/mu,“ odvětila.

Paul zahvízdal. „To je divné. Chci říct, že případy těžkých poruch imunity jsou proti němu naprosto bezvýznamné.

Podle tvého popisu má to ubohé rumunské dítě tři ze čtyř typů těžké poruchy imunity – švýcarský typ, porucha imunity s B-lymfocyty a retikulární dysgenese. Nikdy jsem neviděl dítě, které by mělo víc než jeden z nich. Těžká porucha imunity je vzácná sama o sobě, nějakých pětadvacet dětí na celém světě...“ Při konstatování těch známých faktů se zarazil. „Ještě něco, Kate?“

Kate chtěla vzdychnout. „Bojím se, že ano. Dítě má ještě kritický nedostatek adenosinu deaminase.“

„I ADA?“ vykřikl doktor na druhé straně. Zaslechla, jak zuby ťukly o dýmku, a představila si bolestivý výraz jeho tváře. „Ten malý chudák má všechny čtyři typy těžké poruchy imunity. Symptomy se většinou projeví mezi třetím a šestým měsícem. Jak jsi říkala, že je starý?“

„Téměř devět měsíců.“ Vzpomněla si na „narozeninový dort, který Julie koupí v King Soopers. Oslavovali Joshuovu „narozeniny“ každý měsíc. Škoda že neměla čas, aby koupila dort osobně.

„Devět měsíců,“ zopakoval Paul zamyšleně. „Nevím, jak se ten človíček dostal tak daleko... Jistě už moc nezestárne.“ Kate sebou trhla. „To je tvá prognóza, Paule?“

Zaslechla zvuky z druhé strany a představila si ohnutého vědce, jak se narovnal a odložil dýmku na stůl. „Viš, že neudělám prognózu, aniž bych udělal osobně testy a viděl pacienta, Kate. Ale... můj Bože... příznaky všech čtyř poruch imunity. Samotný nedostatek adenosinu deaminase by stačil... Provedli jste transplantaci kostní dřeně?“

„Nemá dvojče,“ zašeptala Kate. „Žádné sourozence. Sirotčinec nedokázal najít ani jeho rodiče. Není možná

histokompatibilita.“ Rozhostilo se krátké ticho. „No, můžeš zkusit injekce ADA, které možná oživí některé funkce imunity. Stejně tak injekce transfer faktoru a tymusní extrakty. A Mulligan, Grosveld a další pracují na léčbě lidských genů. Jsou docela úspěšní při stavbě ADA retrovirů, které dodávají...“ Pomalu utichl.

Kate vyslovila to, co by Paul nikdy neřekl. „Ale se všemi čtyřmi typy těžké poruchy imunity neexistuje únik před vražedným virem, zatímco bude genetická terapie vytvářet protilátky... že, Paule? Malá naděje?“

„Můj Bože, Kate,“ vydechl vědec, „víš stejně dobře jako já, že pro dítě s těžkou poruchou imunity stačí jakákoliv infekce... plané neštovice, spalničky a Hechtův zápal plic, cytomegalovirus nebo adenovirus nebo náš starý přítel Pneumocystis carinii... jedno nachlazení a dítě to má za sebou. Přidá se k tomu ještě vlastní enteropathie, ztráta proteinů. Jako když namažeš skluzavku a pojeděš na voskovém papíře.“ Zarazil se, aby se nadechl, zřejmě ho to vyvedlo z míry.

Kate ztišila hlas. „Já vím, Paule. I já to dělala.“

„A co?“

„Namazala jsem skluzavku na hřišti a používala voskový papír.“

Zaslechla, jak znovu okusuje dýmku. „Kate, ty s tím dítětem pracuješ... tedy osobně?“

„Ano.“

„Pak bych vsadil na genetickou léčbu a doufal bych, že to dobře dopadne. Mnoho lidí se v této době snaží vyřešit problém ADA na švýcarský typ, B-lymfu a špatnou funkci retikulární dysgenese je možné zaútočit konvenčnějšími imunologicko-rekonstruktivními technikami. Pošlu ti vše, co mám o Mulliganově práci.“

„Díky, Paule,“ zašeptala. Zatímco se nedívala, jeleni se vrátili do borovičkového lesa. „Paule, co bys řekl, kdybych ti prozradila, že tyto symptomy jsou periodické?“

„Periodické? Myslíš, že se liší stupněm?“

„Ne, myslím doslovně periodické. Že se objeví, dostanou se na kritickou hranici, a pak je utlumí dětský systém.“

Tentokrát se ticho protáhlo na celou minutu. „Autoimunologická rekonstrukce? Bílé krvinky vzniknou z nuly? T a B-lymfocyty stoupnou? Hladina gamaglobulinu se vrátí do normálu? U dítěte s těžkou poruchou imunity, které začíná na třech stech lymfech/mu bez transplantace kostní dřeně, bez léčby retrovirem ADA?“

„Správně,“ souhlasila Kate a zhluboka se nadechla. „Nic víc, jen transfúze krve.“

„Transfúze krve?“ Málem křičel. „Před nebo po diagnóze?“

„Před.“

„I hovno,“ odmítl vědec, přestože ho Kate nikdy neslyšela klít nebo používat sprostá slova. „Naprosté bláboly. Za prvé, autoimunologická rekonstrukce přichází jen v komiksech, za druhé, každá vakcína a neozářená transfúze takové dítě před diagnózou určitě zabije... Nebude to žádný zázračný lék. Dobře víš, jaké problémy by alogenická transfúze způsobila, Kate – fatální odmítnutí hostitelem, progresivní všeobecná vakcína – sakra, však víš, co by z toho vzešlo. Něco je špatně... buď špatná diagnóza v Rumunsku nebo úplně zkažená studie T-lymfocytů. Něco takového.“

„Ano,“ souhlasila Kate, přestože věděla, že je to všechno pravda. „Promiň, že tě okrádám o čas, Paule. Jen je to všechno zmatené.“

„To jsou slabá slova,“ odpověděl hlas jejího přítele. „Ale jestli to někdo dokáže spravit, pak jsi to ty, Kate.“

„Díky, Paule, brzy zase zavolám.“ Zavěsila telefon a podívala se na prázdnou louku.

Když ji o dvě hodiny později zavolala sekretářka, že přijela Julie s dítětem, pořád se ještě dívala z okna.

Přestože byla lékařkou už patnáct let, pohled na malé dítě obklopené moderním lékařským vybavením jí stále připadal neskutečně smutný. Když teď jako matka sledovala své dítě mezi ostrými jehlami a děsivými stroji, bylo to ještě smutnější.

Julie přišla s pláčem a omluvami. Kate trvalo několik minut, než pochopila, že uvolnila Joshuu ze sedačky na předním sedadle Miata – „Jen na chvíli, než dám dort do špinavého kufru“ – a dítě vypadlo a uhodilo se do hlavy o přední desku. Joshua trochu krvácel, ale už přestal plakat. Zato Julie byla pořád úplně mimo.

Kate ji uklidnila, ukázala jí, že je to jen nepatrná odřenina – i když zůstane pěkná boule – a pak se vydala v čele malého průvodu s Joshem, Julii, sekretářkou Arleen, sousedem Bobem Underhillem (jedním z nejlepších světových odborníků na dědičnou nesférickou hemolytickou anémii) a jeho sekretářkou Calvinou, aby společně našli dezinfekční prostředek a náplast. Připadalo jí to legrační a Juliiny slzy překonal smích. Byli ve Skalistých horách ve Středisku kontroly nemocí, ve výzkumném ústavu za šest set miliónů dolarů, kde měli nejmodernější laboratorní a diagnostické vybavení... ale nemohli najít kyslíčnický náplast.

Nakonec našli dezinfekční sprej a náplasti v kanceláři vedoucího lékaře – pořád chodil běhat a často padal – Calvina přinesla Joshuovi lízátko, Julie se uklidnila a Kate odnesla dítě do sklepa na prohlídku.

Když středisko stěhovali do komplexu NSPVA, doktor Mauberly nechtěl magneticko-rezonanční přístroje ve stejné budově, kde SKN ukrývalo svou největší pýchu, dva počítače Cray. Mauberly a ostatní věděli, že magneto-rezonance ničila ve svých začátcích kvůli špatnému odstínění náramkové hodinky a zastavovala automobily na ulici. Alespoň se to říkalo. Doktor Mauberly nechtěl riskovat počítače Cray, které představovaly velkou část rozpočtu SKN.

Alan Stevens a ostatní technici ho přesvědčili, že mozky počítačů Cray neohrožují ani MR, ani CT scannery. Alan mu ukázal, jak bude suterén elektromagneticky izolován od ostatního světa, stane se z něj místnost v místnosti. Když doktor Mauberly pořád váhal, Alan přivedl pathology a chlapce od Class-VI Biolab. Ti poukázali na to, že MR a CT vybavení není nutné pro živé pacienty, ale je nezbytné pro mrtvolu – pro lidi i zvířata – které jsou raison d'être každodenní práce pathology a Biolabu. Mauberly souhlasil.

Alan uvítal Kate na chodbě mezi RM-komorou a uzavřenou laboratoří. Joshua už toto místo navštívil, takže se nebál, ale tentokrát zažil nepříjemné překvapení, když na něj čekala Teri Hallowayová s kapačkou a jehlou. Když mu zapíchl

jehlu do vyhublé ruky, zakňoural. Kate se ovládla. Zvládla by transfúzi sama, ale Teri byla šikovnější. Joshua přestal po Pro forma protestu naříkat a jen ležel a mrkal. Alan s Kate ho položili na stůl a upevnili jeho hlavu mezi polštáře, které stáhli širokou lepicí páskou. Zajistili jeho zápěstí. Byl to nepřijemný pohled, ale nemohli riskovat, že se obrátí a začne se hýbat během vyšetření. Nezkazilo by to jen počítačové obrazy, ale uvolnily by se bio-senzory, které umístila Teri tak, aby mohly monitorovat reálné tělesné změny. Kate se předklonila a utěšovala Joshuu během příprav, dala mu oblíbené plyšové zvířátko – medvídku Pú, kterému chybělo jedno oko – mluvila k němu a hrála si s ním. Téměř si nevšiml, když ho Teri píchla do prstu kvůli prvnímu z mnoha krevních testů. Sestra přikývla, usmála se na Joshuu a pospíchala do vedlejší laboratoře.

Kate konečně položila Pú vedle svého syna a odešla z místnosti. Dveře, které připomínaly přechodovou komoru, se za ní zavřely. Připojila se k Alanovi, který seděl u řady monitorů.

„Teče mu z nosu jen kvůli pláči nebo se vrátily symptomy chřipky?“ zeptal se Alan.

„Poslední tři, možná čtyři dny,“ přikývla Kate. „Znovu se objevil i průjem.“

Alan přikývla ukázal na výpis bio-senzorů. „Má téměř osmatřicet. A podívej na výsledky prvních testů, co Teri udělala.“

Kate se podívala. Data z laboratoře přicházela rovnou do kontrolní místnosti. Podle prvních testů mu chyběly bílé krvinky, charakteristický jev u těžké poruchy imunity, bílé krvinky se propadly – jejich počet se dostal na 930 lymfocytů/ml – klesl počet T-lymfocytů a B-lymfocytů, klesal gamaglobulin. A co víc, jaterní enzymy byly zvýšené a objevily se znaky elektrolytické nerovnováhy.

„Mně to připadá jako GVH problémy,“ poznamenal Alan.

Kate kousla do tužky. „Jo, ale je to měsíc od poslední transfúze a nedošlo k záporné reakci. Jeho tělo nemá problémy s novou krví... zdá se, že odmítá vlastní systém.“ Podívala se na monitor. Joshua byl připoutaný v pomyslné postýlce, byl tak křehký a maličký. Viděla pohyby jeho úst, jak plakal, ale nic neslyšela. Zapnula audio a připravila si mikrofon, aby ji slyšel. „Bude to dobré... maminka je tady... je to dobré.“

Podívala se na Alana. „Dáme se do toho, ať ho můžeme vyndat.“

Alanovy prsty jezdily po klávesnici. Joshua pomalu zmizel ve válci a před Kate se objevila surrealistická vize miniaturní lidské střeby, kterou zastrčili do komory umělohmotného děla. Sledovala displej, který jim prozradil, že kapačka funguje, bio-senzory začaly přenášet jeho tělesnou reakci. Na monitorech se objevily trojrozměrné obrazy jater, sleziny a lymfatických uzlů.

„Abychom to udělali správně,“ vysvětloval Alan a jeho oči jezdily od jednoho monitoru k druhému, „měli bychom sledovat jeho slezinu a použít 99mTc koloid nebo teplem poničené červené krvinky, pak bychom získali detailní obraz funkce jeho slezinové tkáně.“

„To je moc tvrdé,“ upozornila ho Kate a pořád sledovala výpisy bio-senzorů. „Zůstaneme u CT, MR a ultrazvuku,“ dodala a ztišila hlas. „Nechci ho vystavovat ničemu, co není naprosto nutné.“

Alan souhlasně přikývl.

„Dobrá,“ řekl, „prohlédneme stěnu žaludku... tady... přesně tady.“

Kate se předklonila, podívala se na prostřední monitor a zamračila se. „Nevidím abnormalitu, kterou jsme našli posledně.“

„CT nedokáže zaměřit nic menšího než dva centimetry,“ poučil ji Alan. „V tuto chvíli máme před sebou poněkud vláknitou hmotu, menší a řidší než většina nádorů. Ultrazvukový izotopický obraz s 67Ga a 111In leukocyty by ukázal, že si máme s čím lámat hlavu, ale CT nám jen prozradí absces... tady, vidíš ten stín?“

Spatřila ho jen díky Alanovu prstu, který ukazoval na jeden bod na obrazovce. Byl to stín ve stínu. Znovu se obrátila k bio-senzorům.

„Můj Bože,“ zašeptala, „má třicet osm a půl a teplota stoupá. Zastav to, musím dovnitř.“

Alan ji chytil za ruku. „Ne, počkej... něco tuším, Kate. Naposledy jsme nemonitorovali jeho teplotu, jen obrazy. Hádám, že ať krev posílá do toho stínového orgánu v žaludeční stěně cokoliv, spaluje to množství energie.“

„Spaluje to moje dítě,“ upozornila ho Kate. „Zastav to.“

Alan položil ruku na červený spínač, ale pak ji zase zvedl a ukázal. „Podívej.“

Joshuova teplota se vyšplhala na třicet devět a ostatní senzory ukazovaly naprostý chaos. Jeho krevní tlak vyletěl, normalizoval se, pak znovu vyletěl. Srdeční tep se dostal o padesát procent přes normál. Pokožka zaznamenala množství změn.

Kate se naklonila k monitoru a poklesla jí čelist. „Co se děje?“

Alan si narovnal brýle a ukázal na hlavní monitor.

Stín v Joshuově žaludku se změnil v masu cév a kapilár. CT ukazoval shluk nervů, které měly téměř tři centimetry v průměru a pořád rostly.

„Stabilizuje se,“ promluvil Alan sevřeným hlasem. Kate zjistila, že má pravdu. Teplota, krevní tlak, puls i ostatní znaky se vracely do normálu.

„Skončili jsme první část,“ vysvětlil Alan. Monitor ukázal dítě, jak jede ven. Joshua se trochu kroutil a bojoval s lepicí páskou, ale neprojevoval znaky traumatu nebo nervozity. Neplakal. Alan se podíval na Kate přes obroučky brýlí.

„Chceš jít s Teri dovnitř a nebo to uděláme hned teď?“

Kate zaváhala jen na chvíli. Matka, kterou teď byla, chtěla okamžitě odnést syna z toho mučícího stroje... vzít ho domů... ale doktorka se chtěla dozvědět, co se ho snaží zabít. Chtěla se to dozvědět hned teď.

„Zavolej Teri,“ odvětila a už mířila k přechodové komoře. „Řekni jí, že jí pomůžu nabrat krev na další vzorky.“

Tři části snímkování netrvaly ani padesát minut. Joshua měl mokrou plenku – použili katétr kvůli vzorkům moči, ale

přetekl. Přestože chlapec zuřil, že byl tak dlouho připoutaný, když ho Kate zvedla a pohoupala, zdál se jí v pořádku. Teri s Alanem odpojili bio-seniory. Teri odebrala poslední krevní vzorek, znovu ho píchla do palce a v malé místnosti se ozval nářek.

Když odcházeli, ozval se Alan: „Nastavím program, aby porovnal celou sekvenci s různými proměnnými, takže budu mít videokazety v osm ráno. Mám začít s množstvím T-lymfocytů nebo s adenosin deaminase?“

„Udělej ADA,“ odpověděla Kate. „Ale porovnej to se všemi obrazy.“

Alan přikývl a udělal si poznámku do malého bloku.

„Všechna laboratorní data budou v šest večer,“ připojila se Teri. „Dohlídnu na to, aby to udělal osobně Mc Pherson.“

Kate pohladila sestru volnou rukou po rameni.

„A je to,“ vydechla Teri, když strhla náplast z Joshuova čela. „No, asi už to nebudeme potřebovat, co, zlatíčko?“

Alan si všiml, jak Kate zaváhala a náhle zpozorněla. „Co je?“ zeptal se a v jeho hlasu se ozval zájem.

Kate se snažila mluvit klidně a vyrovnaně. „Nic. Jen doufám, že kvůli tomu nebude mít problémy se spaním.“

Pootočila ho, spatřila jeho úsměv a nastavila jeho čelo pod lampu. Naklonila se k němu a políbila ho, její oči se zastavily jen několik centimetrů od voňavé kůže na jeho hlavě.

Ošklivá modřina a odřenina, kterou si udělal přede dvěma hodinami, zmizela. Žádná krevní podlitina, žádný otok nebo hematom ani červené tečky, které by normálně zůstaly ještě po několika týdnech.

Zranění bylo pryč. Jako by nikdy neexistovalo.

„To bude fascinující,“ podotkl Alan a vrátil se k monitoru. „Už se nemůžu dočkat.“

„Já taky,“ souhlasila Kate, podívala se dítěti do očí a náhle si uvědomila, jak moc jí buší srdce. „Já taky.“

Kapitola patnáctá

V sobotu ráno zajel Tom se svým Landroverem ke Kate domů. Kate sbalila věci na táboření do batohu, Tom usadil Joshuu do nosiče a společně se vydali na Holou horu. Hora patřila, technicky vzato, do boulderského městského parku, ale ležela tak daleko od města, že sem mnoho výletníků nechodilo. Kate ji zbožňovala kvůli skvělému výhledu. Dostala se výš, než ležel její dům, takže se jí naskytl ještě lepší pohled na vysoké hory a pláně.

Červencové slunce žhnulo, takže často zastavovali, aby je zchladil vítr. Při jedné z těchto zastávek si je všechny tři představila. Šťastný Joshua na Tomových širokých zádech. Bývalý manžel nebyl unavený a usmíval se. Její vlasy čečral vítr, cítila horké sluneční paprsky na holých nohách. Představila si fotografii rodiny, kterou ztratila, a ucítila bolest.

Na vrcholku Holé hory nerostly stromy, takže nabízela ještě lepší výhled. Kate rozprostřela deku, kterou si zabalila.

Položila Joshuu na zem, ať si hraje, zatímco Tom začal vyndávat další věci. Na modré obloze nebyl jediný mráček.

Horko rozpálilo roviny na východě a Kate spatřila sluneční paprsky, které se odrážely od předních skel na úzké silnici do Denveru. Na Indiánských vrcholcích na západě zůstaly jen zbytky sněhu.

„Vejsce na kyselo,“ vydechl Tom. „Jsi hodná.“

Kate vejce na kyselo nesnášela, ale dobře si pamatovala, že Tom je má rád. Ukrojila krajíc francouzského chleba a zabalila do něj kus masa. Joshua ignoroval jídlo, přelezl Tomovo koleno a dostal se na trávu.

Kate začala se starou hrou, kterou hrávali s Tomem na výletech. „Co je to tam za strom?“ zeptala se.

Tom se ani neobrátil. „Borovice ponderosa.“

„Já to věděla,“ přikývla Kate.

„Tak se zeptej na něco těžšího.“

Nabrala trochu písčité půdy, na které seděli. „Jak tomu říkáš?“

„Hlína,“ odpověděl Tom, který si připravoval obrovský sendvič.

„Nech toho, Balboo,“ vyzvala ho, „buď slušný.“ Byl to jeden jejich starý žert.

Tom nabral rukou trochu hlíny. „Je to zvláštní typ půdy,“ odvětil. „Vzniká z žuly, ze které jsou tyto hory.“

„A jak?“ Nikdy ji ta hra neunavila. Většinu toho, co věděla o přírodě, se dozvěděla od Toma.

„Žula?“ zeptal se a ukousl si sendviče. „Led se roztahuje a smřšťuje. Rostliny zakoření. Kyselina z lišejníků. Když počkáš, život ukousne jakoukoliv horu. Organické části tlejí, objeví se mikroby a ještě víc směs obohatí, když se rozkládají... a voilá!...“ Znovu si ukousl.

Kate přejela rukou po trávě a nízkých rostlinách v místech, kde lezl Joshua. „A co je tohle?“

„Alpínský flox,“ odpověděl Tom, zatímco kousal sendvič. „To bodlinaté, kam by Josh neměl spadnout, se jmenuje gilia. Ty ostré stonky patří jmelí. Pro ostatní rostliny máme poněkud technický výraz...“

„Což je?“

„Tráva,“ odvětil Tom a znovu se zakousl do sendviče.

Kate vzdychla, položila se na deku a ucítila pronikavé sluneční paprsky na své kůži. Vítr rozvlnil vysokou trávu, trochu ji zchladil a znovu utichl. Na její smysly znovu zaútočilo slunce. Kate věděla, že by se neměla cítit tak dobře s bývalým

manželem a nemocným dítětem, ale v tu chvíli jí připadalo všechno skvělé.

Otevřela jedno oko a podívala se na Toma. Jeho blondáté vlasy ještě trochu zřídly, takže se mu opálila kůže na hlavě, ale pořád to byl jediný detail, který rušil vzezření přerostlého chlapce, kterého potkala a do kterého se zamilovala před patnácti lety. Pořád byl fit a vypadal neuvěřitelně zdravě, na předloktí měl vykreslené svaly, jaké mají jen horolezci. Růžová tvář bez vrásek, příjemný úsměv člověka, kterému nedělá radost jen to, kde právě je, ale i to, kým je. Tom zdravil každý den, jako by právě přistál na planetě Zemi. Každé ráno byl svěží a odpočatý, před sebou spoustu práce, den rozdělený na čtyřadvacet hodin. Na druhou stranu ho nikdy neviděla spěchat. Když s ním žila, bylo to, jako by s ním ležla na horu – jistota, nic uspěchaného, chvilka na květiny a jejich jména, nikdy se nevzdávat svého cíle.

Ted' pochopila, že se ale nikdy na žádném cíli neshodli.

Joshuovi uklouzly ručky a upadl tváří do trávy. Tom ho zvedl a posadil na měkký povrch. Dítě chvíli sedělo, snažilo se udržet rovnováhu, ale nakonec upadlo na stranu. Znovu začalo lézt a zastavilo se jen na chvíli, aby ochutnalo hlínu. Nebyla dobrá.

Tom ho sledoval. „Neměl už by začít chodit?“

Kate si utrhla stéblo trávy a začala ho žvýkat. „Mohl by, kdyby prožíval normální vývoj. Takhle je pořád o sedm měsíců nazpátek. Budeme rádi, jestli začne chodit ve čtrnácti měsících.“

Tom nalil kávu z termosky. „Jo, a proč mi neřekneš, co ukázaly testy. Čekal jsem celý týden.“

Kate si přidržela umělohmotný šálek pod bradou a nasála příjemnou vůni kávy. „Výsledky byly šílené,“ přiznala.

Tom pozvedl obočí. „Myslíš, že jste je zkazili?“

„Ne, informace jsou přesné. Jen výsledky jsou šílené.“

„To mi vysvětlí.“ Opřel se o jeden loket. Jeho modré oči byly jasné a upíraly se na ni.

Kate se soustředila, aby byl výklad jasný i laikovi. Přestože se Tom zajímal o přírodu, medicína – která přesahovala koncept první pomoci – ho nikdy nezajímala.

„Vzpomínáš,“ začala Kate, „jak jsem ti vyprávěla o cyklu Joshuova problému s nedostatkem imunity, jak se nám zdálo, že to má něco společného s transfúzí, kterou dostal?“

„Jo. Ale říkala jsi, že to bude jinak. Jeho systém neměla podpořit krev, ale kostní dřeň, ne?“

„Správně. Viděla jsem výsledky našich posledních testů a není pochyb o tom, že krevní transfúze může za zázračné uzdravení imunitního systému. Během hodiny po injekci se Joshuovi BK vrátily do normálu...“

„Co znamená BK?“ zeptal se Tom, zatímco sledoval dítě, jak leze po zemi.

„Bílé krvinky.“ Znovu se napila kávy. „Víc než to. Jeho T-lymfocyty a B-lymfocyty vyletěly stejně tak. Ještě nad normál. Stoupl jeho gamaglobulin. A nejzvláštnější je, že ten enzym, o kterém jsem ti říkala – ten, který v jeho systému úplně chybí.“

„Nějaký tem adenosin,“ přerušil ji Tom.

„Adenosin deaminase. Správně. Adenosin deaminase se vrátil během hodiny po transfúzi do normálu.“

Tom se zamračil. „Ale to je dobré... ne?“

„Je to skvělé,“ souhlasila Kate a snažila se zastřít emoce, „ale nemožné.“

„Proč?“

Zvedla větvičku a nakreslila kruh do hlíny, jako by vše mohly vysvětlit diagramy. „Nedostatek ADA je genetickou chybou,“ vysvětlila. „Jeho gen je v chromozómu 20. Víme, jak funguje, ale nevíme jistě, proč je tak důležitý. Celý problém ADA není ještě vyřešený, ale víme, že to má něco společného s omezením nukleotidu reduktáze kvůli adenosin trifosforečné kyselině...“

„Zastav!“ zarazil ji Tom a zvedl ruku. „Vrať se k tomu, proč je to nemožné.“

„Promiň.“ Kate smazala kruh a čáry v hlíně. „Je to genetická vada, Tome. Gen tam buď je, nebo není. Můžeme se podívat na jednu z Joshuových červených krvinek a zjistíme, zda je ADA produkován či nikoliv.“

„A je?“

Kate se kousla do rtu. „Ne. Tedy není produkován přirozenou cestou. Ale po transfúzi se jeho imunitní systém probudí a začne produkovat ADA jako nikdy předtím.“

Tom přikývl. „Ale nechápeš, kde získat tuto schopnost, jak ho vytvořit. Nemůžeš si ten gen vypůjčit z cizí krve, že ne?“

„Přesně tak. Jediným způsobem jak dostat do dítěte postiženého těžkou poruchou imunity gen produkující ADA je krevní transplantace z dvojčete nebo nový opěvovaný genetický program, při kterém nalepíš lidský gen do pacienta pomocí viru...“

Tom zamrkal. „Virus? Nebude pak pacient ještě víc nemocný?“

Kate zavrtěla hlavou. „Viry nemusí škodit. Většina jich vlastně neškodí. A pokud jde o geno-terapii, retroviry jsou perfektní.“

Tom zahvízdal. „Retroviry. To mluvíme o AIDS, že Kate?“

Zamyšleně přikývla. „Proto je geno-terapie tohoto dítěte tak zajímavá. HIV retrovirus s námi skutečně oťásl, protože je tak nebezpečný, ale klonované retroviry, které používají geno-terapeuti, jsou neškodné. Jen proniknou do buňky, vloží vlastní genetický program a nechají buňku na pokoji.“

Tom se narovnal a znovu jim nalil kávu. Joshua opsal kruh a vrátil se zpátky, aby si pohrál s Tomovými tkaničkami. Tak dlouho za jednu tahal, až se mu ji podařilo rozvázat. Tom se usmál a rozvázel i tu druhou. „Takže říkáš, že existuje geno-terapie, která může zachránit Joshuovi život, takže zavede bezpečný retrovirus, který naučí buňky jak produkovat ADA.“

„Je to možné,“ potvrdila Kate a usrkla kávy. Měla úplně rozostřené oči. „Ale nemusíme to udělat. Josh využívá nějakým způsobem krev, kterou dostává. Jeho tělo dokáže zlomit genetickou strukturu této krve, najde návod ke stavbě buněčných bloků, který potřebuje, aby překonal vlastní imunitní problémy. Za hodinu už koluje v jeho krvi.“

„Jak to?“ naléhal Tom a podrblal Joshuu v tmavých vlasech.

„Nemáme ani tušení. Našli jsme něco, čemu Alan říká neviditelný orgán – zesílení žaludeční stěny, které je možná místem, kudy krev absorbuje a předěluje ji na genetické části – osobně hádám, že Joshuovo tělo obsahuje vlastní neutrální virus, který roznáší novou genetickou informaci po celém těle. Ale skutečný mechanismus nechápeme.“ Tom zvedl dítě do výšky. Joshua se chvíli tvářil vyplašeně, pak se rozzářil. Tom ho roztočil jako letadlo a znovu ho položil do trávy.

„Kate,“ začal, „chceš mi říct, že tvé dítě je nějaký mutant?“

Kate vyndala lahvičku s jablečnou a mrkvovou přesnídávkou. „Jo,“ přikývla po chvíli, „přesně to jsem chtěla říct.“

Tom se k ní naklonil a dotkl se jejího zápěstí. „Ale jestli tato mutace pomůže jeho tělu, aby se vypořádalo s nedostatkem toho – jak tomu říkáš? – aby porazila problém imunitního systému, pak může znamenat lék na...“

„Na AIDS,“ dokončila Kate chraplavým hlasem.

„A na rakovinu, a bůh ví na kolik dalších problémů, na které jsme narazili během celé lidské historie.“

„Ježíši Kriste,“ zašeptal Tom a podíval se na Joshuu novými očima.

„Ano,“ přikývla Kate a otevřela lahvičku s jablečnou přesnídávkou, aby chlapce nakrmila.

Vůbec to na ten večer neplánovala. Během let po rozvodu se málem několikrát milovali, ale pokaždé si to jeden z nich (nebo oba dva) rozmyslel. V posledních letech si začali vážit svého přátelství, takže ho nechtěli ohrozit sexuálním vztahem, který – jak dobře věděli – skončí ve slepé uličce.

Ale tato sobotní noc byla jiná. V domě byli jen oni dva a Joshua – Julie odjela sbírat alpské květiny někam k Lake City. Upekli si na dvorku kuře, přesunuli se na západní terasu, aby mohli pozorovat západ slunce na sever od Dlouhého vrcholku, popíjeli víno a povídali si, dokud se na nebi neobjevily hvězdy. Když Tom konečně odložil sklenku, vzal ji za ruku a odvedl ji do ložnice, kterou sdíleli ještě před šesti lety. Připadalo jim to úplně normální.

Jejich milování bylo naléhavé, ale něžné. Vnímali jeden druhého, jak to dokáže jen člověk, který druhého důvěrně zná.

Když později odpočívali, ucítili smutek.

„Mám raději odejít?“ zašeptal Tom někdy po půlnoci.

Kate se k němu přitulila a položila mu ruku na hrudník. Tom už nebydlel u Boulderu, ale v přestavěném srubu poblíž Rollinsova průsmyku, hodinu cesty Boulderským kaňonem na jih kolem Vrcholku. Představila si ho, jak jede pozdě v noci po silnici, a ucítila smutek. „Ne,“ zašeptala, „nic se neděje. Julie se vrátí až zítra večer. V mrazáku mám pár bagelů a Toby přiveze Times, až přijde ráno opravit satelitní anténu.“

Tom se něžně dotkl její hlavy. K málo rituálům jejich manželství rozhodně patřilo nedělní ospalé ráno s bagely, kávou a The New York Times.

Políbil ji na rty. „Díky, Kat. Hezky se vyspi.“

„I ty,“ zamumlala Kate, která už pomalu spokojeně usínala.

Náhle se probudila. Budík ukazoval 3:48 ráno. Kate si byla jistá, že něco zaslechla. Vzpomněla si, že u ní zůstal Tom, a trochu se jí ulevilo, neboť předpokládala, že odešel do koupelny. Ale když se posadila, spatřila ho, jak sedí vedle ní a poslouchá. V chodbě se znovu něco ozvalo.

Tom jí zakryl rukou ústa a zašeptal jí do ucha: „Pšt.“ Z jídelny se znovu něco ozvalo.

Tom se k ní naklonil a zašeptal: „Mohla se Julie vrátit tak brzy?“

Kate zavrtěla hlavou. Málem neslyšela vlastní hlas, tak moc jí bušilo srdce. „Pokoj má dole. Nikdy nechodí v noci.“

Ve slabém světle hvězd spatřila siluetu Tomovy hlavy. Někdo narazil do židle v jídelně. Kate zaslechla, jak vrže uvolněné prkno na vzdáleném konci chodby.

Tom sklouzl tiše z postele, pak se k ní znovu naklonil a tiše jí zašeptal do ucha: „Je puška tam, kde jsem ji nechal?“

Chvilí to nechápala, ale pak si vzpomněla, jak se s Tomem hádali, když trval na tom, že si má pušku nechat, když bude bydlet sama. Nakonec došli ke kompromisu. Schovala ji do nepoužívaného kouta ve skříni. Chtěla se jí zbavit, ale brzy na ni zapomněla. Teď přikývla.

„Nabila jsi ji, jak jsem ti řekl?“ zašeptal.

V chodbě znovu něco zaskřípalo. Kate cítila, jak jí buší srdce. Zavrtěla hlavou.

„Sakra,“ zašeptal Tom. Krčil se u postele, rty se dotýkaly jejího ucha. „Jsou náboje na horní polici?“

„Asi jo,“ souhlasila Kate. Měla sucho v ústech, musela se snažit, aby ho slyšela. Náhle zavržaly dveře a Kate vyskočila z postele. „Dětský pokoj!“ vydechla nahlas.

Tom vyrazil s neuvěřitelnou rychlostí. Dveře od skříně se rozletěly a Kate málem vykřikla. Tom rozsvítil, vyběhl s brokovnicí a žlutou krabičkou nábojnic. Zastavil Kate, která chtěla běžet do chodby, přitiskl jí ruku k hrudníku, ještě než se dostala z ložnice, a vykřikl: „Máme zbraň!“ Zasunul tři nábojnice do zásobníku.

Oba zaslechli, jak se rozletěly dveře Joshuova pokoje.

Tom okamžitě vyběhl ven a utíkal po chodbě. Cestou mačkal spínače světel. Kate běžela kousek za ním. Dostala se do dveří Joshuova pokoje a okamžitě se zarazila.

Nad Joshuovou postýlkou se skláněl muž v černém. Než stačil Tom v pokoji rozsvítil, Kate vnímala jen černou postavu, která se naklání k dítěti, mužovu hubenou tvář osvětlovala noční lampička vedle postýlky. Měl dlouhé prsty ukryté v rukavicích a natahoval se k jejímu synovi.

Tom rozsvítil, přikrčil se a namířil pušku. „Ani se nehni!“ zařval odhodlaně. Byl pořád nahý, ale jeho tělo nebylo zranitelné, jen opálené a silné.

Vetřelec měl na hlavě černou kuklu, ale obličej byl vidět. Široká ústa, dlouhý nos, husté obočí, oči jako černé otvory.

To je noční můra, napadlo Kate, přestože jí tak silně bušilo srdce.

Věděla, že vetřelec použije dítě jako štít, ale muž pozoroval Toma těma černýma očima, pak zvedl hubené ruce a ustoupil od kolébky. Tom se posunul doleva, aby nezasáhl dítě, Kate se krčila u zdi za ním.

„Stůj!“ vykřikl Tom a nábojnice zaskočila do komory.

Muž v černém nepatrně přikývl, ale to, co následovalo, bylo moc rychlé.

Kate už znala Tomovy reflexy, (chytil chlapce, který spadl při raftingu v silných peřejích, zachytil ji, když se učila šplhat na skálu, jednou vyskočil a zachránil Kate před srážkou s balvanem, když klouzala po ledovci), ale muž v černém byl tak rychlý, že ani Tom nestačil zareagovat. Vetřelec měl jednu chvíli zvednuté ruce a stál na druhé straně pokoje tři metry daleko, pak se řítil přes koberec, překulil se, zvedl se pod hlavní pušky a rukama hledal Tomův krk.

Tom byl nejsilnější muž, jakého Kate poznala, ale vetřelec ho zvedl jako dítě a hodil ho přes pokoj. Papírové rybičky spadly na zem a Tom narazil do zarámovaného obrazu N. C. Wyetha. Odrazil se a spadl na zem, zatímco muž v černém na něj znovu skočil. Tom zázračně pořád držel pušku.

„K zemi, Kate!“

Doběhla k postýlce, ale při jeho slovech se vrhla k zemi. Něco se zatřpytilo v černých rukavicích a Kate zjistila, že muž má nůž a jeho ruka se zvedá nad Toma...

Zaječela a v tu chvíli zaburácela puška.

Mužův skok se náhle obrátil, jako by někdo spustil film pozpátku. Letěl zpět a narazil do zdi, kde Kate stála před okamžikem. Svezl se na zem a na látkové tapetě s kachnami a letadýlky se objevila krev.

Kate se zvedla a vyndala Joshuu z postýlky. Dítě plakalo, mělo červenou tvářičku, vyděsily ho zvuky. Jinak bylo v pořádku.

Tom se postavil a bylo vidět, že má zraněnou levou ruku. Opatrně přistoupil k ležícímu muži. Nůž ležel na koberci. Kate nikdy neviděla nic tak krátkého a smrtícího. Neměl rukojeť, jen kousek kovu, který padl přesně do ruky. Čepel byla ostrá jako žiletka.

„Dávej pozor!“ začala Kate, když Tom obrátil bezvládné tělo. Zalapala po dechu. Výstřel z pušky vyrval třicetimetrovou díru v mužově hrudníku a břiše, další olovo zasáhlo jeho krk a obličej. Všude byla krev. Kate chvíli zírala, ale pak se v ní probudila lékařka. Políbila Joshuu, znovu ho položila do postýlky a přikrčila se k muži. Na okraji hedvábné noční košile se objevila krev a Kate rychle ucukla. Roztrhla zbytky mužova černého svetru a hledala puls na krku. Nic. Měl pootevřené oči, ale viděla jen bělmo.

„Zavolej 911 a řekni jim, ať pošlou ambulanci ze střediska,“ vydechla. Zaklonila mužovu hlavu a otevřela mu ústa, aby odstranila krev a kousky tkáně.

„Ach, Ježíši, Kate... nedávej té svině dýchání z úst do úst. Stejně je mrtvý.“

„Já vím,“ přikývla Kate a naklonila se blíž, „ale musíme to zkusit.“

Tom zaklel a opřel pušku o zeď. Zvedl Joshuu a zamířil ke dveřím. Kate bojovala s vlastním žaludkem, pak se sklonila k mrtvému muži.

Jeho oči se otevřely jako oči sovy a Kate zaječela. Muž ji odstrčil, vyskočil na nohy a vrhl se na Toma s dítětem. Tom se instinktivně obrátil a schoval Joshuu před útočником. Muž přistál Tomovi na zádech, Joshua spadl na podlahu a s řevem se překulil pod postýlku.

Muž v černém odhodil Toma na zeď a skočil na něj. Dlouhé prsty mu šly po krku. Tom zastavil útok napřaženou rukou a zvednutou dlaní, která zploměla útočnickův nos jako rozmáčkнутý brambor. Muž zavrčel – první zvuk, který Kate zaslechla – a vyhodil Toma otevřenými dveřmi na čtyři metry vzdálený balkón. Pak se obrátil, Kate si představila obrovského pavouka, a začal lézt pod postýlku, aby vytáhl Joshuu.

Cítila silnou touhu běžet pro své dítě, ale rozum potlačil instinkty. Nechala Joshuu pod postýlkou a pomalu lezla po zemi pro pušku.

Vetřelec zjistil, co chce udělat.

Přestal se natahovat pro ječící dítě, vyskočil na nohy a vrhl se na Kate.

Později si nedokázala vybavit, jak znovu nabila a zvedla zbraň. Ani to, jak zmáčkla spoušť.

Ale vždycky si bude pamatovat tu hroznou ránu a pohled na muže, který proletěl sklem posuvných dveří. Vždycky si bude pamatovat na nepřírozený úhel jeho těla, které leží na balkónu s výhledem na roklí. Tom se vyškřábal na kolena a ukryl se před krupobitím střepů.

Kate se těžce postavila, popošla kupředu a dívala se na útočnickovo tělo. Výstřel mu téměř oddělil levou paži od torza. Viděla odhalená žebra.

„Kat!“ zařval Tom ve chvíli, kdy se útočník obrátil a chytil ji za kotník.

Upadla na záda a hlavou narazila do nohy dětské postýlky. Muž se protáhl rozbitými dveřmi, odstrkoval se pravou rukou.

Cítila se jako ve snu. Zapomněla na lékařský slib a životní postoj proti násilí, zvedla Remington, nabila poslední náboj, a když se muž přes ní natahoval po Joshuu, trefila ho z bezprostřední vzdálenosti do hrudníku a do tváře.

Rána ho tentokrát prohodila dveřmi, přeletěl balkón, přepadl přes zábradlí a zmizel ve dvacetimetrové roklí.

Pak už se Kate na nic neohlížela a sevřela Joshuu v náručí. Plakal, ale nic se mu nestalo. Ucítla Tomovu ruku, jeho hlas ji utěšoval. Odvedl ji do jasného obýváku a zavolał policii.

Kapitola šestnáctá

Když byla Kate před mnoha roky na praxi, jezdila se záchrankou, ale teď se jí zdálo, že výjezdovou jednotku nikdy předtím nespátřila. Dorazili deset minut před policií a tvářili se, že krev a sklo v dětském pokoji je normální jev. Jeden z mužů se zašel podívat do rokle, zatímco druhý muž se ženou ošetřili Tomovo vykloubené rameno, vyndali mu střepiny

ze zad, zkontrolovali Kate s Joshuu a prohlásili, že jsou v pořádku. Kate s Tomem se oblékli a připravili se na vyšetřování.

Tři policejní auta z Boulderu a šerifův džíp dorazily současně, na louce blikala červenomodrá světla a odrážela se od oken. Lékaři chtěli vzít Toma do nemocnice, ale odmítl. Detektivové hovořili s Tomem v jednom pokoji, Kate vzali vedle. Pořád držela Joshuu.

Když si Tom s Kate oblékli bundy, zabalili Joshuu do silné pokrývky a postavili se na balkón, do rokle svítily silné baterky.

„Dolů je to nejméně třicet metrů,“ poznamenal šerif. „A dá se tam slézt jen po tom útesu.“

„Je to něco přes dvacet metrů,“ opravil ho Tom a postavil se na okraj žulové skály. Křoví bylo polámané a vytrhané ze země. Kate slyšela potok na dně rokle – zvuk, na který si zvykla a normálně ho vůbec nevnímala.

„Tělo možná odnesl proud,“ prohlásil hlavní boulderský vyšetřovatel. Byl mladý, měl vousy, pod manšestrovou bundou rychle navlečené džíny a mikinu.

„Teď je potok mělký,“ poznamenal Tom. „Nějakých patnáct, dvacet centimetrů vody v nejhlubších místech.“

Detektiv pokrčil rameny. Šerifovi muži upevnili provaz kolem velké borovice vedle verandy.

„Určitě jste ho nepoznali?“ zeptal se detektiv seržant potřetí.

„Ne, vážně ne,“ odpověděla Kate. Joshua spal v pokrývce, v puse dudlík.

„A nevíte, jak se dostal dovnitř?“

Kate se rozhlédla. „Šerif říkal, že dveře od kuchyně někdo vypáčil, je to tak, šerife?“

Šerif přikývl. „Vyříznutá tabule. Otevřené oba vnitřní zámky. Profesionální práce.“

Detektiv si udělal poznámku a obrátil se k místům, kde se policisté hádali s doktory jak upevnit provazy. Uniformovaní policisté procházeli kolem rokle a svítili baterkami do tmy.

Z domu vylezl hlavní vyšetřovatel, v ruce umělohmotný sáček. Kate spatřila záblesk kovu. Zvedl ho na světlo. „Víte, co je to?“ zeptal se.

Kate zavrtěla hlavou.

„Pěkně nůž přímo do ruky,“ vysvětlil a ukázal jí, jak se drží. Ocelový konec v dlani, dvojité ostří mezi klouby dvou prstů. Detektiv se obrátil k Tomovi. „Měl to v ruce, když po vás šel?“

„Jo. Omluvte mě na chvíli, pane.“ Přešel k šerifovým mužům a tiše jim ukázal jak připevnit provazy. Pak si vypůjčil postroj od jednoho z lékařů a upevnil karabinu, aby jim ukázal jak se připravit k sestupu.

„Jo!“ vykřikl jeden policista, když se Tom zaklonil a šikovně se zhoupl přes okraj útesu. Jednu ruku měl v šátku.

Jeden z lékařů si připevnil vlastní lanko a sledoval ho. Uniformovaní policisté svítili na dvojici, která se svezla dolů a lehce přistála v křoví a zakrslych jalovcích pod útesem. Tom vzhledl, zamával zdravou rukou a uvolnil karabinu.

Policisté spěchali za ním.

Než pátrání skončilo, už svítalo. Kate odnesla Joshuu do domu a uložila ho do vlastní postele. Když se znovu objevila venku, Tom zrovna lezl nahoru. Používal jednu ruku, ale pohyboval se bez problémů, nebyl udýchaný jako policisté a lékaři.

Vstoupil na verandu, uvolnil karabinu a zavrtěl hlavou.

„Žádné tělo,“ vydechl policista, který právě vylezl nahoru. „Spousta krve a zlámaných větví, ale žádné tělo.“

Detektiv seržant si vytáhl zápisník a přistoupil ke Kate. Pronikavé ranní světlo odhalilo strniště na jeho tváři, vypadal unaveně. „Madam, určitě jste ho zasáhla při obou výstřelech?“

„Při třech,“ opravil ho Tom a objal Kate zdravou rukou. „Dvakrát ze vzdálenosti necelého metru.“

Detektiv zavrtěl hlavou a znovu přistoupil ke srázu. „Pak musíme počkat, než najdeme tělo,“ dodal. „Pak možná zjistíme, co byl zač a proč vám chtěl vzít dítě.“

Tom přikývl a doprovodil Kate do domu.

V pondělí si zavolal Kate do kanceláře Ken Mauberly. Už to čekala.

Mauberly byl ředitelem SKN v oblasti Skalistých hor, ale jeho kancelář byla jedinou místností v celém komplexu, která neměla okna. Tvrdil, že výhled ho rozptyluje. Kate občas napadlo, že to prozrazuje jeho charakter – byl tichý, odevzdaný své práci, schopný, většinou se držel stranou a nejdůležitější pro něj bylo běhání.

Pokynul jí, aby se posadila, a sám si sedl na svou židli. Bundu měl přehozenou přes opěradlo, povolenou kravatu, rukávy vyhrnuté nahoru. Předklonil se a založil si ruce. „Kate, slyšel jsem o problému sobotní noci. Je to hrozné, útok na váš domov je děsný. Jste vy i dítě v pořádku?“

Kate ho ujistila, že jim nic není.

„A policie nechytila útočníka?“

„Ne. Našli stopy. Nejspíš vylezl z potoka asi osm set metrů pod domem, ale nic není jasné. Vyhlásili pátrání podle popisu, který jsme jim s Tomem dali.“

„A váš bývalý manžel je v pořádku?“

Kate přikývla. „Trochu si zranil ruku, ale dnes ráno už zvedal činky.“ Zarazila se. „Tom u nás zůstal... s Julií, dítětem a se mnou... dokud toho člověka nenajdou... nebo dokud se nevzpamatujeme.“

Mauberly si otřel tužku o tvář. „Dobrá, dobrá. Víte, je to zvláštní, Kate. Celý život jsem proti trestu smrti, ale kdybych se probudil a našel někoho v pokoji mého dítěte... jo, nezaváhal bych ani na vteřinu a ukončil jeho život.“ V rozpacích položil tužku na stůl.

„Kene,“ promluvila Kate, „vážím si vašich citů, ale určitě jste se mnou chtěl hovořit o něčem jiném, že?“

Ředitel se opřel a spojil ruce. „Ano, Kate, chtěl. Neměl jsem dosud příležitost, abych vám řekl, jak dobře jste si vedla v Rumunsku... na místě i ve zprávě, kterou jste později vypracovala. Billington a Chenová z ústředí mi řekli, že je

rozhodující při vypracování plánu pomoci. Rozhodující.“

Kate se usmála. „Ale co jsem pro vás udělala v poslední době?“

Mauberly se usmál. „Tak bych to nepodával, Kate. Uběhlo několik měsíců od doby, kdy jste se věnovala jinému projektu. Doufal jsem, že povedete výzkum hepatitidy B v Colorado Springs... nechci říct, že Bob Underhill je neschopný, nevysvětľujte si to špatně, ale...“

„Spotřebovala jsem spoustu času a prostředků střediska, když jsem se snažila vyléčit svého syna,“ přiznala Kate tiše. Reditel tiskl prsty k sobě. „To je naprosto pochopitelné, Kate. Jen jsem doufal, že probereme několik alternativ. Můj přítel, Dick Clempton, pracuje v dětské nemocnici v Denveru a je jedním z nejlepších lidí v oboru ADA...“

Kate otevřela kufřík, vyndala tlustý spis a podala ho svému vedoucímu. Mauberly zamrkal.

„Přečtěte si to, Kene,“ vyzvala ho.

Beze slova si vyndal brýle z kapsy u košile a začal číst. Po třetí stránce si brýle sundal a vytřeštil na ni oči. „To je holá skutečnost?“

Kate přikývla. „Vidíte, kdo podepsal snímky a laboratorní zprávy. Donna McPhersonová zopakovala testy dvakrát. Není pochyb o tom, že pacientovo tělo... Joshuovo tělo... přebírá nezbytné genetické komponenty, aby oživilo vlastní imunitní systém.“

Mauberly prolístoval další papíry, přeskočil technické výrazy a přečetl si závěr. „Můj Bože,“ vydechl nakonec.

„Mluvila jste o tom s někým mimo středisko?“

„Získala jsem pár nápadů, aniž bych odhalila to, na co se díváte,“ odvětila Kate. „Yamasta na univerzitě v Georgetownu – mezinárodní středisko interdisciplinárních studií imunologie, Bennet v SUNY Buffalo, Paul Sampson v Trudeau... samí dobří lidé.“

„A?“

„A nikdo z nich netuší, jak může dítě s těžkou poruchou imunity dosáhnout okamžitého obratu, jakým je hypogammaglobulinémie, pouhou transfúzí krve.“

Mauberly si opřel brýle o spodní ret. „A vy? Máte hypotézu?“

Kate se zhluboka nadechla. Nikomu o tom ještě neřekla. Ale teď na tom všechno záviselo, musela to prozradit svému vedoucímu – nezávisel na tom jen neskutečný objev a osud jejího zaměstnání, ale i Joshuův život.

„Ano,“ přikývla, „mám teorii.“ Nedokázala sedět, takže vstala a opřela se o opěradlo. „Kene, představ si skupinu lidí – řekněme rozsáhlou rodinu – která žije ve vzdálené oblasti izolované východoevropské země. Řekněme, že tato rodina trpí klasickým případem těžké poruchy imunity... formou nemoci, která má všechny čtyři příznaky: retikulární dysgeneze, švýcarský typ, nedostatek ADA a těžkou poruchu s B-lymfocyty.“

Mauberly přikývl. „Řekl bych, že taková rodina vymře během jediné generace.“

„Ano,“ souhlasila Kate a ještě víc se předklonila, „pokud se neobjeví buněčná nebo tělesná mutace – předávaná v genech – která jim umožní spotřebovat genetický materiál z darované krve, takže se vlastní nedostatek imunity vyrovná. Taková skupina by mohla přežít celá století, aniž by si jí lékaři všimli. A pokud uvážíme ojedinělost recesivního chování, pak se několik potomků narodí s těžkou poruchou imunity nebo s pomocnou mutací.“

„Dobrá,“ připustil Mauberly, „předpokládejme, že existuje pár – velmi málo lidí – kteří mají tuto urychlenou imunitní reakci. A dítě, které jste adoptovala, je jedno z nich. Jak to funguje?“

Kate přednesla základní data, nemluvila s Mauberlym jako s laikem – byl velmi inteligentní a rozuměl medicíně – ale přesto se vyhýbala technickým detailům nebo pouhým spekulacím.

„Dobrá,“ zakončila výklad, „zdá se, že – za prvé, Joshuovo tělo přijímá lidskou krev jako opravný mechanismus vlastní slabé imunity, za druhé, existuje jakýsi krevní orgán, který Alan izoloval, kde se krev rozpouští, za třetí, genetický materiál koluje v těle a působí jako katalyzátor imunitního systému.“

„Jak?“ zeptal se Mauberly. Jeho oči se třpytily.

Kate rozhodla ruce, jak to dělala při výuce na lékařské fakultě. „Nejlepší teorií je, že přenosem Joshuovy nemoci je retrovirus... něco silného jako HIV, ale bez smrtících účinků. Ty jsou právě opačné. Z informací, které máme, je distribuce velmi rychlá, mnohem agresivnější než HIV v nejsilnějším stádiu.“

„Musí to tak být,“ přerušil ji Mauberly, „pokud to má zachránit rodinu – nebo rodiny postižené těžkou poruchou imunity. Rodiny, u kterých se objevila mutace. Pomalá rekonstrukce imunitního systému by byla zbytečná, pokud by člověka mezitím zabilo obyčejné nachlazení.“

„Přesně tak,“ souhlasila Kate, která nedokázala ukrýt své nadšení. „Ale jestli dokážeme zmutovaný retrovirus izolovat... klonovat... pak...“ Nemohla dál, přestože to bylo tak důležité.

Mauberly se díval někam do dálky. Třásl se mu hlas. „To je předčasné, Kate. Dobře víte, že je to předčasné.“

„Ano, ale...“

Zvedl jednu ruku. „Ale výsledek bude dramatický... zázračný.“ Zavřel Joshuův spis a vrátil ji ho. „Co k tomu potřebujete?“

Málem se zhroutila na židli. „Potřebuji čas na práci na tomto projektu. Pojmenujeme ho... ach, PR-91 nebo R3.“

Mauberly pozvedl obočí.

„PR jako pátrání po retroviru nebo problém z Rumunska,“ vysvětlila a usmála se. „R3 jako rumunský recesivní retrovirus.“

„Dostanete čas,“ slíbil Mauberly. „A peníze. Kdybych měl prodat jeden z počítačů Cray. Co ještě?“

Kate o tom přemýšlela. „Další využití snímkování, patologii a alespoň jednu laboratoř čtvrté třídy,“ přednesla své požadavky. „A k tomu nejlepší lidi.“

„Proč bio-laboratoř čtvrté třídy?“ zeptal se Mauberly. Drahá a super-bezpečná zařízení se využívala jen pro experimenty s nebezpečnými toxiny, viry a rekombinační DNA. „Ach,“ vydechl a okamžitě mu to došlo, „budete se snažit izolovat a

klonovat retrovirus.“ Trochu se vzpamatoval. „Dobrá,“ přikývl nakonec. „Dostanete Chandrovou.“

Kate překvapeně přikývla. Suzan McKay Chandrová byla super hvězdou SKN, jednou ze dvou nebo tří nejlepších virálních a retrovirálních odborníků na světě. Normálně pracovala v Atlantě, ale občas přijela do boulderského SKN. No, pomyslela si Kate, chtěla jsem to nejlepší.

„Musím to předat komisi pro lidskou bio-etiku,“ začal Mauberly.

Kate se postavila. „Ne! Prosím... tedy...“ Uklidnila se. „Kene, myslím... neexperimentujeme s lidskou bytostí.“

Mauberly se zamračil. „Ale váš syn...“

„Prodělal pár složitých, ale pořad obyčejných lékařských testů,“ pokračovala Kate. „A ještě pár jich prodělá. Testy krve a moči. Další snímkování CT, další ultrazvuk, možná MR... a jestli s tím má něco společného jeho kostní dřev, pak možná izotopická scintigrafie... ale tomu bych se raději vyhnula, protože kostní snímkování je dost nepříjemné... ale nejsou to žádné experimenty!“

Jen standardní diagnostická technika potřebná k určení druhu a stupně imunitních problémů, jakými tento pacient trpí.

Komise nás zastaví na celé měsíce... možná roky.“

„Ano, ale –“ začal Mauberly.

„Jestli izolujeme R3 retrovirus a jestli se nám ho povede vyklonovat a přizpůsobit ho výzkumu HIV a rakoviny,“ naléhala Kate, „Pak můžeme komisi oslovit. Budeme muset. Ale pak nebude pochyb o tom, že musíme experimentovat na lidech.“

Ken Mauberly přikývl, postavil se a obešel stůl.

Kate k němu popošla.

Překvapilo ji, když ji políbil na tvář. „Jděte,“ vyzval ji. „PR-projekt. Bertha se postará o papírování. A Kate... jestli vám a vaší rodině můžeme pomoci překonat ten sobotní problém, klidně si řekněte... pomůžeme vám.“

Doprovodil ji ke dveřím z kanceláře. Když se dostala ven, zavrtěla hlavou – nepřekvapilo ji jen to, jak dobře to dopadlo, ale i skutečnost, že na chvíli úplně dokázala zapomenout na „sobotní problém“.

Spěchala do své kanceláře, aby začala plánovat týmovou práci a celý projekt. Horečně pracovala. Byla jako posedlá. Přesto si nedokázala přiznat, že kdykoliv zavře oči, spatří bledou tvář a tmavé oči vetřelce. Kdykoliv přestala myslet na práci, spatřila černé oči, které se upírají na spící postavičku jejího syna.

Vydala se s Tomem a mladým detektivem na úterní oběd. Detektiv se jmenoval Bryce Peterson a Kate si v plném světle všimla, že nemá jen vousy a špinavé šaty, ale i dlouhé vlasy stažené do culíku, kterému Tom říkal „klika od dveří“.

Setkání nepřineslo nic nového. Detektiv se znovu ptal na věci, na které už Kate s Tomem odpověděli, sám jim neměl co říct.

„Určitě jste podezřelého neznali?“ naléhal Peterson. „Náhodné setkání?“

Tom vzdychl a prohrábl si řidnoucí vlasy – Kate ten pohyb dobře znala, většinou varoval před výbuchem hněvu.

„Neznáme ho, nikdy jsme se s ním neseťkali, nikdy jsme ho neviděli, nemáme s ním nic společného,“ vyhrkl Tom, modré oči propichovaly detektiva. „Ale kdybyste ho chytili, poznáme ho. Už jste na něco přišli, detektive?“

Policista si hrál roztržitě se svým knírkem.

„Nedokázali jste ho určit v počítači...“

Kate překvapilo, když jí minulý večer ukazovali obrázky na monitoru. Čekala, že bude listovat fotografiemi jako ve starých televizních seriálech. „Ne,“ přiznala, „nikdo z nich tak nevypadal.“

„Ale jste si jisti, že ho dokážete identifikovat, jestli ho znovu potkáte?“ naléhal policista svým nosovým a poněkud nepříjemným hlasem.

„Řekli jsme, že to dokážeme!“ vyštěkl Tom. „Vy nám řekněte, co se s ním sakra stalo.“

Detektiv listoval v papírech, jako by tam hledal odpověď. Kate je viděla obráceně, ale poznala, že je to jiný případ.

„Zloděj byl jasně zraněný, ale zranění nebylo tak těžké, aby nedokázal uprchnout,“ prohlásil detektiv. „Poslali jsme hlášení na všechny oblastní nemocnice a kliniky pro případ, že vyhledá pomoc.“

„Zraněný?“ zopakovala Kate. „Detektive, ten muž dostal tři zásahy, z blízka, z pušky.“

„Dvanáctka Remington nabitá nábojnicí číslo šest,“ doplnil Tom suše.

„Z pušky,“ pokračovala Kate a snažila se uklidnit. „První rána mu udělala díru v hrudníku a poškodila krk s čelistí.

Druhá rána mu málem utrhla levou paži a odhalila levá žebra. Pane, já tu spoušť viděla. Bůh ví, co s ním udělal třetí výstřel... a pád. Sám jste viděl, že útes je téměř kolmý.“

Policista přikývl a pozoroval ji prázdnými očima. Měl těžká a unavená víčka jako afektovaní muži. Znala ženy, kterým to připadalo přitažlivé... osobně to brala za projev hlouposti. „Takže?“ zeptal se policista.

„Takže proč tady mluvíme o zranění?“ naléhala Kate. „Proč se neptáme, kdo odnesl jeho tělo? A proč to udělal?“

Policista vzdychl, jako by ho unavovaly amatérské otázky.

Tom vzal Kate za ruku, než stačí říct ve vzteku ještě něco. „Proč mu říkáte zloděj?“ zeptal se tiše. „Proč ne únosce?“

Mladý policista vzhledl, měl těžká víčka. „Nemáme důkaz, že se podezřelý pokoušel o únos.“

„Byl v dětském pokoji!“ vykřikla Kate. „Natahoval se k dítěti!“

Detektiv Peterson ji lhostejně pozoroval.

„Podívejte,“ ozval se Tom, který se zřejmě snažil zachránit situaci, „chápeme, že nemáte otisky, protože měl rukavice.

Jeho tvář není v počítači. Ale máte krevní vzorky ze skály a rostlin v roklí... kusy oblečení, které tam nechal po pádu... to nestačí? Nepředáte to FBI?“

Policista pomalu zamrkal. „Proč by se měla FBI zabývat místními problémy“

Kate zaskřípala zuby. „Nezabývá se snad FBI únosy nebo pokusem o únos?“

Policista ani nezamrkal.

„Ale, doktorko Neumanová, my nemáme žádný důkaz, že šlo o únos. Žijete v místech, kde bydlí bohatí lidé. Máte doma drahé umělecké předměty, elektroniku, stříbro... jasný terč pro...“

„Pojď, Kat,“ promluvil Tom, zvedl se a vzal ji za ruku. „Tvá polední přestávka končí a mně došla trpělivost. Pane, řekněte nám, až se dozvíte něco nového, ano?“

Detektiv Peterson napodobil Dona Johnsona.

Když jeli do kopce k SKN, Tom otevřel přihrádku a podal Kate malou dřevěnou krabičku. „Otevři to,“ vyzval ji.

Poslechla, nic neřekla a jen se na něj podívala.

„Devítimilimetrový poloautomatický Browning,“ doplnil Tom. „Mám ho od Neda ze sportovních potřeb. Zítra po práci půjdeme ven a vyzkoušíme ho. Od této chvíle bude v šuplíku nočního stolku.“

Kate mlčela. Zavřela oči, spatřila bledou tvář a černé oči a – po stopadesáté od nedělního rána – měla co dělat, aby se neroztřásla.

Susan McKay Chandrová dorazila do Boulderu ve čtvrtek a vůbec neměla radost. Kate vždycky připadala odbornice na viry krásná – Chandrová zdědila po indickém otci malou postavu, tmavou pokožku a černé vlasy, po Skotsko-americké matce jasně modré oči a vznětlivou povahu. A právě její vznětlivost stoupala během celé třicetiminutové cesty z denverského letiště do Boulderu.

„Neumanová, nemáte ani tušení, jak důležitou práci na HIV v Atlantě dělám,“ vyštěkla na Kate, která řekla řidičovi, že lékařku osobně vyzvedne.

„Ale ano,“ souhlasila Kate tiše. „Sleduji vše, co se dostane na síť a čtu hlášení, ještě než se dostanou na papír.“

Chandrová zkřížila ruce, ale chvála ji neuklidnila. „Pak musíte vědět, že je hloupost, když mě sem táhnete kvůli nějakému obyčejnému projektu, zatímco za jediný týden mé nepřítomnosti zemřou další tisíce lidí.“

Kate pomalu přikývla. „Podívejte,“ začala, „dejte mi dvě hodiny. Ne... stačí devadesát minut. Jestli vás do poledne nepřesvědčím, koupím vám oběd U Praporu, koupím vám první třídu ve tři hodiny zpět do Atlanty a osobně vás odvezu na letiště.“

Modré oči se netvářily nepřátelsky, jen nedůvěřivě. „Pěkná řeč, Neumanová. Ale budu na tom trvat. Bojím se, že nepřítomnost v mém týmu vysvětlí jedině Druhý příchod Ježíše Krista.“

Nakonec se ukázalo, že to trvalo jen hodinu. „Ježíši Kriste,“ zašeptala Chandrová, když si prohlédly poslední spis. „To dítě může být biologickým ekvivalentem Rosetského kamene.“

Kate cítila, jak jí na rukou naskakuje husí kůže. „Takže zůstanete? Alespoň do té doby, než zjistíme, jak izolovat tento retrovirus?“

„Jestli zůstanu?“ zasmála se druhá žena. „Teď se mě zkuste zbavit, Neumanová. Jak rychle sem dostaneme čtvrtou třídu?“

Kate se podívala na hodinky. „Bude deset minut stačit?“

Chandrová se zastavila na chvíli u okna a pozorovala Flatirons. „Co takhle devadesát minut. Asi vám koupím oběd U Praporu. Možná bude chvíli trvat, než se některá z nás zase dostane na civilizované jídlo.“

Dopis od Luciana dorazil o čtyři dny později. Kate si ho přečetla, když se vrátila v půl desáté večer z práce.

Byla tak unavená, že málem nešla zkontrolovat Joshua v nově vymalovaném pokojíku. Osprchovala se, popřála dobrou noc Julii a odešla do studovny, kde si Tom připravoval seznam na výpravu a třídil postu. Když spatřila Lucianův dopis, poskočilo jí srdce. Poslal ho přes mezinárodní Express.

Nejdražší Kate a milý Joshuo,

v Bukurešti pokračuje léto, trhy jsou ještě prázdnější, než když jste tady byli, je tady hrozné vedro. Do Ameriky na stáž nejedu. Alespoň ne tento podzim. Můj strýc a jeho rodina mi nemohou půjčit, můj otec je slavný básník, ale nemá peníze (Samozřejmě! Vždyť je básník!), a přestože jsi mě vychválila ve svém doporučení jako největší objev od doby Jonase Salka, žádná americká univerzita mi nenabídla stipendium.

Ale dost bylo problémů. Strávím další zábavnou zimu v krásné Bukurešti a začnu to zkoušet zase na jaře.

A jak se má moje oblíbená hematoložka a její nový syn? Doufám, že dobře. Dělal bych si s Joshuou starosti jen v případě, kdybych tolik nevěřil v tvé schopnosti, Kate. Stejně tak věřím v téměř zázračné zdroje v USA.

Mimochodem: Vyprávěl jsem ti vtip z minulé doby, kdy se vydal nejvyšší vůdce se svou manželkou do okresní nemocnice, aby jim vyléčil nekomunistický lékař hemeroidy?

Vyprávěl? Zvláštní, ani si na to nevzpomínám.

Kate – minulý týden se přihodilo něco zvláštního a nepříjemného.

Vzpomínáš, jak jsem si v létě vydělával peníze jako vyučující asistent při hodinách anatomie doktora Popescu? Ano, byla to nuda, ale se skalpelem v ruce jsem uvolnil jistou část frustrace. Jedním z nepříjemných úkolů je ranní cesta do městské márnice, kde projdu nevyzvednutá těla a vyberu ta nejlepší pro nové studenty. (Sem mě přivedlo pět let výuky a rodinné bohatství.)

Minulý pátek jsem procházel mrazící boxy v márnici a snažil se vybrat z běžných narkomanů, obětí nehod a sedláků, kteří zemřeli na podvýživu. Tehdy jsem našel ten bizarní případ. Mrtvolu přivezli před několika týdny. Nikdo se o ni nepřihlásil a příští den měla jít na kremaci. Oficiální příčina smrti zněla „několikanásobná tržná rána při nehodě“, ale jediný pohled mi prozradil, že tento muž nezemřel při nehodě.

Měl vysátou krev. Nejen většinu, ale úplně všechnu krev. Kate, víš že to nemohla být nehoda. Byl to muž mezi padesáti a šedesáti. Na těle, nohou, zápěstích a krku měl řezné rány, které vznikly ještě před smrtí. Byly čisté – jako bych použil skalpel – a všechny protínaly hlavní tepny. Objevil jsem jednu atypickou ránu, velmi nepříjemnou, která se

táhla od levého kotníku, rozsekla tibia a fibula, pak se opakovala na pravé noze a pravém kotníku. Kolem menších ran jsem našel zvláštní zamodralé vzory. Pak mi došla metoda smrti.

Muže zvedli vzhůru nohama a napíchli ho na hák, který roztříštil hlavní kosti dolních končetin. Zatímco tam tak visel, podle všeho byl pořád naživu, někdo mu odborně protal hlavní tepny. Rychlá ztráta krve musela být překvapivá. Ale ještě překvapivější – a nepříjemnější – je příčina zamodralých skvrn okolo těchto ran. Jsou to stopy zubů. Žádná kousnutí, ale silné cucfleky v místech, kde se k těmto ranám přisály tucty úst a držely se ho, zatímco ztrácel krev. Kolik má člověk krve v těle, Kate? Asi šest litrů.

Ale tento rumunský příběh ještě nekončí. Mužova tvář byla rozbitá a znetvořená, ale přesto jsem ho poznal. Byl to pohřešovaný náměstek ministra, který podle novin sebral několik tisíc dolarů za úplatky a uprchl na západ. Byl to tvůj pan Stancu, Kate – hodný byrokrat se jménem mrtvého spisovatele. Muž, který vydal tobě a malému Joshuovi nápadně rychle vízum.

No, pan Stancu už vízum nikomu nevydá. Nikomu jsem o tom neřekl a pan Stancu byl příští den spálen.

A proč ti vyprávím takovou děsivou věc, když v Coloradu je určitě krásný a slunečný den?

Ani nevím. Dávej na sebe pozor, Kate, dávej pozor na sebe i na malého přítele. Žijeme na špatném místě a občas se tady stávají věci, o kterých ani já nežertuji.

S láskou z Bukurešti,

Pod mrak nakreslil rozesmátý obličej.

Kate několik minut držela dopis a dívala se z okna do tmy, kam nedosáhla světla na verandě. Pak vstala, prošla okolo Toma, který se krčil u své výstroje, zamířila chodbou do ložnice, otevřela zásuvku nočního stolku a vyndala nabitý Browning. Když vstoupil o půl hodiny později Tom, pořád seděla na kraji postele a v ruce držela pistoli.

Kapitola sedmnáctá

Léto roku devatenáct set devadesát jedna bylo mokré a deštivé, jak to v Boulderu nikdo nepamatoval, ale koncem srpna byly kopce pod SKN přece jen hnědé, louka za domem, kde bydlela Kate, vyschlá a městské trávníky museli každý den kropit. Když zamířily místní děti týden před Dnem práce znovu do školy (Kate se narodila a vyrůstala v Massachusetts, takže jí to připadalo předčasně), deštivé počasí ustoupilo a předpověď stereotypně hlásala stejná slova: Suché letní dny.

Kate si toho ani nevšimla. Svět mimo její kanceláře a laboratoři SKN jí připadal neskutečný. Vstávala před úsvitem, v sedm hodin ráno už byla v práci, večer se málokdy dostala domů před desátou nebo jedenáctou hodinou. Klidně už mohla přijít zima.

Vzpomínala si pouze na pár událostí, které neměly nic společného s výzkumem. Tom začal šilet, když mu ukázala Lucianův dopis, a vykřikoval, co ten „hrozný pitomec“ dělá. ... snaží se ji vyděsit k smrti?

Tom se vydal v srpnu na výpravu, ale kdykoliv mohl, zavolal. Po návratu strávil několik dnů v domě, ale pak si odstěhoval věci do bytu v Boulderu, nějakých deset minut cesty od Kate. Každý večer se zastavil, aby si promluvil s Kate, a když začala chodit z laboratoře ještě později, pak chodil, aby se podíval na Julii s Joshuou, než odjede domů. Detektiv Peterson několikrát zavolal a osobně se zastavil, ale pokaždé přiznal, že vyšetřování nikam nespěje. Po nějaké době požádala sekretářku, aby ji nerušila, když bude volat policie a nebude mít nic nového. A policie nic nového neměla.

Kate si vzpomněla na telefonát, když byla na konci léta doma.

„Neumanová? Jste to vy?“

Blížila se půlnoc, právě se vrátila, byla strašně unavená a hučelo jí v hlavě. Zkontrolovala Joshe, nalila si ledový čaj a ohřívala si večeři v mikrovlnce. Telefon jí vyděsil. Hlas na druhé straně jí připadal trochu známý, ale nedokázala si ho

hned zařadit.

„Neumanová? Omlouvám se, že volám takhle pozdě, ale slečna, co vám hlídá dítě, říkala, že se vrátíte až po jedenácté.“

„O'Rourke!“ promluvila a náhle poznala jeho středozápadní přízvuk. „Jak se máte? Voláte z Bukurešti?“

„Ne. Z jednoho špinavého města... z Chicaga. Vrátil jsem se na chvíli zpátky.“

„Skvělé.“ Kate se posadila na kuchyňskou židli a položila ledový čaj na dřez. Překvapilo ji, jakou má radost, že slyší jeho hlas. „Kdy jste se vrátil z Rumunska?“

„Minulý týden. Objíždím fary po celé zemi a snažím se sebrat peníze na pomocný program. Když už nemluví o Rumunsku ve zprávách, není to moc lehký úkol. Létalo bylo plné nových událostí.“

Kate si vzpomněla, kolik zpráv slyšela za celý rok. Nejprve válka v Perském zálivu a národní oslavy rychlého vítězství – většinu jich strávila v Rumunsku – a teď pozdvižení v Sovětském svazu. Před dvěma týdny oznámily ranní hodiny Gorbačovovo odstoupení z úřadu kvůli nemoci. Ten večer si pustila v půl dvanácté CNN, kde říkali, že Gorbačova zavřeli. Když se znovu uvolnila z práce a pustila si zprávy – ve středu, devatenáctého srpna – Gorbačov byl zpátky u moci a starý Sovětský svaz se třásl na kusy.

Až teď si uvědomila, že jí nikdy nenapadlo, jak moc to může ovlivnit situaci sirotčinců v Rumunsku. „Ano,“ přikývla po chvíli, „hodně zpráv, že?“

„A co vy?“ zeptal se O'Rourke. „Máte hodně práce?“

Kate se usmála. Pomalu si zvykala na osmáctihodinové pracovní dny. Připomínalo jí to praxi, ale tehdy byla mladší a víc vydržela. „Snažím se bojovat s problémy,“ odpověděla, přestože jí ta slova překvapila.

„Správně. A jak se má Joshua?“

Zaslechla nervozitu v jeho tónu a pochopila, že mu chvíli trvalo, než se zeptal. Když odjížděla ze země, slíbila, že mu napíše a bude ho informovat o Joshuově zdraví, ale neměla moc času a jedinou zprávu poslala v červnu. Vzpomněla si, jak špatně na tom Josh byl, když odjížděl ze země, a došlo jí, že si kněz může myslet, že dítě umřelo.

„Joshua se má dobře,“ odpověděla. „Téměř všechny symptomy byly stabilizovány, přestože pořád potřebuje každé tři týdny transfúzi.“ Zarazila se. „Děláme jisté experimenty s příčinou jeho problému.“

„To je dobře,“ vydechl O'Rourke po chvíli. Bylo jasné, že by se chtěl dozvědět něco víc. „No, mám pro tak pozdní telefonát důvod.“

Kate se podívala na kuchyňské hodiny, a došlo jí, že v Chicagu už musí být jedna hodina ráno.

„Příští měsíc budu žádat o dotaci u denverské církevní rady – abych byl přesný, bude to dvacátého šestého září – a napadlo mě, že bychom mohli zajít třeba na kávu. Budu v Denveru celý víkend.“

Kate ucítila, jak jí tluče srdce, a zamračila se. „Jasně,“ souhlasila. „Tedy mám zrovna spoustu práce a věřím, že to bude pokračovat i v září, ale kdybyste se stavil jeden večer v Boulderu, řekněme sedmadvacátého v pátek, pak byste nás mohl navštívit a podívat se na Joshe.“

„To by bylo skvělé.“

Chvíli mu vysvětlovala, jak se k ní dostane. O'Rourke měl mít auto, takže mohl bez problémů zamířit z Denveru do Boulderu. Když skončila, následovala krátká pauza.

„No,“ vydechl kněz, „nechám vás odpočívat.“

„I já vás,“ přikývla Kate. Zaslechla únavu ve vlastním tónu. Následovala hloupá chvilka, kdy ani jeden z nich nedokázal ukončit rozhovor.

„Neumanová,“ promluvil nakonec, „měla jste štěstí, že jste dostala dítě pryč. Víte, že vláda zakázala nové adopce týden nato, co jste odletěla?“

„Jo.“

„No... měli jsme štěstí.“

Snažila se o veselejší tón. „Nevěděla jsem, že kněz může věřit ve štěstí, O'Rourke. Nevěříte snad, že vše je... omluvte má slova... předem dáno?“

Zaslechla, jak vzdychl. „Občas,“ připustil unaveným hlasem, „mám pocit, že štěstí je jedinou věcí, ve kterou může člověk věřit a modlit se za ni.“ Zaslechla, jak se vzpamatoval. „Každopádně se těším, až vás s Joshouu příští měsíc uvidím. Zavolám, až se dostanu do Denveru a ještě jednou se domluvíme.“

Sebrali zbytek energie a rozloučili se. Kate zůstala sedět v tmavém domě a vnímala půlnoční ticho.

Projekt PR pokračoval několika směry a každý z nich Kate děsil i přitahoval.

Přestože měla na starost celý projekt, Chandrová řídila výzkum retroviru, Bob Underhill s Alanem Stevensem převzali analýzu Joshuova „neviditelného orgánu“, který absorbuje krev, a Kate se snažila pochopit mechanismus, jakým Joshovo tělo osvobodilo dárce RNA z krve a předělalo ji na provirální DNA, kterou distribuovalo do buněk po celém těle. Druhým a bližším cílem bylo objevit způsob tohoto imunologického mechanismu a zařadit, aby nevyžadoval transfúzi krve každé tři týdny.

Práce s Chandrovou v laboratoři čtvrté třídy připomínala výuku. Odbornice na HIV nepotřebovala ani osmačtyřicet hodin a v SKN už fungovala její „virová továrna“. Kate jí poskytla tři dny, pak si přišla pro zprávu.

„Vidíte,“ začala Chandrová, zatímco prováděla Kate vnitřní část biolaboratoře. Měly na sobě skafandry, za sebou táhly šňůry s přívodem kyslíku. „Před deseti lety bychom musely při pokusu o izolaci J-viru začít úplně od začátku.“

„J-virus?“ zopakovala Kate do vysílačky.

„Joshuův virus,“ vysvětlila Chandrová. „I před pěti lety bychom toho museli hodně prozkoumat, než bychom zjistili kde začít. Ale výzkum HIV posledních pěti let nabízí určité zkratky.“

Přestože Kate znervózňovalo syčení kyslíku v obleku a technici, kteří pracovali v rukavicích a pomocí umělých končetin, které čnily z průhledných umělohmotných oken, snažila se soustředit na výklad.

„Víte, že retroviry jsou obvyčejné RNA viry, které přenášejí své gene produkty po přepisu vlastní RNA do DNA pomocí reversní tryskriptázy působící díky DNA polymerázi a ribonuklezním aktivitám,“ pokračovala Chandrová. Kate vůbec nevadilo, že opakuje známá fakta, neboť věděla, že takovým způsobem předkládá informace každému. Přikývla, ale přílba ji omezovala.

„Takže,“ pokračovala Chandrová, „polymeráze stvoří jednoduchou DNA kopii virální RNA a druhou DNA kopie využívající první vzorek. Ribonukleáze eliminuje původní virální RNA. Pak nová DNA migruje do jádra buňky a je integrována hostitelem díky vlivu virálního enzymu. Zůstává jako provirus.“

Kate čekala.

„No, předpokládáme, že J-virus se chová jako každý jiný retrovirus,“ pokračovala Chandrová, zvedla testovací misku a podala ho technikovi. „Ale hádáme, že napodobuje životní cyklus HIV... nebo HIV zmutoval z J-viru, prostě nevíme. Každopádně pracujeme s předpokladem, že J-virus sleduje cestu nejmenšího odporu a váže 120 gp glycoproteinu k CD4 receptorům v mononukleárních phagocytech, T-lymfocytech a Langerhanových buňkách.“

Kate to okamžitě pochopila. HIV provirus infikoval buňky a omezil imunitu, zatímco J-virus – podle výkladu Chandrové – stejně tak narušil RNA, přešel do DNA a napadl jádra buněk... ale nebránil jejich imunitnímu systému, naopak ho posílil. „Čekáte stejný směr u provirální integrace,“ promluvila Kate, „ale snažíte se najít jeho stopy po transkripci.“

„Samozřejmě,“ souhlasila Chandrová. „Můžeme porovnat buňky po opačné transkripci a zjistit, jak ten malý zmetek funguje.“ Podívala se na Kate. „Tím myslím J-virus.“

Kate přejela rukavicí pult a její ruka se zastavila u vzorku Joshuovy krve. Jen na tomto pultu stálo třicet čtyři stejných kultur. Dál se táhly celé řady vzorků od případů HIV a těžké poruchy imunity, které poslalo SKN z Atlanty. „Odkud přišly?“ zeptala se Kate a ukázala na infikované kultury.

„Za předpokladu, že J-virus nerozlišuje napadené buňky vašeho syna a ostatní případy těžké poruchy imunity – a není pro to důvod, retroviry nejsou vybíravé – pak můžeme teoreticky sledovat proces pronikání do CD4 buněk v předem připravených vzorcích těžké poruchy imunity.“

Kate se podívala přes plexisklo na druhou ženu. Experimenty trvaly teprve několik dnů, ale potřebovala znát odpovědi pro svou práci. „A viděli jste, co jste očekávali?“ zeptala se a měla co dělat, aby se jí netřásl hlas.

„Sakra,“ zaklela Chandrová. Chtěla se podrbat na nose, pak si vzpomněla, že má na sobě skafandr. Kroutila se a snažila se podrbat o plexisklo. „Omlouvám se. Ach... ano, zaznamenali jsme průnik do pacientových buněk i do připravených vzorků. Probíhá podle modelu HIV.“ Chandrová patřila mezi výzkumníky, kteří ztrácejí zájem o úkol, jakmile se dostanou k cíli. Kate ji nechala záměrně několik dnů pracovat, nerušila ji a nežádala hlášení, ale teď potřebovala odpovědi.

„Když se HIV váže na CD4,“ začala Kate a sledovala vzorky svého syna, jako by se měly začít pohybovat, „infekce T-lymfocytů přináší jisté cytopatické následky a jasné... stopy, myslím, že tak jim říkáte... jako formace multijaderné syntie, kdy gp 120 na povrchu postižených buněk proniká do CD4 ostatních CD4-nosných buněk. To je alespoň částečný důvod, proč spatříme dramatický úbytek T-lymfocytů, přestože retrovirus HIV napadá jen... jednu z deseti na pátou CD4 buněk obsažených v krvi.“

Chandrová ji pozorovala, jako by zapomněla, že Kate pracuje také na výzkumu. „Ano?“

Kate se snažila mluvit vlídně. „Takže jste našli stejnou syntia formaci?“

Chandrová zavrtěla hlavou. „Pomáhala jsem vyvíjet léčbu, kdy je HIV-pozitivním pacientům vpichován CD4 protein, který zpomalí proces omezením syntie formací. Ale v případě J-viru by to nefungovalo.“

Kate přestala doufat. „Proč ne?“

„Enzym J-viru nepřenesl útočící DNA do jedné z deseti na čtvrtou nebo na pátou, jak jsme na to zvyklí.“ Její oči za plexisklem vypadaly inteligentně, třpytily se.

„Jaký poměr?“ zeptala se Kate. Při nízkém čísle byla šance na klonování umělého J-viru nápadně malá.

„Z prvních několika set vzorků,“ odpověděla Chandrová staženým hlasem, „je odhad 98,9 procent infekce.“

Kate se zdálo, že ji někdo udeřil do břicha. Podívala se na pult za sebou, zkontrolovala, zda je prázdný, a posadila se.

„Devadesát osm celých devět?“

„Je to tak.“

Kate zavrtěla hlavou. „AIDS zabil hostitele tím, že infikoval jednu z tisíce nebo deseti tisíc bílých krvinek. J-virus byl tak efektivní, že několik hodin po infekci přeprogramoval téměř všechny hostitelovy buňky.“

„Cytotoxicita?“ zeptala se Kate. Tak rychlá a všeobecná infekce buněčných jader musela mít hrozné vedlejší účinky.

Chandrová pokrčila rameny. „Mikrobiologicky nic. Přenos a úprava vyžadují samozřejmě spoustu energie... ale to už jste sama zdokumentovala při nárůstu teploty během procesu. Dítě se stává po absorpci krve chemickou a genetickou vysokou pecí. Ale vše proběhne během několika hodin, i když počáteční výzkum prozrazuje, že kompletní genetická asimilace potrvá alespoň týden.“

Kate ukázala na ostatní kultury. „A vzorky HIV?“

Chandrová zamrkala. „Protože známe diagnózu HIV díky virální detekci, používám je jako pojistku. Vezmeme pacientovu krev – omlouvám se, Joshuovu krev – a zpracujeme ji spolu se vzorky těžké poruchy imunity a HIV, použijeme řadu CD4 nebo normální CD4 lymfocyty stimulované phytohemagglutininem a IL-2. U viru HIV vznikne produkt reverzní transkriptázy některých kultur, objeví se antigen p24 a další produkty. Pak výsledky porovnáme se vzorky těžké poruchy imunity a s Joshuovými vzorky.“

„A výsledek?“

„U kultur J-viru je patrná reverzní, ale jak už jsem řekla, bez cytotoxicity. U J-viru nefunguje analýza antigen p24, což je škoda, neboť u HIV pozitivních pacientů se dá někdy antigen najít přímo v krevním vzorku díky enzymo-imunosorbentnímu vzorku.“

Kate přikývla. Doufala, že tato relativně jednoduchá diagnóza bude připravena.

Jako by ji chtěla Chandrová uklidnit, rychle pokračovala: „Pořád věříme, že J-virus tvoří J-protilátku – přestože výsledky infekce jsou imuno-rekonstruktivní a nikoliv imuno-destruktivní. Měli bychom ji určit dnes nebo zítra.“ Kate se podívala na tucet techniků, kteří pracovali za průhlednou stěnou. Přestože nebylo okolí tak uzavřené jako vnitřek laboratoře, technici měli na sobě pláště, chirurgické masky, vysoké boty a gumové rukavice. Kate věděla, že celá laboratoř je uzavřená a vnitřní tlak je nižší než v okolních místnostech. V případě porušení bude proudit vzduch dovnitř a nikoliv naopak. I zřejmě neškodný J-virus považovali za nebezpečný, dokud se neprokáže opak.

„Jakou technikou se snažíte izolovat protilék?“ zeptala se Kate.

„Jako vždy – imunofluorescenční metoda a další.“ Z jejího tónu bylo jasné, že se chce vrátit k práci.

„Dobrá,“ přikývla Kate rychle. „Ode dneška bych ráda dostávala každý den hlášení – jestli chcete, bude vás sledovat Calvin a vše zapíše,“ dodala rychle, aby umlčela protesty. „Ale Bobův výzkum absorpce krve a moje studie hemoglobinu závisí na vás, takže potřebujeme každodenní novinky. A ráda bych se s vámi sešla na půlhodinové osobní hlášení každé pondělí a sobotu.“

Spatřila vztek v jejích očích – věděla, že jí nevádí ztráta volných dnů, neboť o víkendu stejně pracuje, ale čas promarněný vysvětlováním své práce. Pak vztek pominul a převládla profesionální stránka její osobnosti. Chandrová přikývla. Kate byla vedoucí, a kdyby chtěla, mohla ji odstavit od celého projektu.

V pátek, pátého září, byl izolován protilék J-viru. Ve středu, jedenáctého září, identifikovali samotný J-retrovirus. O dva dny později začala Chandrová zkoušet klonování retroviru. Stejný den prozradila tajné pokusy s HIV vzorky.

Chandrová nemarnila čas a začala testovat J-virus jako možný lék na AIDS. Kate to nepřekvapilo. Ve skutečnosti by se divila, kdyby měl odborník na HIV jiné plány. Pokud to nezpomalilo PR-projekt, pak neměla žádné námitky.

Alan s Bobem Underhillem dokončili teoretické schéma absorpčního orgánu ve čtvrtek, devatenáctého září, a na středu, dvacátého pátého září, byl plánovaný seminář celého týdně, kde mohli dát hlavy dohromady. Ale svolat celý tým bylo stejně obtížné jako dát dohromady vůdce politicky odlišných mocností. Všichni měli svou práci a nechtěli se nechat rušit.

Kate úspěšně pokračovala ve svém úkolu – mechanismus přenosu DNA a problém náhrady krve. Napadlo ji, že je to až moc snadné. Neměla před sebou jen efektivní léčbu Joshuovy těžké poruchy imunity, ale byla si jistá, že její práce pomůže Chandrově, takže udělá převrat v léčbě HIV.

Vše bylo až moc snadné. Nebyla pověřivá, ale bála se, že přijde jiná bolestivá rána.

A potom v neděli, dvacátého druhého září – pro ni to byl normální pracovní den – jí počítač připomněl, že zítra bude letní rovnodennost, Joshua bude mít v úterý narozeniny (v den, který mu vybrala) a příští týden přijede Otec Michael O'Rourke.

Věděla, že mu nemusí líčit detaily celého projektu, přesto mu prozradí něco úžasného. Tehdy ještě netušila, že příští týden se úplně změní její život.

Kapitola osmnáctá

V úterý šla domů brzy, aby oslavila Joshuovy „narozeniny“. Bylo mu jedenáct měsíců a Julie vymyslela, že budou slavit každý měsíc. Tehdy ještě nevěděla, zda dítě přežije další týden, o měsících se nedalo ani mluvit. Narozeniny jim připadaly jako milníky. Kate vybrala čtyřiadvacátého, přestože se jí to číslo moc nelíbilo.

Večerní noviny na CBS přinesly zprávu o šilicích rumunských hornících, kteří odjížděli vlakem do Bukurešti, kde protestovali proti vládě. Kate si vzpomněla, že současný režim využil „horníky“ – mnozí z nich byli agenti Securitate v hornickém oblečení – aby bojovali minulý rok proti vlastním lidem. Viděla záběry lidí, kteří rozbíjejí okna, hází zápalné lahve na domy a železnými tyčemi rozbíjejí dveře. Napadlo ji, co se v té chudé zemi doopravdy děje. Byla ráda, že O'Rourke odjel, a doufala, že Lucian a jeho rodina se drží zpátky.

Joshua zbožňoval dorty. Nečekal na pomalou lžičku, kterou mu podávala Kate nebo Julie, ale vrhl se na dort rukama a za chvíli měl stejně šlehačky na obličeji jako na talíři. Když mu Kate otřela tvář žínkou a položila ho na podlahu, aby si mohl hrát s dřevěným tučňákem, podívala se na adoptovaného syna kritickými očima.

Vypadal úplně zdravý – byl baculatý, růžové tvářičky, jasné oči, tmavé chmýří se měnilo v normální vlásky. Přesto dobře věděla, že je to pouze část jeho zdravotního koloběhu. Za necelý týden se vrátí neklid a průjem, pak apatie a infekce. Až do příští transfúze.

Sledovala dítě, jak leží na zádech a bojuje s dřevěnou hračkou – s tučňákem na dřevěném vozíku. Kolečka se otáčela, gumová křídélka se zvedala a zobáček cvakal. V době, které vládlo Nintendo, to byla zastaralá hračka, ale Joshuu zřejmě fascinovala.

Kate našla v knihách – a potvrdily to i jiné matky – že jedenáctiměsíční děti už sedí a stojí, některé začínají chodit. Joshua dokázal lézt po zemi. Věděla, že „normální“ jedenáctiměsíční dítě si dokáže obléknout některé šaty, zvednout lžičku, učí se první slůvka, jako je „máma“, a rozumí na slovo „ne“. Joshua se nedokázal oblékat, neuměl to se lžící, jen brblal a málokdy mu musela říkat „ne“. Bylo to váhavé dítě, fyzicky i společensky. Přestože se cítil dobře s Kate a Julií, trvalo mu celé týdny, než si zvykl na Toma.

Odložil tučňáka, převálil se na bříško a začal se plazit k jídelně.

„Víc zkoumá,“ poznamenala Julie, přestože měla puslu plnou dortu. „Dnes ráno si to namířil k hlavním dveřím, jakmile jsem ho vyndala z postýlky.“

Kate se usmála. Ani ona, ani Julie nevěřily, že Joshua trpí psychickou poruchou, která by byla důsledkem jeho těžkého dětství. Byl jen trochu opožděný ve vývoji. Kate promluvila se třemi specialisty na vývoj dítěte a každý z nich měl jiný názor na vliv, jaký mohlo mít pět měsíců strávených v rumunském sirotčinci nebo nemocnici. Dva z nich viděli Joshuu a shodli se na tom, že chlapec vypadá normálně a zdravě, je jen trochu malý a pomalý. Když ho teď sledovala, jak leze po koberci a vydává zvuky jako letadlo, došlo jí, že se chová jako šťastné osmi, možná devítiměsíční dítě, ale určitě nepřipomíná jedenáctiměsíčního chlapce, přestože právě oslavili jeho „narozeniny“.

Když ho později ukládala do postele ve své ložnici, naposledy ho zvedla, pohladila ho po zádech a ucítila pudr a vlásky na své tváři. Malá ručka se jí opřela o obličej. Dýchal pomalu, už málem spal a unikal do říše snů, jaké se zdají jedenáctiměsíčním dětem.

Kate ho položila na bříško, přikryla ho a šla si promluvit s Julií, než začne studovat a Kate usedne k počítači.

Ve středu se sešly všechny tři týmy projektu PR v zasedačce bez oken, která se ukrývala kousek od snímkovací laboratoře. Kromě vedoucích jednotlivých skupin a jejich zástupců se dostavil ještě ředitel Mauberly a dva šéfové SKN.

Začal Bob Underhill s Alanem Stevensem a hovořili o absorpčním orgánu. Když skončili, v místnosti se rozhostilo šokované ticho.

Prerušil ho až Ken Mauberly. „Chcete tím říct, že to dítě... Joshua... má v žaludeční stěně zvláštní zmutovaný orgán, který dokáže absorbovat krev a čerpat z ní výživné látky?“

Underhill přikývl. „Ale věříme, že tento účel je až druhotný. Hlavním úkolem je rozložit krev na jednotlivé části, takže retrovirus – kterému Chandrová s Neumanovou říkají J-virus – může začít s distribucí vypůjčené RNA a rekonstrukcí imunitního systému.“

Mauberly okusoval drahé plnicí pero. „Ale dítě musí krev spolknout.“

Alan Stevens zavrtěl hlavou. „Ne. Krev míří do kapilár absorpčního orgánu, ať se dostane do těla kudykoliv. Ve skutečnosti věříme, že po ústním podání začne proces po delší době než pro transfúzi. Ale samozřejmě jsme neprováděli žádné experimenty s tímto...“ Zarazil se, podíval se na Kate a sklopil oči ke svým poznámkám. Stevens si odkašlal. „Nikdo mu nechce podat krev orálně, ale jestli chceme pokračovat ve výzkumu absorpčního orgánu, bude to nezbytné.“

Mauberly se zamračil. „Ne... nechápu, proč by pil krev. Tedy člověk si vzpomene na... no...“

Kate vstala. „Na upíry?“ zeptala se. „Bela Lugosi?“

Ozval se nervózní smích.

„Od začátku projektu se ozývají takové žerty,“ pokračovala Kate, usmála se a uvolnila okolní napětí, „a pokud si připomeneme, kde se Joshua narodil, pak je to docela normální. Transylvánie. Země upírů. A může existovat důvod.“ Pokynula Chandrové.

Víroložka vstala, zhasla dálkovým ovládním světla a přistoupila ke zpětnému projektoru. „Tyto tabulky ukazují rodinu nebo klan během dvaceti generací – přibližně od roku patnáct set tohoto letopočtu do současnosti – takže ilustrují rozšíření J-viru a jeho mutace v celé rodině. Pokud vezmeme v úvahu vysokou úmrtnost, která by nedostatek imunity doprovázela, pak vidíte, že mutace je velmi malá a rozšíření nikterak velké...“

Všichni sledovali dlouhé kořeny teoretického vývoje rodiny a čáry J-viru, které byly označené červenou barvou. Bob Underhill asi po půl minutě zahvízdal. „Myslel jsem, že je ta mutace nová, jinak bychom ji už viděli, ale tento nákres dokazuje, že může existovat celá století, aniž by se moc rozšířila.“

Chandrová přikývla a přistoupila ke zpětnému projektoru. „Pokud přihlídneme k rozšíření po sňatku a genetickém předání, pořád mluvíme o relativně malé skupině potomků původního páru – tři sta, maximálně dva tisíce lidí na celém světě.“ Chandrová se podívala na Kate. „A tyto lidé by potřebovali neustálý přísun krve na transfúzi, jinak se nedožijí dospělosti. Předpokládáme, že nemoc pokračuje i ve vyšším věku než má naše nemluvně, nemáme důvod tomu nevěřit.“

Ozvala se jedna z vedoucích SKN, doktorka-administrátorka jménem Deborah Rawlingsová: „Ale v patnáctém století neznali transfúzi... ani v minulém století...“

Zarazila se.

Kate vstoupila do paprsků projektoru. „Přesně tak. Aby přežili, museli skutečně polykat krev. Doslova krmit krví své děti... pokud měly J-virus. Transfúze by takto postižené lidi zachránila teprve v minulém století.“ Na chvíli se odmlčela a počkala, až to všem dojde.

„Upří,“ promluvil Ken Mauberly. „Mýtus má svůj původ ve skutečnosti.“

Kate přikývla. „Nejsou to žádné noční stvůry s velkými zuby,“ pokračovala, „ale členové rodiny, která musí polykat

lidskou krev, aby zachránila vlastní nefunkční imunitní systém. Jistě by vše drželi v tajnosti, existovala by solidarita, svazky v rodině... děti by to dědily častěji stejně jako hemofilii, která sužovala královské rody v Evropě.“

Asistent Charlie Tate váhavě zvedl ruku, jako by se hlásil na gymnázium.

Kate se zarazila. „Charlie?“

Mladík si upravil kulaté brýle. „Jak sakra... jak první postižený J-virem zjistil, že ho zachrání krev... chci říct, jak přišli na to, že mají pít krev?“

„Ve středověku,“ začala Kate, „máme záznamy o šlechticích, které se koupaly v krvi, protože podle legendy zkrášlovala jejich pokožku. Masajové pořád pijí lví krev, aby do nich přešla zvířecí odvaha. Krev byla – ještě před několika desetiletími – zdrojem pověr a bázň.“ Zarazila se a podívala se na Chandrovou. „Teď přišel AIDS a znovu nastolil hrůzu a tajemství.“ Kate vzdychla a otřela si tvář. „Nevíme, jak to začalo, Charlie,“ přiznala tiše, „ale jakmile na to postižení J-virem přišli, neměli na vybranou... buď najít lidskou krev, nebo zemřít.“

Ticho se vleklo, pak Kate pokračovala: „Součástí mé práce je ukončit tento cyklus,“ začala vysvětlovat. „A zdá se, že mám řešení.“ Přistoupila ke zpětnému projektoru a na zdi se objevila prasečí hlava.

Doktoři v místnosti se zasmáli.

Kate se usmála. „Většina z vás ví o objevu DNX s náhradou lidské krve z června...“

Ken Mauberly pozvedl pero. „Kate osvěžte naše úřednické mozky, prosím.“

„DNX je malá bio-laboratoř v Princetonu v New Jersey,“ poučila ho Kate. „V červnu tohoto roku oznámila, že vymyslela způsob produkce lidského hemoglobinu u prasat s využitím genetického inženýrství. Předali výsledky lékařské komisi a žádají o testy na lidech.“

Mauberly si zaťukal perem o dolní ret. „Jak pomůže umělý hemoglobin při výzkumu J-viru?“

„Ve skutečnosti není umělý,“ odpověděla Kate, „jen nevznikl v lidském těle.“ Znovu přešla k projektoru. „Tady vidíte zjednodušené schéma procesu. Mimochodem, pracovala jsem se starým přítelem doktorem Leonardem Suttermanem, který je hlavním poradcem pro DNX, i s doktorem Robertem Winslowem, šéfem armádního oddělení pro výzkum krve v Lettermanově výzkumném institutu v San Francisku, takže s jejich svolením pracujeme na jejich výzkumu, ale dáváme pozor na jejich patenty.“

No a tady je schéma. Pracovníci nejprve oddělí dva lidské geny, které – jak víme – vyvolávají produkci hemoglobinu v lidském těle.“ Podívala se na ostatní. „Hemoglobin je samozřejmě součástí krve, která váže kyslík.“

Dobrá – po oddělení genetické informace jsou geny zkopírovány a injekčně zavedeny do den starého prasečího embrya. Tato embrya jsou vložena do dělohy jiného prasete, kde rostou a narodí se jako normální a zdravá prasátka. Jediný rozdíl je v tom, že tato prasátka mají lidskou DNA, která je nutí produkovat hemoglobin z lidské krve. Jejich krev je jinak normální.“

„Promiňte, Kate,“ přerušil ji Bob Underhill. „Jaké je procento?“

Kate chtěla odpovědět, pak se zarazila. „Procento čeho, Bobe? Počet úspěšně geneticky upravených prasat nebo množství lidského hemoglobinu, který úspěšně upravený jedinec vyprodukuje?“

Underhill rozhodl ruce. „Obojí.“

„Asi pět prasat z tisíce je úspěšně geneticky upraveno,“ odpověděla Kate. „A ta mají průměrně patnáct procent krevních buněk, které vážou hemoglobin lidského typu. Ale DNX pracuje na tom, aby zvýšila tento počet na padesát procent buněk.“

Chvilí čekala, ale nikdo už se na nic nezeptal, takže se vrátila k projektoru. „Jak tady vidíte, objev DNX není skutečným genetickým inženýrstvím... je naprosto jednoduchý... ale je to proces čištění prasečí krve, ze které se dá získat užitečný lidský hemoglobin. Právě to tolik vzrušilo mé přátele, doktora Leonarda Suttermana a doktora Gerryho Sandlera z krevního oddělení Červeného kříže.“

Zastavila promítačku na prázdném obrázku a postavila se do jasného světla. „Jen si to představte, náhrada lidské krve... mnohem lepší než samotná krev a plazma.“

„Jak to?“ zeptala se Deborah Rawlingsová.

„Všechny červené krvinky tvoří nestálé membrány,“ vysvětlila Kate. Mimo tělo se musí zmrazit a po měsíci se stejně zkaží. A každá buňka nese imunitní kódy daného těla, takže se musí shodovat krevní typy, jinak je krev odmítnuta. Čistý hemoglobin se těmto problémům vyhne. Jako chemikálie se dá skladovat celé měsíce... poslední testy ukázaly, že se dá dokonce zamrazit, vysušit a uchovat navěky. Armádní lékař Winslow hádá, že by přežilo deset tisíc z padesáti tisíc vietnamských obětí, kdyby byla tato krevní náhražka tehdy k dispozici.“

„Ale plazma už se dá uchovat, jak o tom hovoříte,“ poznamenala Rawlingsová, „a není třeba drahé genetické inženýrství.“

„Správně,“ přikývla Kate, „ale vyžaduje lidské dárce. Plazma je omezena stejnými faktory, což znamená, že není občas k dispozici. Lidský hemoglobin, který vznikne procesem, jaký objevili v DNX, potřebuje jen prasata.“

„Hodně prasat,“ poznamenal Alan Stevens.

„DNX hádá, že čtyři milióny prasat by poskytly nezávadnou krev pro populaci celých Spojených států,“ poznamenala Kate tiše. „A vypěstovat je by trvalo jen nějaké dva roky.“

Bob Underhill znovu zahvízdal.

Mauberly zvedl plnicí pero jako obušek. „Kate, chápu, kam tím míříte s projektem PR. Člověk postižený J-virem a ztrátou imunity by dostal injekci s geneticky upravenou prasečí krví, ale mně se zdá, že by to vůbec nepomohlo.“

Kate přikývla. „Správně, Kene. Geny klonované DNX procesem jsou ty, které řídí produkci hemoglobinu. To si myslím.“ Ukázala poslední obrázek a poskytla ostatním chvíli, aby si ho mohli prostudovat.

„Vidíte,“ promluvila po chvíli a zaslechla emoce ve vlastním tónu. „Jen jsem použila práci Richarda Mulligana, Toma Maniatisa a Franka Grosvelda o transplantaci genů lidského beta-globinu díky retroviru, aplikovala ho na

imunorekonstrukci. Mulligan a ostatní se soustředili na léčbu nedostatku beta-thalassemických látek a adenosine deaminase, přestože dosáhli výborných výsledků při vývoji nádoro-infiltračních lymfocytů, buněk TIL, hormonu interleukin-2. Vrátili buňky pacientům s rakovinou a sledovali, jak geneticky upravené buňky útočí na nádory.“

„Ale vás nádory nezajímají,“ namítl Charlie Tate. Zdálo se, že mluví sám se sebou.

„Ne,“ souhlasila Kate, „ale využila jsem klonování a techniku vpichovaného retroviru, abych izolovala regulační geny kódující antigen-specifické buněčné a humorální reakce.“

„Těžká porucha imunity,“ zašeptal Ken Mauberly. „Všechny druhy imunologických onemocnění.“

„Ano,“ souhlasila Kate a bála se, že se jí zlomí hlas. Odkáslala si. „Při použití geneticky upraveného lidského hemoglobinu podle DNX, který použijeme jako nositele... jak víte, není od lidí, ale od prasat... jsem úspěšně klonovala a připojila normální ADA geny, které se vypořádají s nedostatkem adenosine deaminase. Podobně se lidská DNA vyrovná s ostatními třemi typy těžké poruchy imunity. DNX krev je dokonalým nositelem. Stejně jako při dodání čisté a dobře okysličené krve, která může mít jinou krevní skupinu, by virálně zavedená DNA měla vyléčit všechny symptomy těžké poruchy imunity.“

Následovala dlouhá chvíle absolutního ticha.

Nakonec se ozval Bob Underhill. „Kate, pak by mohl J-virus dál rekonstruovat dětský imunitní systém... už by nepotřeboval skutečnou lidskou krev. Otázka... kde jsi sehnala DNA ke klonování ADA, B-lymfocyty a ostatních imuno-rekonstruktivních genů?“

Zamrkala. „Moje vlastní krev,“ přiznala a stáhlo se jí hrdlo. Zhasla lampu projektoru a snažila se dát dohromady. Teprve po chvíli rozsvítila. Někteří lidé si promnuli oči, jako by je světlo bolelo.

„Kene,“ pokračovala Kate opět vyrovnaným hlasem, „kdy můžeme začít s testy na Joshuovi?“

Mauberly si ťukal perem. „Můžeme okamžitě požádat FDA o povolení, Kate. Ale kvůli DNX patentu a složité podstatě procesu hádám, že to bude trvat nejméně rok... možná déle.“

Kate přikývla a posadila se. Nikomu neprozradila, že minulý večer zapomněla na profesionální zásady, jak by to nikdy předtím neudělala, a vpíchla adoptovanému synovi upravený hemoglobin. Joshua dobře spal a ráno byl zdravý a veselý.

Předstoupil Mauberly. „Všechny nás těší takový vývoj,“ začal. „Okamžitě uvědomím SKN v Atlantě a začneme probírat možné zapojení světové zdravotní organizace a dalších.“

Kate už viděla, jak vyrazí lidé do Rumunska a východní Evropy, aby našli další jedince postižené J-virem.

„Doktorko Chandrová,“ pokračoval Mauberly, „můžete nám v krátkosti prozradit, jak postupuje výzkum J-viru a jeho použití jako léku na HIV?“

„Ne,“ odmítla Chandrová.

Mauberly přikývl a odkáslal si. „Dobrá,“ pokračoval, „tak tedy brzy, ano?“

„Brzy,“ přikývla Chandrová.

Ken Mauberly si zasunul pero do kapsy u košile a spojil ruce: „Tak tedy dobrá. Věřím, že všichni chtějí pokračovat v práci. Jen bych rád řekl...“

Než stačil větu dokončit, všichni utekli.

Tom za ní přišel do kanceláře okolo šesté hodiny večer. Na chvíli nemohla uvěřit, že je to Tom – nikdy nevstoupil do její kanceláře v SKN – pak se jí divoce rozbušilo srdce. „Joshua?“ vydechla. „Co se stalo?“

Bývalý manžel zvedl obočí. „Nic zlého. Uklidni se. Právě jdu od vás... Josh a Julie si hrají v blátě u verandy. Oba jsou v pořádku.“

Kate ukončila program, se kterým pracovala. „Co potom?“

„Jen mě napadlo, že bychom mohli zajít na večeři,“ vysvětloval.

Kate si sundala brýle na čtení a promnula si oči. „Díky, Tome. Vážně si toho cením, ale mám před sebou ještě několik hodin práce, teprve potom...“

„Zamluvil jsem stůl u Sebantona,“ přerušil ji. Pořád stál ve dveřích.

Kate vypnula počítač, pověsila bílý plášť na věšák u dveří a natáhla si sako, které měla ráno na schůzce. „Musím domů,“ řekla. „Umýt se. Nakrmit Joshuu.“

„Joshua už jedl. Julie ho ráda dnes večer uloží. Nech svůj Cherokee na parkovišti, ráno tě odvezu do práce. Teď jdi na svůj záchod,“ vyzval ji. „Rezervace je na půl sedmé.“

Boulder v Coloradu bylo městečko s mnoha restauracemi. Většina jich byla stejná, pár hodně dobrých a jedna nebo dvě vynikající. Sebanton mezi ně nepatřil, protože nestál v Boulderu. Francouzská restaurace stála na hlavní ulici Longmontu, nezajímavého městečka osmnáct kilometrů po Příčné silnici. Najít malou restauraci byl velký problém, neboť se krčila mezi ošklivými štíty obchodů, kde bylo kdysi smíšené zboží a železářství, ale dnes se tam ukrýval bleší trh a dělali tam vycpaniny. Přestože se dal Sebanton těžko najít a z venku nevypadal moc hezky, byla to nejlepší francouzská restaurace v celém Coloradu... možná v celých Skalistých horách. Kate se nepovažovala za žádného gurmána, ale pozvání do Sebantonu nikdy neodmítla.

O dvě hodiny později zastřela výhled z restaurace tma a místnost ozařovaly jen svíčky. Kate se vrátila ke stolu a usmála se na kávu s dortem, které se objevily na stole, zatímco telefonovala.

„Jsou Julie s Joshem v pořádku?“ zeptal se Tom.

„Oba se mají dobře,“ přikývla Kate. „Uložila Joshe v osm hodin. Říká, že celý den lezl po verandě a cítí se dobře.“

Předklonila se a zašeptala: „Takže, Tommy? Co se děje?“

Narovnal se a zvedl šálek kávy oběma rukama. „Musí se něco dít?“

„Ne,“ zavržela hlavou Kate, „ale poznám, že se něco děje. Když něco připravuješ, trochu se červenáš v obličejí. Dneska

bys mohl řídit Ježíškovy sánky.“

Tom položil šálek na stůl, odkašlal si, založil si ruce, znovu je spustil a opřel se o opěradlo. „No, asi ano, tedy...

představuji si tě tam v horách... jen ty a Julie... a ta v prosinci odjede.“

Kate se kousla do rtu. „Nic se neděje, Tome. Někoho najdu. A kromě toho, události v laboratoři se uklidní, takže budu mít dost času na...“

Tom zavrtěl hlavou a naklonil se k ní. „Ne, to nemyslím, Kat. To 's pochopila špatně. Chci říct... jak by ses cítila, kdybych se k tobě na chvíli nastěhoval? Ne na stálo, jen na pár týdnů nebo měsíců. Jen bych tě ohlídal...“ Zarazil se, tvář červenější než tapety na zdech restaurace.

Kate se zhluboka nadechla. Věděla, že s Tomem už nemohou znovu začít. Milovala ho... vždycky ho určitým způsobem milovala... ale pořád si byla jistá, že svatba byla chyba, svazek, který nic nezlepšil, jen zkazil krásné přátelství. Věděla to jistě.

Nebo ne? napadlo ji. Změnil se. S Joshuou je jiný. Sakra, i já se změnila. Podívala se na šálek kávy, pozorovala víry šlehačky a její pocity se roztočily.

„Podívej,“ pokračoval Tom, „nemusíš mi teď odpovídat. Nejspíš je to hloupý nápad. Nemluvil jsem o tom, že se dáme znovu dohromady, jen...“ Nevěděl jak dál.

Kate ho vzala za ruku. Všimla si, jak je její ruka malá a bílá, zatímco ta jeho je velká a opálená. „Tome,“ vysvětlovala, „nepřipadá mi to správně... ale nevím. Prostě nevím.“

Usmál se na ni – ten chlapecký u upřímný úsměv, ze kterého se jí při prvním setkání roztočila hlava. „Podívej, Kat,“ vydechl, „necháme toho na chvíli. Nebo si o tom promluvíme, až se napijeme. Máš ještě to brandy, co přivezli Harrisonovi minulý Vánoce z Anglie?“

Přikývla. „Ale zítra musím do práce...“

„A také přijede ten... jak se jmenuje?... tvůj kněz,“ doplnil Tom s úsměvem. „Dobrá. Dáme si ještě jednu sklenku.

Možná dvě. Pak odjedu do svého hnízda. Souhlasíš?“

„Souhlasím,“ přikývla Kate, a když se postavila, ucítila, jak na ni začíná víno působit. Opřela se rukou o stůl. „Jsem opilá,“ přiznala.

Tom se dotkl jejích zad. „Jsi unavená, Kat. Od doby, kdy ses vrátila z Rumunska, pracuješ osmdesát hodin týdně.

Vytáhl bych tě sem dnes večer i v případě, že bych se nechtěl na nic zeptat.“

Pohládla ho po tváři. „Jsi hodný,“ zašeptala.

„Jo,“ přikývl Tom, „nejspíš proto ses se mnou rozvedla.“ Zamířili společně k jeho Land Roveru.

Kate dala Tomovi kartu od bezpečnostní brány, takže ji teď použil, aby nevyrušil Julii, která určitě pořád pracovala na své disertační práci. Bylo teprve devět hodin, ale venku byla tma a několik hvězd, které se objevily mezi mraky, žhnulo chladným světlem.

„Tento týden jsme promeškali oslavu podzimní rovnodennosti,“ vzpomněla si Kate, zatímco Land Rover poskakoval po vyježděné cestě. Oslava rovnodennosti byl Tomův výmysl, začala jako vtip, ale během let jejich manželství se z ní stala skutečná tradice.

„Na oslavu není nikdy pozdě,“ poznamenal Tom. „Jen to nesmíme... počkej.“

Zastavil Land Rover v poslední zatáčce před domem a Kate si okamžitě všimla, co se mu nezdá. Všechna světla v domě byla zhasnutá – nejen ta vnitřní, ale i světlo na verandě, v garáži a na dvoře. Úplně všechno.

„Sakra,“ zašeptal Tom.

Kate se zdálo, že jí vynechalo srdce. „V létě nám párkrát vypadla elektřina...“

Tom jel pomalu dál. „Všimla sis, jestli se u Bedridgů svítí?“

Kate se obrátila a podívala se přes louku k nejbližším sousedům, kteří bydleli asi čtyři sta metrů od nich. „Nezdá se mi. Ale to nic neznamená... jsou v Evropě.“

Když najeli na nepatrně zvednutou příjezdovou cestu, světla Land Roveru ozářila tmavou garáž, uličku vedle domu a kousek dvora. „Bezpečnostní brána fungovala,“ poznamenal Tom. „Už si nevzpomínám... pracuje na stejný záložní generátor?“

„Nevím,“ přiznala Kate. Julie nás musela slyšet, napadlo ji. Přišla by ven. V přízemí ani v druhém patře na této straně nespátřila svíčky. Julie pracuje ve studovně vedle mého pokoje – vedle Joshuova pokoje – dokud se nevrátím. Kdyby zůstala s Joshuou, svíčky bychom odtud neviděli.

„Zůstaň tady,“ vyzval ji Tom.

„Tak to tedy ne,“ odmítla Kate a otevřela dveře auta.

Tom něco zamručel a vylovil klíče. Metr od předních dveří je zastavil vyděšený Juliin hlas: „Stůjte! Mám pušku!“

„Julie!“ zvolala Kate. „To jsme my. Co se stalo? Otevři dveře!“

Dveře se otevřely do tmy a spatřili světlo baterky. Nejprve posvítla Kate do tváře, potom Tomovi. „Rychle... pojďte dovnitř!“ vyzvala je Julie.

Tom zabouchl a zamkl dveře. Julie přidržovala Joshuu, v levé ruce držela baterku, v pravé automatický Browning. Tom jí vzal zbraň a mladá žena vzrušeně šeptala: „Asi před dvaceti minutami... pracovala jsem u počítače... všechna světla zhasla... hledala jsem v jídelně baterku a svíčky, pak jsem zahlédla stíny na dvoře... slyšela šepot nějakých mužů...“ „Kolik jich bylo?“ zeptal se Tom nápadně tiše. Kate si vzala dítě a Julie zhasla baterku. Trojice dospělých se choulila v černé chodbě.

Juliina silueta zavrtěla hlavou. „Nevím... určitě tři nebo čtyři. Na chvíli mě napadlo, že jsou z elektrárny a přijeli spravit elektřinu... a pak začali mlátit do dveří od domu.“ Zlomil se jí hlas. Kate se dotkla jejího ramene a Julie se několikrát těžce nadechla. „No, já běžela dovnitř, sebrala Joshe a pistoli, a zrovna když rozbili sklo ve dveřích, vyběhla jsem ven.

Křičela jsem na ně, že mám zbraň, ale oni mezitím zmizeli. Oběhla jsem dům a ujistila se, že jsou okna zavřená, a... ten nefunguje, Tome, to mě taky hned napadlo.“

Tom zamířil k telefonu v chodbě. Chvilí poslouchal, pak přikývl a vrátil sluchátko na místo.

„No,“ pokračovala Julie, „uběhlo jen pár minut, když jsem zaslechla auto a spatřila světla. Neznělo jako Cherokee a... a, Ježíši, tak ráda vás vidím.“

Tom sklonil pistoli a vzal od Julie baterku. Chodil z pokoje do pokoje a obě ženy ho sledovaly. Krátce posvítíl, pak zhasl. Kate spatřila sklo z rozbitých dveří, ale viděla, že jsou pořád zamčené. Prošli kuchyní do studovny, pak do velké ložnice.

„Tady,“ zašeptal Tom a podal Kate svůj Browning. Na chvilku zmizel ve skřini, pak se objevil s puškou a krabičkou nábojnic. Nábojnice vysypal do kapsy sportovního saka a jednu hned nabíl. „Pojďte,“ vyzval je. „Mizíme odtud.“ Příjezdovou cestu lemovalo křoví a balvany, a jak Kate sledovala Toma, který utíkal k Land Roveru, byla si jistá, že se tam někdo pohybuje. Zdálo se jí, že je pootevřená kapota, pak zaslechla, jak Tom říká: „Sakra práce.“ Vklouzl dovnitř, ale auto nenastartovalo. Ani se nerozsvítla světla.

Utíkal zpátky do dveří, pušku připravenou ke střelbě.

„Počkej,“ zarazila ho Kate. „Poslouchej.“ Za kuchyní se ozvaly nějaké zvuky. Něco se rozbilo a spadlo ze schodů.

Shora, kde měla pokoj Julie a kde byl pokoj pro hosty.

„Miata,“ zašeptal Tom a vedl je zpět do chodby, přes černou kuchyň do uličky ke garáži.

Naskočila lednička, Kate se obrátila, namířila svůj Browning, pak zvuk poznala. Joshua se zavrtěl a tiše se rozplakal.

„Pšt,“ zašeptala Kate. „Pšt, děťátko, nic se neděje.“ Prošli uličkou. Nejprve kráčel Tom, pak Kate. Julie se tiskla k její košili. Z domu za nimi se ozval další zvuk.

Tom rozrazil dveře garáže a namířil pušku. Nad puškou přidržel baterku. Rozhlédl se ze strany na stranu a paprsek baterky ozářil regály, zavřené dveře garáže, otevřené postranní dveře a zvednutou kapotu Miata. Viděl vytrhané dráty. Vrátili se do uličky a přikrčili se. Tom zhasl baterku.

„Hele,“ zašeptala Julie. Zaslechli, jak jí cvakají zuby. „Stejně je jen pro dva.“ Vzala Kate za ruku. „Dělám si jen legraci.“

„Ticho,“ zašeptal Tom. Mluvil tiše, ale vyrovnaně.

Křičeli se u garážových dveří pod úrovní oken a sledovali pět metrů vzdálené dveře do kuchyně a dlaždičky na podlaze před sebou. Nechali dveře pootevřené. Kate poslouchala, ale slyšela jen Joshuův tichý nářek. Chovala ho a hladila, cítila, jak se jí Julie pořád drží za ruku.

Ve tmě se něco pohnulo, Tom rozsvítil baterku a zaburácel výstřel. Julie vykřikla a dítě se hlasitě rozplakalo.

Bílý obličej a dlouhé prsty zmizely z kuchyňských dveří těsně předtím, než Tomův výstřel rozbil rám dveří. Kate si byla jistá, že se tvář vrhla k zemi. Stejně tak si byla jistá, že to byla tvář, kterou spatřila v dětském pokoji přede dvěma měsíci.

Tom zhasl baterku, ale Kate si ještě stačila všimnout šoku v jeho očích. I on toho muže poznal.

Ozvalo se škrábání a šoupání v garáži.

Kate se snažila uklidnit dítě a přibrzdit svůj divoký puls. Opřela se o zeď a pomalu zvedla oči k oknu. Dvě postavy rychle proběhly po úzkém prostranství mezi uličkou a útesem. Tom je spatřil.

„Sakra,“ zašeptal, „musíme se dostat ven, dostat se na louku... zamířit k silnici.“

Kate přikývla. Cokoliv, jen když se dostane z té klaustrofobické uličky, kam na ně mohli z obou stran. Podívala se na pistoli ve své ruce. Skutečně bych dokázala na někoho vystřelit? Druhá část vědomí okamžitě odpověděla: Už jsi na někoho vystřelila. A jestli půjde po tobě nebo Po Joshuovi, vystřelíš na něj znovu. Překvapil ji jasný příkaz, který pronikl mlhou bojujících představ, lékařských slibů a hrozného strachu jako reflektor majáku: Uděláš, co budeš muset. Znovu se podívala na pistoli a všimla si, že už se jí ruka netřese.

„Pojďte,“ zašeptal Tom a táhl je pryč. „Padáme odtud.“

Mířili ke dveřím, které vedly na stezku z garáže k předním dveřím. Vše se stalo rychleji, než je Tom stačil otevřít.

Z kuchyňských dveří znovu vyskočila postava. Tom se obrátil, opřel si pušku o bok a vystřelil.

Okno za nimi explodovalo a dva muži v černém proskočili sklem. Kate zvedla pistoli a současně chránila Joshuu před sprškou střepin.

Někdo otevřel dveře do uličky. Tom znovu nabíl a obrátil se k němu.

Julie vykřikla. Z garáže se po ní natáhly tmavé paže a bílé prsty, chytily ji za vlasy a táhly ji do tmy.

Puška znovu zaburácela. Muž zařval něco cizím jazykem. Kate couvala do rohu a pořád ukrývala Joshuu před černými postavami, praskajícím sklem a plameny, které spatřila v otevřených kuchyňských dveřích. Vstoupila do garáže, namířila Browning a snažila se rozeznat, který stín patří útočnickovi a který Julii.

„Julie!“ zařvala Kate. „K zemi!“

Menší stín se vrhl k zemi. Muž se obrátil a Kate spatřila jeho bílou tvář. Třikrát vystřelila a cítila, jak se pistole v její ruce při každém výstřelu zvedá. Joshua zaječel a Kate ho pevně objala. Pak promluvila: „Julie?“

Za jejími zády znovu zaburácela puška, narazilo do ní několik postav a Kate odletěla do rohu. Okamžitě spatřila Tomův obličej a nejméně tři černě oblečené muže, kteří s ním zápasili. Vyrvali mu pušku, a než stačila promluvit, vykřiknout nebo začít plakat, Tom řekl: „Utíkej, Kate.“

Pak bojující postavy proletěly otevřenými dveřmi. Další tři postavy se zvedaly v uličce na nohy, jejich siluety se rýsovaly na pozadí slabého žáru plamenů v kuchyni. V garáži se něco pohnulo, ale Kate nevěděla, jestli je to Julie nebo někdo jiný. Jeden z černě oblečených mužů se natáhl po její pistoli.

Třikrát vystřelila, tmavá postava se zhroutila, ale okamžitě ji nahradila další. Zamířila Browning přímo na bílou tvář, zkontrolovala, zda to není Tom, a dvakrát vystřelila. Tvář odletěla, jako by ji udeřila neviditelná ruka.

Ze dveří vylezli další dva muži. Tom mezi nimi nebyl. O rám dveří do garáže se opřela ruka. Kate zvedla pistoli a vystřelila. Zaslechla cvaknutí kohoutku. Těžká ruka ji chytila za kotník.

„Tome!“ vydechla a bez rozmyšlení objala Joshuu a proskočila roztráštěným oknem. Tmavé postavy lezly za ní. Kate dopadla na květinový záhon a ucítila, že si vyrazila dech. Dítě se rozplakalo. Pak se postavila a utíkala, letěla přes dvůr a snažila se dostat za garáž, mezi ořešáky u příjezdové cesty.

Objeví se dva muži v černém a zablokovali jí cestu.

Kate se zastavila, obrátila se a utíkala k balkónu a dveřím do přízemí.

Mezi dům a uličku ke garáži se postavili tři muži v černém. Okna dětského pokojíku ozářil požár. Neviděla ani Toma, ani Julii.

„Ach, Bože, prosím!“ zašeptala Kate a couvala k útesu. Joshua tiše plakal. Volnou rukou ho vzala za hlavičku.

Pět postav postupovalo, až utvořily půlkruh a tlačily ji dál, dokud se její podpatky nedotkly žulové skály. V náhlém tichu zaslechla praskání plamenů a tiché šumění potoka dvacet metrů pod ní.

„Tome!“ zaječela, ale nikdo jí neodpověděl.

Jeden z mužů popošel kupředu. Kate poznala bledý a krutý obličej původního útočníka. Smutně zavrtil hlavou a natáhl se k Joshuovi.

Kate se obrátila a připravila se ke skoku. Chtěla Joshuu zakrýt vlastním tělem a doufala, že narazí na větve. Udělala další krok...

... a ruka v rukavici jí strhla za vlasy zpět. Zaječela a zaútočila volnou rukou.

Někdo jí vyrval dítě z náruče.

Neplakala, jen zasténala a obrátila se proti útočníkovi. Kopala, škrábala, mlátila kolem sebe a snažila se ho kousnout.

Muž v černém si ji chvíli lhostejně držel od těla. Pak ji silně uhodil, pevněji sevřel její vlasy, obrátil ji, zvedl ji a hodil daleko z útesu.

Na jeden šílený okamžik ucítila radost, jak letí nad vrcholky stromů, které ozářily plameny – chyt' se větve! – ale větev byla moc daleko a pád moc rychlý. Pak ucítila paniku, letěla dolů po hlavě, roztrhala si oblečení o větve, odřela si ramena.

Pak ucítila hroznou bolest v ruce a v boku. To narazila na něco tvrdšího než větve.

A pak už necítila vůbec nic.

Sny o krvi a železu

Moji nepřátelé mě vždycky podceňovali. A vždycky za to zaplatili.

Malými okny proudí do mé ložnice podzimní světlo. Pomalu se pohybuje po hrubých bílých zdech, po širokých prknech podlahy a na peřinu na mé posteli. Pohybuje se po mém vězení.

Umírám tady už několik let, celou věčnost. Ostatní si šeptají a myslí si, že neslyším naléhavý tón v jejich hlasech. Vím, že je nějaký problém s obřadem investitury. Bojí se mi o tom říct, bojí se, že mě rozčílí a uspíší můj odchod. Bojí se, že zemřu ještě před investiturou.

Určitě ne. Přestože je život bolestivý, opustit ho po všech těch stoletích je velmi obtížné. Už nemohu chodit, jen tak tak zvednu ruku, ale to prokleté tělo se pořád snaží dát dohromady, přestože jsem Svátost nepřijal už od příjezdu domů... a to už je rok a půl.

Možná se brzy zeptám, proč tak šeptají a chodí sem a tam. Možná se znovu probrali moji nepřátelé. A moji nepřátelé mě vždycky podceňovali.

Svou vládu jsem začal v srpnu roku čtrnáct set padesát šest, kdy mě korunovali v katedrále v Tírgovisti, ve městě,

kterému vládl můj otec. Vymyslel jsem si vlastní titul: „Princ Vlad, syn Vlada Velkého, pána a vládce Valašska a vévodství Amlas a Fágáras. „ Po útěku od sultána jsem se spojil s transylvánskými bojary a Jan Hunyady věřil, že by se měl Dracula vrátit na draculovský trůn.

Nejprve jsem se držel zpátky, snažil se o příměří. V dopisu, který jsem napsal starostovi a radním Brasova měsíc po nástupu na valašský trůn, jsem použil nejlepší latinu a oslovil je jako honesti viri, fratres, amici et vicini nostri sinceri – neboli – jako „čestné muže, bratry, přátele a upřímné sousedy“. Během dvou let se většina těchto měšťanů kroutila na kůlech, kam jsem je dal nabodnout.

S radostí zjišťuji, že ani oceány času nedokázaly zastřít tu velikonoční neděli roku čtrnáct set padesát sedm. Pozval jsem bojary – ty vznešené pány, kterým se zdálo, že vládnu, abych je potěšil – na velkou slavnost do Tirgoviste. Po velikonoční mši se návštěvníci přestěhovali do hodovní síně a na otevřená nádvoří, kde byly prostřené dlouhé stoly plné nejlepšího jídla, jež mělo potěšit tyto gentlemany a jejich rodiny. Nechal jsem je dojíst. Pak jsem přijel na koni v doprovodu stovky nejvěrnějších vojáků. Byl krásný jarní den, byl teplejší než většina podobných dnů. Obloha byla neskutečně modrá. Vzpomínám, jak mě vítali, jejich ženy obdivně mávaly hedvábnými kapesníčky, muži zvedali děti na ramena, aby se podívali na jejich dobrodárce. Zamával jsem čapkou s pérem, abych jim odpovídal. Byl to signál pro mé čekající vojáky.

Nejstarší bojary s manželkami jsem nechal nabodnout na kůly, které jsem dal vztyčit za městskými hradbami, zatímco se ti naivní hlupáci modlili na mši. Nevynalezl jsem napichování na kůl, občas to dělal i můj otec, ale po tomto dni už jsem byl známý jako Vlad Tepes – „Vlad Napichovač“. Ten titul se mi docela líbil.

Zatímco se nejstarší bojaři s manželkami ještě kroutili na kůlech, hnal jsem ty mladší na svůj hrad u řeky Arges, nějakých pětasedmdesát kilometrů daleko. Ti nejslabší třídní pochod nepřežili, ale já slabé nepotřeboval. Ti, kteří přežili, ti nejsilnější, mi představili hrad Dracula.

Už tehdy byl starý a opuštěný, zřícený věže, hodovní síň bez stropu. Objevil jsem ho během útěku před sultánem a Hunyadym, ukryval jsem se tam a tehdy se rozhodl, že hrad přestavím, že z něj udělám své poslední útočiště.

Měl perfektní polohu – tyčil se vysoko na útesu nad řekou Arges, která hučela v hlubokém údolí, jež se táhlo od Valašska přes hory Fágáras až na jih Transylvánie. Kolem řeky Arges vedla jen jediná úzká cesta, která byla nebezpečná i v příznivém ročním období. Po rekonstrukci hradu se dala dobře bránit. Bez varování se k hradu Dracula nemohli přiblížit ani Turci, ani křesťané.

Ale nejprve jsem ho musel rekonstruovat.

Postavil jsem u řeky cihelnu a cihly do kopce podával lidský řetěz bojarů, otroků. Muž muži, žena ženě. Místní vesničané byli překvapeni, když spatřili otroky v roztrhaných šatech, které si vzali na velikonoční slavnost.

Rekonstrukci srbské zříceniny jsem řídil z koňského sedla. Vztyčili jsme pět věží – dvě stály na nejvyšším bodu horského hřebenu, tři dole na severním svahu. Zdi byly dvakrát tak tlusté, kámen a cihly dohromady, takže dokázaly odolat i nejtěžší turecké kanonádě. Cimbuří byla vyšší než pětadvacet metrů a zvedala se z útesu, takže celek připomínal kolmou, tři sta metrů vysokou zeď. Nádvoří a budovy se ukrývaly mezi vysokými věžemi a pomáhala jim topografie horské římsy, která měřila v nejširším místě pouze třicet metrů. Z jižní strany útesu jsme zvedli obrovskou rampu, na které se objevil dřevěný most, jediná přístupová cesta dovnitř. Most byl pořád zvednutý. Nedal se jen spustit, ale po odříznutí dvou mohutných lan jsme ho mohli svrhnout dolů do propasti.

Uprostřed hradu Dracula jsem nechal zbylé bojary, kteří přežili, vyhloubit studnu, která provrtala stometrovou skálu a dostala se k podzemní řece, která se vlévala do řeky Arges. Podzemní řeka vyhloubila v hoře vlastní jeskyně, takže jsem nechal otroky postavit únikovou cestu, jež se táhla ze studny přes jeskyně a ústila u řeky Arges sto metrů pode mnou.

Jak jsem slyšel, i dnes vesničané hovoří o jeskyních u řeky jako o pivnitě – neboli „sklep“.

Úniková cesta, podzemní věže, jeskyně a mučírny se staly skutečně hradním „sklepením“.

Čtyři měsíce rekonstrukce mého nového domova přežilo jen několik bojarů. Nechal jsem je nabodnout na řady kůlů na útesech nad vesnicí.

V létě roku čtrnáct set padesát sedm jsem přešel Karpaty průsmykem u Branu. Hunyady bojoval na život a na smrt s Turky u Bělehradu, ale já musel vyřídít jiné účty. Na pláních poblíž Tirgoviste jsem zaútočil na ustupující armádu Vladislava II., vraha mého otce. V jediné bitvě jsem ho porazil. Když prosil o milost, přiložil jsem mu hrot svého meče pod bradu, zabodl mu ho do mozku a prorazil mu lebku. Lebku jsem vystavil vedle ostatních na nejvyšší zeď Tirgoviste. Zpívaly se o tom písně. Napil jsem se Svátosti z Vladislavovy bezhlavé mrtvolky.

Moji nepřátelé tvořili celou Legii. Od začátku jsem věděl, že jestli mám přežít, všichni mě musí respektovat a bát se mě. Tu zimu si janovští vyslanci u mého dvora sundali klobouky, ale nechali si pod nimi malé čapky. Když jsem se zdvořile zeptal, proč mají zakrytou hlavu v mé přítomnosti, jeden z vyslanců odvětil: „Je to náš zvyk. Nemůžeme si čapky sundat za žádných okolností, ani při návštěvě sultána či samotného svatého římského císaře.“

Vzpomínám, jak jsem přikývl. „Samozřejmě uznávám vaše zvyky,“ souhlasil jsem. Vyslanci se usmáli a uklonili, čapky měli pořád na hlavě. „A rád je ještě posílím,“ dodal jsem.

Povolal jsem strážce, vybral nejdelší hřebíky, jaké jsem našel, a nechal je zatlouct v půlkruhu do čapek a do hlav ječících vyslanců. Každému jsem zatloukl první hřebík osobně a přednesl litanii: „Pohled, takto Vlad Dracula posílí tvé zvyky.“

Předvedli přede mě ženu, která se postavila mému příkazu, že každá panna v království zůstane pannou, dokud nedostane povolená od královského prince. Kůl byl metr a půl dlouhý a nechal jsem ho vložit do ohně, až se rozpálil do ruda. Před očima hostů (včetně vyslanců šesti blízkých národů) jsem ho ženě zarazil do vagíny, probodl vnitřnosti a pokračoval, až se objevil v jejích rozeřvaných ústech.

Opevnil jsem ostrov Snagov severně od vesnice Bukurešť, zvětšil a přestavěl starobylý klášter. V hlavní síni jsem nechal položit černobílé dlaždice na podlahu. Pro zábavu jsem tam zahnal skupinu dvořanů. Dvorní orchestr zahrál krátkou melodii, vojáci drželi připravená kopí a zabránili dvořanům v útěku. Každý si mohl vybrat jednu dlaždici. Po písničce jsem zatáhl za těžkou páku a několik naleštěných dlaždic se propadlo. Na ječící dvořany čekaly v hloubce deseti metrů ostré kůly. Po pěti stech letech, v roce devatenáct set třicet dva, mi jeden známý archeolog poslal fotografii z vykopávek na ostrově Snagov – rozeznal jsem zbytky kůlů i řady lebek.

Tři roky po rekonstrukci hradu Dracula mi jedna z mých žen oznámila, že je těhotná, a doufala, že si vylepší své postavení před ostatními konkubínami. Tušil jsem, že lže, a proto se jí zeptal, zda se nechá vyšetřit. Když odmítla, nechal jsem ji odvést do hlavní síně, kde se shromáždil celý dvůr. Prosila a hovořila o lítosti, ale dal jsem svým strážím příkaz. Rozřízli jí břicho od přirození až k hrudní kosti a roztáhli svaly, zatímco se žena kroutila. Ještě žila. „Pohledte!“ zvolal jsem k bleďým tvářím, které na mě upřeně zíraly. Má slova duněla kamennou síní. „Nechť celý svět spatří místa, kam se dostal Vlad Dracula!“

Kapitola devatenáctá

Kate nejprve ucítila bolest. Nevěděla, kdo je, kam se dostala ani proč svět představuje několik druhů čisté bolesti. Ale věděla, že to bolí.

Vyplula z velké hloubky. Vzpomínala si na vodu nad sebou, na vodu na dně... čeho?... na pád, který byl vším, co představovalo její život. Pamatovala si, jak zvedla tvář nad vodní hladinu, jak začala stoupat, vlekla za sebou zraněnou levou ruku, otřela si vodu z očí a vlekla se bahnem, kopřivami, jilem, osikami a mexickými borovicemi...

Vzpomínám si na plameny. Vzpomínám si na chuť popela. Vzpomínám si na další těla ve světle sanitek, na požární auta...

Okamžitě se probudila a zamrkala. Bílý strop. Bílá postel. Kapačka. Bílé zdi a šedivé monitory. Otec O'Rourke se k ní naklonil a dotkl se její zraněné ruky kousek nad obvazem. „Všechno je v pořádku,“ zašeptal.

Chtěla promluvit, ale zjistila, že má moc sucho v ústech a oteklé rty. Ze všech sil zavrtěla hlavou.

Ve vousatém kněžově obličejí byla vidět starost, v jeho očích se zračil smutek. „Všechno je v pořádku, Kate,“ zopakoval.

Znovu zavrtěla hlavou a navlhčila si rty. Zdálo se jí, že má vatu v puse, ale dokázala ze sebe dostat několik zvuků.

Musela mu to vysvětlit, než ji znovu umlčí léky a bolest. „Ne,“ zachrčela nakonec.

O'Rourke sevřel její ruku do svých dlaní.

„Ne,“ zopakovala. Snažila se obrátit a poslouchat šumění kapačky. Zavrtěla hlavou a ucítila tlusté obvazy na čele.

„Vůbec to není v pořádku. Vůbec ne.“

O'Rourke pevně sevřel její ruku, ale přikývl. Chápal ji.

Kate přestala bojovat a nechala se stáhnout pod hladinu.

Ráno přišel mladý policejní detektiv a Kate se i přes vlny bolesti a léků vybavilo jeho jméno: Peterson. Starší seržant se smutnou tváří se postavil ke dveřím, zatímco detektiv se posadil na židli pro návštěvy.

„Paní Neumanová?“ promluvil detektiv. Přestěhoval větrový bonbón z jedné tváře do druhé. Bonbón ůukl o zuby a Kate si vzpomněla na zvuk, jaký vydávala její levá ruka, když minulou noc šplhala do kopce. Ne, už jsou to dva dny, připomněla si a musela se snažit, aby se dokázala soustředit. Dnes je sobota. Stalo se to ve čtvrtek v noci. Tehdy skončil tvůj život. Teď je sobota.

„Paní Neumanová? Jste vzhůru?“

Kate přikývla.

„Můžete mluvit? Rozumíte mi?“

Znovu přikývla.

Detektiv si navlhčil rty a obrátil se k seržantovi, který se díval někam do dálky, možná jen přemýšlel. „No, paní Neumanová, mám pár otázek,“ začal policista a otevřel si malý zápisník.

„Doktorka,“ vydechla Kate.

Policista pozvedl obočí. „Chcete, abych zavolal doktorku? Je vám zle?“

„Doktorka,“ zopakovala Kate a musela zatnout zuby, aby překonala bolest v čelisti a krku. „Doktorka Neumanová.“

Policista zvedl oči v sloup a připravil si propisku. „Dobrá – doktorko Neumanová... řeknete mi, co se stalo ve čtvrtek v noci?“

„Řekněte,“ zavrčela Kate.

Policista vytřeštil oči.

Zhluboka se nadechla. Od poslední injekce uplynulo několik hodin, takže jí neskutečně bolelo celé tělo. „Řekněte mi, co se stalo,“ pokračovala. „Je Tom mrtvý? Julie? Dítě?“

Mladý policista našpulil rty.

„Paní Neumanová... teď se musíme soustředit na pár detailů, abychom mohli dělat svou práci. Vy se musíte snažit uzdravit. Váš přítel, Otec... jak se jmenuje?... se brzy vrátí...“

Kate chytla zdravou rukou detektiva za zápěstí. Její síla ho zřejmě vyvedla z míry. „Je Tom mrtvý?“ zachrčela. „Julie? Dítě?“

Detektiv natáhl volnou ruku a osvobodil své zápěstí. Vzdychl a řekl: „Podívejte, paní – doktorko Neumanová – já mám získat co nejvíce...“

„Ano,“ ozval se seržant a jeho oči se obrátily ke Kate. „Ano, doktorko Neumanová, váš bývalý manžel je mrtvý. I slečna Stricklandová a bojím se, že vaše adoptované dítě zemřelo při požáru.“

Kate zavřela oči. Další těla na nosítkách, když mě nakládali do sanitky v záři plamenů... černá kůže, zčernalé rty, vyceněné zuby... malé tělo v průhledném igelitovém pytlí... nebyl to sen.

Otevřela oči právě včas, aby spatřila detektiva, jak se zlobně dívá na staršího seržanta. Peterson se k ní znovu obrátil a bylo vidět, že zuří. „Promiňte, doktorko Neumanová. Upřímnou soustrast.“ Znovu si připravil propisku. „Můžete nám teď říct, co si pamatujete ze čtvrté noci?“

Snažila se zůstat na hladině, bojovala s vlnami bolesti v ruce a hlavě, zápasila s proudy, které ji chtěly stáhnout zpět do tmy, do příjemné hloubky. Vyprávěla mu, na co si pamatovala, pomalu formovala každé slovo.

Když znovu otevřela oči, byla noc. Spatřila jen čtverce odráženého světla na zdech a žár monitoru za sebou. O'Rourke odložil knihu, kterou četl v okolním šeru, a přitáhl si k ní židli. Na sobě měl stejnou mikinu jako v Bukurešti. „Zdravím vás,“ zašeptal.

Kate ztrácela vědomí a znovu se budila. Snažila se zůstat při smyslech.

„To ta rána do hlavy,“ vysvětloval O'Rourke tiše. „Doktor vám vysvětlil následky otřesu mozku, ale zřejmě jste nebyla při smyslech.“

Kate si připravila myšlenky, teprve potom je vyslovila. „Ne... smrt,“ vydechla.

O'Rourke se kousl do rtu, potom přikývl. „Ne, nejste mrtvá,“ souhlasil.

Vztekle zavrtěla hlavou.

„Dítě...“ dodala. Nevěděla proč, ale když chtěla vyslovit „J“, čelist i hlava začaly ještě víc bolet. Stejně musela.

„Joshua... není mrtvý.“

O'Rourke ji vzal za ruku.

Kate mu neodpověděla. „Není mrtvý,“ zopakovala. Šeptala pro případ, že by za závěsem nebo za dveřmi číhal jeden z mužů v černém. „Joshua...“ V návalu bolesti se jí zatočila hlava a cítila, jak ji to táhne pod hladinu.

„Joshua není mrtvý.“

O'Rourke naslouchal.

„Musíte pomoci,“ šeptala. „Slibte.“

„Slibuji,“ přikývl kněz.

Ken Mauberly přišel v neděli ráno, když byla sama. Přestože měla velké bolesti, dokázala se soustředit a promluvit si s ním. Pořád trpěla.

Věděla, že to bude ještě horší, až spatří jeho obličej.

Mauberly jí sice vyjádřil upřímnou soustrast, přesto sršel optimismem a tichým nadšením. „Díky Bohu, že jste to přežila, Kate,“ vydechl, narovnal si brýle a hrál si s květinami, které přinesl. Pak je dal do vázy a načechl je. „Díky Bohu, že jste přežila.“

Kate se dotkla pravého spánku a narazila na vrstvu obvazů. Když je stiskla, pomáhala jí to při mluvení. „Kene,“ začala a znovu ji překvapil vlastní hlas, „co se děje?“

Zarazil se, rukama pořád upravoval květiny.

„Co se děje, Kene? Je v tom něco jiného. Řekněte mi to. Prosím.“

Mauberly zesmutněl. Přitáhl si židli a zhroutil se na ni. Když promluvil, za skličky brýlí se objevily slzy. „Kate, někdo se tu noc vloupal do laboratoře... tu samou noc. Založil požár v bio-laboratoři, rozbil vzorky, spálil papíry, zničil počítače, ukradl diskety...“

Kate čekala. Nikdy by neplakal nad vandalismem.

„Chandrová...“ začal.

„Zabili ji,“ vydechla Kate. Nebyla to žádná otázka.

Mauberly přikývl a sundal si brýle. „FBI... ach, Bože, Kate, je mi to líto. Doktor a psycholog říkali, že je to na vás brzy, a...“

„Koho ještě?“ přerušila ho Kate a uchopila ho za předloktí.

Mauberly se zhluboka nadechl. „Charlie Tate. On a Susan pracovali pozdě do noci a útočníci se dostali přes ochranu.“

„Kultury J-viru?“ zeptala se Kate a ucítila bodnutí, když znovu vyslovila „J“. „Vzorky Joshuovy krve?“

„Zničené,“ přiznal Mauberly. „FBI věří, že je nalili do umyvadla, než založili požár.“

„Klonované kopie?“ náléhala Kate. Zavřela oči a spatřila Susan McKay Chandrovou, jak se naklání k elektronickému mikroskopu. Za ní stál Charlie Tate, něco říkal a smál se. „Dostali i klonované kopie ve čtyřce?“

„Všechny jsou pryč,“ přikývl Mauberly. „Nikoho nenapadlo poslat kultury pryč v tomto stádiu. Kdybych to jen...“ V jeho tónu zazněla bolest. Dotkl se její zdravé ruky. „Kate, je mi to líto. Prošla jste peklem a já to jen zhoršuji. Snažte se dát dohromady. FBI ty lidi najde... ať to byl, kdo chtěl, FBI je najde...“

„Nenajde,“ zašeptala Kate.

„Cože?“ Mauberly se k ní naklonil a židle zaskřípala na dlaždičkách. „Cože, Kate?“ Ale Kate už zavřela oči a předstírala, že spí.

Lidé od FBI přicházeli a odcházeli. Dva doktory, půltucet přátel a další půltucet spolupracovníků vyhnala rudovlasá sestra, a když světlo pozdního září obarvilo východní zeď na oranžovou barvu, zůstal u ní jen Otec O'Rourke. Kate otevřela oči a podívala se přes kněžovu siluetu z okna. Zdálo se, že se Otec O'Rourke topí ve vlastních myšlenkách. Paprsky zapadajícího slunce dopadaly přímo do Slunečního kaňonu a do západního křídla nemocnice. Nebylo ještě ani sedm hodin večer, ale nemocnice byla tichá jako v neděli.

„O'Rourke?“

Kněz se odvrátil od okna a popošel k židli, která stála vedle její postele.

„Uděláte pro mě něco?“ zašeptala.

„Ano.“

„Pomozte mi najít lidi, kteří zabili Toma a Julii...“ Zčernalé mrtvoly, maso oloupané jako kůra z polena v ohni. Těla se zmenšila, plameny je seškvařily. Ohořelé paže zvednuté v boxerském postoji. Žhnoucí zuby v ústech bez rtů.

„Ano,“ souhlasil O'Rourke.

„A ještě,“ zašeptala Kate a sevřela jeho ruku mezi vlastní dlaň a sádku na levé paži, „mi pomozte najít Joshuu.“

Cítila, jak váhá.

„Ne,“ pokračovala a její hlas zesílil. Přesto nebyla hysterická a pořád se ovládala. „Ta ohořelá mrtvolka nepatřila Joshovi... Byla moc velká. Věřte mi. Pomůžete mi ho najít?“

Kněz ještě chvíli váhal, pak znovu sevřel její ruku. „Ano,“ přikývl. A když sluneční paprsky na východní zdi pohasly a okolí náhle potmělo, dodal: „Ano, pomohu vám.“

Kate usnula a pořád ho držela za ruku.

Kapitola dvacátá

Kate odešla z nemocnice v pondělí, třicátého září, i když jí pořád hrozně bolela hlava, levou ruku měla v sádře a doktoři chtěli, aby zůstala alespoň dalších čtyřadvacet hodin. Další čtyřadvacet hodin už v posteli strávit nemohla.

Protože část domu, která neshořela, zničil kouř a voda a protože by se do domu už nikdy nedokázala vrátit, našla si pokoj v hotelu Harvest House, kousek od SKN. O'Rourke a několik přátel jí přinesli šaty z ložnice, která požár přežila, a její sekretářka Arleen jí koupila pár nových věcí. Kate nosila jen ty nové.

Ostatky Julie Stricklandové byly po pitvě a pozitivní identifikaci zubních záznamů odeslány na pohřeb do Milwaukee. Kate si promluvila v pondělí večer s Juliinými rodiči, pak ležela ve tmě hotelového pokoje a chtěla plakat. Potřebovala plakat, ale nešlo to.

Tomovo tělo bylo spaleno v úterý, prvního října. Kdysi řekl svým přátelům, aby rozhodili jeho popel do větru u kontinentálního předělu uprostřed státu. Po pohřbu v boulderském krematoriu zamířila kolona čtyřiceti automobilů k Buena Vista, aby vyplnila jeho přání. Kate nebyla dost silná na to, aby jela s nimi. Otec O'Rourke ji odvezl zpět do hotelu. Lidé od FBI pořád přicházeli a znovu a znovu se jí vyptávali na detaily. Tvářili se, že věří jejímu vyprávění o mužích v černém (nejspíš to byli Rumuni), kteří se snažili z neznámého důvodu unést rumunského sirotka, a slíbili jí, že uvědomí všechny hraniční přechody. Ale nedokázali jí říct, koho budou hledat.

V úterý večer si promluvila s Kenem Mauberlym a dozvěděla se, že tělo Chandrové převzal její manžel a rodina v Atlantě. Mauberly jí také pověděl o pohřbu Charlieho Tata v Denveru.

„Ukázalo se, že Charlie byl nadšeným amatérským astronomem,“ řekl jí Mauberly tiše do telefonu. „Byl jsem mu na pohřbu v neděli večer v planetáriu v denverském muzeu historie. Celý obřad – krátké proslovy přátel i krátký kněžův proslov – se odehrával v místnosti, kde nám svítily nad hlavou jen hvězdy. Když byly proslovy u konce, na obloze náhle zazářila jedna hvězda. Charlieho manželka – vzpomínáte na Donnu, že, Kate? – no, Donna vstala a vysvětlila nám, že tato hvězda září ve vzdálenosti čtyřiceti dvou světelných let od Země a vyrazila na svou pouť v den, kdy se Charlie narodil, v roce devatenáct set čtyřicet devět... možná to byl i stejný datum... vydala se na pouť, aby tento týden přiletěla. Hvězda začala zářit a zářila, až hořelo celé nebe... něco jako úsvit... a všichni jsme se ocitli v jejím jasu. A náhrobek, který dali vytesat... epitaf je velmi dojemný.“

Mauberly se zarazil.

„Co tam stojí, Kene?“ zeptala se Kate.

Mauberly si odkašlal. „Charlie si napsal vlastní epitaf už před celými roky. Stojí tam – Tolik jsem miloval hvězdy, že jsem se nebál noci.“ Na chvíli se rozhostilo ticho. „Kate, jste tam ještě?“

„Ano,“ souhlasila. „Jsem tady. Kene, promluvíme si zítra.“

Kate požádala o druhou a podrobnější pitvu těla nemluvněte nalezeného v troskách domu, ale krajskému koronerovi se do toho nechtělo. Mrtvola dítěte byla objevena ve zřícené části domu krátce potom, co uhasly plameny (Kate zjistila, že ležela do kopce se zlomenou rukou a otřesem mozku půl druhé hodiny a objevila se tam v době, kdy byla těla objevena) a z dětského těla toho moc nezbylo. Žádné zuby k porovnání záznamů (a dítě stejně záznamy nemělo), tělo bylo tak ohrožené a zřícené zdi ho natolik poškodily, že se nedala určit příčina smrti. Při prvním ohledání určili příčinu smrti jako „smrt od popálenin a dalších zranění, která způsobil oheň“ a koroner měl dost práce s pitvou ostatních mrtvých, kteří souviseli s případem.

„Udělejte to ještě jednou a podrobněji,“ naléhala Kate na vyděšeného koronera. „Nebo to udělám já. Potřebujeme krevní vzorek, rentgenové snímky, magnetickorezonanční obrazy vnitřních orgánů a vzorky žaludeční stěny a střev. Je to důležité pro vyšetřování FBI a výzkum SKN, který zkoumá možný virus... jestli to neuděláte, obě organizace vám půjdou po krku. Udělejte to znovu a pořádně.“

Koroner byl naštvaný, ale poslechl. Ve středu, druhého října, přinesla Kate tlustý spis pro Alana Stevense v laboratoři SKN. Všichni ji rádi viděli, ale Kate neměla čas. Zběžně se podívala na otevřenou biolaboratoř IV, kde zemřela Chandrová a Tate, rychle se zastavila ve své kanceláři a potvrdila, že zmizely diskety, spisy i veškeré zprávy. Pospíchala za Alanem do přízemní konferenční místnosti, kterou nově vymalovali, ale pořád tam byl cítit kouř.

„Kate, je mi to hrozně líto...“ začal rusovlasý technik.

„Díky, Alane.“ Podala mu zprávu. „Toto udělal krajský koroner. Potřebujeme to kontrolovat?“

Alan prolistoval stránky a kousl se do rtu. „Ne,“ přikývl nakonec, „závěry jsou špatně napsané, ale jedno je jisté.“

„A mohlo to dítě být Joshua?“

Technik si narovnal brýle na malém nosu. „Toto dítě má správné pohlaví, správný věk, přibližně stejnou velikost a není důvod, aby bylo v domě jiné dítě...“

„Mohlo to být Joshua, Alane? Podívej se na část označenou jako krevní vzorky.“

Přikývl. „Kate, při požáru a velkém šoku není nic zvláštního, že v těle zůstane jen málo krve.“

„Ano, já vím,“ přikývla Kate trpělivě. Nezmínila se o tom, že byla na praxi na první pomoci a učila se u jednoho z nejlepších patologů, hematologii si vybrala teprve potom. „Ale zmizela veškerá krev, je to možné, Alane?“

„Přiznávám, že je to nezvyklé,“ souhlasil technik. „Ale nijak zvláštní.“

„Dobrá,“ přikývla Kate a podala mu zvláštní desky, kde byly rentgenové snímky. „Jsou Joshuovy?“

Alan je sledoval téměř třicet minut a porovnával s obrázky uloženými v počítači. Když skončil, vrátili se do konferenční místnosti. „Takže?“ pobídla ho Kate.

Tvářil se zamyšleně. „Určitě jsem nenašel abnormalitu v žaludeční stěně, Kate... ale vidíš následky vnitřního zranění... ať na dítě spadlo cokoliv, nejspíš to byl trám. Ale vzorky tkáně podporují identifikaci. Buněčná patologie je podobná.“

„Podobná,“ zopakovala Kate, která se ještě neposadila. „Ale nemusí patřit Joshuovi, co?“

Alan si sundal brýle a přimhouřil oči. Měl velmi zranitelnou a smutnou tvář. „Nemusí... s těmito informacemi nemáme žádnou jistotu... to víš. Ale šance, že najdeš ve stejném domě stejně velké dítě, které má zvláštní buněčnou patologii, je dost...“

Kate zamířila ke dveřím.

„Takže obětovali jedno z vlastních,“ prohlásila.

Alan se zamračil. „O kom to mluvíš?“

„To nic,“ odpověděla Kate a otevřela dveře.

Alan vstal od spisů. „Nechceš je?“

Kate zavrtěla hlavou a odešla.

* * *

Dítě pohřbili na krásném hřbitově poblíž Lyonsu, malé horské komunity, kam chodila Kate s Tomem občas na procházky. Když se zeptala na náhrobek, prodavač odešel do skladu a za chvíli jí přinesl fotografii složitěho náhrobku s tváří malého andílka, jehňátkem a velkou květinou.

Kate zavrtěla hlavou. „Obyčejný kámen. Žádné ozdoby.“

Prodavač nadšeně přikývl. „A jméno mrtvého... ach, ano... Joshua Neuman,“ doplnil a odkašlal si. „Ano... ach... četl jsem o té tragédii v novinách, doktorko Neumanová. Upřímnou soustrast.“

„Ne,“ odmítla Kate. Její hlas měl tak nevýrazný tón, že se na ni muž podíval přes obroučky brýlí. „Žádné jméno,“ doplnila. „Napište tam jen: Neznámé rumunské dítě.“

V pátek, čtvrtého října, si Kate vyzvedla z účtu své úspory – patnáct tisíc osm set třicet dolarů – a dva tisíce dvě stě dolarů z běžného účtu. Schovala peníze do desek mezi spisy, ty vložila do nákupní tašky. Zbytek bankovek ukryla do peněženky, limuzínou odjela na mezinárodní letiště ve Stapletonu, nasedla do letadla, které směřovalo do New Yorku a v kabině už měla připravené lístky na let do Vídně se společností PanAm.

Když se vedle ní na prázdné sedadlo posadil muž v černém, letadlo už najelo na ranvej.

„Máte zpoždění,“ oslovila ho Kate. „Myslela jsem, že jste si to rozmyslel.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou O'Rourke. „Slíbil jsem to, ne?“

Kate se kousla do rtu. Přestože se její migréna trochu zlepšila, pořád ji bolela hlava, jako by jí tam hučel ledový vítr.

Nedokázala se pořádně soustředit, ale snažila se.

„Spojil se váš přítel senátor s tím mužem na velvyslanectví v Bukurešti?“

O'Rourke přikývl. Vousatý kněz vypadal unaveně.

„A ten člověk se spojí s Lucianem?“

„Ano,“ přikývl O'Rourke. „Zařídí to. Vyberou někoho, kdo je... ach... zvyklý na takové choulostivé úkoly.“

„CIA,“ doplnila Kate a zdravou rukou si promnula čelo. „Pořád se mi zdá, že jsem na něco zapoměla.“

O'Rourke studoval její obličej. „Cestu jsem zařídil, jak jste si přála. Lucian se dozví, kde a kdy nás najít. Moji přátelé v Matyášově kostele v Budapešti se spojili s cikány. Všechno, o čem jsme mluvili, je připraveno.“

Kate si pořád mnula čelo, ani si to neuvědomovala. „Ale pořád... se mi zdá, že jsem na něco zapoměla.“

O'Rourke se k ní naklonil. „Možná jste zapoměla, že potřebujete prožít čas smutku.“

Okamžitě se odtáhla a odvrátila se, jako by se chtěla dívat při startu z okna. Pak se znovu obrátila ke knězi. „Ne... cítím ho... pochopte, Tomova smrt, Juliina, smrt paní Chandrové, cítím je jako bolest, která je silnější než otřes mozku nebo moje zlomená ruka... ale nemám na ni čas. Ještě ne.“

Jeho šedé oči ji pozorovaly. „A Joshua?“

Pevně sevřela rty. „Joshua žije.“

Kněz nepatrně přikývl. „Ale jestli ho nedokážeme najít?“

Její úsměv nebyl vřelý, nebyl v něm žádný humor, jen odhodlání. „Najdeme ho. Slibuji to na hroby přátel, které jsem právě pohřbila. Slibuji před Bohem, ve kterého věříte, že Joshuu najdu a přivezu ho zpátky domů.“

Obrátila se k oknu a sledovala mizející roviny Colorada. Cítila O'Rourkeův pohled.

Kapitola dvacátá první

Nikdy předtím Vídeň nenavštívila, ale první dojem byl velmi příjemný – starobylá architektura spojená s moderními stavbami, parky, zahrady a paláce, které lemovaly kruhové cesty starého města, bohatství, prosperita, čistota a estetika, která vydržela celá století. Věděla, že až bude v pořádku, ráda se do Vídně znovu vrátí.

Dorazili s O'Rourke krátce po úsvitu a vzali si taxík do hotelu de France na Schottentör poblíž Rooseveltplatz a katedrály, která se (jak jí O'Rourke prozradil) jmenovala Votivkirche.

„Už jste ve Vídni byl,“ konstatovala Kate, zatímco bojovala s bolestí hlavy a posunem biologických hodin.

„I tak bohatá města, jako je Vídeň, mají své sirotčince,“ upozornil ji O'Rourke. „Pojďte, přihlásím nás.“

Pokoje dostali v pátém patře moderní budovy ukryté za dvě století starým průčelím. Kate si prohlédla šedivý koberec, šedivé zdi, týkový nábytek a vybavení z jedenadvacátého století.

O'Rourke poděkoval německý poslíčkovi a obrátil se ke dveřím svého pokoje.

Kate na něj zavolala.

„Miku... tedy Otče... počkejte chvíli.“

Zastavil se v úzké chodbě. Okna, jaká najdete ve skleníku, poskytovala výhled na břidlicové střechy a staré dvory.

„O'Rourke,“ promluvila Kate a snažila se uvolnit z černého místa, kam ji pohřbil její smutek, „zapoměla jsem vám zaplatit lístek a... vůbec všechno.“ Hloupě mávla rukou kolem sebe.

Kněz zavrtěl hlavou. „Vypůjčil jsem si od zazobaného kamaráda z dětství.“ Po týdnu, který s ní strávil, se poprvé usmál a v tmavých vousech se objevily bílé zuby. „Dale je spisovatel a nepotřebuje peníze. Rád mi půjčil.“

„Ne, zaplatím vám za... za všechno,“ odmítla a zaslechla únavu ve vlastním hlasu. Zamračila se na něj. „Když jsme spolu hovořili, nikdy jste mi neřekl... kde podle vaší diecéze... nebo biskupa... prostě podle vašeho šéfa... teď právě jste?“

O'Rourke se pořád usmíval. „Na prázdninách. Po šesti letech. Všichni od Jeho Excelence přes šéfa světové zdravotní organizace až po správce v Evanstonu jsou rádi, že jsem si konečně vzal dovolenou.“

Kate se unaveně opřela o rám dveří.

„Co by si pomysleli, kdyby zjistili, že putujete po Evropě se ženou?“

O'Rourke vyhodil do vzduchu klíče od pokoje a znovu je chytil. Klíče zacinkaly. Cestoval s jedinou koženou taškou, kterou měl přehozenou přes rameno. Jako turista veterán. „Kdyby mě teď viděli přátelé ze semináře a instruktoři, velmi by mi to zlepšilo pověst,“ odpověděl. „Vždycky si mysleli, že to беру moc vážně. Teď se trochu vyspěte, a až se probudíte, dáme si pozdní oběd nebo brzkou večeři, souhlasíte, Neumanová?“
„Dobrá, O'Rourke.“ Pozorovala ho, jak si píská a kráčí chodbou. Všimla si, jak kulhá, pak zavřela a zamkla dveře.

V neděli večer měli v Budapešti domluvenou schůzku s cikány a O'Rourke koupil lístky na křídlový člun, který odjížděl v neděli ráno, šestého října, v osm hodin z Vídně do Budapešti.

„Je to poslední den, kdy křídlový člun jezdí,“ vysvětloval, když se druhý den procházeli po Rathaus Parku. „Blíží se zima.“

Kate přikývla, ale moc tomu nevěřila. Bylo teplo, nějakých osmnáct stupňů a v zahradách kolem Ringstrasse zářilo listí podzimními barvami. Kate byla smutná, takže čekala spíš déšť a zimu.

„Máme celý den,“ zašeptal kněz, jako by nechtěl rušit její myšlenky. „Máte představu, jak ho strávíme? Samozřejmě byste měla odpočívat.“

„Ne,“ odmítla Kate rezolutně. Při představě hotelové postele se jí chtělo křičet.

Byla nedočkavá.

„Kunsthistorisches Museum má skvělou sbírku umění,“ upozornil ji. „A je Mozartův velký rok.“

„Neříkal jste, že Kunsthistorisches vlastní portrét skutečného Draculy?“ zeptala se Kate. Od doby, kdy před třemi měsíci určila diagnózu Joshuovy nemoci, přečetla všechny historické knihy o transylvánských vládciích.

„Jo... asi jo,“ přikývl kněz. „Pojďte, chytíme tramvaj číslo jedna.“

Na malé ceduli pod portrétem stálo: VLAD IV., TZEPECH: WOIEODE DER WALACHEI, GEST. 1477, DEUTSCH 16. JH. Na menší vizitce pod plátnem byl německý a anglický text: zapůjčeno z muzea Ambras v Innsbrucku. Kate zírala na tvář portrétu v životní velikosti.

Jako lékařka spatřila velké, poněkud vyvalené oči, možná hypertyroidní, předsunutou čelist a velký spodní ret, který se často spojuje s duševně retardovanými, někdy s jistým typem poruch podvěsku mozkového. Platyspondylit? napadlo ji. Charakteristický rys, jaký představuje tymickou dysplasií nebo symptomy těžké poruchy imunity?

„Kruté oči, že?“ ozval se O'Rourke. Kněz měl ruce za zády a pohupoval se na podpatcích.

Ta otázka ji překvapila. „Ani mě nenapadlo, jestli jsou kruté,“ přiznala a snažila se podívat na portrét očima normálního člověka, zbavit se lékařských předsudků. „Ne,“ odmítla nakonec, „ten pohled mi nepřipadá krutý... snad arogantní. Ale byl to princ.“

„Vévoda Valašský,“ souhlasil O'Rourke. „To je na činech Vlada Napichovače děsivé – jeho činy tehdy vlastně patřily k jeho postavení. Princ tak zůstal princem.“ Obrátil se a podíval se na Kate. „Vážně si myslíte, že tento Bela Lugosi má něco společného s Joshuovou nemocí?“

Kate předstírala úsměv. „Hloupé, že? Ale slyšel jste o imunorekonstruktivním procesu, který nemoc využívá. Pití krve. Delší život. Neuvěřitelná síla, samouzdravení... možná autotomie.“

„Co je to autoto- jak jste to říkala?“

„Autotomie je chování, kdy některé druhy plazů odhodí v ohrožení vlastní ocas a znovu jim doroste,“ vysvětlila mu Kate. Když přemýšlela o medicíně, nebolela ji tolik hlava a lítost se ztrácela. „O regeneračních schopnostech ještěrek toho moc nevíme... děje se to na buňkové úrovni a vyžaduje to obrovské množství energie.“

O'Rourke pokynul k portrétu. „A vy myslíte, že Vlad má nějaké ještěrky v královském rodu?“

Kate si promnula čelo. „Je to bláznivé. Já vím.“ Na chvíli zavřela oči. V muzeu se ozývaly kroky, kašel a německá slova, která kašel připomínala. Cítila se špatně, takže jí občasný smích připadal úplně šílený.

„Neposadíme se?“ navrhl kněz. Vzal ji za ruku a odvedl ji do prvního patra, kde si mohli koupit dort a kávu. Vybral stůl dál od ostatních turistů.

Kate se chvíli točila hlava, ale když jí O'Rourke vnutil silnou vídeňskou kávu, trochu se probírala. Ani si nepamatovala, jak ji objednával.

„Skutečně si myslíte, že legendy o Draculovi mohou souviset s Joshuovým... únosem?“ Mluvil potichu, málem šeptal. Kate zavzdychala. „Vím, že to nedává smysl... ale pokud si nemoc předávala jedna rodina... a objevila se vzácně silná recese... pak ti, kdo přežili, potřebovali lidskou krev...“ Zarazila se a podívala se přes chodbu k místnosti, kde visel obraz.

„Malá královská rodina,“ pokračoval O'Rourke, „která musí utajit nemoc i vlastní zločiny. Má nezbytné peníze i moc, takže eliminuje nepřátele a udrží vše pod pokličkou... pošle únosec a vrahy do Ameriky, aby přivezli dítě z rodiny... dítě, které někdo náhodou adoptoval.“

Kate sklopila oči. „Vím. Zní to... bláhově.“

O'Rourke usrl kávy. „Ano,“ přiznal, „pokud nepatříte k církvi, která dostává celá století tajná hlášení o zlu takové rodiny. Rodiny, která přišla odněkud z východní Evropy před pěti sty lety.“

Kate zvedla hlavu. Srdce jí začalo divoce bušit. Stoupající krevní tlak ucítila jako silnější bolest v hlavě. Ignorovala ji. „Chcete říct...“

O'Rourke odložil šálek a zvedl jediný prst. „Pořád to nestačí na žádnou teorii,“ prohlásil. „Pokud... pokud zvláštní shodou náhod nepotkáte člověka, který se velmi podobá zesnulému Vladovi Tepesovi.“

Kate na něj jen třeštila oči.

O'Rourke sáhl do kapsy kabátu a vyndal malou obálku s barevnými fotografiemi. Bylo jich šest. Na pozadí byla východní Evropa... městečko s černou továrnou... středověké uličky, u chodníku stály Dacie. Vytušila, že fotografie

pocházejí z Rumunska. Její pozornost však zaujal muž v popředí.

Byl velmi starý. To poznala z jeho postoje, pokroucené páteře a seschlého těla, které se topilo ve velkých šatech.

Obličej se ukrýval mezi klopami drahého saka a kloboukem s krátkou střechou. Přestože ho věk a rány poznamenaly, byl to důvěrně známý obličej. Neměl knírek, ale zůstal mu stejně široký spodní ret, vystouplá spodní čelist, oči už neměl tak vypouklé, přesto zůstaly trochu hypertyroidní.

„Kdo je to?“ zašeptala Kate.

O'Rourke vrátil fotografie do kapsy kabátu. „Jeden gentleman, se kterým jsem přede dvěma lety přijel do Rumunska... gentleman, jehož jméno jste určitě slyšela.“

Za O'Rourkovou židli se začali hlasitě hádat dva Němci. Jeden muž a žena, podle oblečení zřejmě Američani, stáli metr od Kate a O'Rourke. Zřejmě čekali na volný stůl.

O'Rourke se postavil a podal jí ruku. „Pojďte. Vím o jednom klidnějším místě.“

Kate už viděla obrázky velkého kola, všichni ho znali, ale realita byla ještě lepší. Byli s O'Rourkem jedinými pasažéry v uzavřeném vozíku, kam se vešlo dvacet lidí. V dalším voze spatřila jídelní stoly, ubrusy a porcelán. Ruské kolo pomalu zvedlo jejich vozík do výšky sedmdesáti metrů, pak se zastavilo a dole začali nastupovat další lidé.

„Pěkné kolo,“ přiznala Kate.

„Riesenrad,“ dodal kněz, opřel se o zábradlí a podíval se z otevřeného okna na podzimní listí, které hořelo v posledních paprscích podzimního slunce. „Znamená to velké kolo.“ Jakmile to dořekl, mraky pohasly a obloha začala blednout.

Kolo pomalu putovalo dál, svezlo se dolů, projelo nástupištěm a znovu stoupalo nad koruny stromů.

V celé Vidni se rozsvěcela světla. Věže katedrál ozářily reflektory. Kate spatřila moderní věže UNO kousek od Dunaje.

Susan McKay Chandrová jí jednou vyprávěla o vzrušující atmosféře na konferenci, která se konala v kancelářích komise spojených národů pro infekční onemocnění.

Kate sebou trhla, na chvíli zavřela oči a potom se podívala na O'Rourke. „Dobrá, řekněte mi o tom člověku.“

„Verner Deacon Trent. Slyšela jste to jméno?“

„Jasně. Je to jeden z těch milionářů Hughesova stylu, který vydělal jmění na... na čem?... na spotřebičích? Na hotelech? Blízko Big Suru je velké muzeum umění, které nese jeho jméno.“ Na chvíli zaváhala. „Nezemřel minulý rok?“

O'Rourke zavrtěl hlavou. Kabina klesala a otevřeným oknem dovnitř pronikaly zvuky posledních atrakcí, které ještě nezavřeli. Kabina se znovu zvedla. „Pan Trent zaplatil misi, která přivedla několik lidí – šéfa zdravotní organizace, zesnulého Leonarda Paxleye z Princetonu a další vysoké šarže – do Rumunska krátce po revoluci. Tedy hned po ní. Ceaucescu nebyl ještě studený. Vrátil jsem se do Států v únoru minulého roku, devatenáct set devadesát, abych sehnal sponzorské dary od církve pro tamní sirotčince. Než jsem v květnu opustil Chicago, dočetl jsem se, že pan Trent dostal infarkt a uchýlil se do ústraní někde v Kalifornii. Ale když jsem ho viděl naposledy, byl pořád v Rumunsku.“

„To je pravda,“ souhlasila Kate. „V Time psali o bitvě o nadvládu nad jeho impériem. Byl neschopný, ale nezemřel.“

Zachvěla se v náhlém závanu chladného vzduchu.

O'Rourke přivřel okno.

„Pokud vím, pořád ještě žije. Ale když jsme se poprvé dostali do Bukurešti, šokovalo mě, jak moc je pan Vernor Deacon Trent podobný vévodovi ze starého portrétu Vlada Tepese.“

„Mají to v rodině,“ poznamenala Kate.

Kněz přikývl.

„Ale to plátno, které jsme dnes viděli, byla kopie... vznikla celé století po smrti Vlada Tepese. Možná není přesné.“

O'Rourke znovu přikývl.

Kate se podívala na světla starého města. Z horské dráhy pod ní se ozýval křik. „Ale jestli tak vypadala jejich rodina, pak to může mít něco společného s...“ Pochopila, jak hloupě to zní a zavřela oči.

„V Rumunsku je nějakých čtyřicet milionů lidí,“ zašeptal O'Rourke. „Leží na ploše... kolik?... asi sto tisíc čtverečních mil. Musíme někde začít, přestože jsou všechny naše teorie na hovno.“

Kate otevřela oči. „Musíte odříkat otčenáš, když řeknete sprosté slovo, O'Rourke? Jako pokání?“

Protřel si tvář, ale neusmál se. „Nemohu poskytnout odpuštění sám sobě.“ Podíval se na hodinky. „Už je po šesté, Neumanová. Půjdeme se někam najíst a brzy do postele. Člun odjíždí v osm a Rakušani jsou velmi přesní.“

Kapitola dvacátá druhá

Člun byl dlouhý a zavřený, vepředu byl pultucet řad, které dělila ulička, po každé straně pět sedadel. Kulatá plexisklová okna poskytovala panoramatický výhled na oba břehy Dunaje. Motory naskočily a loď se pomalu vzdálila z přístavu.

Staré město rychle zmizelo a známky osídlení už představovaly jen rybářské boudy po obou březích řeky. Pak zmizely i boudy a vystřídal je les. Kate zkontrolovala jízdní řád „Donau-DampfschiffahrtsGesellschaft“ a zjistila, že cesta po Dunaji do Budapešti bude trvat pět hodin. Obrátila se k O'Rourkeovi: „Možná jsme měli letět rovnou.“

Kněz se otočil. Měl na sobě džíný, džínovou košili a koženou bundu. „Přímě do Bukurešti?“

Kate zavrtěla hlavou. „Pořád nevěřím, že mě pustí do země. Ale mohli jsme letět přímě do Budapešti.“

„Ano, ale cikáni se s námi spojí až dnes večer.“ Odvrátil se a sledoval jižní břeh, zatímco člun zrychlil na pětadvacet uzlů za hodinu a zvedl se z vody. Loď plula, vůbec to neházelo. „Takhle alespoň uvidíme nějaké památky.“

Do jejich řady sedadel se opíraly teplé sluneční paprsky a Kate usínala, zatímco je člun vezl k severovýchodu do zákrutu poblíž Bratislavy. Pak na jihovýchod, kde jim do interkomu oznámili, že pravý břeh patří Maďarsku, zatímco levý je pořád Československa. Les na břehu poznamenal podzim a mnoho stromů už bylo holých. Když se obrátili k jihu, obloha se zatáhla a sluneční paprsky zmizely. Z lodních ventilátorů začal proudit teplý vzduch, který měl zahnat náhlý chlad.

O'Rourke si objednal v hotelu oběd do balíčku, takže teď otevřeli nádoby a jedli salát a roastbeef. Dunaj se ohýbal k jihu do Maďarska.

Když dojedli, O'Rourke promluvil: „Této oblasti se říká Dunajský zákrut. Je důležitý už od dob Říma... Římané tady měli letní domy. Celá staletí tu byla hranice impéria.“

Kate se podívala na zarostlé břehy a dokázala si představit, že severovýchodní břeh je okrajem známého světa.

Chladný vítr odnášel listí do rozvířených vod Dunaje.

„Tam“ poznamenal O'Rourke a ukázal doprava. „To je Visegrád. Maďarští králové postavili tuto citadelu ve třináctém a čtrnáctém století. Král Matyáš ji okupoval v době renesance, v patnáctém století.“

Kate se tam téměř ani nepodívala. Spatřila staré opevnění na kopci a širokou zeď, která se táhla k ještě starší věži na břehu řeky.

„Tady věznili našeho přítele Vlada Draculu v letech čtrnáct set šedesát dva až čtrnáct set sedmdesát čtyři,“ pokračoval kněz. „Král Matyáš ho držel v domácím vězení většinu posledních let jeho života.“

Kate se obrátila, aby se podívala na starou zeď a věž, které právě mizely v dálce. Dívala se tím směrem i ve chvíli, kdy zmizely nadobro. Konečně se znovu obrátila ke svému společníkovi. „Takže si nemyslíte, že jsem úplně šílená, když mě zajímá Draculova rodina? Řekněte mi pravdu, O'Rourke.“

„Nemyslím si, že jste úplně šílená,“ přikývl. „Určitě ne úplně.“

Kate se pokusila o úsměv. „Řekněte mi něco,“ promluvila.

„Jistě.“

„Proč toho víte tolik o těchto věcech? Vždycky jste byl tak chytrý?“

Kněz se zasmál – upřímný smích, který si Kate oblíbila – a podrbl se v krátkém plnovousu. „Achhhhhh, Kate...

kdybyste tak věděla.“ Chvilí se díval z okna. „Vyrůstal jsem v malém městečku uprostřed státu Illinois,“ řekl nakonec.

„A měl pár opravdu chytrých kamarádů.“

„Pokud k nim patří senátor Harlen a ten spisovatel, pak je to jistě pravda,“ souhlasila Kate.

O'Rourke se usmál.

„Mohl bych vám vyprávět pár věcí o Harlenovi, ale máte pravdu, jo, byli jsme chytré děti. Měl jsem kamaráda, který se jmenoval Duane. A ten... no, to je jiný příběh. Já byl nejloupější z celé party.“

Kate udělala obličej.

„Ne, vážně,“ trval kněz na svém. „Teď už chápu, že jsem měl problémy s učením – zřejmě projevy slabé dyslexie – takže jsem propadl ve čtvrté třídě, všichni mě předhonili a já si celé roky připadal jako hlupák. Chovali se tak ke mně i učitelé.“ Založil si ruce a tvářil se zamyšleně. Pak se usmál. „No, moje rodina neměla dost peněz, abych šel na vysokou, ale po Vietnamu – tedy po nemocnici pro veterány – jsem vzal výplatu a zapsal se na Bradleyovu univerzitu. Pak jsem šel na církevní školu. Od té doby pořád čtu, snad abych dohonil ty první roky.“

„A proč církevní?“ zeptala se Kate tiše. „Proč kněz?“

Rozhostilo se dlouhé ticho. „Těžko vysvětlit,“ odvětil O'Rourke po chvíli. „Pořád ještě nevím, zda věřím v Boha.“

Kate překvapeně zamrkala.

„Ale vím, že zlo existuje,“ pokračoval kněz. „To jsem zjistil už dávno. A zdálo se mi, že někdo... nějaká skupina... musí takové zlo zastavit.“ Znovu se zašklebil. „Tak přemýšlí asi spousta Irů. Proto se z nás stávají policisté, kněží a gangsteři.“

„Gangsteři?“ zopakovala Kate.

Pokrčil rameny. „Když nevyhrajete, přidáte se.“

Ženský hlas v interkomu jim oznámil, že se blíží k Budapešti. Kate sledovala zemědělské usedlosti a vily, které pomalu vystřídaly větší budovy a nakonec samotné město. Člun přibrzdl a klesl na hladinu. Začali se pohupovat v brázdách ostatních lodí.

Budapešť měla nejkrásnější nábreží, jaké Kate kdy spatřila. O'Rourke jí ukázal šest vznešených mostů, které se táhly přes Dunaj, zarostlý Margitsziget (Margaretin ostrov), který rozděloval řeku i samotné město. Stará Buda se zvedala na západním břehu, zatímco mladší Pest se táhla na východ. O'Rourke ukázal na krásnou budovu parlamentu na pestské straně, na druhé straně vybral Hradní kopec. Na Kate náhle zaútočila obrovská vlna únavy a zmatku. Na chvíli zavřela oči, přemohla ji lítost a beznaděj, ucítila jistotu, že je navždy ztracena v čase i prostoru.

O'Rourke rychle utíchl a něžně se dotkl jejího předloktí. Motor člunu zaburácel, zpomalili a zacouvali k molu na pestské straně řeky.

„Kdy se setkáme se zástupcem Cikánů?“ zeptala se Kate. Pořád měla zavřené oči.

„Dnes večer v sedm,“ odvětil O'Rourke. Pořád se dotýkal její ruky.

Kate vzdychla, zastavila vlnu beznaděje a znovu se dokázala nadechnout. Podívala se na kněze. „Škoda, že to nebude dřív,“ přiznala. „Chci se do toho pustit. Chci se tam vydat.“

O'Rourke přikývl, ale neodpověděl. Člun hučel a pomalu se sunul ke konci jejich putování.

* * *

O'Rourke jim zamluvil pokoje v Novotelu na budské straně města a Kate překvapil ostrůvek západní kultury v někdejší komunistické zemi. Pokud se v Rumunsku prosadí kapitalismus, pak Bukurešť bude takhle vypadat za nějakých pětadvacet let. Přestože se nikdy nezabývala teorií ekonomie, náhle ji napadlo, že kapitalismus – nebo jeho individualistická iniciativa – připomíná jakousi životní formu, která se zachytí i v okrajových škvírách, množí se a nakonec – voilá! – nový život. Na Budapešti bylo vidět, že tento život zesílí a rozmnoží se, zvrátí poměr starého k novému, společného a nekomerčně esteticky příjemného ke standardně průměrnému. Všechny vedlejší a otravné produkty kapitalismu promění Budapešť v obyčejné světové město. Teď si Budapešť udržovala příjemnou rovnováhu mezi historií a zájmem o Všemohoucí dolar... nebo spíš forint. Kate objevila CNN a Hertz, obvyklé pionýry kapitalismu, ale jediný pohled z taxíku odhalil směsici starého i nového. O'Rourke jí prozradil, že všechny mosty a palác na Hradním kopci vyhodili do vzduchu Němci nebo byly zničeny v bojích za druhé světové války. Maďaři museli vše znovu postavit.

V hotelovém pokoji sledovala z okna autobahn, která připomínala obyčejnou americkou dálnici. Masírovala si hlavu a pochopila, že zájem o cestování pouze odvádí pozornost od černých vln, které útočily na její city. Bojovala s vlnami a s touhou okamžitě vyrazit do Rumunska.

Překvapilo ji, když si uvědomila, že se bojí toho, co ji čeká. Bála se transylvánské tmy, kterou zahlédla z nemocnic a sirotčinců toho chladného národa. Ale pronikavý pocit strachu přinesl i záblesk naděje. Musela najít cestu, která ji odvede na místo, kde neexistuje jen lítost, hrůza, beznaděj a snaha získat, co se získat nedá.

Někdo zatukal na dveře.

„Připravena?“ zeptal se O'Rourke. Koženou bundu měl popraskanou a Kate si poprvé všimla, že vrásky kolem jeho očí zdobí ještě malé jizvy. „Dáme si lehkou večeři tady v hotelu a potom půjdeme rovnou na schůzku.“

Kate se zhluboka nadechla, sebrala kabát a hodila si kabelku přes rameno.

„Připravena,“ přikývla.

Během krátké cesty taxíkem do Clark Adam Ter mlčeli. Mířili přes kruhový objezd na západní cíp Řetězového mostu a pod zdi Hradního kopce. O'Rourke zůstal zticha, i když je vezla lanovka do prudkého svahu ke zdem samotného Královského paláce.

„Prohlédneme si památky,“ zašeptal, když vystoupili z lanovky. Vzal ji za ruku a vedl ji kolem žhnoucích pouličních lamp k velké soše na jižní straně terasy.

Z městských map věděla, že Matyášův kostel leží na druhé straně a neměla na památky náladu. Ale z tónu O'Rourkeova hlasu a napětí v jeho ruce poznala, že se něco stalo. Sledovala ho bez protestů.

„Toto je princ Evžen Savojský,“ prohlásil, zatímco obcházel obrovskou sochu muže ze sedmnáctého století, který seděl na koni. Výhled přes zábradlí byl úžasný – nebylo ještě ani půl sedmé večer, ale v Pestu hořela světla a doprava, po Dunaji se pomalu pohybovaly zářivé čluny a Řetězový most lemoval bezpočet žárovek, takže se zdálo, že samotná řeka hoří.

„Ten člověk u schodů nás sleduje,“ zašeptal O'Rourke, když se dostali na závětrnou stranu sochy. Kate se pomalu obrátila. Do večerního chladu se odvážilo jen několik párů. Muž, o kterém O'Rourke hovořil, stál u schodiště na terasu kousek od lanovky. Kate zahlédla dlouhou koženou bundu, brýle a vousy pod tyrolským kloboukem. Muž upřeně zíral přes zábradlí.

Kate předstírala, že se dívá do mapy města. „Určitě?“ zašeptala.

Kněz se podrbal ve vousích. „Myslím si to. Viděl jsem ho, jak běží do taxíku u Novotelu. Spěchal, aby se dostal za nás v lanovce.“

Kate přešla k širokému zábradlí a opřela se o něj. Podzimní vítr přinášel vůni řeky a umírajícího listí, cítila výfukové plyny. „Ještě někdo?“

O'Rourke pokrčil rameny. „Nevím. Jsem kněz, žádný špión.“ Ukázal hlavou na starší pár s jezevčíkem. „I ti nás mohou sledovat... nevím.“

Kate se usmála.

„I ten pes?“

Vlečný člun na řece pozdravil město a třikrát zahoukal. Doprava na Clark Adam Ter pod nimi se spojila v kakofonii klaksonů, pak pokračovala přes Řetězový most a zadní světla splynula s červeným neónem na budovách na druhé straně řeky.

Její úsměv povadl. „Co budeme dělat?“

O'Rourke se opřel o zábradlí vedle ní a promnul si dlaně. „Asi půjdeme dál. Máte tušení, kdo to může být?“

Kate si ukousla kousek kůžičky na rtu. Dnes večer jí tolik nebolela hlava, ale cítila, jak ji svědí ruka pod sádkou. Byla moc unavená a nemohla se soustředit – jako by jela v autě po náledí, myšlenky byly pomalé a poskakovaly z jedné strany na druhou. „Rumunští Securitate?“ zašeptala. „Cikáni? Americká FBI? Někdy maďarský zloděj, který nás chce přepadnout? Proč se ho nezeptáme?“

O'Rourke pokrčil rameny, usmál se a odvedl ji na horní terasu. Muž v černé kožené bundě se posunul dál od nich a kochal se pohledem na Pest a řeku.

Ruku v ruce kráčeli dál – Kate napadlo, že vypadají jako obyčejný pár turistů – prošli kolem stanice lanovky, přes široký prostor označený cedulí Disz ter, pak pokračovali po ulici, kterou O'Rourke označil jako Tarnok utca. Dlážděnou uličku lemovaly malé obchody, většina jich byla v neděli večer zavřená, ale v některých hořelo žluté světlo. Plynové lampy žhnuly.

„Tady,“ vydechl O'Rourke a táhl ji doprava. Kate se podívala přes rameno, ale jestli je muž v černém sledoval, ukryly ho stíny. Na malém náměstí stály koňské povozy a v chladném vzduchu bylo slyšet přežvýkování koní a dupání kopyt. O'Rourke ji vedl do postranních dveří, ale Kate ještě vzhledla a podívala se na neo-gotickou věž malé katedrály.

„Technicky se toto místo jmenuje kostel Svaté Marie,“ vysvětlil jí, zatímco přidržoval těžké dveře, „ale každý mu říká Matyášův kostel. Starý král Matyáš je mnohem populárnější jako legenda, než byl za svého života. Pšt...“

Kate vstoupila do katedrály a náhle se ozval zvuk varhan. Zastavila se a přestala na chvíli dýchat. Kadidlem provoněné ticho zaplavily tóny Bachovy „Tocatta a fuga d moll“.

Chránovou loď starého Matyášova kostela osvětlovala jen řada svíček napravo ode dveří a jedna velká svíce s červeným plamenem na oltáři. Kate vnímala historii. Kámen umazaný od sazí (ale možná to byly jen stíny), masivní sloupky, novogotické vykládané okno nad oltářem, jeho barvy prozrazovalo jen jako krev rudé světlo svíčky, tmavé tapisérie nad uličkami, mohutná kazatelna vlevo od oltáře, nějakých deset, dvanáct lidí, kteří tiše seděli ve tmavých lavicích, zatímco katedrálou duněla hudba.

O'Rourke ji vedl přes otevřené prostranství v zadní části kostela, vystoupili po několika kamenných schodech a zastavili se u poslední řady lavic, které se topily ve stínech. Kate se posadila. O'Rourke se pokřičoval nacvičeným pohybem, pak se posadil vedle ní.

Bachova hudba vibrovala v teplém, kadidlem provoněném vzduchu. Za chvíli se k ní kněz naklonil. „Víte, proč Bach napsal Tocatta a fuga?“

Kate zavrtěla hlavou. Byla přesvědčená, že tím oslavoval Boha.

„Aby mohl otestovat nové varhany,“ zašeptal kněz.

Kate spatřila v nejasném rudém světle jeho úsměv.

„Nebo staré varhany,“ pokračoval. „Kdyby si pták postavil hnízdo v jedné z píšťal, Bach věděl, že jeho hudba vystřelí hnízdo ven.“

V tu chvíli hudba zesílila natolik, že Kate ucítila vibrace v zubech a kostech. Když utichla, Kate chvíli tiše seděla a snažila se chytit dech. Ostatní lidé, většinou starší generace, vstali, pokřičovali se a odešli postranními dveřmi. Kate sledovala přes rameno, jak kněz s bílými vousy v dlouhé černé sutaně zajistil dveře těžkou závorou.

O'Rourke se dotkl její ruky a společně zamířili do zadní části chrámové lodi. Bělovousý kněz rozevřel náruč, objal O'Rourka a Kate zamrkala. Moderní kněz v kožené bundě a džínách, starší kněz v sutaně, pod kterou vykukovaly jen špičky bot, těžký kříž na krku.

„Otče Janosi,“ promluvil O'Rourke, „toto je moje drahá přítelkyně doktorka Kate Neumanová. Doktorko Neumanová, můj starý přítel Otec Janos Petofi.“

„Otče,“ přikývla Kate.

Otec Janos Petofi připomínal Santa Klause, měl zastřížené bílé vousy, růžové tváře a jasné oči, ale když ji vzal za ruku a uklonil se, aby ji políbil, iluze Santa Klause se rozplynula. „Rád vás poznávám, mademoiselle.“ Neměl maďarský, spíš francouzský přízvuk.

Kate se usmála. Potěšil ji polibek i titul, který jí propůjčil titul mladé svobodné ženy.

Otec Janos poplácal O'Rourka po zádech. „Michaeli, náš... ach... rumunský přítel už čeká.“

Sledovali Otce Janose do zadní části katedrály, proklouzli mezi těžkými závěsy, které sloužily jako dveře a vystoupili po točitých kamenných schodech.

„Hraješ skvěle jako vždy,“ pochválil O'Rourke druhého kněze.

Otec Janos se podíval přes rameno a usmál se. Jeho sutana šustila na kamenných schodech. „Ach... zkouška na zítřejší koncert pro turisty. Turisté zbožňují Bacha. Asi víc než my, varhaníci.“

Dostali se na kůr, nějakých deset metrů nad tmavou kapli. Na konci jedné řady seděl mohutný muž. Kate spatřila ostře řezané rysy a velký knírek, do čela staženou vlněnou čapku a zapnutý kabát z ovčí kůže.

„Jestli chcete, zůstanu,“ nabídl Otec Janos.

O'Rourke se dotkl jeho ramena. „Není třeba, Janosi. Promluvíme si spolu později.“

Starší kněz přikývl, uklonil se Kate a zmizel na schodech.

Kate sledovala O'Rourka k lavici, kde čekal snědý muž. Přestože si její oči zvykly na světlo svíček, tady byla pořád moc velká tma.

„Dobroy, doktor Nev-mane?“ oslovil muž O'Rourka hlasem, který byl stejně ostrý jako rysy. Jeho zuby se třpytily.

Podíval se na Kate. „Ach... rer?“

„Já jsem doktorka Neumanová,“ oznámila mu Kate. Ozvěna Bachovy hudby pořád vibrovala v jejích kostech a pronikala vrstvami únavy. Musela se soustředit na realitu. „Vy jste Nikolo Cioaba.“

Cikán se usmál a Kate došlo, že všechny jeho zuby jsou zlaté. „Voivoda Cioaba,“ doplnil hrubě.

Kate se podívala na O'Rourka. Voivoda. Stejně slovo stálo pod vídeňským portrétem Vlada Tepese.

„Beszel Romany?“ zeptal se Voivoda Cioaba. „Magyarul?“

„Nem,“ odpověděl O'Rourke. „Sajnalom. Kerem... beszel angolul?“

Objevily se zlaté zuby. „Jo... jo, mluvím anglicko... Dobroy. Vítali vas.“ Jeho dialekt jí připomněl starý film Bely Lugosiho. Protřela si tvář, aby neusnula.

„Voivodo Cioabo,“ oslovila ho, „vysvětlil vám Otec Janos, co chceme?“

Cikán se na ni chvíli mračil, pak se znovu zatřpytily zlaté zuby. „Chce-te? Igen! Jo... vy chťit do Rumunsko. Vy přijít z...“

Egyesult Allamokba... Spojená Státy... a vy jít do Rumunsko. Nem?“
„Ano,“ přikývla Kate. „Zítřka.“
Voivoda Cioaba se zamračil. „Zí-tra?“
„Hetfo, ozval se O'Rourke. „Zítřka. V pondělí večer.“
„Achhhhhh... hetfo... jo, zí-tra noc mi přejít... pondělí. Tak je... všechno je... jak to říct?... domluven.“ Zatočil prsty před svým obličejem. „Sajnalom... můj syn Balan... ten mluvit anglicky moc dobro, ale on... práce. Jo-o?“
Kate přikývla. „A domluveno kolik?“
Voivoda Cioaba se na ni podíval. „Kerem?“
„Mennyibe kerul?“ odpověděl O'Rourke a promnul si ukazováček s palcem. „Penz.“
Cikán rozhodl ruce, jako by se snažil odstrčit něco ve vzduchu. Zvedl prst a ukázal na Kate. „Ezer... vy.“ Ukázal na O'Rourke. „Ezer... vy.“
„Každý tisíc,“ vysvětlil O'Rourke.
„Americká dolar, peníz,“ souhlasil Voivoda Cioaba a pečlivě vyslovoval.
Kate přikývla. Otec Janos o tom s O'Rourke už mluvil.
„Ted,“ dodal cikán a ukázal jim zuby.
Kate pomalu zavrtěla hlavou. „Dvě stě za každého,“ odpověděla. „Zbytek, až uvidíme našeho přítele v Rumunsku.“
Voivoda Cioaba zamrkal.
„Ketszaz ejszakat... ach... dnes večer,“ ozval se O'Rourke. „Nyolcszaz on erkezes. Ano?“
Kate mu podala obálku se čtyřmi sty dolary, Voivoda Cioaba ji rychle sebral a schoval do ovčího kabátu, aniž by se podíval dovnitř. Znovu spatřili zlatý úsměv. „Ano.“ Vytáhl mapu a rozložil ji na lavici.
Kate a O'Rourke se předklonili. Cikánův tlustý prst ukázal na Budapešť, pak sledoval koleje na jihovýchod. Cítoval jednotlivé zastávky a jeho hlas připomínal hypnotizující litanii. Kate zavřela oči a přijala litanii v kadidlem provoněné tmě katedrály.
„Budapešť... Újszász... Szolnok... Gyoma-endröd Békéscsaba... Lókósháza...“
Kate ucítila vibraci v noze, když cikán zabodl tlustý prst do mapy. „Lókósháza.“

Kapitola dvacátá třetí

Kate znala Orient Express z knihy Agathy Christie a z mnoha filmů. Nóbl vagóny, elegantní jídelní vůz, všude luxusní vybavení, elegantní a záhadní cestující.

Toto byl úplně jiný Orient Express.

Vlak odjížděl v sedm večer a Kate s O'Rourke dorazili na budapešťské nádraží Keleti už dávno předtím. Obrovské místo hučelo, byla slyšet ozvěna, všude železo a sklo, Kate si vzpomněla na obrázky nádraží z minulého století. Znala nádraží na druhé straně – Bukurešťské Gara de Nord – neboť se tam vydala v květnu s ostatními zaměstnanci zdravotnické organizace, aby napsali dokument o stovkách opuštěných dětí, které žily na nádraží, spaly v rozbitých skříňkách, žebrały a zastavovaly spěchající cestující.

Předem navštívili Ibusz, maďarskou státní cestovní kancelář, kde zaplatili za dvě kupé první třídy. Ale když nastoupili do vlaku, zjistili, že volné je jen jedno a „první třídu“ představuje úzké oddělení se dvěma postelemi bez topení, špinavé umyvadlo s varováním, že voda – pokud teče – je nebezpečná a nesmí se pít. O'Rourke se mohl jen tak tak posadit na nízké umyvadlo, Kate se položila na postel a jejich kolena se téměř dotýkala. Nestěžovali si.

Vlak poskočil a odjel přesně na minutu. Tiše sledovali, jak opouští Budapešť, projíždí kolem řad stalinistických paneláků na předměstí. Pak vlak zamířil k jihovýchodu a kolem nich se rozprostřela tma otevřené krajiny. Špatně utěsněnými okny foukal dovnitř vítr a Kate i O'Rourke se choulili v kabátech.

„Zapomněl jsem vzít jídlo,“ promluvil kněz. „Omlouvám se.“

Kate zvedla obočí. „Není tady jídelní vůz?“ Přestože bylo „kupé první třídy“ špinavé, pořád před sebou viděla elegantní jídelní vůz, prostírání, porcelánové vazy s čerstvými květinami.

„Pojďte,“ vyzval ji kněz.

Sledovala ho do úzké chodby. Ve vagónu „první třídy“ bylo jen osm kupé a všechny dveře byly zavřené. Vlak se houpal a poskakoval. Protože se hnali v zatáčkách dvakrát rychleji než vlaky v Americe, zdálo se jim, že vlak musí vykolejit v příští zatáčce.

O'Rourke vzal za těžké otlučené dveře na konci vagónu, ale dveře byly omotané tlustým provazem. „Na druhé straně je

to stejné,“ oznámil Kate.

„Ale proč...“ Ucítila záchvat klaustrofobie.

O'Rourke pokrčil rameny. „Jel jsem tímto vlakem z Bukurešti a bylo to úplně stejné. Možná nechtějí, aby se ostatní cestující pletli do první třídy. Možná je to kvůli bezpečnosti. Ale jsme tady zamčení... můžeme se dostat z vlaku, až zastaví, ale nemůžeme chodit z vagónu do vagónu. Stejně je to jedno, protože jídelní vůz tady nemají.“ Kate se chtělo plakat.

O'Rourke zaťukal na první dveře. Otevřela mu silná starší žena se zamračenou tváří.

„Egy uveg Sor, kerena,“ promluvil kněz. O'Rourke se podíval přes rameno na Kate. „Potřebujeme pivo.“

Zamračená žena zavrtěla hlavou. „Nem Sor... Coca-Cola... husz Forint.“

O'Rourke udělal obličej a podal jí padesátiforintovou bankovku. „Kettő Coca-Colas,“ řekl a zvedl dva prsty.

„Drobné? Ach... Fel tudya ezt váltani?“

„Nem,“ odpověděla zamračená žena a podala mu dvě malé lahve coly. Zavřela dveře. Když se vrátili do kupé, Kate otevřela lahve švýcarským armádním nožem, který jí dal Tom. Usrkla coly, otrásla se a sledovala černé stromy, které se míhaly za okny.

„Vlak se dostane do Bukurešti asi v deset ráno,“ oznámil jí O'Rourke. „Jste si jistá, že nechcete zůstat?“

Kate se kousla do rtu. „Vystoupit uprostřed noci vypadá šíleně, že? Myslíte si, že jsem cvok?“

Kněz dopil colu a udělal půlminutovou pauzu. „Ne,“ odvětil nakonec. „Myslím, že přechod hranic může být konečná. Lucian nás varoval.“

Kate se podívala do tmy, zatímco vlak svištěl do další zatáčky. „Je to paranoidní, co?“

O'Rourke přikývl. „Ano... ale i paranoici mají nepřátele.“

Kate vzhledla.

„Žert,“ usmál se kněz. „Uděláme to podle plánu.“

Kate odložila láhev a zachvěla se. Nedokázala si představit, že by v tomto vlaku z noční mýry musela cestovat v zimě. Jediné osvětlení poskytovala špinavá desetiwattová žárovka na stropě. „Jak zabráníme Cikánům, aby nás neokradli a nezabili?“ zeptala se.

„Nijak,“ přiznal O'Rourke. „Ale Janos s nimi obchodoval už dřív, a kdybychom jen tak zmizeli, řekl by to úřadům. Myslím, že budeme v pořádku.“

Světla lokomotivy ozařovala stromy, ale náhle se před nimi otevřela pastvina. Kate zaznamenala náhlou tmou a nepřítomnost stromů a zatočila se jí hlava. „Řekněte mi něco o těch Cikánech, O'Rourke.“

Kněz si promnul ruce a dýchl si do dlaní, aby je zahřál. „Historii nebo současnost?“

„To je jedno.“

„O evropských nebo rumunských Cikánech?“

„Rumunských.“

„Neměli to jednoduché,“ začal O'Rourke. „Do roku osmnáct set padesát jedna byli otroky.“

„Otroky? Já myslela, že evropské země zakázaly otroctví už dávno předtím?“

„To ano. Kromě Rumunska. Kromě Cikánů. V moderní době na tom nejsou o nic lépe. Hitler se snažil vyřešit cikánský problém tím, že je vyvraždí v koncentračních táborech po celé Evropě. Během války jich bylo zavražděno v Rumunsku víc než pětaticet tisíc jen kvůli tomu, že jsou to Cikáni.“

Kate se zamračila. „Já nevěděla, že Němci za války okupovali Rumunsko.“

„Také ne.“

„Ach,“ vydechla. „Pokračujte.“

„No, při posledním sčítání lidu se přihlásilo čtvrt miliónu Cikánů. Ale většina se jich nehlásí ke svému původu, protože se bojí oficiálního pronásledování, v zemi jich je nejméně milión.“

„Jakého pronásledování?“

„Rumunsko pod Ceaucescovou vládou,“ pokračoval kněz, „Cikány neuznávalo jako oficiální etnickou skupinu – byli pouhou podtřídou Rumunů. Oficiální politikou byla integrace – což znamenalo, že byly zničeny cikánské tábory, zrušena víza, jejich dělníci dostali občanství druhé třídy a práci třetí třídy, ve městech vznikala cikánská ghettá. Jejich vesnice nedostávaly peníze a všichni se k nim chovali jako k černochům v Americe před sedmdesáti lety.“

„A dnes?“ naléhala Kate. „Po revoluci?“

O'Rourke pokrčil rameny. „Zákony i postoj lidí jsou přibližně stejné. Sama jste dobře viděla, že většina opuštěných dětí, které Američani adoptovali, patřila Cikánům.“

„Ano,“ přiznala Kate. „Děti, které jejich rodiče prodali.“

„Jo. Děti jsou zbožím, kterého mají cikánské rodiny dostatek.“

Kate se dívala do tmy. „Měl Vlad Tepes nějaký zvláštní vztah k Cikánům?“

O'Rourke se usmál. „To už bylo dávno, ale ano... i o tom jsem četl. Starý Vlad Dracula měl cikánské strážce, armádu složenou ze samých Cikánů, kterou používal ke zvláštním úkolům. Když se proti Draculovi postavili bojaři a další panstvo, jeho spojenci se stali Cikáni. Zdá se, že už tehdy neměli rádi autoritu.“

„Ale Vlad Napichovač byl autoritou.“

„Pár let,“ vysvětloval O'Rourke. „Vzpomeňte si, že kromě několika dnů, kdy skutečně vládl, neustále prchal. Svým cikánským přátelům neustále dával to, co nikdy neodmítl – zlato.“

Kate udělala obličej a schovala si kabelku. „Musíme doufat, že dva tisíce amerických dolarů je dostatek zlata, aby nás poslechli.“

Otec Michael O'Rourke přikývl. Zůstali tiše sedět, zatímco se vlak nakláněl, poskakoval a uháněl k rumunským hranicím.

Městečko Lókósháza leželo na hranicích, ale O'Rourke Kate prozradil, že skutečná celnice je v Curtizi, rumunském městě několik kilometrů po kolejích. Vyprávěl jí, že připomíná starou dobu – podezřívaví úředníci, kteří vám bouchají na dveře o půlnoci nebo za úsvitu (záleží na tom, kterým směrem vlak jede), stráže s pistolnickými pásy, automatickými zbraněmi, psi, kteří hledají pod vlakem, další stráže při prohlídce rozhazují matrace a oblečení po kupé.

Nečekali, až se tam dostanou. Většina maďarských cestujících vystupovala v Lókósháze a Kate s O'Rourkem se k nim přidali. Pospíchali po nástupišti s ostatními, a když se dostali z nádraží, rychle spěchali z dosahu pouličního osvětlení. Byla to malá zastávka v malém městečku, dva bloky od železnice už viděli konec vesnice. Všude byla tma. Z polí za prázdnou silnicí foukal chladný vítr. Psi v okolí štěkali a vyli.

„To je kavárna, o které mluvil Cioaba,“ prohlásil O'Rourke a ukázal na zavřenou a prkny zatlučenou budovu. Na ceduli v okně stálo ZÁRVA, což O'Rourke přeložil jako „zavřeno“. Na menší ceduli bylo napsáno AUTÓBUSZ MEGÁLLÓ, ale Kate nevěřila, že autobusy jezdí v noci.

Přestěhovali se do stínů opuštěné budovy na druhé straně ulice, postavili se tam a přešlapovali z nohy na nohu, aby jim nebyla zima. „Nepřipadá mi to jako začátek října, spíš jako prosinec,“ zašeptala Kate, když uplynulo nějakých deset nebo dvacet minut.

O'Rourke se k ní naklonil. Kate ucítila z tváře nad úhledně zastříženými vousy mýdlo a pěnu na holení. „To jste ještě nezažila maďarskou nebo rumunskou zimu,“ zašeptal. „Věřte mi, toto je ve východní Evropě vlidný říjen.“

Slyšeli, jak vlak vyjíždí ze stanice, slyšeli syčení páry a narážení vagónů. Chvilí nato se na silnici objevilo policejní auto. Jelo pomalu, ale Kate s O'Rourkem se ukryli hluboko ve stínech a vozidlo je nezpозorovalo.

„Možná se Voivoda Cioaba rozhodl, že čtyři sta stačí,“ zašeptala Kate po chvíli. Cítila chlad a frustraci, třásl se jí ruce. „Co uděláme, jestli...“

O'Rourke se dotkl její ruky. Dodávka byla stará a otlučená, jeden reflektor nakřivo, takže nesvítel na silnici, ale do polí. Zastavila na parkovišti zavřené kavárny, její světla dvakrát zablikala.

„Kupředu,“ zašeptal O'Rourke.

* * *

Voivoda Nikolo Cioaba je odvezl jen nějakých deset kilometrů od Lókósházy, pak odbočil ze silnice a auto poskakovalo po polní cestě. Minuli cikánské vozy, jaké znali z knížek, a pokračovali až na okraj rokle, kde cesta končila. „Pojďte,“ vyzval je a zlaté zuby se zatřpytily ve světle baterky, kterou držel v ruce. „My teď jít pěšky.“

Když sestupovali z prudkého srázu, Kate dvakrát klopýtla a málem upadla (začala věřit, že půjdou potmě mezi balvany až do Rumunska), ale pak se dostali na dno rokle, Voivoda Cioaba zhasl baterku, a než si její oči stačily zvyknout na okolní tmou, osleplilo ji několik reflektorů. Kate zamrkala. Pod maskovací sítí zavěšenou na dřevěných kůlech stálo šest téměř nových Land Roverů. V autech sedělo nějakých dvacet mužů, všichni byli oblečeni jako Cioaba do těžkých ovčích kabátů a klobouků. Jejich oči se upřely na Kate a O'Rourka. Jeden z nich popošel kupředu. Vysoký a hubený muž bez vousů ve vlněném saku a roztrhaném svetru.

„Můj... chavo... syn,“ představil ho Voivoda Cioaba. „Balan.“

„Rád vás poznávám,“ pozdravil Balan s britským přízvukem. „Bohužel jsem nemohl přijít s otcem na včerejší schůzku.“ Podal jim ruku.

Když si s ním Kate potřásla rukou, napadlo ji, že se chová jako nějaký obchodník. Voivoda Cioaba jim ukázal zlatý úsměv a přikývl, zřejmě byl pyšný na synovy jazykové schopnosti.

„Prosím,“ promluvil Balan a otevřel dveře prvního Land Roveru. „Není to dlouhá cesta, jen pomalá. A za úsvitu musíme být mnoho kilometrů od hranic.“ Vzal jim zavazadla a hodil je do auta. Kate s O'Rourkem si vylezli na zadní sedadlo. Ostatní muži naskákali do Land Roverů a ozvalo se bouchání dveří. Motory zaburácely. Kate sledovala, jak se mezi skálami objevily ženy v dlouhých šatech a rychle srolovaly maskovací sít. Balan se posadil za volant, jeho otec na sedadlo spolujezdce. Jejich vozidlo vedlo kolonu roklí, pak se dostali do širokého říčního údolí. Nikde žádná cesta. Kate se podívala přes rameno, ale reflektory ostatních Land Roverů byly přelepené černou páskou, takže pronikalo jen trochu světla uprostřed.

Záchod v Orient Expressu byl otřesný, jeden z nešpinavějších záchodů, jaký Kate spatřila na svých cestách – ale po několika kilometrech poskakování byla ráda, že tam zašla ještě předtím, než dorazili do Lókósházy. Bylo by trapné, kdyby musela zastavit karavanu a odběhnout za nejbližší balvan.

Rytmičné poskakování mělo hypnotické účinky, takže Kate začala klimbat. Ozval se Balan: „Mohu-li se ptát... proč se chcete dostat do ráje na zemi právě touto cestou?“

Kate chtěla vymyslet něco chytrého, ale nepovedlo se jí to. Chtěla mu říct nějakou výmluvu, ale byla tak unavená, že nedokázala vůbec přemýšlet.

„Myslíme si, že bychom nebyli vítáni,“ odpověděl O'Rourke. Kate ucítila, jak se o sebe otírají jejich nohy. Na zemi a vedle kněze ležela hromada krabic.

„Achhhh,“ vydechl Balan, jako by mu to vysvětlili. „To známe.“

O'Rourke si promnul tvář. „Zlepšila se situace Rómů od revoluce v Rumunsku?“

Balan se podíval na svého otce, pak se oba obrátili přes rameno ke knězi. „Znáte naše jméno?“ zeptal se Balan.

„Četl jsem Miklosichův výzkum,“ odpověděl O'Rourke. Byl tak unavený, že měl problémy s vyjadřováním. „A byl jsem v Indii, odkud zřejmě pochází rómský jazyk.“

Balan se zasmál. „Moje sestra se jmenuje Kálí – staré cikánské jméno. Muž, který si ji chce koupit za ženu, se jmenuje Angar, další skvělé cikánské jméno. Indie... ano...“

„Co většinou pašujete?“ zeptala se Kate. Teprve potom si uvědomila, že to není právě diplomatická otázka, ale byla tak unavená, že tomu nevěnovala pozornost.

Balan se znovu zasmál. „Pašujeme cokoli, na čem vyděláme v Timisoare, Sibiu a Bukurešti. Dřív jsme pašovali zlato, bible, kondomy, kamery, zbraně, skotskou whisky... teď vezem pornovideokazety z Německa. V Bukurešti jsou ty kazety dost populární.“

Kate se podívala na krabice vedle O'Rourkea i vzhledu pod jejich zavazadly.

Voivoda Cioaba promluvil rychlou maďarštinou.

„Otec říká, že jsme často pašovali lidi z Rumunska,“ dodal Balan. „Poprvé vezeme někoho tam.“

Projížděli po horských pastvinách. Slabá světla ozařovala jen vyježděné stopy mezi kamením a strouhami.

„A je tato cesta bezpečná?“ zeptal se O'Rourke. „Nehrozí pohraniční stráž?“

Balan se tiše zasmál. „Nehrozí, pokud dostanou dost velký bakšiš.“

Poskakovali dál, nemluvili a připadalo jim to jako celé hodiny. Začalo pršet, nejprve jen trochu, pak déšť zesílil a Balan zapnul velký stěrač. Kate se probudila, když Land Rover náhle zastavil.

„Ticho,“ promluvil Balan. Vystoupili s Voivodou Cioabou ven a tiše zavřeli dveře.

Kate natahovala krk, ale stěží rozeznala ostatní vozidla, která zastavila za nízkým křovím. Někde blízko tekla řeka – ve tmě ji neviděla, ale slyšela vodu. Stáhla okénko a chladný vzduch zahnal část únavy, která ji sužovala.

„Poslouchejte,“ zašeptal O'Rourke.

Tehdy to zaslechla. Silný diesellový motor. Dvacet metrů nad nimi se na mostě objevil obrněný vůz. Na pancíři poskakoval reflektor, ale nepátral. Kvůli dešti a tmě ještě před chvílí nevěděla, že tam je nějaký most.

„Obrněný vůz,“ zašeptal kněz. „Ruská výroba.“

Obrněný vůz sledoval džíp, jeho reflektory odhalily šedý kov vozidla před sebou. Kate vnímala déšť jako stříbrné stužky v paprscích reflektorů. Jeden z mužů v otevřených dveřích džípu kouřil, rozeznala oranžovou špičku cigarety. Musí nás vidět, napadlo ji.

Dvě vozidla pokračovala v cestě, ještě celou minutu slyšeli řev motorů.

Voivoda Cioaba s Bahnem se vrátili zpátky do Land Roveru. Beze slova nastartovali a pokračovali vodním korytem. Voda dosahovala jen k nárazníkům. Poskakovali na neviditelných kamenech a projeli pod mostem. Kate spatřila ostnatý drát, který mizel po obou stranách ve vodě, pak byl plot za nimi a auto stoupalo do velmi prudkého svahu. Kola Land Roveru se protáčela, klouzala... chvíli trvalo, než Balan našel pevnou půdu a dostal je na břeh.

„Rumunsko,“ zašeptal. „Naše země.“ Vyklonil se z otevřeného okna a odplivl si.

Kate spala možná celé hodiny a probudila se až ve chvíli, kdy Land Rover znovu zastavil. Prožila chvilku hrůzy, když si nemohla vzpomenout, kdo a kde je, pak se přes ni převálila černá vlna smutku a vzpomínek. Tom. Julie. Chandrová. Joshua.

O'Rourke jí dal ruku na koleno, aby ji uklidnil.

„Vystupte,“ vyzval je Balan. V jeho hlasu se ozvalo něco nového a ostrého.

„Už jsme tam?“ zeptala se Kate, ale když spatřila automatickou pistoli v jeho ruce, zarazila se.

Když je Balan odváděl od Land Roverů, obloha už bledla. Tucet mužů se postavil do kruhu, tmavé postavy vypadaly kvůli ovčím kůžím a čepicím mnohem mohutnější.

Voivoda Cioaba mluvil rychle ke svému synovi. Používal směsici maďarštiny, rumunštiny a rómského jazyka, takže Kate vůbec nic nechápala. Jestli jim O'Rourke rozuměl, pak se netvářil moc vesele. Balan vyštěkl něco rumunsky a starší muž ztichl.

Balan zvedl pistoli a ukázal na kněze. „Vaše peníze,“ promluvil.

O'Rourke ukázal na Kate a ta předala Cikánům obálku s šestnácti sty dolary.

Balan je rychle přepočítala hodil je svému otci.

„Všechny vaše peníze. Rychle.“

Kate si vzpomněla na všechny peníze v podšívce její tašky. Víc než dvanáct tisíc dolarů v bankovkách. Právě ji chtěla otevřít, když se ozval O'Rourke: „To přece neuděláte.“

Balan se usmál a jeho skutečné zuby působily ještě hůř než zlatý úsměv jeho otce. „Ach, ale uděláme,“ odsekl hubený cikán. Dodal něco maďarsky a hlouček mužů se rozesmál.

O'Rourke zastavil Kate a dotkl se rukou jejího zápěstí. „Ta žena hledá své dítě,“ promluvil.

Balan si ho lhostejně prohlížel.

„Měla si ho hlídat.“

O'Rourke popošel k Cikánovi. „Dítě jí ukradli.“

Balan pokrčil rameny. „Všichni jsme Rómové. Ukradli nám spoustu dětí. I my jich hodně ukradli. Nás to nezajímá.“

„Dítě ukradl strigoi,“ pokračoval O'Rourke. „Priculici... vrkolak.“

V kruhu mužů to zašumělo, jako by začal foukat vítr.

Balan odjistil automatickou pistoli. Kate to vnímala jako velmi hlasitý zvuk. „Jestli má strigoi její dítě,“ zašeptal cikán, „pak je její dítě mrtvé.“

O'Rourke popošel kupředu. „Její dítě je strigoi,“ prohlásil.

„Devel,“ zašeptal Voivoda Cioaba a zvedl dva prsty směrem ke Kate.

„Až dorazíme za našimi přáteli v Chisineu-Cris, zaplatíme vám ještě tisíc dolarů kvůli nebezpečí, kterému jste čelili dnes v noci,“ pokračoval O'Rourke.

„Necháme vaše těla tady a máme všechny vaše peníze.“

O'Rourke pomalu přikývl. „A dokážete, že Rómové nejsou čestní.“ Chvilku počkal a teprve potom pokračoval. Ozývalo se bublání řeky za nimi. „A posloužíte strigoi a nomenklatuře. Jestli nás pustíte, ukradneme strigoi dítě.“

Balan se podíval na Kate, pak na kněze, pak řekl něco svému otci. Voivoda Cioaba odpověděl maďarsky. Balan schoval automatickou pistoli pod zmuchlaný kabátek. „Tisíc dolarů,“ promluvil. Všichni se vrátili do aut, jako by zastavili jen kvůli tomu, aby se trochu protáhli. Sledovali Balana s jeho otcem zpátky do auta a Kate zjistila, že se jí třesou ruce. „Co je strigoi?“ zašeptala. „Později.“ Knězovy rty se pohybovaly, zatímco Land Rover uháněl k bledému úsvitu, a Kate došlo, že se modlí.

Vesnice Chisineu-Cris ležela na rumunské dálnici E671 severně od Aradu, ale Land Rover nepřekročily okraj města. Lucianova modrá Dacie čekala u zatlučeného kostela v západním cípu města, přesně jak bylo domluveno. Už bylo dost světla a Kate spatřila úsměv na jeho tváři. O'Rourke zaplatil Cikánům, zatímco Lucian objímal Kate. Pak potřásl knězovi rukou a znovu ji objal. „Jo, síla, vážně jste to zmákli. Přijeli s cikánskými pašeráky. Neskutečné.“ Kate se opřela o Dacii a pozorovala, jak Land Rover míří zpět do lesa. Naposledy spatřila zlatý úsměv Voivody Cioaby. Pak se obrátila k Lucianovi. Mladý student medicíny měl kratší vlasy, vypadal málem jako punk, na hlavě baseballovou čapku Oakland Raiders. „Měli jste dobrou cestu?“ zeptal se Lucian. Kate se posadila na zadní sedadlo Dacie, Lucian dopředu a O'Rourke hodil zavazadla do kufru. „Budu spát až do Bukurešti,“ oznámila jim a opřela si hlavu o popraskané sedadlo. „Řiďte vy.“

Kapitola dvacátá čtvrtá

Znovu se ocitla v Orient Expressu, ale nedokázala si vzpomenout, jak se tam dostala. Kupé bylo ještě menší než po cestě z Budapešti do Lókósházy, nemělo ani okno. Kate s O'Rourkem se k sobě tiskli ještě víc než předtím, kněz seděl proti ní na nízkém pultu a jejich nohy se proplétaly. Kate seděla na větší posteli se zlatou pokrývkou a velkými polštáři, které si koupili před lety s Tomem v Santa Fé. V kupé bylo větší teplo, mnohem větší teplo.

Vlak se houpal a Kate i O'Rourke mlčeli. Při každém zhoupnutí se jejich nohy ještě víc přiblížily – nejprve jejich kolena, pak vnitřní strana, pak stehna – nesnažili se o sebe otírat, jen tomu nemohli v pohybech vlaku zabránit.

Bylo jí velké teplo. Neměla na sobě vlněné kalhoty, ale lehkou hnědou sukni, jakou nosila na gymnáziu. Jejich nohy se o sebe otíraly a sukně se zvedla. Uvědomila si, že kdykoliv se zhoupne dopředu, její koleno se dotkne knězova rozkroku. Kdykoliv posunul rytmus vlaku dopředu O'Rourke, džínová nohavice se otřela o vnitřní stranu jejího stehna, až se jeho koleno dotýkalo jejího přirození. Měl zavřené oči, ale Kate dobře věděla, že nespí.

„Je tady teplo,“ poznamenala a svlékla si blůzu, kterou jí ušila matka, když se dostala do prvního ročníku soukromé bostonské akademie.

Někdo zatřáskl na vyřezávané dřevěné dveře a objevil se průvodčí. Kate se vůbec nestyděla, že má na sobě jen podprsenku a sukni vyhrnutou k bokům – přece tady byli nacpaní a bylo tady vedro – ale trochu ji překvapilo, že průvodčího dělá Voivoda Cioaba. Cikán jim proštípl jízdenky, zamrkal na ni a ukázal jí zlaté zuby. Když odcházel, Kate zaslechla cvaknutí zámku.

Otec O'Rourke neotevřel za celou dobu oči a Kate si byla jistá, že se modlí. Pak je Mike O'Rourke otevřel a Kate věděla, že se vůbec nemodlil.

Nebyla tady žádná palanda, jen velké a široké lůžko. Kate se položila do polštářů, O'Rourke se postavil, předklonil se a položil se na ni. Měl nápadně šedé a pronikavé oči. Napadlo ji, jak se asi tváří ona. O'Rourke jí vytáhl sukni o posledních pár centimetrů a zručně jí sundal kalhotky, přetáhl je přes kolena a kotníky. Ani si nevzpomínala, že ho svlékala, ale teď viděla, že má na sobě jen trenky.

Prohrábla mu vlasy a přitáhla si k sobě jeho tvář. „Smějí kněží líbat?“ zašeptala a náhle dostala strach, že bude mít kvůli ní problémy s biskupem, který jede ve vedlejším kupé.

„To je v pořádku,“ odpověděl a Kate ucítila jeho svěží dech na tváři. „Vždyť je pátek.“

Měl příjemné rty. Strčila mu jazyk mezi zuby a okamžitě ucítila, jak tvrdne. Pořád ho líbala, spustila ruce, zahákla prsty za gumu trenýrek a stáhla mu je, jako by to společně cvičili celé roky.

Nemusela mu pomáhat. Jen na chvíli zaváhal, pak do ní pronikl a Kate ucítila ten pomalý a krátký okamžik. Přejela mu rukou po svalnatých zádech a zastavila dlaň na teplém zadku. Přitahovala ho k sobě, přestože už dál nemohl.

Vlak se pořád houpal, takže se nemuseli hýbat, jen se oddali rozhoupané posteli ve vagónu, který poskakoval na kolejích. Pohyb zrychloval, cítila větší teplo, naléhavé pohyby.

Právě otevřela pus, aby zašeptala jeho jméno, ale v tu chvíli někdo rozbil zámek a otevřely se dveře. Vstoupil Voivoda Cioaba se zlatým úsměvem. Za ním stály čtyři muži v černém s černými kuklami.

Někdo s ní zatřásl.

Pomalou se probouzela, jednotlivé smysly pomalu ožívaly a přinášely vjemy – jako turisté, kteří mají jinak nastavené hodinky. Chvilí byla vzhůru, ale úplně dezorientovaná, její mysl se topila v neosobní prázdnotě, jaká se dostaví jen během několika vteřin po probuzení z nejhlubšího spánku.

Skláněl se k ní Lucian, jeho mladistvý obličej ozařovala malá petrolejka, kterou držel v ruce.

„Musím jít na arabskou studentskou unii,“ zašeptal, odložil lampu a odešel z malého pokoje.

Kate se posadila. Cítila, jak ji opouští ozvěny snu a útočí únava. Nedokázala si vzpomenout... zdálo se jí o Tomovi?

Nebo to byl O'Rourke nebo Lucian? V tmavé místnosti byla taková zima, že se roztrásla.

Vzpomínky se na ni lepily jako studený a nepříjemný nápadník. Tom. Julie. Joshua! Ucítila bolest v levé ruce a náhle rozeznala zápach kouře a popela. Smutek ji tlačil do chladné tmy, která ji obestřela. Vzpomínky na poslední týdny nepředstavovaly žádné diskrétní obrazy, ale jednolitou masu, kterou dokázala zadržet jen tehdy, pokud se soustředila na nejbližší úkol.

Arabská studentská unie.

Když se úplně probudila, vzpomněla si, že to není první noc v Bukurešti. Přestože jí připadal sklepní pokoj zvláštní, už tady spala potřetí. Venku pršelo. Kapky bubnovaly na malé okno vysoko na zdi. Vzpomněla si, že už prší celé tři dny a noci, které strávila v Bukurešti.

Sklopila hlavu a vzpomněla si, že usnula odpoledne v manšestrových kalhotkách a tmavém svetru. Na otlučeném nočním stolku u dveří stálo malé zrcátko. Kate se začala česat, ale pak to vzdala. Hodila si kabelku přes rameno a odešla do vedlejšího pokoje za Lucianem.

Student medicíny našel pro Kate a O'Rourka sklepní byt v úzké uličce v chladné západní části zahrad Cismigiu. Byt představovala její malá ložnice a nepříjemný „obývací“, kde spal na gauči O'Rourke. Ale O'Rourke v bytě trávil jen několik hodin denně. Záchod nahoře byl „soukromý“ jen proto, že v přízemí a prvním patře nikdo nebydlel kvůli „renovaci“. Kate za celou dobu nespátřila ani jednoho dělníka ani známky práce. Obrovské kovové radiátory ve sklepech byly studené a mrtvé jako ocelové sochy, jediným zdrojem tepla jim byla malá kamna na uhlí v její ložnici. Lucian přinesl těžký pytel uhlí, ale varoval je, že topení je pořád zakázané. Kate omezila přísun tepla na ranní oblékání a malý ohýnek na večer.

Byla hrozná zima.

Když ji Lucian vedl k Dacii, pořád se třásla.

„Kde je O'Rourke?“ zeptala se. Kněz odešel krátce po snídani, aniž by jim řekl, kam má namířeno.

Lucian pokrčil rameny. „Nejspíš pořád hledá Popescu.“

Kate přikývla. Z nečinnosti posledních tří dnů se málem zbláznila. Nevěděla, co najdou po návratu do Bukurešti – možná stopu, důkaz Joshuova nedobrovolného návratu – ale když nic neobjevili, zůstala v podzemním bytě a O'Rourke běhal po městě. V zásadě to dávalo smysl. Ani jeden z nich neměl vízum a určitě je hledaly úřady. Nemohli jít na americké velvyslanectví, UNICEF, zdravotnické organizace, nemohli žádat o pomoc žádnou organizaci.

Ale O'Rourke mohl získat kontakty přes místní katolické kostely a bukurešťské ústředí františkánského řádu. Prvním cílem bylo najít pana Popescu, ředitele nemocnice, kde Kate pracovala a objevila Joshuu. Věřili, že nepříjemný ředitel má něco společného s únosem jejího adoptovaného dítěte, ale mohli u něj začít.

Ale O'Rourke ho nenašel – jeho přátelé se zeptali v nemocnici a dozvěděli se, že Popescu má dovolenou.

Po třech dnech se Kate málem zhroutila a frustrace ji vyhnala z úkrytu.

Dacie po menších problémech nastartovala, takže se vydali přes dlažební kostky Bulevardul Schitu Magueranu po západní straně zahrad Cismigiu. Přestože byl teprve druhý říjnový týden, většina stromů, které lemovaly ulici, už neměla listů. Na přední sklo útočil ledový déšť a jediný stěrač na řidičově straně jezdil sem a tam, vrzal a skřípal jako dlouhý nehet na tabuli.

„Zopakuj mi to o arabské studentské unii,“ promluvila Kate.

Lucian se na ni podíval. Na tváři mu tančily stíny pouličních lamp, jejichž světlo filtroval déšť na předním skle. Tento podzim fungovalo na ulicích Bukurešti jen málo lamp, ale Dacie se dostala na široký Bulevardul Gheorge Gheorghiu-Dej, kde se svítilo. Třída byla téměř prázdná.

„Arabové chodí na univerzitu a mají plné stipendium,“ začal Lucian. „Ale většinou nechodí na hodiny. Roky zdejšího pobytu se živí jako veksláci a prodávají na černém trhu. Arabská studentská unie je středem jejich podnikání.“

Kate se chtěla podívat na ulici, ale sklo před ní zalil ledový déšť. Když odbočili na širší třídu Splaiul Independentei, podívala se na tmavý kanál vpravo. Za troskami a vysokými ploty spatřila neuvěřitelnou masu nedokončeného prezidentského paláce. Na obrovské stavbě hořela jen dvě světla, která jen podpořila beznaděj a nelidské měřítko celého výtvoru.

Kate se zachvěla. „A ten člověk, se kterým budeme mluvit, může vědět něco o Joshuovi?“ Lucian pokrčil rameny. „Moje kontakty tvrdí, že ten Amaddi má styky s nomenklaturou. Určitě jí pomáhá, když potřebuje něco z černého trhu. Určitě stojí za to, když si s ním popovídáme...“ Podíval se na Kate. „Zbytečně se mnou jezdíš, Kate. Mohu...“

„Chci s ním mluvit,“ zarazila ho Kate a z jejího tónu bylo jasné, že o tom nebude diskutovat.

Lucian znovu pokrčil rameny. Ukázal jí na lékařskou fakultu, pak odbočil k severu. Minuli řadu zchátralých kolejí a dostali se do dlouhé ulice lemované tmavými polorozpadlými paneláky. V rozbitých oknech vlály roztrhané záclony, ve zdech byly díry tak velké, že by jimi prolezl člověk. Děšť polevil a Kate rozeznala ve světle reflektorů velké krysy. Vchod do budovy, před kterou zastavili, ukrývala síť.

„Jsou prázdné, ne?“ zeptala se Kate.

Lucian zavrtěl hlavou. „Ne, to jsou arabské koleje.“

Kate otevřela okénko a za některými roztrhanými záclonami rozeznala slabý žár, možná světlo lampy.

Lucian ukázal na nižší budovu bez oken, zdi a jediné dveře zdobily grafity. „To je studentská unie. Amaddi říkal, že tam na nás počká.“

V hale i v chodbě se nesvítilo. Lucian vytáhl zapalovač a Kate rozeznala rozbité a špinavé dlaždičky a chodbu plnou lepenkových krabic. Sledovala Luciana a zjistila, že na krabicích stojí PANASONIC, NIKE, SONY a LEVIS. Na konci chodby narazili na zavřené kovové dveře. Lucian dvakrát zatukal, chvíli počkal, pak zatukal ještě jednou. Dveře zavržaly, otevřely se, Lucian zhasl zapalovač a ustoupil, aby dal Kate přednost.

Místnost byla obrovská, nejméně dvacet čtverečních metrů, všude kolem hromady dalších kartonů a krabic. Na jedné straně se tyčila hromada stolů a umělohmotných židlí, na druhé straně stál jediný stůl s lampou. Tmavý vousatý muž, který jim otevřel, pokynul ke stolu a zmizel ve stínech.

U stolu seděli tři muži. Dva zřejmě patřili k ochrance – kožené kabáty, krky širší než hlavu, mdlé pohledy – ale třetí muž byl mladý, měl řídké vousy a na dálku byly patrné jeho jizvy od akné. Pokynul Kate a Lucianovi ke stolu.

„Posaďte se,“ vyzval je anglicky a ukázal na dvě rozkládací židličky.

Kate zůstala stát.

„Toto je Amaddi,“ představil ho Lucian. „On a já jsme... už obchodovali.“

Mužik se zašklebil a předvedl nápadně bílé zuby. „Sony diskmen... Onkyo rádio... pět Levisek 501... čtyři páry bot Nike včetně nových Nike Air... předplatné časopisu Playboy. Jo, už jsme obchodovali.“

Lucian udělal obličeje. „Máš dobrou paměť.“

Arab se obrátil ke Kate. „Jste Američanka.“

Nebyla to otázka a Kate se neobtěžovala s odpovědí.

„Co byste chtěla koupit, madame? Snad peníze? Mohu vám nabídnout kurs dvě stě padesát lei za dolar. Porovnejte to s oficiálním kurzem šedesát pět lei za jeden americký dolar.“

Kate zavrtěla hlavou. „Chci koupit informace.“

Amaddi pozvedl obočí. „Dobré informace jsou vždycky vzácné.“

Kate si připravila kabelku. „Zaplatím za tuto vzácnost. Lucian říká, že sloužíte nomenklatuře.“

Amaddi měl pořád pozvednuté obočí, ale teď se nepatrně usmál. „V této zemi, madame, slouží nomenklatuře každý.“

Popošla ke stolu. „Mám důvod věřit, že členové nomenklatury unesli mě adoptované dítě a odvezli ho z Ameriky do Bukurešti. Určitě do Rumunska. Chci ho najít.“

Amaddi chvíli nemrkal, pak promluvil: „A proč... v této zemi je tolik nechtěných dětí... proč by někdo, nomenklatura nebo sedlák... kradl další dítě?“

Kate se mu dívala do očí. Ve slabém světle se zdálo, že má úplně černé zornice. „Nejsem si jistá. Můj syn... Joshua se narodil před rokem v Rumunsku. Přestože byl sirotkem, někdo ho chtěl zpátky. Někdo důležitý. Někdo, kdo měl peníze a moc, aby poslal své agenty do Ameriky. Jestli jste slyšel o dítěti, které sem přivezli, zaplatím vám za tu informaci.“

Amaddi spojil ruce. Dvojice mužů lhostejně zírala před sebe. V pokoji se rozhostilo ticho, bylo tam cítit koření a nápadná voda po holení.

„O takovém dítěti nevím,“ odpověděl Amaddi pomalu. „Ale mám klienta, který je hodně vysoko v... jak bych tomu řekl?... v neoficiální nomenklatuře. Jestli někdo ví o tak nepravděpodobné události, pak to bude on.“

Kate čekala. Vycítila, že se Lucian snaží upoutat její pozornost, ale pořád se dívala do očí mladého arabského studenta.

Amaddi promluvil první.

„Můj klient je velmi mocný člověk,“ zašeptal. „Když vám dám jeho jméno, budu hodně riskovat.“

Kate počkala dalších třicet vteřin, pak se zeptala: „Kolik?“

„Deset tisíc,“ odpověděl Amaddi s lhostejnou tváří. „Deset tisíc amerických dolarů.“

Kate zavrtěla hlavou, smutné gesto. „Tato informace není zbožím, které hledám. Nic mi nezaručuje. Ten člověk nemusí o dítěti nic vědět.“

Amaddi pokrčil rameny.

„Zaplatím pět set dolarů za jeho jméno,“ pokračovala Kate. „Abych ukázala svou ochotu obchodovat s čestným člověkem, jako jste vy. Když se dozvíte něco jiného... skutečně hodnotnou informaci... pak se domluvíme o skutečné platbě.“

Amaddi vyndal krabičku od zápalek, otevřel ji a začal si čistit zuby. Na chvíli se podíval na své společníky. „Možná jsem dostatečně neosvětlil důležitost této osoby,“ začal. „Jen málo lidí... jestli vůbec někdo... ví, že je členem nomenklatury. Přesto je tak vysoko, že nomenklatura neprovede jedinou věc bez jeho osobního souhlasu.“

Kate zadržela dech. „Je členem strigoi a nomenklatury priculici?“ Snažila se o normální tón. „Vrkolak?“

Amaddi zamrkl a odložil krabičku. Vyštěkl rumunsky na Luciana. Kate zaslechla slovo strigoi. Lucian zavrtěl hlavou, ale nic neřekl.

„Co víte o Voivoda Strigoi?“ zeptal se Amaddi.

Kate nevěděla nic. Když se zeptala O'Rourke na význam rumunských a slovanských slov, která použil při jednání s cikány, kdy zachraňoval jejich peníze a životy, kněz odpověděl: „Strigoi je hrubý překlad vlkodlaka, ale hovoří i o zlých duších nebo upírech. Priculici a vrkolak jsou rumunským a slovanským výrazem pro upíry.“

Když naléhala a chtěla vědět, proč ta slova tolik zapůsobila na cikány, kněz stručně odpověděl: „Rómové jsou pověřivý lid. Přestože se říká, že sloužili strigoi po celá století, pořád se těchto pohádkových vládců Transylvánie bojí. Slyšela jste, že Voivoda Cioaba řekl devel, když jsem prozradil, že Joshua možná patří ke strigoi.“

„A na mě udělal kříž,“ doplnila Kate. „Pak nás nechali jít.“ O'Rourke jen přikývl.

Amaddi vstal a udeřil dlaní do stolu. Kate se probírala ze vzpomínek.

„Ptal jsem se, co víte o Voivoda Strigoi, ženská?“

Kate chtěla uhnout jeho pronikavému pohledu, ale udržela se. „Myslím, že mi vzali mé dítě,“ odpověděla vyrovnaně.

„A já ho dostanu zpátky.“

Amaddi na ni zíral celou dlouhou minutu, pak se zasmál a jeho smích se odrazil od betonových zdí. „Tak dobrá,“ prohlásil, „když vidím takovou odvahu, dostanete jméno toho člověka za pět set amerických dolarů. A budeme pokračovat v obchodech i v budoucnosti... jestli přežijete.“ Znovu se zasmál.

Kate odpočítala pět set dolarů, podala je Amaddimu, který vytáhl z kapsy plnicí pero Cross a napsal na kousek papíru jméno a adresu. Lucian se podíval na jméno, pak na Kate a přikývl. Kate pustila peníze.

Amaddi je odvedl ke dveřím. „Řekni své americké přítelkyni staré rumunské přísloví,“ vyzval Luciana. „Copilul cu mai multe moase ramana cu buricul ne taiat.“

Lucian přikývl a vedl Kate tmavou chodbou.

Když se posadili do Dacie a na střechu pořád dopadaly kapky deště, Kate si oddychla. „Znáš jméno, které napsal?“

„Jo,“ přikývl Lucian a usmál se. „V Bukurešti je dobře známý. Můj otec ho znal.“

„A myslíš, že je skutečně členem této tajné nomenklatury?“

Lucian chtěl pokrčit rameny, ale pak se zarazil. „Nevím, Kate. Prostě nevím. Ale máme kde začít.“

Přikývla. „A co to přísloví, které mi Amaddi poslal?“

Lucian nastartoval auto a promnul si tvář. „Copilul cu mai multe moase ramana cu buricul ne taiat... je to něco jako... jak to říct? Překlad zní: Dítě s mnoha porodními bábami nemá užiznutou pupeční šňůru.“

„Cha cha,“ vydechla Kate.

Na zpáteční cestě pustými ulicemi mlčeli.

Když vstoupili do chladného a tmavého sklepa, čekal na ně O'Rourke. Přestože měl pořád svůj černý kněžský oblek a římský límec, měl červené oči a byl neoholený. Seděl na velkém křesle, a když vstoupil Lucian s Kate, zapálili oheň ve vedlejší místnosti a postavili na polévku, jen je tiše pozoroval.

„Našel jste Popesca?“ zeptala se Kate.

„Ne. Celý den jsem byl v Tirgovisti.“

„Tirgoviste?“ Kate si vzpomněla, že osmdesát kilometrů vzdálené město severozápadně od Bukurešti ukrývá sirotčinec, odkud přivezli Joshuu. „Zjistil jste něco?“

„Ano,“ přikývl O'Rourke, V jeho hlasu se ozvala únava. „Úředníci v sirotčinci pořád nic neví o Joshuových rodičích. Našli ho v uličce kousek od sirotčince.“

„To je zlé,“ poznamenal Lucian, nabral dřevěnou lžící polévku a ochutnal ji. Udělal obličej. „Doufám, že vám nevadí jídlo bez chuti.“

„Ale uplatil jsem jednoho zřízence, který mi popsal dva muže, kteří zařídili Joshuův převoz z Tirgoviste do Bukurešti,“ dodal kněz. „Zřízenec mohl ty dva muže popsat, protože přišli vyřídít převoz osobně.“

„A?“ pobídla ho Kate, zatímco vytáhla papír z kapsy kabátu. Budou-li mít štěstí, Lucian pozná, zda muž z papíru odpovídá popisu.

„Jeden byl ve středním věku, malý, obtloustlý a nepříjemný. Dozadu ulízlé vlasy a kouřil cigarety Camel.“

„Popescu!“ vykřikla Kate.

„Ano,“ souhlasil O'Rourke. „Ten, co ho doprovázel, byl mladý Rumun s nepatrným americkým přízvukem. Zřízenec tvrdí, že zaslechl, jak anglicky žertuje s ředitelem sirotčince. Řekl, že ten mladší měl drahé západní džíny... levisky... a americké tenisky s vlnovkou na straně. Nike. On a Popescu odvezli Joshuu v modré Dacii.“

Kate se obrátila a zírala na Luciana.

Mladík vrátil dřevěnou lžici do hrnce. „Hele,“ začal, „hele, v zemi je milión modrých Dacií.“

O'Rourke se postavil. „Můj zřízenec zaslechl část rozhovoru, když připravovali Joshuu na cestu,“ zašeptal. „Mladý Rumun s dokonalou americkou angličtinou řekl, že je student medicíny. Žertoval o tom, že jestli nenajde bohatého Američana, který dítě koupí, prodá ho na vivisekci na lékařskou fakultu.“

Lucian zacouval od vařiče a zamířil ke dveřím. Kate mu zastoupila cestu.

„Zřízenec tvrdí, že Popescu mladíka oslovil jménem, když počítali peníze na úplatek řediteli sirotčince,“ pokračoval O'Rourke. „Říkal mu Luciane.“

Sny o krvi a železe

Můj život teď představuje jen šepot a sny. Sním o dávno mrtvých dnech a nepřátelích. Šepot se ozývá na chodbě, na schodech i v mém pokoji, jako bych byl mrtvý. Šeptají si, že znovu získali dítě pro obřad investitury. Šeptají a mluví o vlastní chytrosti, jak dítě sehnali. Nezmiňují se o tom, jak o něj přišli, ani o nepřátelích, kteří ho unesli. Zdá se, že si nevzpomínají, že nechápou, jaký hněv by to kdysi vyvolalo. Jaký hrozný trest by je čekal, kdybych byl ten starý Vlad a dozvěděl se o neschopnosti svých poddaných.

Ale teď na tom nesejde. Nejsem ten starý Vlad. Postarala se o to desetiletí a staletí eroze a vývoje.

Ale mé sny představují jasné vzpomínky z uplynulých století. V mých snech se poprvé vidím, jaký jsem skutečně byl. Poslouchám šepot, zatímco připravují poslední detaily plánovaného obřadu, zatímco se rodina hádá, zda se ho má umírající otec v takovém stavu vůbec zúčastnit. Přestože slyším jejich šepot, veškerou svou pozornost upírám ke vzpomínkám.

Dvorní básník Fredericka III., Michael Beheim, popsal mé setkání se třemi bosými Benediktýny v roce čtrnáct set šedesát jedna. Byl to bratr Hans Fortýř, bratr Michael a bratr Jacob. Beheim slyšel vyprávět příběh od třetího z mnichů, bratra Jacoba, a sepsal jeho překroucenou verzi, která se vyprávěla celých pět století. Beheimův nezáměr je patrný z názvu básně, kterou zpíval svatému římskému císaři v roce čtrnáct set šedesát tři: Příběh krvežíznivého šílence jménem Dracula Valašský.

Jen málo lidí se obtěžovalo, aby opravili vyprávění bratra Jacoba, které přepsal básník Beheim. Nikdo příběh neslyšel celý.

Stalo se to takto: Biskup z Ljublaně, Sigismund z Lamberga, využil všeobecný názor, že mniši ze slovinského opatství Gorion ve městě Gornjgard přijali zakázané reformy svatého Bernarda. Využil toho jako záminky, aby vyhnal mnichy z kláštera a sám ho obsadil. Tři z těchto mnichů – bratr Hans Fortýř, bratr Michael a bratr Jacob – uprchli přes Dunaj na sever do františkánského kláštera v hlavním městě Tirgoviste.

Přestože jsem se musel později u politických důvodů obrátit ke katolické církvi, tehdy jsem to náboženství nenáviděl a nic pro mě neznamenal. Stejně jako teď. Přestože jsem se pokoušel předstírat bohabojnost a zaútočit na její machinace, pořád byla mým soupeřem v boji o moc. Nepříjemným soupeřem. A františkáni byli nejhorší. Jejich klášter v Tirgovisti mi byl trnem v oku a toleroval jsem ho jen proto, že jeho odstranění by mělo špatné politické následky. Prostí lidé zbožňovali podlézavé a modlíci se františkány, přestože neustále žádali almužny a desátky, pořád kňourali, že nemají dost peněz. Tehdejší církev ve Valašsku – zvláště potom ti prokletí františkáni a jejich klášter, který tam stojí i přes veškeré mé úsilí dodnes – byla parazitem, který vysával z lidí krvavé peníze, jež by mnohem lépe posloužily mému království.

Františkáni tehdy nesnášeli benediktýny a věřím, že ukryli tři prchající mnichy jen proto, aby mě ještě více popudili. A to se jim doopravdy podařilo.

Potkal jsem bratra Jacoba, bratra Michaela a bratra Hanse Fortýře nějaký kilometr od jejich kláštera, když jsem se vracel z lovu do paláce. Jejich uctivé chování mě rozčilovalo a přikázal jsem mnichovi, kterému říkali Michael – byl z nich nejvyšší – aby za mnou přišel odpoledne do mého paláce.

Beheim tvrdí, že jsem mnicha vyděsil hrubým výsledkem, ale ve skutečnosti jsme si s hubeným františkánem příjemně popovídali u teplého piva. Byl jsem zdvořilý a nezmínil jsem se o zděděném odporu k jeho zkorumpované víře. Ptal jsem se ho pouze na náboženské otázky. Bratr Michael vřele odpovídal, ale rozeznal jsem nervozitu v jeho očích, když jsem přešel k osobním otázkám.

„Takže tíha tohoto života je pouze nepříjemnou předehrou slibu života příštího?“ zeptal jsem se tiše.

„Ach, ano, můj pane,“ souhlasil hubený kněz. „Náš Spasitel nám to potvrdil.“

„Pak,“ pokračoval jsem a nalil mu ještě trochu piva, „ten, kdo zkrátí toto těžké období a urychlí tak strádajícímu smrtelníkovi cestu k cíli, než ještě více zhřeší, může být považován za dobrodárce, že?“

Bratr Michael přiložil rty k hrnku a nenápadně se zamračil. Jeho srkání jsem mohl považovat za souhlas. Přijal jsem ho.

„Takže,“ pokračoval jsem, „obyčejný služebník Boží, jako jsem já, který poslal stovky duší – někteří mluví o tisících – k jejich cíli dříve, než další hříchy zmaří jejich šanci – je spasitelem těchto duší, co myslíte?“

Bratr Michael si navlhl už tak dost mokré rty. Možná už slyšel o mém nepříjemném smyslu pro humor: A možná na něj působilo pivo. Ať tak, či tak, nedokázal se usmát, ať se snažil sebevíc. „Může se to tak říct, pane,“ prohlásil nakonec.

„Jsem jen obyčejný mnich a nevynikám v logice či apologetice.“

Ukázal jsem mu dlaně a usmál se. „Z tohoto předpokladu,“ začal jsem srdečně, „je jasné, že člověk jako já, který pomohl tisícům duší, aby se zbavily pozemského břímě... ano, takový člověk je svatý, neboť zachránil tyto duše, než mohly zhřešit a pokazit své vyhlídky. Souhlasíte, bratře Michaeli?“

Hubený františkán si znovu olízl mokré rty a podíval se na mě jako fretka, která si uvědomila, že ji strčili do klece, když nedávala pozor. „Ach... ach... svatý, můj pane? Jistě se to tak dá podat, ale... ach... ne, můj pane, Svátost se dá jen těžko... ach... prokázat... a... ach...“

Slitoval jsem se nad tím ubohým člověkem. „Tak mi řekněte toto,“ přerušil jsem ho ostřejším tónem. „Může člověk jako já – nestane-li se světcem – najít útěchu v Ježíši Kristu?“

Bratru Michaelovi se při této otázce ulevilo a málem se usmál. „Ach, ano, pane! Útěcha vám patří jako všem lidem. Náš Pán a Spasitel prokázal svou milostivost Jeho smrtí na kříži a tato milostivost nemůže být upřena, pokud o ni žádá člověk, který skutečně lituje a snaží se změnit jeho... tedy, pane, pokud se tento hříšník chce podřídit učením a přikázáním Našeho Pána.“

Přikývl jsem. „A vaši přátelé mají na mou útěchu stejný názor?“

Znovu se zatvářil nervózně. Pak ze sebe dostal: „Všichni moji bratři znají Kristovo učení a sílu Boží milosti, pane.“

Poprvé jsem se upřímně usmál a přikázal hubenému františkánovi, aby zůstal, dokud se nedostaví jeho společníci.

Když jsem přednesl stejnou otázku bratru Hansovi Fortýřovi, menšímu a silnějšímu muži, jehož tonzura vypadala, jako by ji stříhaly zahradnické nůžky, na kamenné podlaze už se protáhly večerní stíny.

„Pane mnichu,“ začal jsem, „víte, kdo jsem?“

„Samozřejmě,“ přikývl mužik a jeho dva společníci ho nervózně pozorovali. Bylo jasné, že je to skupina fanatiků. V jeho očích jsem nenašel strach, jen plameny přesvědčení. V jeho hlasu nezazněla úcta, neodrážela se ani v jeho postoji.

Rozhodl jsem se, že si nebudu všimát jeho nezdvořilosti a bez povšimnutí přejdu skutečnost, že mě neoslovil „pane“ nebo „můj pane“.

„Znáte mou pověst?“ pokračoval jsem.

„Ano.“

„Víte, že je pravdivá?“

Malý mnich pokrčil rameny. „Pokud to říkáte, pak ano.“

„Je pravdivá,“ zašeptal jsem a koutkem oka spatřil, jak bratr Michael zbledl. Bratr Jacob, který skutečně připomínal Žida, byl nápadně bílý a tvářil se lhostejně. „Je pravdivá,“ pokračoval jsem stejným konverzačním tónem. „Mučil a zabil jsem tisíce lidí, většina z nich přímo nebojovala proti mně ani mému režimu. Mnoho z mých obětí byly ženy, často těhotné – a mnoho malých dětí. Mučil jsem, nechal setnout nebo nabodnout na kůl mnoho takzvaně nevinných žen a dětí. Víte, proč se to stalo, bratře Hansi Fortýři?“

„Ne.“ Malý mnich měl sepaté ruce a rozkročené nohy, jako by poslouchal zpověď nějakého sedláka. V jeho tváři jsem spatřil jen málo zájmu.

„Stalo se to, protože Ježíš byl dobrým pastevcem a já jsem dobrým zahradníkem,“ pokračoval jsem. „Když se člověk potřebuje zbavit plevelu na zahradě, nemůže ho jen posekat. Dobrý zahradník hrabe hluboko a odstraní kořeny pod zemí, ze kterých by v příští sezóně vyrazil nový plevel. Je to tak, bratře Hansi Fortýři?“

Mnich si mě chvíli prohlížel. Přestože byl hubený, měl širokou a svalnatou tvář. „Nejsem zahradník,“ odpověděl nakonec. „Jsem služebník Našeho Pána Ježíše.“

Vzdychl jsem. „Pak mi odpovězte na toto, služebníku Vašeho Pána Ježíše,“ vyzval jsem ho a snažil se o vlidný tón.

„Pokud jsou pověsti o mně pravdivé, mou rukou nebo na můj příkaz zemřely tisíce nevinných žen a dětí, přikazují vám, abyste mi prozradil můj osud po smrti.“

Bratr Hans Fortýř nezaváhal. „Přijdete do pekla,“ odpověděl. „Jestli vás peklo přijme. Kdybych já byl Satan, asi bych nestrpěl vaši přítomnost, přestože se říká, že nárek zmučených a odsouzených duší je hudbou pro Satanovy uši. Ale jistě chápete Satanův vkus lépe než já.“

Nedokázal jsem ukrýt úsměv. Představil jsem si řeči u dvora, až pošlu tyto tři františkány a jejich osly naložím bohatstvím pro jejich kláštery. Obdivuji kuráž svých nepřátel.

„Takže podle vás nejsem svatý?“ naléhal jsem tiše.

Tehdy udělal bratr Hans Fortýř chybu. „Podle mě jste šílený,“ odpověděl hlubokým, trochu smutným hlasem. „A je mi líto, že vás šílenství zavedlo k věčnému prokletí.“

Při té poznámce mě opustila dobrá nálada. Zavolal jsem strážce. Přidržely bratra Hanse Fortýře, já vzal železný kůl a probodl ho. Vrazil jsem mu kůl do tlustého zadku, propíchl mu krátkými hroty uši a oči, jeden delší vrazil do krku. Ještě se kroutil, když jsem mu zatloukl velký hřeb do nohou a nechal ho vytáhnout na provazu, kde visel hlavou dolů jako slepice na trhu. Svolal jsem svůj dvůr, aby to všichni viděli.

Zatímco bílý bratr Michael a bratr Jacob třeštili oči, nechal jsem přivést osla bratra Hanse Fortýře a dal ho nabodnout na velký železný kůl na nádvoří. Bylo kolem toho spousta křiku a nebylo to jednoduché, jak se může zdát.

Když bylo po všem, obrátil jsem se k bratrovi Jacobovi. „Slyšel jste názor svých společníků na to, jakou mám naději, že budu spasen,“ oslovil jsem ho. „A jaký je váš názor?“

Bratr Jacob se vrhl tváří na kamennou podlahu a plazil se přede mnou. Bratr Michael ho okamžitě napodobil.

„Prosím, můj pane,“ kňoural bratr Jacob. Měl natažené paže a ruce svíral v pěst takovou silou, že mu zbělely jako papír.

„Milost můj pane, prosím o milost, ve jménu Božím!“

Přešel jsem k nim, až se moje boty dotkly jejich tváří. „Koho se tady doprošuješ?“ zaburácel jsem. Svůj vztek jsem nemusel předstírat, tolik mě rozzlobila poslední poznámka bratra Hanse Fortýře, kterou pronesl, než se jeho sebevědomí zhroutilo a já zaslechl křik jeho bolesti.

Bratr Michael byl chytřejší. „Ve vašem jménu, můj pane! Žádám milost v pozhnaném jménu Vlada Draculy! Ve vašem jménu vás prosíme!“

Když obrátili své prosby ke mně, zaslechl jsem v jejich hlasu úctu. Přitiskl jsem botu bratru Jacobovi na krk. „A ke komu se budete teď modlit, kdykoliv budete žádat milost nebo boží znamení?“

„K našemu pánovi Draculovi!“ vydechl bratr Jacob.

Popošel jsem a položil botu na krk bratra Michaela. „A kdo je jedinou silou ve vesmíru, která dokáže odpovědět na vaše modlitby nebo je popřít?“

„Můj pán Dracula!“ dostal ze sebe bratr Michael. Jak jsem přitlačil na jeho páteř, unikl mu z úst vzduch jako ze starého měchu na víno.

Chvilí bylo na přeplněném dvoře takové ticho, že jsem slyšel jen kapající krev z mrtvolý bratra Hanse a jeho osla. Pak jsem zvedl botu z krku bratra Michaela, pomalu jsem odkráčel a pohodlně se usadil na svůj trůn. „Dnes večer opustíte mé město a zem,“ pronesl jsem. „Můžete si vzít svá zvířata a tolik jídla, kolik potřebujete na cestu. Jestli vás moji vojáci najdou ve Valašsku, až potřetí vyjde slunce, budete se modlit ke svému novému bohu – tedy ke mně – budete litovat, že jste nezemřeli tak snadno jako bratr Hans Fortýř a jeho hýkající osel. Teď jděte! A hlásejte o Draculově nezměrném milosrdenství.“

Odešli, ale podle lží, které později bratr Jacob nadiktoval nadšenému básníkovi Michaelu Beheimovi se zřejmě nepoučili.

Avšak lidé u dvora ano. A stejně tak františkáni, kteří se drželi ve svém klášteře v Tirgovisti. Smutně se krčili za svými zdmi, ale od toho dne už se moc neozývali.

A malá legenda o Vladovi Draculovi vyrostla a nakonec se donesla ke všem mým nepřátelům.

Kapitola dvacátá pátá

Když O'Rourke domluvil, všichni tři zůstali tiše stát ve světle praskající lampy, Lucian mezi vařičem a dveřmi, O'Rourke ve stínech u pohovky a Kate těsně vedle lampy. Ještě před chvílí přeskakovala pohledem z hubeného kněze k mladšímu muži, teď pozorovala jen Luciana. Napadlo ji: Jestli se dá na útěk, budeme ho muset chytit. O'Rourke vypadá unaveně. Zbyde to na mě.

Lucian neutíkal.

O'Rourke si prohrábl strniště vousů. V jeho očích se neodráželo vítězství, jen smutek.

Jestli je Lucian jedním z nich, napadlo Kate, pak vědí, kde jsme. Muži v černém. Ti, kteří zabili Toma, Julii a Chandrovou. Ti, kteří odnesli Joshuu... Ucítila, jak jí zrychluje srdce, mlhavě vnímala, jak svírá ruce v pěst.

Lucian se vrátil k vařiči, zvedl dřevěnou lžici a pomalu zamíchal chladnoucí polévku.

V tu chvíli by ho nejraději uškrtila. „Je to pravda?“ zeptala se. „Luciane, byl jsi to ty?“

Kdyby v tu chvíli pokrčil rameny, zvedla by dřevěnou židli a rozbila mu ji o hlavu.

Ale neudělal to. „Ano,“ přikývl. „Byl jsem to já.“ Chvilí se na ni díval, pak zvedl lžici a ochutnal polévku.

„Polož tu lžici,“ vyzvala ho Kate. Napadlo ji, zda stačí zareagovat, jestli Lucian zvedne vařící polévku a hodí ji na ni.

Lucian odložil lžici a popošel k ní.

O'Rourke se mezi ně postavil právě ve chvíli, kdy Kate zvedla ruce a sevřela je v pěst. Lucian zvedl ruce a ukázal jim dlaně.

„Vysvětlím vám to,“ zašeptal. Rumunský přízvuk zesílil. „Kate, nikdy bych neublížil Joshuovi...“

Cítila, jak se přestává ovládat. Vzpomněla si, jak zmáčkla spoušť, když muž v černém ohrozil před třemi měsíci její dítě... připadalo jí to jako celá věčnost. Mrzelo ji, že teď u sebe nemá zbraň.

„Ne, myslím to vážně,“ bránil se Lucian a natáhl se přes O'Rourke, aby se dotkl její ruky.

Odtáhla se. Lucian znovu zvedl ruce. „Kate, měl jsem za úkol dostat dítě bezpečně ze země, nemělo se mu nic stát.“

Zdálo se jí, že Michael O'Rourke během celého rozhovoru ani jednou nezamrkal. Teď ustoupil, odpojil vařič, opatrně postavil hrnc s polévkou na řimsu, kam se k němu Lucian nemohl dostat. „Říkal jste, že to můžete vysvětlit.“ Zkřížil ruce na hrudi. „Vysvětlujte.“

Lucian se pokusil o úsměv. „Zdá se mi, že budete mít co vysvětlovat i vy, Otče. Přece není náhoda, že vy...“

„Luciane!“ vyštěkla Kate. „Mluvíme o tobě.“

Mladík přikývl a znovu zvedl ruce, jako by je chtěl utišit. „Dobrá... kde začít?“

„Měl jste za úkol dostat dítě ze země,“ připomněl mu O'Rourke. „Co přesně jste měl za úkol? Kdo vám ho dal? Pro koho pracujete?“

Kate se podívala na dveře. Čekala, kdy dovnitř vrazí oddíl Securitate. Bylo тихо, slyšela jen syčení lampy a puls vlastního srdce.

„Pro nikoho nepracuji,“ odpověděl Lucian. „Spolupracuji se skupinou, která celé roky bojuje za svobodu... celá století.“

Kate si odfrkla. „Jsi partyzán. Bojovník za svobodu. Jasně. A bojuješ proti tyranům tím, že unášíš děti.“

Lucian se na ni podíval. Měl nápadně jasné oči. „Unáším děti tyranů.“

„Tak to nám vysvětlete,“ pobídl ho Otec Michael O'Rourke.

Lucian vzdychl a posadil se na gauč. „Nemůžeme si sednout?“

„Ty sed,“ přikývla Kate a založila si ruce, aby se jí tolik netřásl. „Sed' a mluv.“

„Dobrá,“ přikývl Lucian a zhluboka se nadechl. „Jsem členem skupiny, která bojovala proti Ceaucescovi, když byl u moci. Můj otec a matka předtím bojovali proti Antonescovi a nacistům.“

„Tím, že unášeli děti,“ přerušila ho Kate. Nedokázala ovládnout svůj hlas.

Lucian se na ni podíval. „Jen když patřily k rodině Voivoda Strigoi.“

O'Rourke přesunul váhu, jako by ho bolela protěza. Světlo lampy odhalilo jeho pevné rysy. „Vysvětlete to.“

Lucian se pokusil o úsměv. „Znáte strigoi,“ začal. „Františkáni proti nim bojují celá století.“

„Luciane,“ ozvala se Kate a postavila se mezi oba muže, „proč jsi odvezl Joshuu ze sirotčince v Tirgovisti? Pracoval jsi pro Popescovy lidi?“

Mladík se zasmál, tentokrát to nepředstíral. „Kate, pro Popesca nikdo nepracoval. Ten darebák pracoval pro každého, kdo zaplatil. My mu zaplatili.“

„Kdo znamená to my?“ vykřikla Kate.

„Řád. Skupina, ke které moje rodina patří už celá století. Nebojovali jsme jen o politické přežití naší země, ale o přežití její duše. Za Ceaucescem, za předchozím komunistickým režimem, za Yonem Antonescu, za vším... stojí strigoi. Zlo, které připomíná lidi, ale není lidské. Temní poradci. Ti, kteří mají moc vysát budoucnost národa, stejně jako vysávali krev svých lidí.“

„Upíři,“ zašeptala Kate. Soustředila se na Luciana tak silně, že ztrácela periferní vidění.

Mladík pokrčil rameny. „Tak jim říkají na západě. Mýtus přichází od vás... ostré zuby, operní pláštěnka... Bela Lugosi a Christopher Lee. Váš Nosferatu a upíři, kteří děsí děti. Naši strigoi jsou skuteční.“

Kate si uvědomila, že rychle mrká. „Proč bychom ti měli věřit?“

„Nemusíš mi věřit, Kate. Patříš mezi ty, kteří mohli objevit pravdu o strigoi sami. Pokračuj... řekni mi, co jsi našla se svými spolupracovníky v americkém slavném SKN. Řekni mi to!“ Ani nepočkal na odpověď. „Našla jsi imunitní systém, který se dokáže dát sám dohromady a zvrátit následky těžké poruchy imunity... pokud dostane krev.“

Kate chtěla polknout, ale měla příliš stažené hrdlo.

„Objevili jste mechanismus absorpce krve v žaludeční stěně?“ zeptal se Lucian. „Já ano. V mrtvolách jejich zemřelých a v tělech jejich živých... jako je Joshua. Dokázali jste sledovat imuno-rekonstrukční proces T-lymfocytů a B-lymfocytů, když retrovirus zformoval tok purinu? Skutečně tě musím přesvědčovat o tom, že existují lidské bytosti, které mohou přetvořit vlastní tělo za použití DNA z krve jiných lidí? Nebo že mají neuvěřitelnou schopnost sebeuzdravování? Nebo že mohou – teoreticky – žít celá století?“

Kate si navlhčila rty. „Proč jste ty a Popescu odvezli Joshuu ze sirotčince v Tirgovisti? Proč jste mě k němu zavedli a tahali za provázky, dokud jsem ho neadoptovala?“

Lucian se zasmál. Měl unavený hlas. „Vždyť odpověď znáš, Kate. Viděla jsi lékařské vybavení v této zemi. Víme, že nemoc strigoi je podobná jako virus HIV. Víme, že retrovirus strigoi má neuvěřitelné vlastnosti. Ale skutečná genetická analýza přesahuje možnosti této země. Můj Bože, Kate, viděla jsi naše záchody... opravdu si myslíš, že můžeme postavit a zprovoznit výkonnou laboratoř čtvrté třídy?“

„Kdo znamená my?“ zeptal se O'Rourke. „Co je ten řád?“

Lucian se podíval na kněze, který se nad ním tyčil jako věž. „Řád draka.“

Kate zaslechla, jak lapá po dechu. „Četla jsem o něm. Patřil k němu Vlad Napichovač.“

„Ten ho poskrvnil!“ vykřikl Lucian a v jeho hlasu se poprvé ozval vztek. „Vlad Dracul a jeho nemanželský syn pošpinili vše, na čem řád stál... a stojí.“

„A na čem stojí?“ zeptal se O'Rourke.

Lucian vyskočil tak rychle, že se Kate polekala. Myslela si, že se chce na ně vrhnout. Mladík si místo toho roztrhl košili a odhalil svou hrud.

Objevil se zlatý amulet – drak, roztažené pařáty, tělo zakroucené do kruhu, šupiny obtočené kolem dvojitého kříže.

Amulet byl velmi starý a slova byla téměř odřená. „No tak,“ obrátil se Lucian k O'Rourkeovi, „umíte přece latinsky.“

„Ach, jak milostivý je Bůh!“ přečetl O'Rourke a naklonil se k amuletu. „A Spravedliví a věrní.“ Znovu ustoupil. „Věrní komu?“

„Kristu, kterého poskrvnil Vlad Dracul a jeho potomci,“ odpověděl Lucian. Přitáhl si košili a zapnul jediný knoflík, který zbyl. „Lidem, které měl řád chránit.“

„Tím, že bude krást děti,“ doplnila Kate a v jejím tónu zazněl sarkasmus.

Lucian se k ní obrátil. „Ano! Pokud jde o dítě, které se má stát dalším princem Voivoda Strigoi.“

Kate se rozesmála. Couvala, dokud neucítila za sebou židli, pak se těžce posadila. Pořád se smála a přestala až ve chvíli,

kdy začala vzlykat. „Unesli jste Draculovo dítě, abych ho mohla adoptovat...“

„Ano.“ Lucian si uhladil oběma rukama své černé vlasy. Ruce se mu třáslly. Obrátil se k O'Rourkeovi. „Zeptej se jeho, Kate. Ví toho víc, než ti přiznal.“

Obrátila se na kněze.

„Zdejší františkáni slyšeli o strigoi už po celá století,“ začal O'Rourke. „I o Řádu draka.“

„Jak víme, že nepatříš ke strigoi?“ zeptala se Kate a pořád sledovala mladého studenta medicíny.

Lucian se zarazil. „Viděla jsi Carpenterův remake filmu Věc od Howarda Hawkse?“

„Ne.“

„Sakra,“ zasyčel Lucian. „No, nevádí. V tom filmu testují krev, aby zjistili, kdo je člověk. Jestli souhlasíte, klidně vám trochu krve dám.“

O'Rourke pozvedl obočí. „Myslíte to vážně, že?“

„Samozřejmě to myslím vážně, Otče. Mohu se zaručit za Kate, ale pokud jde o vás a o mě, u vás si nejsem tak jistý.“

„Co takový test prokáže?“ ozvala se Kate. „I když u tebe nenajdeme retrovirus, pořád můžeš pracovat pro... strigoi.“

Lucian přikývl. „Jasně. Ale budete vědět, že nejsem jeden z nich.“

Kate vzdychla a protřela si tvář. „Asi se zblázním.“ Podívala se na Luciana. „Co znamenalo to představení s Amaddim dnes večer... nějaký složitý podvod?“

„Ne,“ odpověděl Lucian. „Můj otec a další členové řádu se dozvěděli o jeho kontaktech se strigoiskou nomenklaturou. Ale nikdo z nás se k němu nemohl dostat.“

„Ale tys s ním obchodoval.“

„Aby mi uvěřil.“

„Takže jméno, které nám dal, je skutečné?“ zeptala se Kate. „Ten člověk je vážně strigoi?“

Lucian pokrčil rameny. „Během posledních měsíců se ukryli jak strigoi, tak zbytky členů řádu. Jestli je tento člověk strigoi, pak to vysvětluje několik věcí.“

„Netvrdím, že tomu věřím,“ prohlásila Kate, „ale jestli je to pravda... a jestli říkáš, že jsou tvoji rodiče členy Řádu draka... mohou nám pomoci najít toho člověka?“

S Lucianovými rodiči se setkala jen jednou, příjemné odpoledne u sklenky vína a domácích pochoutek v krásném starém bytě na východní straně Bukurešti. Lucianův otec, intelektuál a spisovatel, na ni zapůsobil jako moudrý a vlivný člověk.

„Strigoi zavraždili mé rodiče v srpnu,“ odpověděl Lucian tiše. „Vypátrali a zabili většinu členů řádu v Bukurešti. Prostě zmizeli. Těla mých rodičů zůstala viset v jejich bytě, abych je našel já nebo moje sestra. Varování. Strigoi jsou si v poslední době jisti sami sebou.“

Kate se musela ovládnout, aby ho neobjala nebo se nedotkla jeho tváře. Možná lhal. Všechny instinkty tvrdily, že mluví pravdu.

„Mluvil jste o řediteli nemocnice... Popescovi... v minulém času,“ promluvil O'Rourke.

Lucian přikývl. „Mrtvý. Policie našla jeho tělo zbavené krve stejný týden, kdy pan Stancu – váš člověk z ministerstva – skončil na stole na lékařské fakultě.“

„Proč by zabili pana Popescu?“ zeptala se Kate. Odpověď přišla dřív, než Lucian promluvil.

„Vypátrali to dítě... Joshuu... cestu ze sirotčince do jeho nemocnice. Jsem si jistý, že jim ten zrádce vyklopil všechno o tobě... o mně... pak mu prořízli hrdlo.“

„A vy se od té doby ukrýváte?“ zeptal se O'Rourke.

„Ukřívám se od chvíle, kdy odjela Kate,“ přiznal Lucian. „Naléhal jsem na mé rodiče a přátele, aby uprchli, ale byli tak tvrdohlaví, stateční.“ Odvrátil se, ale Kate ještě spatřila slzy v jeho očích.

Strigoi jsou možná dobrými herci, napadlo ji. Byla vyčerpaná. Zatočila se jí hlava z vůně horké polévky.

„Podívejte,“ začal Lucian, posadil se na opěradlo pohovky a opřel si velké ruce o kolena. „Nemohu vám ukázat nic jiného než...“ Zaťukal si na hrud'. „... amulet, který dokazuje, že patřím k řádu... nebo že řád ještě existuje. Ale použijte selský rozum. Proč bych pomáhal propašovat Joshuu do nemocnice a pak pomáhal při jeho adopci, kdybych byl strigoi?“

„Ani nevíme, jestli ti tvoji strigoi existují,“ namítla Kate.

Lucian přikývl. „Dobrá, ale myslím, že vám to možná dokážu.“

Kate a O'Rourke čekali.

„Nejprve půjdeme dnes v noci do školy a uděláme krevní testy, které vám dokážou, že nejsem strigoi,“ začal Lucian.

„Vybavení je primitivní, ale jednoduchý interaktivní test by měl ukázat, zda moje krev reaguje jako strigoi retrovirus.“

„J-virus,“ opravila ho Kate tiše.

„Cože?“

„J-virus.“ Vzhledla. „Pojmenovali jsme ho v SKN po Joshuovi.“

„Dobrá,“ přikývl Lucian. „Uděláme jednoduchý test na J-virus, pak začneme hlídat dům člověka, kterého Amaddi jmenoval. Budeme ho všude sledovat.“

„Cože?“ promluvil O'Rourke.

„Protože jestli patří ke strigoi,“ pokračoval Lucian, „zavede nás k ostatním. Můj otec si byl jistý, že Joshua je vybrané dítě pro obřad investitury... a blíží se doba jeho začátku.“

„Co je...“ začala Kate.

„Vysvětlím ti to, až pojedeme do školní laboratoře,“ přerušil ji Lucian, postavil polévku na hořák a znovu ho pustil.

„Co to děláte?“ zeptal se O'Rourke.

„Jestli jdeme na lov upírů, chci mít něco v žaludku,“ odpověděl Lucian. Zamíchal polévku, ale neusmál se.

Budova lékařské fakulty se topila ve tmě, svítilo jen jižní křídlo, kde dřímal vrátný. Lucian je odvedl přes zahrady, kde se válely hromady listů, ke dveřím do suterénu. Vytáhl těžký kruh klíčů a odemkl dvířka, která se podle Kate nehodila k lékařské fakultě, ale spíš ke gotickému hradu.

Sklepní chodba byla úzká, všude nastrkané židle a stoly plné pavučin. Byly tam cítit krysy. Lucian vytáhl baterku, odemkl postranní dveře, které tiše zavrzaly a otevřely se.

Kdo tam na nás čeká? pomyslela si Kate. Snažila se podívat O'Rourkeovi do očí, ale kněz se zřejmě topil ve vlastních myšlenkách.

Místnost asi sloužila jako skladiště starých lékařských učebnic – Kate cítila plíseň a spatřila myši výkaly – ale stála tady postel s prostěradlem, lampa a vaříč. Kate si všimla hromádky amerických paperbacků.

„Tady bydlíte?“ zeptal se O'Rourke.

Lucian přikývl. „Strigoi mi vybrali byt, terorizovali byty mých přátel a... říkal jsem vám o mých rodičích. Ale lékařskou fakultu zkontrolovali jen povrchně.“ Usmál se. „Kdybych se vrátil do výuky... no, pak by mě udal nějaký tučet přátel a lektorů. ... ale tato část budovy je v noci prázdná.“ Zhasl světlo a vedl je dál chodbou, pak nahoru po schodech.

Kate se v laboratoři zeptala: „Nechápu to. Velí strigoi policii a pohraničním strážím? Patří k tomu policie?“

Lucian, který připravoval mikroskop a ostatní vybavení, se zarazil. „Ne,“ odmítl. „Ale v této zemi... a jak jsem slyšel i v jiných... občas pracuje pro strigoi každý. Kontrolují ty, kteří jsou u moci.“

Kate nedokázala uvěřit, že se dostala do laboratoře lékařské fakulty. Objevila staré mikroskopy z doby před druhou světovou válkou, popraskané kádinky, zaprášené zkumavky, otlučené pulty, rozlámané dřevěné židle. Celé místo připomínalo noční můru a dávno opuštěnou středoškolskou laboratoř z amerického ghetta. Ale Lucian tvrdil, že je to laboratoř místní fakulty.

„Takže Ceaucescu byl strigoi?“ zeptal se O'Rourke.

Lucian zavrtěl hlavou. „Ceaucescu... oba manželé... byli jen nástroje v rukou strigoi. Přijímali příkazy od vůdce rodiny Voivoda Strigoi.“

„Temný poradce,“ doplnil O'Rourke.

Lucian rychle vzhledl. „Kde jste slyšel ten výraz?“

„Takže temný poradce existoval?“

„Ach, ano,“ přikývl Lucian. Postavil na pult starý autokláv a zapojil ho. „Kate, našla bys nějaký skalpel?“

Kate se rozhledla, prohledala sterilizované balíčky, ale Lucian ji zarazil: „Ne, ve dřezu.“

V otlučeném hrnci se válelo několik ocelových skalpelů. Zavrtěla hlavou a podala hrnec Lucianovi. Strčil ho do autoklávu, který začal hučet.

„Ten test není důležitý. Nic nedokazuje.“

„Ale dokazuje,“ opravil ji Lucian. Stáhl rolety na oknech a rozsvítil světlo u mikroskopu. „Kromě toho ti chci ukázat ještě něco.“ Přikrčil se k malé lednici a vyndal malou ampulku. „Standardní krev,“ řekl. Vzal kapátko a nanesl krev na tři sklíčka. Pak vyndal skalpely z autoklávu a z pultu vytáhl alkohol a obvazy. „Kdo první?“

„Co tady budeme dokazovat?“ zeptal se O'Rourke. „Uvidíme malé upířské krevní destičky, co se vrhají na naše buňky?“

Lucian se obrátil ke Kate. „Chceš to vysvětlit?“

„Když Chandrová – když odborníci v našem SKN izolovali J-virus,“ začala, „okamžitě si všimli působení na čistou krev a na imunodeficitní vzorky. J-virus... vlastně je to retrovirus... váže gp120 glycoprotein k CD4 receptorům v T-lymfocytech.“

„No, no,“ zarazil ji O'Rourke. „Chcete říct, že se můžete jen podívat do mikroskopu na krevní vzorky a říct, jestli patří strigoi.“

Kate se zarazila a podívala se na Luciana. „Není to tak jednoduché. Nestačí se podívat do mikroskopu, ale... no, pokud J-retrovirus působí na cizí krevní buňky, pak spatříte rozdíl.“

Lucian připravil první sklíčko. „Objevili jste neuvěřitelný poměr nakažených buněk?“ hovořil ke Kate.

„Naměřili jsme téměř devadesát devět procent,“ souhlasila.

„Co to znamená?“ zeptal se O'Rourke.

Kate mu to vysvětlila: „HIV retrovirus napadne asi jednu CD4 buňku ze sto tisíc. Když si uvědomíte, kolik miliard buněk máme, pak je to hodně. Ale J-virus... no, ten je nenažraný. Snaží se nakazit všechny cizí buňky, na které narazí.“ O'Rourke zacouval k pultu. Jeho tvář působila velmi bledě. „Ale není to nakažlivé... kdyby to tak bylo... budou z nás ze všech upíři... strigoi.“

Kate se přinutila k úsměvu. „Ne, pokud vím, není to vůbec nakažlivé. Virus vzniká v hostitelském těle, při složitém procesu, kterému nerozumíme. Jde ruku v ruce s těžkou poruchou imunity.“

„Což znamená?“ zeptal se O'Rourke.

Lucian odpověděl, aniž by zvedl obličej od mikroskopu. „Což znamená, že musíte umírat na vzácnou krevní nemoc, abyste získal možnou nesmrtelnost. Není to nakažlivé.“ Vzhledl. „Ačkoliv bychom si mohli přát, aby bylo. Kdo půjde první?“

Kate ukázala na Luciana.

„Skvělý, síla,“ přikývl Lucian a napodobil tón z filmu Mutant Ninja Turtle. Zvedl skalpel, píchl se do prstu, vymáčkal trochu krve na připravené sklíčko a podal hrnec se skalpely Kate. „Prokážeš laskavost našemu Otcí?“

Kate očistila O'Rourkeův prostředník, vymáčkla krev, připravila sklíčko a celý proces zopakovala s vlastním prstem.

„Pořád říkám, že to nic nedokazuje,“ dodala.

Lucian několik minut zpracovával vzorky a Kate ho sledovala. „Alespoň to dokazuje, že nenajdeme žádné upíří destičky

v mém vzorku," prohlásil nakonec a ustoupil od mikroskopu. Kate se sklonila a podívala se na vzorek.

O'Rourke odmítl. „Já vždycky vidím jen vlastní řasy," přiznal. „Co to děláte?"

Kate vzala vlastní vzorek. „Připravujeme kontrolu reverzní transkriptáze," doplnila.

VO'Rourkeově tónu zaznělo zklamání. „Takže neuvidíme malé upíři destičky, ani kdybychom se snažili?"

„Smůla, kámo," přikývl Lucian a připravil centrifugu, kterou podle Kate museli sestrojít ve středověku. „Ale nebude to trvat moc dlouho." Pozvedl čistou zkumavku. „A ještě potřebujeme trochu vzorku."

Kate se chtěla podívat přes rameno. Napadlo ji, co udělá, jestli někdo číhá ve stínech. „Či vzorek?" zeptala se.

„Přesně tak," souhlasil Lucian, zhasl světlo, rozsvítil baterku a vedl je chodbou zpět do sklepa, pak po dalších schodech do dalšího podzemního patra.

Kate to cítila jako první. „Márnice," upozornila O'Rourke.

Lucian se zarazil u lítaček. „Nic se neděje. Je to stará márnice. Studenti a učitelé používají tu novější a menší v západním křídle. Ale tady se skladují mrtvoly, než je dostanou studenti. A město tuto márnici občas používá na nevyzvednutí těla."

„Pan Stancu z ministerstva?" vydechla Kate.

„Jo, tady jsem ho viděl. Ale můj dopis nebyl úplně upřímný, Kate. Jeden přítel z řádu mi prozradil, že byl Stancu zavražděn. Stejně jako Popescu."

„Můžeme se s tím vaším přítelem sejit?" zeptal se O'Rourke.

„Ne."

„Proč ne?"

„Zavraždili ho stejný týden, co zabili mé rodiče," odpověděl Lucian. „Uřízli mu hlavu." Otevřel dveře a všichni tři vstoupili do tmavé místnosti. V šeru se rýsovaly ocelové stoly, keramické nádrže a stojany. Všechny byly špinavé.

„Víte," poznamenal O'Rourke emocii zbaveným hlasem, „to, že zemřeli vaši rodiče, víme jen od vás."

„Hm-hmmm," souhlasil Lucian a předal baterku Kate. „Díky," zašeptal, když ji přidržela. Otevřel dveře a vytáhl dlouhý stůl. Zvedl prostěradlo.

„Kate, poznáváš ho?" zeptal se sevřeným hlasem.

„Ano."

Když viděla Lucianova otce naposledy, lichotil jí francouzsky, smál se a všem u stolu rozléval víno. Ted' se zdálo, že mu někdo prořízl na dvou místech hrdlo. Měl nápadně bílou kůži.

Lucian zavřel dveře a otevřel ty vedle nich.

„A tady?"

Kate si vzpomněla na ženu ve středním věku, která se červenala radostí, když Kate pozvala jejich rodinu na návštěvu do Colorada, až Lucian dokončí lékařskou fakultu. Paní Forseaová šla kvůli tomu odpolední speciálně k holiči. Kate si vzpomínala na její nakroucené šedivějící vlasy. Její krk připomínal hrdlo jejího manžela.

„Ano," přikývla Kate, vzala O'Rourkea za ruku a pevně ji sevřela. Co když jsou to herci, žádní Lucianovi rodiče?

Všechno je to velký podvod? Nevěřila tomu.

Lucian zavřel dveře.

„To jste nám chtěl ukázat?" zeptal se O'Rourke.

„Ne." Chvilí si hrál s kroužkem klíčů, pak odemkl těžké ocelové dveře na vzdálené zdi. Ve vedlejší místnosti byla větší zima i tma, ale Kate rozeznala žhnoucí displeje a diody, které ozařovaly nízký kovový válec, který připomínal zavlažovací nádrž, jaké znala z rančů v Coloradu. Hladina bublala a vřela.

Ještě dva kroky a Kate se zarazila. Rukama si zakryla tvář.

„Ježíši!" vydechl O'Rourke a zvedl ruku, jako by se chtěl pokřizovat.

„Pojďte," zašeptal Lucian. „Odebereme poslední vzorek." Vedl je kupředu.

Ocelová nádrž byla asi metr hluboká a přes dva metry dlouhá. Plná krve. Kate nejprve nemohla uvěřit, že je to krev, přestože rozeznala v šeru její barvu a hustotu. Lucian si všiml její reakce a poznamenal: „Jo, je to čistá krev. Ukradl jsem ji z nemocnice v prvním obvodu a na dalších místech. Spousta jí pochází z amerických pomocných organizací."

Kate si vzpomněla na umírající děti, které potřebovaly transfúzi. Viděla je, když pracovala minulý květen v Bukurešti.

Ale než se stačila na Luciana obořit, zjistila, co plave v nádrži kousek pod bublající hladinou.

„Ach, můj ty Bože," zašeptala. Překonala vlastní hrůzu, předklonila se a podívala se do nádrže. Zírala do rudé kapaliny, kolem žhnul tucet lékařských přístrojů, izolované dráty se topily ve vroucí lidské krvi.

Byl to... nebo kdysi býval... člověk. Byl nahý, oči a ústa dokořán, tvář těsně pod hladinou. V neviditelných proudech krve rozeznala další části těla, které se pomalu objevily na povrchu a znovu se potápěly. Byl rozřezaný na kusy, jeho rány musela způsobit velká ostrá zbraň. Kate byla lékařka, takže to poznala.

„Naostřená lopata," vysvětlil Lucian, jako by jí četl myšlenky.

Kate si navlhčila rty. „Kdo to udělal?" Dobře věděla, co odpoví.

„Udělal jsem to já." Tvářil se normálně, nebyl našťvaný, ani se za to nestyděl. „Našel jsem ho samotného, praštil ho dlouhou lopatou do hlavy... asi jí říkáte rýč... a pak jsem ho rozsekal, jak vidíš."

O'Rourke se přikrčil vedle nádrže. Kate spatřila kapky krve, které smáčely knězovu ruku, jež se opřela o ocelový rám.

„Kdo je to?"

Lucian pozvedl obočí. „Nechcete hádat? Je to jeden z mužů, kteří zavraždili mé rodiče," přešel k osciloskopu na kovovém vozíku vedle nádrže a zmáčkl tlačítko.

Kate zírala na mrtvolu v nádrži. Mužovi chybělo levé ucho a část obličeje byla rozřiznutá od tváře až k bradě. Krk měl málem přepůlený, rozeznala páteř, mohutné zářezy na ramenou, na ruce a hrudi. Spatřila obnažené šlachy a žebra.

Břicho bylo otevřené a byly vidět vnitřní orgány...

Jako tělo při pitvě Při výuce studentů.

Podívala se na Luciana. Pak si poprvé všimla, co to měří elektronické monitory za jeho zády.

Zacouvala od nádrže a neochotně zalapala po dechu. „Je naživu,“ zašeptala.

O'Rourke poplašeně vzhledl, pak si otřel ruce o stěnu nádrže. „Jak může ten chudák...“

„Je naživu,“ zopakovala Kate. Přešla k přístrojům a ignorovala Luciana. Krevní tlak byl na nule, puls tak pomalý, že došlo jen občasně k sevření srdečního svalu, který hnál krev do komor a zpět do lůžka, která obklopovala tělo. Ale EEG vykazovalo činnost, jakou nikdy neviděla – alfa a theta vrcholy byly tak nepravidelné a tak daleko od sebe, že mohlo jít o zprávy ze vzdálené hvězdy.

Ale tělo vykazovalo činnost. Mozek nebyl mrtvý.

Člověk v nádrži byl ve stavu hlubšího bezvědomí, než je spánek, ale nebyl v kómatu. Určitě byl naživu.

Kate se znovu podívala na Luciana. Spatřila příjemný úsměv a přátelský výraz. Úsměv vraha. Ne, možná úsměv sadisty.

„Zavraždili moje rodiče,“ vysvětlil. „Pověsili mou matku a otce za nohy, prořízli jim krky, jako by to byla prasata, a napili se z otevřených ran.“ Znovu se podíval na mrtvolu v nádrži. „Měl zemřít už před celým stoletím.“

Kate ustoupila od nádrže, vyhrnula si rukávy a ponořila obě ruce do kapaliny. Její prsty pronikly mezi šlachami a zlomenými žebry, až se dotkly mužova srdce. Po chvíli ucítila nepatrný pohyb. Chvilí nato zaznamenala nepatrný pohyb jeho bílých očí.

„Jak je to možné?“ zeptala se Kate, ale dobře to věděla... věděla to už od chvíle, kdy zmáčkla spoušť Tomovy pušky... a potkala stejného muže, když zapálili její dům.

Lucian ukázal na přístroje. „Proto se to snažím rozluštit. Proto nemohu opustit lékařskou fakultu.“ Ukázal na tělo v nádrži. „Legendy tvrdí, že Nosferatu vstal z mrtvých, ale skutečnost je taková, že nemohou zemřít...“

„Jak?“ promluvil O'Rourke. „Jestli je ten muž naživu po všem... tom utrpení, jak můžete někoho z nich zabít?“

Lucian se usmál. „Uříznout hlavu. Vykuchat. Několikanásobná amputace. I obyčejná defenestrace... pokud spadne hodně daleko na něco tvrdého.“ Úsměv povadl. „Stačí, když po zranění nedostanou krev. Není to snadné, ale skončí to tak.“

Kate se zamračila. „Co myslíš tím: Není to snadné?“

„Retrovirus spotřebovává cizí krevní buňky, aby opravil vlastní imunitní systém... nebo celý systém,“ vysvětlil Lucian.

„V malém měřítku jsi to viděla v laboratoři SKN“ Pokynul rukou k nádrži. „Teď to vidíš černé na bílém. Ale...“ Přešel k několika kapačkám nad nádrží a odpojíl je. „Odepři mu čerstvou krev, cizí krev a virus se začne živit sám sebou.“

Kate se podívala na muže v nádrži. „Žít se vlastními buňkami? Pozřít vlastní buňky, přestože se jich už zmocnil retrovirus a změnil DNA?“

„Nejen krevní buňky,“ odmítl Lucian. „J-virus napadne všechny hostitelské buňky, které najde. Nejprve v krevním oběhu, pak v hlavních orgánech, pak buňky v mozku.“

Kate si založila ruce a zavrtěla hlavou. „Nedává to smysl. Nepomůže to k přežití. Je to...“ Zarazila se a došlo jí to.

Lucian přikývl. „V tu chvíli se retrovirus pokouší zachránit jen sám sebe. Kanibalismus mu poskytne pár týdnů, přestože se tělo rozkládá. Možná měsíců. Možná... v těle, které fungovalo celá století... přežije celé roky.“

Kate se zachvěla.

O'Rourke přešel k přístrojům, pak se vrátil k nádrži. Bylo jasné vidět, jak kulhá. „Jestli dobře rozumím tomu, o čem tady vy dva hovoříte, pak může strigoi přežít v jakési formě tělesného pekla po celé měsíce i po klinické smrti. Ale určitě není při vědomí!“

Lucian ukázal na EEG. Ve chvíli, kdy se Kate dotkla mužova srdce, vyletěly křivky a objevila se řada výkyvů.

O'Rourke zavřel oči.

„Mučíš toho člověka?“ zeptala se Kate.

„Ne. Dokumentuji rekonstrukci.“ Otevřel zásuvku na jednom z vozíků a podal Kate hromádku fotografií z Polaroidu.

Připomínaly standardní fotografie z pitvy – spatřila ocelový stůl a bílou pokožku mrtvoly – ale mužovo tělo bylo zmračené ještě mnohem víc než tělo, které spatřila v nádrži. Na fotografiích viděla hluboké rány v místech, kde na torzu zůstaly jen fialové jizvy.

„Před šestnácti dny,“ poznamenal Lucian. „A jsem si jistý, že od toho dne ozdravovací proces zrychluje. Ještě dva týdny a bude znovu v pořádku.“ Zasmál se. „A nejspíš se na mě bude zlobit.“

Kate znovu zavrtěla hlavou.

„Jednoduchá otázka objemu těla...“

„Každý gram tělesného tkutí je zpracován, absorbován a znovu absorbován, geneticky přetvořen na materiál, který je právě třeba,“ vysvětlil Lucian. Pak pokrčil rameny. „Ano, nedal by se dohromady, kdybych mu uřízl nohy nebo odstranil přirození... redistribuce má svá omezení... ale pokud to není nic horšího... voilá!“ Ukázal na nádrž.

„A potřebuji čerstvou krev,“ přikývla Kate. Zírala na studenta medicíny. „Je to Joshuův osud?“

„Ne. Dítě dostalo transfúze, ale po odjezdu z Rumunska se nezúčastnilo Svátosti.“

„Svátosti?“ zeptal se O'Rourke.

„Skutečného pití lidské krve,“ odpověděl Lucian.

„To je svatokrádež,“ namítl O'Rourke.

„Ano.“

„Ten stínový orgán,“ zamumlala Kate, pak prohlásila: „Když dostávají krev orálně, J-virus roznáší informace DNA a imunorekonstruktivní informace mnohem snadněji, že?“

„Ach, ano,“ přikývl Lucian.

„A působí i jinak? Na mozek? Na osobnost?“

Lucian pokrčil rameny. „Nejsem odborník na psychologický a tělesný návyk, ale...“

„Ale strigoi... se mění... když skutečně pijí lidskou krev,“ naléhala Kate.

„Věříme tomu.“

Kate se opřela o osciloskop. Zelené křivky se odrážely na její kůži. „Pak jsem ho ztratila,“ zašeptala. „Udělal z něj něco jiného.“ Zírala do tmavého rohu velké místnosti.

Lucian k ní přistoupil, chtěl jí položit ruku na rameno, ale pak ji spustil. „Ne, nevěřím tomu, Kate.“

Rychle zvedla hlavu.

„Myslím, že Joshuu šetří na obřad investitury,“ odpověděl. „To bude poprvé, kdy ochutná Svátost.“

Otec Michael O'Rourke sarkasticky zavrčel. „Náhle jste velký odborník na strigoi.“

„O nic větší než vy... Otče,“ odsekl Lucian. „Vy, františkáni, benediktýni a jezuité se jen díváte, díváte a díváte... po celá staletí přihlížíte... zatímco ta zvěř pije lidskou krev a vede náš národ do záhuby.“

O'Rourke ho pozoroval, ani nezamrkal. Lucian se odvrátil a znovu spustil kapačku.

„Nemůžeš to... ho... tady jen tak nechat,“ poznamenala Kate a ukázala na nádrž.

Lucian si navlhl rty. „I kdybych zemřel, mnoho dalších použije mé poznatky. I kdybychom všichni zemřeli.“ Obrátil se k nim a sevřel ruce v pěst. „A nedělejte si starosti, z Řádu draka zbylo jen pár jedinců, ale i kdybych já zemřel, někdo sem přijde a pohrbí toho... toho Draculu. V žádném případě ho nenechám žít, aby na nás znovu parazitoval. V žádném případě.“

Vyndal ze zásuvky velkou stříkačku, vpíchl krev muži přímo do krku, nastavil kapačku, zamkl vnitřní dveře i dveře márnice a odvedl je nahoru do laboratoře. Během deseti minut dokončil testy a ukázal Kate výsledky. Tři normální vzorky a jeden vzorek napadený J-retrovirem, který útočil na cizí krvinky.

Odvedl je pryč z laboratoře, ven do deštivé noci. Kate se na parkovišti zhluboka nadechla a nechala déšť, aby smyl pach formaldehydu a krve z jejího oblečení.

„Co teď?“ zeptala se. Cítila únavu a ztrátu emocí. Vše vnímala jako v mlze.

Lucian spustil jediný stěrač, jehož rytmus připomínal metronom.

„Jeden z nás by měl sledovat dům toho muže.“ Zvedl Amaddiho papír.

„Já se o to postarám,“ přihlásil se O'Rourke a podíval se na papír. Zamrkal, zasmál se a opřel se o tvrdé zadní sedadlo.

„Co?“ zeptala se Kate.

O'Rourke jí podal papír a protřel si oči. „Luciane, ten člověk pracuje pro úřad pro národní turistiku.“

Lucian se zamračil. „Pro úřad pro národní turistiku ne, samozřejmě ne. Je to velmi bohatý obchodník, který dělal černé obchody s těžkými stroji... jeho státem podporovaná společnost postavila prezidentský palác a mnoho těch obrovských a prázdných budov, které nechal Ceaucescu postavit v této části města. Proč?“

O'Rourke se tvářil, jako by mu bylo znovu do smíchu. Pak si podrbal tvář. „To jméno... Radu Fortuna. Je to malý člověk? Snědý? Velký knír a mezera mezi předními zuby?“

„Ano,“ přikývl Lucian překvapeně. „A jeden z nás by měl čtyřicet hodin denně sledovat jeho dům.“ Podíval se na hodinky. „Bude jedenáct. Beru první směnu.“

O'Rourke zavrtěl hlavou. „Půjďme všichni,“ navrhl. „Budeme sledovat dům i jeden druhého.“

Lucian pokrčil rameny a zamířil s Dací do prázdných ulic, kde se třeptil déšť.

Kapitola dvacátá šestá

Dům pana Radu Fortuny se ukrýval za vysokými zdmi ve východní části Bukurešti, kde bydlela místní nomenklatura. Tak velké domy v centru města už dávno hostily velvyslanectví nebo úřady ministerstev, ale v této nejstarší a nejlepší části města bylo vše při starém, Ceaucescu a jeho nomenklatura bydlela v nejlepších domech, které se nezměnily už od předválečné doby krále Karla.

„Sakra,“ zasyčel Lucian, když projížděl kolem zdi, která chránila pozemek. „Mělo mě to napadnout podle adresy.“

„Co se děje?“ zeptala se Kate.

Lucian odbočil a objel blok. Ulice byly široké a prázdné. „Za Ceaucescovy vlády sem nesměl jezdit nikdo jiný jen vůdce a jeho nomenklatura. Celých osm bloků bylo uzavřených.“

O'Rourke se předklonil. „Chcete říct, že vás mohli zatknout jen proto, že jste sem přijel?“

„Jo.“ Lucian zhasl reflektory a znovu objel blok. „Mohl jste za to zmizet ze světa.“

„Změnilo se to, když Ceaucescu zemřel?“ ozvala se Kate.

„Jo. Trochu.“ Lucian zastavil a zacouval do uličky, která se ukrývala mezi nízkými stromy, na kterých zůstalo listí a větve nikdo neprořezal už celá desetiletí. Zaútočily na boky Dacie a auto zmizelo v porostu. Zůstalo jen přední sklo, které jim poskytovalo výhled na zdi, bránu a příjezdovou cestu k vile Radu Fortuny. „Ale Policie a Securitate tady pořád hlídají. Nebude dobré, když nás zastaví, protože jsem určitě na jejich seznamu a vy nemáte ani dokumenty.“ Zacouval s Dacií ještě hlouběji, takže ulici pozorovali přes husté listí.

Na chvíli přestalo pršet, ale z větví kapala na střechu auta voda, takže se téměř nic nezměnilo. V autě se udělala zima.

Okna se zamlžila a Lucian musel otřít přední sklo kapesníkem. Někdy okolo půlnoci kolem pomalu projelo policejní auto. Nezastavilo ani nezamířilo pátrací reflektor jejich směrem.

Když zmizelo, Lucian sáhl pod sedadlo a vytáhl velkou termosku s čajem. „Bohužel mám jen jeden hrnek,“ oznámil jim a podal víčko Kate. „My dva se musíme podělit o láhev, Otče O'Rourke.“

Kate sevřela horký šálek a doufala, že se přestane třást. Od chvíle, kdy O'Rourke odhalil Lucianův podvod, se daly věci do pohybu. Nevěděla, komu a čemu má věřit. Lucian se zmínil o tom, že O'Rourke patří k nějakému spiknutí okolo strigoi.

Neměla sílu, aby se jich zeptala. Joshua! vzpomněla si. Když pevně sevřela oči, dokázala si vybavit jeho tvář, ucítila vůni dětské pokožky, vnímala jeho řídké vlásky na své tváři.

Otevřela oči. „Luciane, řekni nám vtip O našem vůdci.“

Student medicíny podal termosku O'Rourke. „Slyšel jste o tom, jak Brigitte Bardotová navštívila pochod našich pracujících?“

Kate zavrtěla hlavou. Byla jí hrozná zima. Viděla světla na druhé straně ulice, která odhalila ostnatý drát na zdi. Znovu začalo pršet.

„Náš vůdce si vyžádal soukromou návštěvu u Bardotové a byl unešen,“ začal Lucian. „Viděli jste fotografie bývalé pani Ceaucescové, takže chápete proč. No, začne blábolit a snaží se zapůsobit na francouzskou herečku. „Já tady vládnou,“ povídá. „Cokoliv si Mademoisele přeje, mohu zaříditi.“ „Dobrá,“ povídá Bardotová, „otevřete hranice.“ No, Ceaucescu je na chvíli... jak to říkáte?... v šoku, ale pak se vzpomene a předvede jí svůj obludný škleb. „Ach,“ zašeptá jako nějaký spiklenec, „chápu, co chcete.“ Zamrká na ni. „Chcete být se mnou sama.““

Vzal si od O'Rourke termosku a napil se čaje.

Kněz, který seděl na zadním sedadle, si odkašlal. Kate napadlo, jestli ho bolí noha v chladné a mokré noci, jako je tato. Nikdy si nestěžoval, ani když začal víc kulhat.

„Byl jsem před lety v Československu, když přišel Černobyl,“ promluvil O'Rourke. „Také se tady žertovalo o Černobylu?“

Lucian pokrčil rameny.

„Jasně, žertujeme o všem, co nás děsí a nutí k pláči. Vy ne?“

Kate přikývla. „Jako definice NASA po havárii Challengeru ve stejném roce, devatenáct set osmdesát šest,“ souhlasila.

„Jo... NASA jako Nemáme Ani Sedm Astronautů.“

Nikdo se nezasmál. Nepovídali si, aby jeden druhého pobavil.

„V Československu,“ pokračoval O'Rourke, „se říkalo, že v Rusku mají po Černobylu novou hymnu: Pec nám spadla, pec nám spadla.“ Po chvíli ticha doplnil: „To je lidová píseň.“

„Tady jsme se po Černobylu,“ ozval se Lucian, „ptali se jeden druhého, jaké jsou tři nejkratší věci na světě.“

„A jaké?“ zeptala se Kate, která právě dopila svůj čaj.

„Rumunská ústava, menu v polské restauraci a život požárníka v Černobylu.“

Několik minut zůstali tiše sedět a na střechu bubnoval déšť.

„Co myslíte, že se stane s Gorbačovem a Sovětským Svazem?“ obrátil se O'Rourke k Lucianovi.

Student medicíny se tiše zasmál. „Oba zemřou, ale ani jeden to ještě neví. Gorbačov přežil srpnový pokus o převrat a oznámil, že pořád věří v marxistický systém, tím uznal vlastní omezenost.“

„A národ?“ přidala se Kate.

Lucian zavrtěl hlavou. „Tam žádný národ neexistuje, jen impérium, které už neudrží své podmaněné části. Sovětský Svaz už se dostal na smetiště historie, stejně jako socialistické Rumunsko. Ani jeden organismus nemá dost slušnosti, aby pochopil, že zemřel... jako Nosferatu.“ Zaťukal prsty na umělohmotný volant. „Ale Rusko má Jelcina a to je

ambiciózní člověk... velmi ambiciózní člověk. Vidím v jeho očích jiskry, které mi připomínají našeho někdejšího vůdce. Jelcin využije ruské suverenity a rozbije Sovětský Svaz. Někdy příští rok na jaře.“

„Tak brzy?“ zeptala se Kate.

„Možná dřív. Nepřekvapilo by mě, kdyby Sovětský Svaz oficiálně pohřbili už na Nový rok.“

„Ale co když Gorbačov...“ začal O'Rourke.

Lucian zvedl ruku, aby ho umlčel, pak se předklonil a otřel zamlžené přední sklo.

Elektrická brána Fortunova pozemku se otvírala. Kate se přikrčila, přestože dobře věděla, jak je to hloupé.

Objevil se černý Mercedes, odbočil vlevo na ulici a přidal plyn. Reflektory minuly jejich Dacii, aniž by auto zpomalilo.

„Je to on?“ zašeptala Kate.

Lucian pokrčil rameny, na třetí pokus nastartoval Dacii a vyjel na ulici právě ve chvíli, kdy Mercedes mizel z jejich dohledu. Dacie se třásla a sténala, Lucian šlápl na plyn a uháněl rychlostí šedesát, možná sedmdesát kilometrů. Světla nechal vypnutá. Dostali se na Strada Galati a spatřili zadní světla Mercedesu tři bloky před sebou. Lucian se předklonil přes volant a přidupl plyn k zemi. Dacie si hlasitě stěžovala, ale řtila se po prázdné ulici dál.

„Sleduj to auto,“ zašeptala Kate.

Drželi se v dohledu, zatímco uháněli na sever po Strada Galati a dostali se do půlnoční dopravy – samé nákladáky – která je ukryla. Pokračovali na západ po Bulevardul Illie Pitilie, ale pak Mercedes málem ztratili na kruhovém objezdu na Piata Victoriei. Lucian správně vytyčil, že sedan odbočil k severu na Soseaua Kiseleff, a po nepřijemném napětí se Mercedes znovu objevil na křižovatce dva bloky před nimi. Vyhnal Dacii na devadesát kilometrů za hodinu a zkrátil vzdálenost na necelý blok, pak zpomalil a držel se za ním. Pomohlo mu, že ostatní auta a nákladáky na hlavní třídě ignorovaly předepsanou rychlost stejně jako on.

Drželi se Bucharest-Ploiesti, minuli zarostlou část města, mohutné budovy a tmavé a tiché pomníky, pak se dostali ven a po obou stranách se rozvěšla pole. Mercedes nezpomalil, jen minul odbočku na letiště Otopeni. Když spatřili vojenská a policejní vozidla lemující silnici kolem letiště, Lucian zpomalil na šedesát kilometrů za hodinu. Za letištěm Otopeni znovu zrychlil a od Mercedesu ho dělil jediný nákladák.

„Ani nevím, jestli je to Radu Fortuna,“ poznamenal O'Rourke ze zadního sedadla.

„Jak to, že jste znal jeho jméno?“ zeptala se Kate. „Proč jste se smál?“

Kněz jí vyprávěl o první cestě do Rumunska, kdy se stal přede dvěma roky členem „hodnotícího týmu“ milionáře Vernora Deacona Trenta.

Lucian málem sjel ze silnice.

„Vernor Deacon Trent tady byl?“ Třásl se mu hlas.

„Možná je tady pořád,“ odpověděl O'Rourke. „Jeho nadace a korporace oznámily jeho nemoc jen pár týdnů potom, kdy se ostatní vrátili. Do dnešního dne nikdo neví, kde je a jak se mu vede. Je jako Howard Hughes devadesátých let.“

Lucian zavrtěl hlavou. Jediný střerač jezdil sem a tam. „Vernor Deacon Trent není žádný Howard Hughes,“ prohlásil sevřeným hlasem. „A jak se soudruh Radu Fortuna snášel s panem Trentem?“

O'Rourke mu vyprávěl o chování jejich průvodce během bizarní cesty.

Lucian se upřímně usmíval. „Věřím, že Trent s Fortunou si s vámi užili.“

Kate se odvrátila od mokrého čelního skla k tmavým polím. „Chceš říct, že Vernor Deacon Trent je strigoi?“

Lucian zůstal dlouho zticha. „Řád věří, že Trent je jedním ze členů původní rodiny,“ pronesl po chvíli. „Možná legendární otec.“

„Otec?“ zopakovala Kate, ale v tu chvíli Mercedes před nimi odbočil na vedlejší silnici.

„Sakra,“ zaklel Lucian. Sledoval nákladák, přejel a teď musel zpomalit, najít širší místo a obrátit se zpátky. Když se Dacie konečně dostala na úzkou a děravou cestu, Mercedes už prozrazovala jen zadní světla v dálce. Minuli vesnické domky a nízké „systematizované“ byty. Nikde se nesvítilo.

Kate se znovu podívala na tachometr. Dostali se nějakých pětaticet kilometrů od Bukurešti.

„Myslím, že vím, kam míří,“ ozval se Lucian.

Když narazili na druhou vesnici, Kate spatřila ceduli: Snagov.

„Četla jsem o tom místě,“ přiznala.

Mercedes odbočil na křižovatce ve vesnici a znovu zrychlil. Lucian zhasl reflektory a snažil se ho sledovat. Nerovná cesta nebyla ve tmě a dešti téměř vidět.

„Ztratíme je,“ promluvil O'Rourke, když zadní světla Mercedesu zmizela za zatáčkou.

Lucian zavrtěl hlavou. Urazili nějaký kilometr a půl, pak spatřili, jak se rozhořela brzdová světla Mercedesu a jeho reflektory se objevily vlevo. Černý sedan odbočil na ještě užší cestu. Lucian zamířil s Dacií pomalu ke křižovatce.

„Honem!“ pobídla ho Kate, když začal Mercedes mizet na dlouhé cestě.

„Nemohu,“ odpověděl Lucian. „Je to soukromá cesta. Vidiš kontrolu?“

V tu chvíli Mercedes zastavil a Kate spatřila bránu, kde stálo několik vozidel. Zablikaly baterky, někdo zkontroloval dokumenty řidiče a posádky Mercedesu. Kate rozeznala světla velkého domu asi čtyři sta metrů za bránou.

„Sakra práce,“ vydechla. „Vede tam jiná cesta?“

Lucian bubnoval prsty na volant. „Nevěřím, že míří do domu,“ zašeptal, jako by přemýšlel nahlas. Za nimi se náhle objevily reflektory. „Sakra. Držte se.“ Vyrázil s vypnutými reflektory zpět na silnici, řezal zatáčky a přeskakoval dolíky. Světlo za nimi zmizelo a obestřel je les.

„Chci se vrátit,“ ozvala se Kate. Srdce jí divoce bušilo, cítila frustraci a vztek. „Joshua je možná v tom domě, takže se chci vrátit, i kdybych tam musela jít pěšky přes pole.“

Lucian nezpomalil. „To místo leží na jezeře,“ upozornil ji. „Znám jinou cestu.“

Pokračovali dalších pár kilometrů podél kolejí, aniž by potkali jiné vozidlo. Čím dál byli od vesnice, tím horší byla kvalita vozovky. Nakonec se dostali na druhou stranu kolejí a Lucian odbočil na ještě užší cestu. Pod koly se ozval štěrk a louže. Rozsvítil parkovací světla a pomalu projížděl pod holými větvemi, ze kterých kapala voda.

„Něco jako národní park,“ poznamenal. Mračil se a soustředil se na díry, které byly velké jako malá jezírka. Nakonec zaklel a rozsvítil světla.

Projížděli pod větvemi stromů s vybledlými nápisy, cesta se zúžila na širší stezku, která se táhla hustým lesem. Když už se Kate chtěla zeptat, jestli Lucian vůbec ví, kam se dostali, stezka se znovu rozšířila na asfaltovou silnici a vlevo se objevila tichá a tmavá budova.

„Restaurace a hotel,“ vysvětlil Lucian, aniž by se na budovu podíval. „Je zavřený od Ceaucescovy smrti.“

Na obě strany odbočovaly další cesty, ale Lucian pokračoval dál. Kate spatřila převrácené stoly a trávníky zarostlé plevelem. Celé místo připomínalo americký státní park, který nikdo nenavštívil celá desetiletí.

Lucian náhle zpomalil, zastavil a zacouval. Pak odbočil doleva na uzoučkou asfaltovou cestu. Cesta končila nějakých sto metrů pod kopcem a pod koly se znovu ozval štěrk. Kate spatřila třpytící se vodu mezi stromy.

Lucian zaparkoval auto. „Musíme pospíchat.“ Otevřel příhrádku v palubní desce, vyndal baterku a něco těžšího. Kate zamrkala a pochopila, že drží pistoli – podle tvaru to byl poloautomat. Lucian schoval pistoli pod bundu a vyzkoušel baterku. Tmu prořízl jasný paprsek. „Jdeme,“ vyzval je.

Sestoupili mokrou trávou dalších třicet metrů z kopce a náhle se před nimi objevil malý drátěný plot. Vlevo spatřili zamčenou branku. Lucian ji přešel a Kate ho následovala. O'Rourke zjevně zadržela jeho protězu, ale tiše se vytáhl silou svých paží nahoru a přehoupl se na druhou stranu. Trojice se přikrčila na malém zarostlém poloostrovku s přístavem, boudou a hromadou převrácených lodí. Přestalo pršet, ale všude kolem pořád kapala voda. Z bažiny nalevo se ozývaly kukačky a ropuchy.

Lucian se předklonil a zašeptal: „Nejspíš v boudě nikdo nehlídá, ale vynasnažíme se zůstat potichu.“ Pokynul O'Rourke, společně zvedli horní loďku, převrátili ji a odnesli na štěrk vedle přístavu. Lucian jim znovu pokynul, aby zůstali potichu, a zmizel ve stínech za boudou. Za chvíli se vrátil a nesl dvě těžká vesla.

Kate si vlezla dovnitř jako první a usadila se na přídi, zatímco Lucian připevnil vesla. O'Rourke je odstrčil a naskočil dozadu. Propluli kolem mola a Lucian pádloval velmi tiše, dokud se nedostali daleko od tmavé boudy.

Kate si zvykla na tmu a zjistila, že se dostali do široké laguny. Na vzdáleném konci, několik set metrů nalevo od nich, stála velká tmavá budova – nejspíš restaurace, kterou minuli po cestě – a Kate rozeznala zarostlé schody, které klesaly k vodní hladině. Z tmavých stromů před nimi se ozývaly další zvuky. Kate si uvědomila, jak je ta kakofonie hlasitá.

Zvuk Lucianových vesel překřičely ropuchy a kukačky, které se ukrývaly všude kolem.

Lucian zamířil kolem zarostlého mysu na velké jezero. Ve tmě vypadalo obrovské a protější břeh – jestli to vůbec byl protější břeh – představovala jen řada miniaturních stromů na obzoru.

Dostali se z laguny, která se v těchto místech zúžila na pouhých padesát metrů, a zaútočily na ně vlny, silné proudy a chladný vítr jezera. Kate sklonila hlavu, zvedla mokré nohy a řekla: „Teče sem voda.“

„La naiba!“ zašeptal Lucian. „Je mi líto. Můžete vylévat vodu?“

„A čím?“ promluvil O'Rourke. „Máme jen ruce.“ Na chvíli se naklonil na stranu. „Nevypadá to moc hluboké. Vidím ve vodě trávu.“

Kate zaslechla, jak se Lucian směje. „Laguna byla pár metrů hluboká,“ promluvil, „tady je to trochu hlubší. Jezero Snagov je údajně nejhlubší jezero v celé Evropě. Pokud vím, nikdy nezměřili jeho hloubku.“

Na chvíli se rozhostilo ticho, které rušily jen ropuchy a kukačky. Pak se ozval O'Rourke:

„Dostaneme se ke břehu?“

„Ne,“ zašeptala Kate. „Jestli bude třeba, budeme vybírat vodu rukama.“

Lucian vesloval dál. Laguna ustoupila, až ji ztratili z dohledu. Mířili doleva, hlouběji do tmavé noci na jezeře. Kate rozeznala jasná světla velké budovy ve vzdálenosti několika kilometrů. „Tam mířil Mercedes Radu Fortuny?“ Obrátila se k Lucianovi.

Mladík zavrčel. „Ale my tam nemíříme.“ zašeptal. „My plujeme na ostrov.“ Ukázal na tmavý výběžek a Kate si uvědomila, že není součástí severního břehu. Ležel nějakých osm set metrů daleko.

„Ale jestli je Fortuna v tom domě na břehu...“ začala, pak se zarazila. Zaslechla kašlání motoru lodi, která k nim zamířila. Obrátila se a spatřila lodní reflektory, které ožily pod jasně osvětlenou budovou. Náhle se objevila další světla a ze vzdáleného přístavu vyrazily tři malé čluny.

„Sakra,“ zaklel Lucian a schoval vesla. Všichni tři se přikrčili a sledovali, jak se k nim čluny blíží. Reflektory propichovaly tmu a jezdily po vodní hladině.

„Dolů!“ zašeptal Lucian. Krčili se v deseti centimetrech vody, nad okraj lodi vykukovala jen temena jejich hlav.

Čluny křížovaly osm set metrů vodní hladiny mezi pozemkem a opačnou stranou ostrova, pak přešly na druhou stranu a jejich reflektory zkoumaly oba břehy a hladinu jezera. Jeden ze člunů zamířil k laguně, ze které právě odpulili, měl rozsvícený reflektor a přes černou hladinu se nesl zvuk tříštěné vody. Loď se obrátila a zdálo se, že míří přímo k nim. Kate se ještě víc přikrčila a uvědomila si, že si sama pro sebe šeptá, prosí tmu, mraky nad hlavou a nízký profil jejich lodě.

Motorový člun se přiblížil.

„Jestli vystřelí, skočte do vody,“ zašeptal Lucian a nacvakl zásobník automatické pistole.

Kate napadlo, jestli O'Rourke dokáže s protézou plavat. Sama plavala velmi dobře – třikrát týdně chodila do rekreačního střediska v Boulderu – a jestli bude třeba, dotáhne je oba na břeh. Joshuo, pomyslela si a přidala jeho jméno k tiché litanii.

Motorový člun odbočil doprava a minul je ve vzdálenosti šedesáti metrů po jejich levé straně. Zvedl se vítr a vlny

zesílily, takže jejich loďka nebyla téměř vidět na pozadí tmavého břehu. Kate, O'Rourke a Lucian se krčili ve vodě, zatímco motorový člun zamířil do laguny, zkoumal břehy reflektorem – viděli světlo mezi holými stromy – pak se vrátil na jezero a plul kolem břehu. Neustále pátral svým reflektorem, jednou zaslechl střelbu z ručních zbraní, ostrý kovový zvuk, který se nesl po vodní hladině, pak loď dokončila objíždku a s řevem se vrátila k ostrovu.

K ostrovu teď zamířila větší loď, nějakých patnáct metrů dlouhý člun doprovázely tři rychlé motorové lodě. Kate se posunula na přídi jejich pramice a ucítila, že jí voda sahá nad kotníky. Byla celá mokrá a byla jí zima. Mraky nad nimi se roztrhaly a Kate spatřila hvězdy. Od severu foukal chladný vítr.

Lucian začal znovu veslovat. Když se zastavil, aby nabral dech, ozval se O'Rourke: „Teď jsem na řadě já.“

Přestěhoval se doprostřed. Kate se celá třásla a litovala, že se nepřihlásila jako první. Ale chtěla zůstat vpředu a sledovat ostrov.

Velká loď a dva motorové čluny přistály v levém cípu ostrova. Třetí pokračoval v objíždce. Kate zaslechla křik a spatřila světlo baterek v přístavu. Pak baterky zhasly a vzplály pochodně. V jejich světle byly jasně vidět postavy, které pochodovaly z přístavu.

„Musíme to správně načasovat,“ zašeptal Lucian, zarazil O'Rourke a ukázal na místo několik set metrů východně od přístavu. „Tam můžeme přistát, ale musíme spěchat, až bude hlídkový člun na druhé straně ostrova.“ Sundal si hodinky a pozoroval hořící displej, zatímco loď opisovala kruh proti směru hodinových ručiček.

„Tři minuty deset vteřin,“ poznamenal Lucian, když člun znovu dorazil na jihozápadní stranu. „Máte dost síly, abyste mohl rychle veslovat?“ zeptal se O'Rourke.

Kněz přikývl. Když člun znovu zmizel za východním cípem, opřel se do vesel. Loď se pohybovala pomalu a zmocnil se jich silný proud, který je táhl na západ. Kate slyšela, jak O'Rourke vrčí a těžce dýchá.

„Dvě minuty,“ zašeptal Lucian, zatímco sledoval hodinky.

Kate slyšela motor na druhé straně malého ostrova a spatřila tmavé postavy v přístavu. Co když nás uvidí? Co když člun zrychlí? O'Rourke vesloval stejnoměrně, těžká vesla se zařezávala hluboko do vody. Kate se zdálo, že se ostrov vůbec nepřibližuje.

„Jedna minuta,“ zašeptal Lucian.

Už slyšela, jak motorový člun projíždí kolem severozápadního cípu ostrova. Dostali se blíž – ostrov se zdál vyšší, rozeznali tmavé stromy – ale jak se zdálo, O'Rourke spotřeboval většinu své energie na to, aby je proud neodnesl na západ do přístavu. Vesla se hlasitě zakusovala do vody. Kdyby se objevil hlídkový člun, narazil by přímo do nich.

„Třicet vteřin,“ zašeptal Lucian.

O'Rourke sklopil hlavu a vesloval dál. Těžká loď – s nákladem cestujících a stále větším množstvím vody – se drala divokými vlnami. Narazili na velmi silný proud a Kate spatřila ve světle hvězd, jak se kněz potí na krku.

„Patnáct vteřin,“ zašeptal Lucian.

Dostali se deset metrů od břehu.

„Tam,“ zašeptal Lucian a ukázal na malý záliv, který se ukrýval mezi stromy.

Hlídkový člun proplul ve vzdálenosti stopadesáti metrů od nich. Měl zapnutý reflektor a zkoumal břeh. Když míjel přístav, Kate zahlédla muže s automatickými zbraněmi, kteří mhouřili oči ve světle reflektoru. Paprsek opustil břeh a zamířil přímo k nim.

Kapitola dvacátá sedmá

O'Rourke těžce vydechl a loď se dostala pod větve, které se natahovaly ke Kate jako hubené ruce. Přid' narazila na kamení a Kate si byla jistá, že to muselo být slyšet po celém ostrově. Lucian se předklonil, O'Rourke se snažil zůstat potichu a Kate se přidržela kořenů, aby loď neskouzla zpátky. Hlídkový člun projížděl kolem nich ve vzdálenosti necelých deseti metrů.

Kate si byla jistá, že její puls přehlušil i O'Rourkeovo sípání. Pak je strážný člun minul a znovu se dostal k východnímu cípu. Kate našla na přidi mokry provaz. Voda jí útočila na lýtko.

Lucian vyskočil, vylezl na břeh a přivázal provaz k pařezu. Pokynul jim, ať vylezou. Kate zaslechla, jak O'Rourke klouže po listí a snaží se chytit kořenů a kamení.

Vyšplhali pět metrů do svahu a dostali se mezi stromy, které lemovaly širokou travnatou plochu. Zaslechla škrábání, rychle se obrátila a spatřila nůž v Lucianově ruce. Řezal kůru na jehličnatém stromu. Dělá značky, kde jsme nechali loď; napadlo ji. Byla ráda, že někdo z nich přemýšlí. Krčili se na okraji lesa. „Ta kaple,“ zašeptal Lucian a Kate se obrátila k západu. Nad holé větve se zvedaly tři věže. Řada pochodní blikala, další tmavé stíny sledovaly neviditelnou stezku z přístavu do ukrytého kostela. Kate zaslechla hlasy. Mužské hlasy, ale žádný gregoriánský chorál. Foukající vítr rozhoupal větve borovice a Kate se zachvěla.

Lucian se k ní přitiskl. Zdálo se jí, že vidí pistoli v jeho ruce. „To je začátek obřadu investitury,“ zašeptal. „Mohl jsem si myslet, že to provedou v kapli Snagovského kláštera.“

Zpěv zesílil.

„Je to kaple, kde pohřbili bezhlavé tělo Vlada Draculy v roce čtrnáct set sedmdesát šest,“ zašeptal Lucian. „Jeho hrob vykopali v roce devatenáct set třicet dva, ale byl prázdný. Zůstaly jen okousané zvířecí kosti.“ Obrátil se, přikrčil se a tiše zamířil ke kapli a pochodním.

Kate zaváhala jen na chvíli. Dotkla se O'Rourkeova ramena, aby se ujistila, že se kněz neztratil, pak se vydala za Lucianem.

Kapli ozařovalo světlo pochodní, další pochodně lemovaly cestu z přístavu. Objevila se druhá velká loď a z malého mola ke kostelu zamířil průvod dalších postav v tmavých hávech. Lucian šel jako první a držel se okraje travnaté plochy, která byla velká jako fotbalové hřiště. Jednou se zastavil, nadechl se a zašeptal: „Za dob Vlada Tepese tady stál dvůr a opevnění.“ Kate ucítila cihly a kamení pod mokrou trávou.

Málem narazili na stráž. Lucian je zavedl pod mokré stromy – Kate mu položila jednu ruku na košili a druhou se dotýkala O'Rourkeova ramene – a náhle se před nimi rozhořela zápalka. Pouhých sedm metrů od nich. Kate zahlédla mužovu tvář – obličej pod černou lyžařskou maskou. Tom. Julie.

Lucian zůstal stát, Kate a O'Rourke se zarazili uprostřed kroku. Kate dýkala pusou a sledovala žhnoucí špičku cigarety. Její puls po dlouhé minutě zpomalil. Šramot, který způsobili, zřejmě přehlušilo zpívání a kroky zakuklených postav na druhé straně kaple.

„Tudy,“ zašeptal Lucian a vedl je doprava, kolem staré studně se špičatou stříškou. Prošli kolem růží a dostali se mezi řady nízkých stromků. Kate spatřila další stráž na rohu kaple nějakých patnáct metrů od nich. Světlo pochodně odhalilo jeho černou kapuci, černý svetr a černou automatickou zbraň, kterou držel v rukou.

Pokračovali doprava, dál od kaple, přelezli malý drátěný plot a Lucian je zavedl doleva, do sadu. Vpravo se zvedaly tmavé budovy, dva zemědělské domky a nízká cihlová stodola. „Současný klášter,“ zašeptal Lucian. „Mniši nerozsvítí světlo a nevylezou ven, dokud jsou tady strigoi.“

Obešli kapli, pořád sledovali pochodně a zamířili k jihozápadnímu cípu ostrova. „Zůstaňte tady a já se porozhlédnu.“ Lucian prolezl hustým křovím.

Kate zaslechla, jak si O'Rourke posunuje protězu, zatímco se krčili u země. Zaslechla, jak syčí bolestí. Dotkla se jeho ramene. Náhle se vedle ní objevil Lucian. „Tudy se dostaneme blíž.“ Šeptal tak slabě, že ho málem neslyšela. Najednou jí došlo, že chorál utichl.

Otevřené dveře Snagovské kaple osvětlovaly pochodně. Vytesané kříže připomínaly dvojité kříž na Lucianově přivěšku Řádu draka. Vedle kaple stála bílá chalupa a deset metrů od místa, kde se ukrývali, se tyčila stará strážní věž. Lucian vyklouzl z vinice a přeběhl přes prázdné prostranství k věži. Kate zaslechla tiché skřipání nože na pantech a staré dveře se změnily v černý portál. Lucian jim dal znamení.

Kate se držela za kolena. „Nevím, jestli to dokážu,“ obrátila se ke knězi. Představa, že poběží po otevřeném prostranství kousek od stráží, ji děsila.

O'Rourke se k ní naklonil, takže cítila jeho vousy na tváři. „Půjdemě společně,“ zašeptal a vzal ji za ruku.

Pohybovali se v podřepu, snažili se držet na trávě. Když se dostali k otevřeným dveřím, Kate na chvíli zaváhala a teprve potom vstoupila do tmy. O'Rourke za nimi zavřel dveře. Lucian se krčil na dolním schodu. „Je tam okno,“ zašeptal tak potichu, že ho málem neslyšeli. „Ale kousek pod ním jsou strážé.“ Pomalu stoupali do schodů a dávali pozor na vrzající dřevo. Schody byly celá staletí staré, ale zůstaly pořád pevné. Vůbec nepraskaly.

Okno bylo pouhé tři metry nad zemí a poskytovalo výhled na řady růží a další malou vinici. Mezi růžemi u stezky stál pultucet černě oděných tváří. Proti pochodním v kapli vypadaly jako pouhé siluety. Spatřili další pochodně v

otevřených dveří a zaslechli mužské hlasy.

„Co to říkají?“ zeptala se Kate.

Lucian zavrtěl hlavou. „Není to rumunsky.“

O'Rourke se naklonil k pootevřenému oknu. Mezi trámy věže poskakovali ptáci. „Je to latina,“ zašeptal.

Kate poznala rytmus latinských slabik, ale nezachytila jednotlivá slova. Dívala se otevřenými dveřmi kaple a snažila se rozpoznat dítě v náruči jedné z černých postav. Bohužel vnímala jen mlhavé tvary a několik latinských slabik. Vlastní zrak přinesl pocit frustrace. Chytila Luciana za bundu a přitáhla si ho blíž, aby mu mohla šeptat do ucha. „Vzpomněl sis na dalekohled, když sis bral pistoli a nůž?“

Mladík zavrtěl hlavou.

Obřad náhle skončil, chorál utichl a rozhostilo se krátké ticho. Stráže se pohnuly a zahalené postavy vykročily na dlážděné nádvoří mezi kaplí a bílým domkem. Stáhly si kápě, sundaly hávy, zapálily si cigarety a začaly hovořit běžným konverzačním tónem. Bylo překvapivé, jak moc scéna připomínala americký kostel po nedělní bohoslužbě. Muži postávali ve skupinkách po třech nebo po pěti – Kate nezaslechla jediný ženský hlas, takže usoudila, že jsou to sami muži – kouřili a tiše rozmlouvali.

Kate se naklonila tak daleko, že ji O'Rourke musel zatáhnout zpět, než některý ze strážných v zahradě vzhledne. Hlasy byly tlumené, ale Kate přesto rozeznala mezi rumunštinou i trochu němčiny, italštiny i angličtiny. „Rozumíš jim...“ obrátila se k Lucianovi.

Utišil ji a naslouchal. Tmavé postavy přecházely sem a tam, takže se dal jen těžko odhadnout jejich počet, ale Kate hádala, že se v kapli, venku a na cestě do přístavu pohybuje určitě sto lidí.

„Tam... to je Radu Fortuna!“ zašeptal Lucian a ukázal na jednoho z mužů, který právě opouštěl kapli.

„Ano,“ potvrdil O'Rourke.

Kate lezly oči z důlků, ale světlo pochodní bylo zrádné a muži se pohybovali, takže rozeznala jen vzdálené tváře skryté ve stínech. Lucian ji zatáhl zpět. „Slyšel jsi to?“ zašeptala. „Rozuměl jsi tomu?“

„Pst.“ Lucianův prst se dotkl jejích rtů. Stráže něco vykřikovaly rumunsky. Ode dveří kaple se ozval hluboký hlas, který vydával rozkazy.

Viděli mě, napadlo Kate v panice. Chvilí na to: Našli loď: Nikdy se nedostaneme z ostrova.

Rozsvítily se baterky a jeden ze strážných v zahradě rozsvítil malý reflektor, který byl mnohem jasnější než ostatní světla. Kate, Lucian a O'Rourke se odtáhli od okna, ale za chvíli už bylo jasné, že paprsky směřují úplně jinam. Kate se natáhla k oknu a podívala se ven právě ve chvíli, kdy jeden z mužů vystřelil krátkou dávku z automatické zbraně.

Znovu uskočila, ale ještě si všimla velkého hnědého psa, který utíkal mezi stromy v sadu kousek od budov kláštera.

Všichni slyšeli vytí a štěkot.

Další křik v rumunštině. Někdo se smál. Baterky postupně zhasínaly.

Cesta k lodím mužům zabrala půl hodiny, stráže uhasily pochodně a ozvaly se motory člunů, které eskortovaly velké lodě. V kapli byla tma.

Kate a dva muži seděli půl hodiny na odpočívadle schodiště, aniž by někdo z nich promluvil nebo se jen pohnul.

Představila si černě oblečené stráže, které na ně čekají ve tmě. Když se ale znovu ozval hmyz, žáby na okraji jezera a u kaple se objevil čenichající hnědý pes, osmělili se a po špičkách sešli dolů. Otevřeli těžké dveře a vrátili se stejnou cestou do sadu na východ. Vyšly hvězdy a Kate zahlédla nůž v Lucianově ruce.

„Na psa, který štěká,“ zašeptal student medicíny. Ale pak se dostali přes okraj sadu a pes si jich nevšiml.

Loď čekala tam, kde ji nechali. Dvojice mužů se brodila ke člunu, naklonili ho a vylili vodu. Kate nastoupila jako poslední, uvolnila provaz a sklouzla z kamenů na příď. Lucian je odstrčil jedním veslem a pomalu opustil úkryt pod stromy.

Široké jezero se zdálo být prázdné. Velká stavba na jihozápadním břehu se topila ve tmě. Nemluvili a Lucian zamířil přes vodu do laguny. Beze slov odnesli loď zpátky na hromadu, obrátili ji a tiše uložili na místo. V budouc se pořád nesvítilo. Neslyšeli žádné zvuky.

Dacia vypadala stejně, ale Lucian je nechal čekat ve stínech pod stromy a sám vylezl ven. Přistoupil opatrně k autu a podíval se dovnitř. Teprve potom se k němu připojili O'Rourke s Kate a staré auto naskočilo bez protestu.

Lucian vyrazil z parkoviště bez rozsvícených reflektorů a pohyboval se ve světle hvězd. Teprve když opustili spící vesnici Snagov, rozsvítil reflektory.

„Neviděla jsem Joshuu,“ ozvala se Kate. Vlastní hlas jí připadal přiškrcený. „Neviděla jsem žádné dítě.“

„Ne,“ souhlasil O'Rourke. Kněz si tentokrát vlezl dopředu a Kate jela vzadu.

„Slyšel jsi, co říkali?“ obrátila se k Lucianovi.

Další minutu jeli potichu. „Myslím, že jsem zaslechl, jak někdo mluví o první noci... dobré na první noc.“

„První noc čeho?“ Kate si přitiskla tvář k chladnému okénku, aby neusnula.

„Obřadu investitury,“ odpověděl Lucian. „Měl jsem tušit, že Snagovský klášter použije pro první noc obřadu.“

„Protože je pro strigoi důležitý?“ zeptal se O'Rourke.

Lucian se kousl do rtu. V nejasném světle palubní desky měl nápadně bledou tvář. „Byla to jedna z pevností Vlada Tepese. Legenda tvrdí, že je tam pohřbený.“

„Říkal jsi, že hrob byl prázdný,“ namítla Kate.

„Jo. Ale bezhlavou mrtvolu našli v jiném hrobě v kapli. Kousek ode dveří a nikoliv u oltáře, jak by člověk očekával u takové osobnosti.“ Zpomalil na křižovatce s hlavní silnicí a odbočil vlevo, zamířil k Bukurešti. „Archeologové si myslí, že to byl žertík mnichů... přestěhovali jeho mrtvolu.“

O'Rourke se podrbl ve vousech. „Nebo to udělali schválně. Možná považovali jeho tělo blízko oltáře za svatokrádež.“ Lucian přikývl. „Byl to Vlad Dracula. Řád si pamatuje, že princ nechal popravít jednoho ze svých služebníků a pohřbit

ho v královských šatech... měl dokonce jeden z prstenů draka... aby zahnal nepřátele.“

Kate byla nedočkavá. „Na tom nesejde, koho tam pohřbili před pěti sty lety, nebo snad ano? Důležité je, co tam dělali dnes v noci... a co to mělo společného s Joshuou.“

Minuli letiště Otopeni a spatřili před sebou světla Bukurešti. Znovu se zatáhlo. Na silnici potkávali jen nákladní auta. „Jestli to byl obřad investitury,“ promluvil Lucian, jako by přemýšlel nahlas, „a jestli je Joshua vyvolený, pak bude následovat několik dalších strigoi obřadů, teprve potom dostane Svátost lidské krve.“ Protřel si tvář. „Alespoň to tvrdí legendy.“

Kate hovořila odhodlaně. „A říkají tvé legendy, kde se ty obřady konají? Znovu Snagov?“

„Ne,“ přiznal Lucian, „ale věřím, že to nebude pokračovat v klášteře. Možná na místech důležitějších pro rodinu strigoi... důležitých pro legendu Vlada Tepese. Nevím.“

Kate se opřela o špinavou sedačku. „Je to šílené.“ Bouchla pěstí do dveří. „Unesli mi dítě a já si hraju na Indiána Jonese.“

Lucian zavrčel. „Nebylo to zábavné jako Indiana Jones,“ podotkl. „Moc dobře jsem neviděl. Jestli obětovali nějakého člověka, nevšiml jsem si toho.“ Došlo mu, co říká, a kousl se do rtu.

Nikdo je nezastavil, takže se dostali zadními uličkami do opuštěného domu a sklepního bytu. Lucian zaparkoval v uličce jeden blok od budovy a společně zamířili do bytu. Byli tak unavení, že nedávali moc velký pozor. V chladné tmě nikdo nečekal.

„Co teď?“ zeptal se O'Rourke. „Budeme sledovat bydliště Radu Fortuny i ve dne?“ Podíval se na hodinky. „Už je pomalu den.“

Lucian se zabořil do gauče. „Nevím. Nemyslí mi to.“

„Zůstaň tady,“ vyzvala ho Kate. „Myslím, že bychom měli zůstat pohromadě. Na té malé posteli jsou dvě matrace. Jednu ti přineseme.“

Lucian dokázal jen přikývnout.

„Jdeme spát,“ vyzvala je Kate. „Jsme úplně zničení. Promluvíme si o tom později.“ Věděla, že potřebuje spát, ale také zůstat sama. Vidina samoty – i když zůstane v chladné a vlhké podzemní místnosti – se změnila v tělesnou touhu.

Vytáhli Lucianovi matraci, chvíli hledali další pokrývku, ale pak se Kate konečně ocitla sama a zamkla dveře. Shodila ze sebe špinavé šaty, vytáhla flanelové pyžamo z jedné tašky a zalezla si pod peřinu. Celá se třásla. Nebyla jí taková zima, ale podepsala se na ní celá ta dlouhá noc. Spánek přišel jako závat.

Náhle se probudila, roztřesenými prsty odemkla a vyběhla ven. Oslepila ji Lucianova baterka, ukázala mu rukou, aby ji sklopil, a spatřila jejich vyděšené tváře. Začala vysvětlovat.

„Pořád věřím, že hledám Joshuu z osobních důvodů i pro lékařskou vědu. Chápete? Oddělili a klonovali jsme retrovirus v SKN... to jsem vám říkala... Chandrová začínala chápat jeho mechanismus. Ale důležitější bylo, že její tým začínal dělat pokusy s účinky viru na vzorky... rakovina, HIV...“

„Neumanová,“ promluvil O'Rourke, „nemůžeme si o tom promluvit později?“

„Ne!“ vykřikla Kate. „Poslouchejte. Je to důležité... ten retrovirus má neuvěřitelné imunologické a onkologické využití. Ale já hledám Joshuu... sháním vzorek jeho krve...“

Lucian přikývl. „Chápu. Ale je ti jasné, že stačí kterýkoliv strigoi. Ti muži, co jsme viděli dnes v noci...“

„Ne!“ Kate ztišila hlas. „To tělo... ta věc, kterou máš v nádrži na lékařské fakultě. Jeho krev má čistý J-virus. Byla jsem tak hloupá... tak posedlá Joshuou.“

Lucian si mnul oči. „Nechápu, jak můžeš použít strigoi virus k imunorekonstrukci.“ Postavil se. Byl nahý, ale začal si oblékat džíny.

Kate mu položila ruce na rameno a zatlačila ho zpátky na matraci. Všimla si, že má svalnaté tělo, jak se jí to u mužů líbí. Postava plavce nebo běžce. „Dnes,“ prohlásila, „seženeme spoustu vzorků, zkontrolujeme, zda nejsou nakažené, pak je dostaneme do SKN v Boulderu. Přiložím instrukce, aby Ken Mauberly přesně věděl, co má začít dělat s novým týmem.“ „Jak...“ začal kněz.

„Vaším úkolem bude dostat vzorky a mou zprávu na americké velvyslanectví,“ přerušila ho. „Třeba jeden z vašich františkánů v civilních šatech. Vím jistě, že strigoi hlídají velvyslanectví, jestli se tam neobjevíme.“

„Ano,“ přikývl Lucian, „to je jasné.“

„Ale nám stačí, když dostaneme vzorek dovnitř,“ pokračovala Kate a ukázala na O'Rourka. „Zmíníte se ve zprávě o senátorovi Harlenovi... nebo jaká politická kouzla používáte... a vzorek zamíří dnes večer v diplomatickém balíčku do Států.“

Kněz se podrbl ve vousech. „Možná to vyjde.“

„Určitě to vyjde,“ opravila ho Kate. Byla tak unavená, že se musela opřít o rám dveří. „Vlastně jsem vůbec nechtěla Joshuovu krev.“

„Ale to na věci nic nemění, ne, Kate?“ uklidnil ji O'Rourke.

Zamrkala. „Ne. Nic to nemění.“

O'Rourke se přikryl peřinou. „Tak se chvíli prospíme, potom vyléčíme AIDS a rakovinu. Bude to další pěkně dlouhý den.“

Kapitola dvacátá osmá

Všechno hořelo.

Lucian zastavil s Dacií půl bloku od lékařské fakulty a společně s Kate sledovali starobylé požární vozy, které zastavily u obrubníku a zablokovaly ulici. Požárníci natáhli hadici k jedinému hydrantu a křičeli na sebe přes plot univerzity. Svěžím ranním vzduchem stoupaly husté sloupky kouře. Kate spatřila plameny v rozbitých oknech lékařské fakulty, oranžový žár připomínal paprsky vycházejícího slunce, které se odrážely od oken kanceláří na západní straně ulice. „Zůstaň tady,“ vyzval ji Lucian a zamířil k barikádě požárních a policejních vozů. Přestože bylo brzy ráno, shromáždil se tady malý dav.

Kate vylezla z Dacie a smutně se opřela o dveře auta. Probudila se po dvou hodinách spánku. Lucian pořád spal ve vedlejším pokoji a O'Rourke byl pryč. Nenechal ani zprávu. Podělili se s Lucianem o studenou snídani, čekali na kněze dalších dvacet minut, pak odešli a nechali vzkaz s jedinou větou: Šli jsme pro vzorek. Kate hodila svou velkou tašku do Dacie a v podzemním bytě nechala jen kartáček na zuby.

Když se Lucian vracel, potkal další požární auto. „Požár začal v suterénu,“ oznámil jí. „Márnice a laboratoře jsou pryč.“ Posadil se za volant a Kate klesla na sedadlo spolujezdce. Kouř zhoustl.

„Mohla to být nehoda?“ zeptala se.

Lucian zatřásl na volant. „Musíme předpokládat, že to nehoda nebyla. Strigoi mě museli vystopovat do školy a najít svého člověka. Pochybuji o tom, že se obtěžovali a odstranili ho, než místo zapálili.“

Kate se zachvěla při představě, jak se ta věc v nádrži kroutí, zatímco sklep pohltily plameny. „Co uděláme“ zeptala se. Lucian nastartoval Dacií a zamířil zpět do úzkých uliček na západ od zahrad Cismigiu. Zastavil proti jejich budově, ale Kate vykřikla: „Jed' dál!“

Lucian zařadil a pomalu projížděl po ulici. „Co?“ zeptal se, aniž by obrátil hlavu.

„Když jsme odcházeli, v mém okně byla roleta,“ vysvětlila mu. „Teď je vytažená.“

„Možná Otec O'Rourke...“ začal Lucian. Náhle vykřikl: „Sakra!“ Díval se do zpětného zrcátka. „Sleduje nás auto. Stálo v uličce za rohem.“

Kate se chtěla obrátit, ale ovládla se.

„Je to černý Mercedes,“ zašeptal Lucian. „Používá je Securitate.“

„Nejsou moc nenápadní, když tě sledují v Mercedesu,“ poznamenala Kate a snažila se mluvit uvolněně. Bušilo jí srdce a trochu se jí zvedal žaludek.

„Securitate nepotřebují být nenápadní,“ upozornil ji Lucian. Odbočil doprava na Strada Stirbei Vodá a musel čekat na tramvaj, která vyrazila z úzké uličky a nabírala cestující. Protijedoucí vozidla mu zabránila, aby tramvaj předjel. „Sakra,“ zašeptal. „Tam je ještě jeden.“

Kate se otočila a podívala se. Za koňským povozem stály dva Mercedesy. Tramvaj se konečně pohnula a Lucian se držel s Dacií kousek za ní. Čekal na možnost, aby se dostal dopředu.

„Myslím, že je ještě jeden před námi,“ prohlásil nevzrušeně. „Jo, černý Mercedes před trolejbusem. Sedí tam čtyři muži. Stejně jako v autech za námi.“

Kate se snažila udusit paniku, která útočila na její hrud'. „Není to lepší, že jsou to Securitate?“ zašeptala. „A nejsou to strigoi?“

Lucian si kousal ret. „Tito Securitate nejspíš patří ke strigoi. Nebo pro ně pracují.“ Podíval se na vedlejší ulice, ale neodbočil. Povoz za nimi zmizel v jedné z ulic a Mercedes se dostal tak blízko, že Kate rozeznala cigarety mužů na

předních sedadlech.

„Jak nás našli?“ zašeptala. Svírala cestovní tašku a vzpomněla si na ampulky se sérem, které v ní vezla. Došla tak daleko a nebylo to k ničemu.

Lucian měl stažený hlas. „Možná tvůj kněz? Možná nás prozradil, když už jsme málem poslali krevní vzorek na velvyslanectví. Možná patří celou dobu k Securitate.“

„Ne,“ odmítla Kate, ale její mysl nad tím začala přemýšlet. Kde jsi, O'Rourke? „Dokážeme jim uniknout?“ zeptala se. Lucian se kousal do rtu tak dlouho, až mu začala téct krev. „Nejspíš uzavřeli celé město,“ připustil a podíval se do zrcátka. Tramvaj náhle odbočila do vedlejší ulice a jejich Dacie se stala součástí konvoje černých sedanů. Měli dva před sebou a dva hned za zády.

„Každou chvíli nás zastaví,“ oznámil Lucian. „Někde, kde můžou střílet, bude-li to třeba... ale klidně budou střílet v davu.“ Přestal si okusovat ret a na chvíli měl rozostřený pohled. „Dav,“ zašeptal. „Dneska ráno se konalo protivládní shromáždění.“ Zašklebil se jako nějaký démon. „Drž se, Kate.“

Právě projížděli po Calea Victoriei, když Lucian strhl volant doprava a vyrazil na širokou Piata Gheorghi-Dej naproti rozstřílenému muzeu umění a paláci socialistické republiky Rumunska. Velkou část náměstí blokovaly barikády, ale Lucian znovu šlápl na plyn a rozrazil dřevěné zátarasy. Kate se obrátila právě ve chvíli, kdy se všechny čtyři Mercedesy obrátily doprava, přeskočily přes obrubníky a uháněly za nimi. Chodci na Calea Victoriei uskakovali na stranu.

Kate se podívala dopředu a spatřila shromáždění – nějaké tři stovky lidí a stejný počet policistů, kteří je obklíčili. V nákladácích se mačkali horníci, kteří se zlobně dívali jak na policii, tak na protestanty. Nad hlavy mírumilovného shromáždění se zvedaly různé prapory a plakáty. Lidé křičeli a uskakovali Lucianovi z cesty. Mladík namířil přímo do davu a rychle točil volantem, aby se vyhnul lidem. Ozvaly se policejní píšťalky. Lucian opsal s Dacií půlkruh, zajel hlouběji do vyděšeného davu protestantů a policistů v šedých kabátech.

„Ven!“ vykřikl a otevřel dveře auta, přestože ještě nezastavilo. Sebral těžkou učebnici ze sedadla a hodil ji na pedál plynu, pak vyskočil ven. Kate sebrala kabelku s taškou a vyskočila na druhou stranu. Těžce dopadla na dlažbu a ztratila rovnováhu. Převalila se a podrážděla lidem nohy. Jeden muž se ženou se svalili na zem. Lidé křičeli, Dacie si pomalu razila cestu davem a na okraji shromáždění zaskřípaly brzdy Mercedesu.

Kate se roztřeseně postavila, hodila si popruh přes rameno, zkontrolovala kabelku a podívala se na sebe.

Měla špinavý kabát a jedno koleno pod černými kalhotami krvácelo. Ale nic si neroztrhla. Lucian jí koupil po příjezdu místní oblečení, aby nepřitahovala pozornost. Lucian.

Pohybovala se s davem a natahovala krk, jestli ho neuvidí. Dav se vlnil jako jediný šokovaný organismus. Dacie se dostala přes obrubník a zastavila vedle rozstříleného hotelu Athenée. Mercedesy se pohybovaly po náměstí jako černí žraloci mezi plavci. Ozval se křik, Kate se obrátila a spatřila horníky v montérkách, jak seskakují z nákladáků a vrhají se mezi protestanty s holemi a železnými trubkami. Kate pozorovala, jak prapory mizí, lidé je odhazují a prchají. Pak spatřila ženu s malým dítětem, kterou tloukli dva horníci. Luciana nikde neviděla.

Policie pískala na píšťalky. Najednou se všude objevili vojáci, kteří seskakovali z nákladáků, ignorovali horníky a horníci ignorovali vojáky. Náměstí pohltila vlna brutality a paniky. Kate utíkala se dvěma ženami v černém a jedním šedovlasým mužem. K jejich šílenému útěku do bezpečí Calea Victoriei a tammích hotelů se k nim přidali dva mladíci s dlouhými vlasy. Náhle se ozvaly výstřely a jeden z mladíků se zhroutil, jako by zakopl o drát. Kate se zarazila, vykročila k němu, vzpomněla si na lékařské potřeby v tašce, pak spatřila utíkající policisty a horníky, kteří se k ní blížili přes náměstí a rozeznala krvavou hmotu v místech studentova zátylku. Obrátila se a přidala se k ječícímu davu.

Po Calea Victoriei se blížila další policejní auta, sirény ječely, majáky blikaly. Kate odbočila na Stirbei Vodá a utíkala cestou, kudy s Lucianem přijeli. Někteří lidé mířili k náměstí, ale většina jich prchala, jakmile spatřila rozběsněné horníky. Kate se ohlédla a spatřila jednoho velkého muže v šedivých montérkách, jak se řítí za starší ženou, která prchala kousek za ní. Žena svírala transparent, na kterém stálo: SVOBODA. Anglicky a rumunsky.

Kate věděla, že „horníci“ patří k Securitate a nová vláda je používá k teroru proti opozici stejně jako kdysi Ceaucescu. Mnoho z nich patřilo skutečně k horníkům, k brutálním hlupákům, kteří patřili ke komunistické a fašistické straně a do města je přivezli jako úderné jednotky. Měli rádi špinavou práci.

Horník, který uháněl za Kate, chytil starší ženu za límec, hodil ji na železný plot a bil ji tlustou dřevěnou tyčí. Žena křičela. Kate se zarazila. Věděla, že nemůže zasáhnout, ale přikrčila se mezi dvě zaparkovaná auta a otevřela velkou tašku. Po chodníku i po ulici utíkali vyděšení chodci, ale nikdo se nezastavil, aby ženě pomohl. Zhroutil se na plot, ale horník se široce rozkročil a metodicky ji tloukl.

Kate vyndala z lékárničky dvě stříkačky Demerolu, zahodila obaly a zamířila přímo k horníkovi. Vrazila mu obě jehly do širokého krku. Ustoupila a pozorovala horníka, který zaklel, odpotácel se od krvácející ženy a obrátil vzteklostí tvář ke Kate. Odplivl si a něco vykřikl. Zvedl hůl.

Kate měla na nohou těžké boty, které jí koupil Lucian. Připomínaly kanady. Kate se opřela o levou nohu a nakopla horníka do rozkroku, jak ji to naučil Tom, když spolu hráli v Boulderu fotbal. Představila si kop, který musí překonat tyč v bráně ze vzdálenosti třiceti metrů a vyvinula náležitou sílu.

Velký horník nevydal jediný zvuk. Zhroutil se na zem a stočil se do klubíčka. Už nevstal. Z ulice u náměstí se ozval další křik a policejní píšťalky. Další horníci pronásledovali prchající protestanty a jeden černý Mercedes se snažil prorazit zácpou na Stirbei Vodá.

Kate poklekla u krvácející ženy a pomohla jí na nohy. Zdálo se, že má zlomený nos a v rozbitých dásních chyběly zuby. Náhle přes ulici přeběhl nějaký muž a ženu objal. Hovořil k ní vlídným tónem, nejspíš manžel nebo příbuzný. Kde jsi byl, když tě potřebovala? Napadlo Kate. Sebrala tašku a rychlou chůzí pokračovala dál.

Když se podívala dozadu, spatřila Mercedes ve vzdálenosti půl bloku, za ním majáky policejních aut. Všimla si otvoru v

železném plotu, protlačila se mezi zvědavými diváky, seběhla po kamenných schodech a okamžitě pochopila, kde se ocitla.

Zahrady Cismigiu. Stejný vstup, kudy ji tam přivedl O'Rourke ten květnový den... stalo se to před celými věky. Spěchala hlouběji do zahrady, kráčela po úzkých cestičkách a nepoužívaných stezkách. Z ulic k ní doléhal zvuk sirén, vzdalující se křik a další výstřel. Uvědomila si, že její noha krvácí víc, než si zpočátku myslela. Našla kamennou lavičku za živým plotem kousek od cestiček a otřela si ránu posledním Kleenexem. Rána se táhla od kolena až ke kotníku.

Vytáhla z tašky bavlněný kapesník a tampax a použila je jako obvaz.

Zastavila bavení a zůstala sedět na lavičce. Všechno ji bolelo a nevěděla kudy kam. Zvedl se chladný vítr a všude poletovalo listí. O záhony se nikdo nestaral a květiny zničil silný mráz. Zaslechla těžké kroky na hlavní cestě kousek za hustým živým plotem.

Tehdy se rozplakala. Nedokázala zvládnout pálení v krku. Složila tvář do dlaní a naříkala.

Nevěděla, jak dlouho tam seděla a plakala – mohly to být pouhé minuty, ale možná to byla celá půlhodina – ale náhle jí došlo, že prší. Na ukryté cestě se ozvaly spěšné kroky. Pronásledovatelé nebo návštěvníci parku se utíkali schovat.

Kate zůstala sedět a nastavila tvář chladnému dešti. Déšť rozmáčel listí, které padalo na zem jako mokrá papír. Sklonila tvář a ledové kapky jí padaly na hlavu a na ramena.

V tu chvíli si uvědomila, že se tiše směje. Když ledový déšť polevil, znovu obrátila tvář k šedé obloze a tiše zašeptala:

„Jen si posluž, ty krávo.“ Vždycky věřila, že smůla je rodu ženského... a stejně tak představa Boha.

Přestalo pršet a Kate se přestala smát. Chvěla se – měla úplně mokrá kabát – ale ignorovala chlad a zaměřila se na svůj problém. Slzy jí pomohly – cítila prázdnotu a klid – takže vnímala situaci, jako by to byla obtížná hematologická diagnóza.

Byla ilegálním cizincem v nepřátelské zemi, kde se proti ní postavily téměř neuvěřitelné síly. Šance, že najde Joshuu, klesla na nulu. I kdyby dítě našla, neměla žádný plán. Mohla utíkat na hranice nebo na americké velvyslanectví.

Mezitím ztratila oba své přátele. Amerického kněze a rumunského studenta medicíny. A stejně to nebyli skuteční přátelé. Co když O'Rourke skutečně varoval Securitate a strigoi? Co když Lucian pracoval pro obě strany, využil ji a nakonec se jí zbavil?

Zavrtěla hlavou. Nemohla si ověřit jejich věrnost, ale O'Rourkeovo zmizení těsně před požárem, který zničil jediný zdroj J-viru, byl velmi podezřelý. Ale dokud se s nimi nespojí, mohla jen spekulovat.

Chci je vůbec ještě někdy vidět?

Ano, rozhodla se. Nejen protože jí byla zima, byla mokrá a vyděšená, nejen proto, že neuměla rumunsky, ale protože k nim něco cítila.

Vyrovnam se s tím později. Co udělat teď?

Bylo jasné, že pokud strigoi dokázali vypátrat jejich byt a spálit laboratoř lékařské fakulty, pak určitě nemůže znovu sledovat Radu Fortunu. Bezpečnost bude zotřena. Ať přinese obřad investitury dnes v noci cokoliv, Kate se ho nezúčastní.

Kde najdu Luciana a O'Rourka?

Všechna místa, kde by mohla najít Luciana, jistě obsadili strigoi: lékařskou fakultu, nemocnici prvního obvodu, starý byt jeho rodičů. Zavrtěla hlavou.

O'Rourke. Nikdy jsme nemluvili o nějakém místě kromě sklepního bytu, ale kde... určitě ne ve františkánském středisku tady v Bukurešti. O'Rourke říkal, že ho pro jistotu hlídá vláda. Vždycky tam volá a určí schůzku pomocí nějakého kódu. Takže kde?

Tiše seděla dalších dvacet vteřin, pak rychle zamířila na druhou stranu parku. Vyhýbala se skupinám lidí a zakrývala si tvář, když potkala člověka, který se běžel schovat.

O'Rourke seděl na lavičce v parku kousek od jezírka, kde seděli a rozmlouvali v květnu. Byl sám, zvednutý límec vlněného kabátu. Když se objevila u dětského hřiště, vzhlédl a Kate spatřila na vzdálenost deseti metrů jeho úsměv.

„Probudil jsem se před svítáním a šel jsem na schůzku s hlavou františkánského kláštera v Bukurešti,“ vysvětloval O'Rourke. „Napsal jsem vám, že přijdu v devět na lékařskou fakultu. Nenašla jste můj vzkaz?“

„Ne,“ odpověděla Kate. „Žádný vzkaz tam nebyl.“ Kráčeli přes most, který se klenul přes úzký kanál spojující dvě jezírka.

„Nechal jsem ho tam,“ trval O'Rourke na svém. „Možná ho sebral Lucian a neřekl vám to.“

„Proč by to dělal?“

Kněz zagestikuloval rukama. „Nevím. Ale je toho tolik, co o Lucianovi nevíme.“

A o vás, pomyslela si Kate, ale zůstala zticha.

„No, domluvil jsem s Otcem Stoicescem, že dopraví dnes ráno vzorek J-viru na americké velvyslanectví. Ale když jsem se dostal k lékařské fakultě, všude byla policie a požárníci... zavola jsem Stoicescovi a zrušil schůzku. Pak jsem se vrátil do bytu, ale byla tam policie. Viděl jsem nějaké muže, jak jdou dovnitř, na ulici parkovala drahá auta.“

„Securitate používají Mercedesy,“ vysvětlila mu Kate a vyprávěla o šílenství posledních hodin.

O'Rourke zavrtěl hlavou. „Nevěděl jsem, co mám dělat. Pak mě napadlo, že půjdu do parku a budu doufat, že si na to místo vzpomenete.“

„Mám jsem zapomněla,“ přiznala Kate. Dostali se k jednomu ze západních vchodů do parku. Kate zaváhala a schovala se mezi stromy. „Není to tam bezpečné.“

Kněz se podíval na ulici. „Já vím. Jestli Securitate ví, kde jsme bydleli, pak strigoi vědí, že jsme v zemi... a proč.“

„Jak to?“ vyhrkla Kate a sevřela ruce v pěst.

O'Rourke pokrčil rameny. „Možná Lucian. Možná mluvili Cikáni. Možná nějaký jiný zdroj...“

„Vaše telefonáty františkánům?“ navrhla Kate.

„O tom pochybuji. Mluvíme latinsky, nikdy nepoužíváme skutečná jména a schůzky domlouváme starým kódem, který jsme vymysleli, když jsem pracoval v místních sirotčincích.“ Podrbal se ve vousích. „Ale je to možné...“

„A teď už na tom nesejde,“ přerušila ho Kate. „Nevím, co teď budeme dělat. Jestli dostali Luciana...“

„Viděla jste to?“

„Ne, ale...“

„Jestli ho chytila policie nebo Securitate, pak nic nezmůžeme,“ připustil O'Rourke. „A jestli utekl... což je pravděpodobné... pak má v Bukurešti mnohem větší šanci než my. Je to jeho město. A jeho údajný Řád draka.“

„Nedělejte si z toho legraci,“ zarazila ho Kate.

„Nedělám.“

Za živým plotem se ozvaly kroky a O'Rourke stáhl Kate hlouběji mezi stromy, ze kterých kapala voda. Kolem živého plotu prošli dva muži v montérkách, ale ani se nepodívali. „Nedělám si z toho legraci, ale ta organizace mi nepřípadá moc dobrá. Nemohla Lucianovi říct ani to, kde se bude příští noc konat obřad investitury.“

Kate ovládla svůj vztek. „No, my na tom nejsme o nic lépe.“

„Já ano,“ opravil ji O'Rourke. „Pojďte.“ Vzal ji za ruku a vedl ji bránou na ulici k motocyklu přikrytému celtou. Motocykl měl sajdkáru a Kate připadal velmi starý. Jako ze starého filmu o druhé světové válce. O'Rourke uvolnil celtu, složil ji a schoval pod nízké sedadlo sajdkáry. „Vlezte si dovnitř.“

Nikdy v sajdkáře neseděla... jen párkrát se svezla s Tomem na motorce... a teď zjistila, že se těžko složí do tak malého prostoru. Přední sklo bylo popraskané a odřené, kožené sedadlo roztrhané a na mnoha místech zalepené páskou. Když se konečně vměstnala dovnitř, O'Rourke jí podal pokrývku a brýle. „Nasaďte si je.“

Kate si je upravila a představila si, jak vypadá v laciném mokré kabátu, šále a absurdních brýlích. Samotné brýle byly odřené jako přední sklo. „Kde jste to všechno sehnal?“ zeptala se.

Kněz si nasadil vlastní brýle a koženou kuklu. Kate se málem rozesmála. „Otec Stoicescu mi ji půjčil,“ vysvětlil. „Jeden z Otců, kteří tady byli na návštěvě, si motorku koupil a nechal ji v garáži kousek od univerzity. Nepotřeboval jsem ji až do dnešního dne.“ Otočil klíčkem, chvíli si hrál s přívodem benzínu, pak vyskočil a opřel se o šlapku. Nic se nestalo.

„Určitě víte, jak s tím jezdit?“ Seděla v sajdkáře kousek nad chodníkem a připadala si směšně. Čekala, že každou vteřinu dorazí Mercedes a Securitate.

„Měl jsem takovou, než jsem šel do Vietnamu,“ zavrčel O'Rourke, zatímco si hrál s další páčkou na straně. Znovu se postavil a opřel se celou váhou do pedálu. Zase nic. „Do prdele,“ zaklel kněz.

Kate pozvedla obočí, ale nic neřekla.

O'Rourke to zkusil znovu. Tentokrát motor několikrát vystřelil a utichl. „Sakra, laciný benzín,“ zasyčel a začal opravovat něco nad motorem.

„Říkal jste, že víte, kde se bude dnes večer konat obřad?“ zašeptala Kate. Znovu se rozpršelo, takže zmizeli všichni chodci i auta, ale Kate pořád šeptala.

O'Rourke se přestal věnovat motoru, předklonil se a vytáhl mapu z gumové kapsy v sajdkáře. „Podívejte,“ vyzval ji. Kate spatřila cestovní mapu Kummerly + Frey, měřítko 1:1 000 000. Rozložila ji a zjistila, že na mapě je i Bulharsko.

Přeložila mapu a spatřila červené kroužky kolem několika měst. „Brasov, Tirgoviste, Sighisoara a Sibiu,“ přečetla názvy.

„Jsou zakroužkované. Které z nich je to... a proč?“

O'Rourke se znovu opřel o pedál a stroj se probudil. Několikrát zatúroval, pak ubral plyn a naklonil se ke Kate. Prstem ukázal na Tirgoviste, město ležící nějakých pětasedmdesát kilometrů severozápadně od Bukurešti. „Všechno jsou to důležitá města pro rodinu strigoi,“ vysvětlil. „Věřím, že se tam budou konat obřady během příštích čtyř nocí.“

„Jak to víte?“

O'Rourke se podíval přes rameno a s řevem se rozjel na ulici. Za ním se zvedl oblak dýmu. Kate se držela volnou rukou okraje sajdkáry. Cestování v nízkém vozítku jí přišlo velmi nepříjemné. „Jak to víte?“ zakřičela.

„Vysvětlím vám to později,“ odpověděl, zařadil se mezi vozidla na Bulevardul Gherorghe Gheorghiu-Dej. Pak znovu odbočil na sever po Bulevardul Nicolae Bălcescu a uháněl středem města.

„Jen mi řekněte, jak víte, že Tirgoviste je právě místem dnešního obřadu,“ naléhala Kate a naklonila se k němu, když zastavili na semaforu kousek za hotelem Intercontinental.

O'Rourke si protřel tvář. Kate se podívala na jeho vousy, přílbu a brýle. Vůbec nevypadal jako kněz. „Otec Stoicescu se zmínil o klášteře v Tirgovisti, když jsem ho navštívil přede dvěma dny,“ vysvětlil. Naskočila zelená a pokračovali dál. Pořád mrholilo. „Nemohu se s nimi spojit.“

„No a?“ Pokud se pohybovali pomalu, Kate nemusela křičet.

„Zatklí je,“ odpověděl. „Securitate je obklíčilo. Celá ta stolecť je vrchnost tolerovala a náhle klášter vyčistili. Jeden mnich byl nakupovat na trhu a vrátil se právě v době, kdy jeho druhy hnali do policejních dodávek. Dostal se do Bukurešti a informoval o tom hlavy františkánů.“

„To nechápu,“ zakřičela Kate. Právě minuli oblouk vítězství v severní části města a uháněli po Soseaua Kiseleff kolem parku Herástráu. Vpravo spatřila holé ořešáky a hnědou trávu, nikde žádný černý Mercedes.

„Františkáni znají strigoi,“ odpověděl O'Rourke. „Klášter v Tirgovisti sledoval rodinu strigoi po celá století. Jestliže Securitate honí kněze... a na chvíli je zavrou... nejspíš se dnes večer bude v Tirgovisti dít něco, o čem bychom se neměli dozvědět.“

Kate neodpověděla, ale moc tomu nevěřila. „A co Lucian?“ Překřičela řev motoru. Všimla si, že odbočili z Kiseleff na ulici označenou jako „Chitilei“.

O'Rourke se k ní naklonil, ale nespouštěl oči z cesty a aut před sebou. „Jestli je na svobodě a jestli ten Řád draka

skutečně existuje... i když neexistuje... vsadím se, že se setkáme na místě dalšího obřadu.“

Kate si otřela rukou špinavou vodu z brýlí. Dokázala si představit, jak asi vypadá její obličej. Logika znovu nesouhlasila, ale neměla lepší nápad. Právě minuli poslední řady paneláků a vnější okruh na kraji města, když motor změnil zvuk a O'Rourke začal brzdit. Kate spatřila kolonu vozidel, pak objevila ukazatele na PITESTI a TIRGOVISTE.

„Nehoda?“ zeptala se. Blok před nimi blikaly policejní majáky.

O'Rourke se postavil na šlapky. „Kurva,“ zašeptal tiše a hned dodal: „Omlouvám se.“

„Co je tam?“

„Zátaras. Policie zřejmě kontroluje dokumenty.“

Kate se obrátila a spatřila frontu aut za nimi. Tři auta a pak černý Mercedes se čtyřmi pasažéry.

Kapitola dvacátá devátá

Policistům připadala kontrola příliš pomalá, takže procházeli mezi auty, nakukovali dovnitř a žádali dokumenty.

O'Rourke zatúroval a začal se na úzké silnici obracet.

Kate ho zatahala za rukáv.

„Mercedes vidím,“ přikývl, řemínek přilby bičoval vítr, „ale musíme to risknout.“

Kate sevřela oběma rukama okraj sajdkáry, sklonila hlavu, takže byla vidět jen šála a brýle, pak se podívala doleva.

Uháněli zpátky.

Čtyři muži v Mercedesu ani nevzhlédli. Kate se obrátila a spatřila, jak Mercedes vybočil z kolony do levého pruhu a

zamířil k zátarasu. Policisté mu zasalutovali a nechali ho projet. Další auta a několik motocyklů se obracely.

Když se znovu dostali na okraj města, O'Rourke zastavil u starých domů. Kate studovala špinavé stalinistické budovy a jejich prázdné obchody v přízemí. Kněz si prohlížel mapu. Posunula nohy v těsné sajdkáře a obrátila se k němu. „Co teď?“

„Možná pojedeme po hlavní silnici do Pitesti,“ odpověděl. „Po E-70 do této vesnice... Pitesti, jižně od Găesti... a pak po dvaasedmdesátce na sever do Tirgoviste.“

„Co když zatarasili i E-70?“ zeptala se Kate.

O'Rourke vrátil mapu do gumové kapsy. „O to se budeme starat až později.“

* * *

Silnice E-70 byla uzavřena. Kolona byla dlouhá téměř tři kilometry. Kněz rozuměl dost na to, aby pochopil nadávky řidičů kamiónů, kteří se vraceli ke svým autům. Policie kontrolovala dokumenty v místech, kde silnice opouští město a mění se ve čtyřproudou dálnici do Pitesti.

O'Rourke obrátil motocykl a vrátil se zpět do města. Začínalo odpoledne a Kate kručelo v žaludku. Neměla nic k snídani a minulý večer si dala jen několik lžic polévky.

Na ulici Bulevardul Pacii bylo mnoho pekáren, ale po sedmé hodině ráno už nic neměli. Agresivní tramvaje, které ignorovaly ostatní vozidla, přinutily O'Rourka odbočit na křivé dláždění a popraskaný asfalt. Kate věřila, že se malá sajdkára převrátí. U železničních kolejí spatřila otevřenou restauraci a ukázala ji O'Rourkevi. Když zaparkovali a motor utichl, O'Rourke si sundal helmu a otřel si upoceně čelo.

„Troufneme si dovnitř?“ zeptala se Kate.

„Jestli máte hlad jako já, pak si troufnete,“ odpověděl O'Rourke. Nechali brýle a přilbu v sajdkáře a zamířili dovnitř.

Obrovská místnost byla chladná a plná kouře ze stovek cigaret. Číšníci běhali od stolu ke stolu a roznášeli velké lahve piva. Všichni řidiči měli před sebou půltucet prázdných lahví a zřejmě si objednali další půltucet.

„Proč tolik najednou?“ zašeptala Kate, když našli stůl u kuchyně.

O'Rourke se usmál. Kate si poprvé všimla, že si sundal římský límec a pod těžkým vlněným kabátem měl jen tmavou košili a kalhoty. „Bojí se, že pivo dojde,“ odpověděl. „A také do oběda dojde.“ Znovu zamával na číšníka, ale muži ve tmavých vestách a špinavých bílých košilích ho ignorovali. Nakonec se postavil a zastoupil cestu jednomu ze spěchajících mužů.

„Dati-ne supa, vá rog,“ promluvil O'Rourke. Kate si představila velký talíř s polévkou a zakručelo jí v břiše.

Číšník zavrtěl hlavou. „Nu...“ Vyštěkl řadu vztekklých slabik a čekal, že mu O'Rourke uhne z cesty. O'Rourke to neudělal.

„Mititei? Brinzá? Cirnati?“ zeptal se kněz.

Přestože byla Kate nervózní, představila si párek se sýrem a začala slintat.

„Nu!“ Číšník se na ně zlobně podíval. „American?“

Kate se postavila a vytáhla dvacetidolarovku z kabelky. „Ne puteti servi mai repede, vá rog, ne grábim!“

Číšník se natáhl, ale Kate ucukla a schovala bankovku mezi prsty. „Až dostaneme jídlo.“ upozornila ho. „Mititei. Brinzá. Pastrama.“

Číšník se na ně znovu zlobně podíval, ale potom zmizel v kuchyni. O'Rourke a Kate zůstali stát, dokud se nevrátili.

Řidiči je pozorovali.

„Hlavně, že jsme nenápadní,“ posteskl si kněz.

Kate vzdychla. „Raději byste hladověli?“

Číšník se vrátil, netvářil už se tak našťavaně a v ruce nesl mastný bílý sáček. Kate se podívala dovnitř, spatřila zabalené párky, plněná vejce a plátky salámu. Číšník se natáhl po dvacetidolarovce, ale Kate zvedla prst. „Băutură?“ zeptala se.

„Něco k pití?“

Číšník se zatvářil zničeně.

„Niste apă,“ pokračovala Kate, „Apă minerală.“

Číšník unaveně přikývl a podíval se na O'Rourke. „Pivo,“ poručil si kněz. Číšník se za chvíli vrátil a přinesl dvě velké lahve minerálky a tři láhve piva. Zřejmě už chtěl obchod ukončit. O'Rourke si vzal lahve a číšník dostal dvacetidolarovku. Řidiči pokračovali v rozhovoru. Venku znovu pršelo. Kate schovala jídlo a láhve do sajdkáry. O'Rourke zamířil na ulici a okamžitě se stočil k východu. „Ani nevím, proč mříme zpátky do města!“ zakřičel. Kate sledovala koleje, které kopírovaly silnici. Spatřila zasypané stopy. „Koleje mří na západ!“ vykřikla a ukázala. O'Rourke to okamžitě pochopil a zavedl motorku před příjezdějíci tramvaj. Přeskočil obrubník, dostal se přes hřiště plné odpadků a sjel na šterkovou cestu. Během chvíle se dostali mezi stalinistické domky. Kněz se snažil vyhýbat rozbitým lahvám a zubatému plechu kolem kolejí. Na konci města šterková cesta odbočila, objevilo se bahno a nakonec úplně zmizela. „Držte se!“ vykřikl O'Rourke, svezl motocykl na přejezd a sjel na pražce. Sajdkára poskakovala po kolejích. Ujeli čtyři, možná pět kilometrů a Kate si byla jistá, že se bude třást navěky. Nechápala, jak může O'Rourke vidět na cestu. Její brýle byly odřené, pršelo na ně a kvůli vibracím viděla třikrát. „Co když potkáme vlak?“ zeptala se, když míjeli poslední zemědělské usedlosti. Několik staříků v zahrádkách vzhledlo. „Pak umřeme!“ odpověděl O'Rourke. Dostali se osm kilometrů za město, nejméně čtyři a půl kilometru za zátaras. Zastavili na křižovatce s rozblácenou cestou, která se táhla od severu na jih. Za hustým lesem před nimi se ozvala píšťalka vlaku. „Asi odbočíme,“ prohlásil O'Rourke a zamířil k severu. Cesta byla rozblácená, a než se dostali na křižovatku s dálnicí E-70, Kate musela dvakrát ven a tlačit. Dálnice mířila k severozápadu, byla prázdná a jako nová. Vzpomněla si, jak ji O'Rourke vzl po této silnici do Pitesti, aby se podívala na prodej dětí. Bylo to minulý květen, ale připadalo jí to jako celé století. Nespatri žáná policejní auta, a když odbočili za velkou vesnicí Găesti na užší a hrbolatou silnici číslo 72, nepotkali žádné černé Mercedesy. Na ceduli stálo TIRGOVISTE 30 KM. Už nemluví. Kate bolela po cestě po kolejích hlava. Mířili k severu, k horám a soumraku.

Zastavili se u řeky Dimbovitsa, necelých deset kilometrů od Tirgoviste, aby se najedli. Silnice 72 byla úzká, vlnila se a všechny vesnice představovalo jen několik skromných domků, které se krčily kolem cesty. O'Rourke zaparkoval motocykl pod stromy u pomalu tekoucí řeky. Sýr měl pronikavou chuť, párek byl starý a ouáumpluti – plněná vejce – obsahovala směs, jakou neznali. Bylo to jedno z nejchutnějších jídel, jaké kdy Kate poznala. Nakonec ho zapila minerálkou z láhve. Přestalo pršet, a přestože se neukázalo slunce, bylo větší teplo než v předchozích dnech. Kate zjistila, že jí uschly některé části oblečení.

„Vaše rumunština zřejmě v restauraci zapracovala,“ promluvil O'Rourke. Zdálo se, že si užívá piva. Kate si olízla prsty. „Základní taktika loňského jara. Všechno jídlo jsem neměla z nemocniční restaurace.“ Zarazila se, pak se vrhla na poslední kousek plněného vejce. „Doufám, že ti řidiči měli po směně.“ O'Rourke přikývl. „To pivo, že? Ano, řidiči jsou tady málokdy střizliví.“ Podíval se na vlastní téměř prázdnou láhev. „Asi toho nechám.“

Kate si sundala šálu. „Dneska jste dvakrát vyslovil sprosté slovo a teď pijete pivo. Nechováte se jako správný kněz.“ O'Rourke se nezasmál, ale místo toho se podíval na řeku. Jeho šedé oči se třeptily a Kate v tu chvíli spatřila hezkého chlapce s unavenou a vousatou tváří muže. „Už je to dávno,“ zašeptal, „kdy jsem byl správným knězem.“ V rozpacích zaváhala.

„Kdyby mě neposlali přede dvěma roky do Rumunska, kde jsem byl nucen řešit problém sirotčinců,“ pokračoval, „už bych dávno rezignoval.“ Znovu se napil.

„To zní divně,“ podotkla Kate. „Slovo rezignoval. Lidé nevěří, že kněží mohou rezignovat.“

O'Rourke nepatrně přikývl, ale pořád se díval na řeku.

„Proč byste se vzdával svého kněžství?“ zeptala se velmi tiše. Po silnici nikdo nejezdil a řeka tiše šuměla.

O'Rourke roztáhl prsty a Kate si uvědomila, jak má velké a silné ruce. „Běžný důvod,“ odvětil. „Neschopnost uvěřit.“ Zvedl klacík a začal kreslit geometrické vzory do hlíny.

„Ale kdysi jste mi řekl, že věříte...“ začala Kate.

„Ve zlo,“ doplnil kněz. „Ale to ze mě jen těžko udělá kněze. Těžko budu dávat požehnání a sloužit jako poloviční prostředník mezi věřícími, kteří věří víc než já, a Bohem... jestli nějaký Bůh vůbec existuje.“ Hodil klacek do řeky a společně sledovali, jak ho unáší pomalý proud.

Kate si navlhčila rty. „O'Rourke... proč jste tady? Proč jste jel se mnou?“

Pohlédl na ni a jeho šedivé oči byly najednou velmi jasné a upřímné. „Požádala jste mě o to,“ odpověděl.

Tirgoviste bylo městečko, kde žilo asi padesát tisíc lidí a ukrývalo se v údolí další řeky jménem Ialomita. V dále spatřili úpatí Karpat, jak se zvedaly k mrakům. Tirgoviste bylo na první pohled špinavé průmyslové městečko jako naftové Pitesti, ale když se dostali přes hlučné předměstí, objevily se ve starém centru středověkého města.

„Je tady starý palác,“ promluvil O'Rourke a ubral plyn, aby se podívali na zříceniny za třímetrovou zdí. „Založil ho Mircea Starý na konci třináctého století, ale Vlad Napichovač ho spálil při bitvě s Turky v roce 1462. Myslím, že to bylo těsně předtím, než ztratil moc.“

Kate si otfela bláto z brýlí.

„To je věž Chindia,“ pokračoval O'Rourke a ukázal na kulatou kamennou věž, která se zvedala za zdí. „Starý Vlad ji postavil jako hláskou a pozorovací věž, odkud mohl sledovat mučení na nádvoří. Nová budova kousek za zdí je muzeum.“ Zamířil s motocyklem do vedlejší uličky, ale nápis na dveřích prozrazoval, že muzeum je zavěně. „Škoda,“

podotkl kněz. „Znám zdejšího druhého správce. Je to nepříjemný úřednický kretén... absolutně věrný Ceaucescovi... ale zná toho hodně z historie Tirgoviste.“

Kate se posunula v sajdkáře. Ztrácela cit v chodidlech. „Dvakrát sprosté slovo a teď zase kretén,“ poznamenala. „Vaše hříchy se sčítají, Otče.“

„To už se sčítají celé roky, sestro.“ Zatúroval a pomalu projížděl ulicí. „Hádám, že tady uspořádají dnes v noci obřad, ale nevidím žádné přípravy.“ Všechny brány do paláce byly zamčené na řetěz, všude visely cedule ZAVŘENO v angličtině a francouzštině.

„Ještě není tma,“ zašeptala Kate. „Upíři vycházejí až po setmění.“ Zavřela oči. Byla velmi ospalá a ztrácela naději. Ale když zavřela oči, spatřila Joshuu, jak se směje při oslavě narozenin, které slavili každý měsíc, jeho ručky se nadšeně svírají, tmavé oči se třpytí ve světle svíčky... otevřela oči. „Co tedy“ zeptala se.

O'Rourke zastavil motocykl. „Myslím, že bychom měli najít místo, kam se schováme i s motorkou,“ odpověděl. „A pak počkáme, až upíři vylezou.“

„A jestli nevylezou?“ naléhala Kate. „Jestli to není správné místo?“

„Pak jsme pěkně v prdeli.“

Kate ho poplácala po rameni. „Tolik sprostých slov,“ upozornila ho. „Měl byste jít brzy ke zpovědi, O'Rourke.“

Kněz si sundal přilbu a drbal se na hlavě. Spleené vlasy mu trčely na všechny strany. Šklebil se. „To souhlasím,“ přikývl, „a protože všechny kněží v Tirgovisti chytila Securitate, musíte si mou zpověď vyslechnout vy.“

Kate protáhla obličej. Motocykl projížděl tichými uličkami.

Stodola stála o samotě na prázdném poli nějakých osm set metrů od paláce. Nikdo ji zřejmě nepoužíval celá léta, zůstal tam jen jeden traktor se železnými koly a bez motoru. Ale seno na půdě bylo relativně nové. Nikde nespátřili žádnou zemědělskou usedlost. Na vzdálenost osmi set metrů spatřili věže petrochemického průmyslu, které nedokázal zastřít nový jarní déšť.

„Systematizace,“ poznamenal O'Rourke, rozhlédl se a zatlačil motocykl z úzké cesty po stezce do stodoly.

„Ceaucescu dal zřejmě zemědělskou usedlost srovnat se zemí.“

„Seno je nové,“ namítla Kate.

O'Rourke ukázal na dvě vyhublé krávy na druhé straně pole. I na takovou vzdálenost rozeznali jejich žebra. „V takovém ovzduší jejich mléko určitě v noci svítí,“ dodal.

„Hezká představa,“ souhlasila Kate a sledovala ho do stodoly. Snažila se zavřít vyvrácená vrata. Nápadně se chvěla. Cítila, jak jí hoří čelo, a točila se jí hlava.

O'Rourke jí dal ruku na čelo. „Můj Bože, Neumanová... celá hoříte.“

Přitáhla si tašku. „Mám antibiotika, aspirin...“

„Potřebujete se dostat do tepla,“ přerušil ji a vylezl po ztrouchnivělém žebříku na půdu. „Tady je to dobré,“ zavolal dolů.

Seno nebylo tak čerstvé, jak se původně zdálo, ale bylo docela čisté. O'Rourke v něm připravil hnízdo a rozložil pokrývku ze sajdkáry. „Sundejte si kabát a ostatní oblečení,“ vyzval ji a svlékl si ten vlastní.

Kate váhala jen chvíli. Pak si svlékla kabát a šálu a zjistila, že má mokré i laciný svetr a kalhoty. Svlékla si je. Přestože měla vlhké i spodní prádlo, nechala si podprsenku a bílé bavlněné kalhotky. Na pažích a na nohou jí naskočila husí kůže a dobře věděla, že jsou jí pod podprsenkou vidět bradavky. Vrhla se do slámy a přikryla se pokrývkou. Vlna škrábala a páchla od benzínu.

„Mám v tašce náhradní oblečení,“ vydechla přes jektající zuby.

„Pro mě asi nemáte, co?“ zasmál se O'Rourke. Byl na tom ještě hůř než ona. Vyždímal si černou košili. Kůži na hrudi a na rukou měl nápadně bílou a Kate si všimla, jak se mu třesou prsty zimou. Černé kalhoty byly nacucané vodou, ale než si je svlékl, na chvíli zaváhal. „Zavřete oči,“ vyzval ji.

„Nebudte malicherný,“ odsekla Kate a sevřela čelisti, aby jí přestaly cvakat zuby. „Jsem doktorka, vzpomínáte? Chcete přednášku o podchlazení?“

„Ne,“ odmítl O'Rourke a rozepl si kalhoty. Odložil oblečení na dřevěné zábradlí, kam pronikalo slabé sluneční světlo přes jediné špinavé okno na půdě.

Nemá spodní prádlo! pomyslela si Kate. Pak si všimla umělohmotné protézy, která začínala kousek pod levým kolenem, a došlo jí, že se možná nestyděl jen kvůli své nahotě.

Odvrátila se od protézy a podívala se na něj. Otec Michael O'Rourke nebyl štíhlý jako Lucian, neměl tak hezky vykreslené svaly, ale když se obrátil, aby rozložil oblečení na zábradlí, prohlížela si ho a úplně zapomněla na odstup správného lékaře. Když se obrátil, sledovala tmavé ochlupení na hrudi, sjela očima přes břicho až k přirození, které poznamenal chlad.

Odvrátila se a začala hledat v tašce oblečení.

„Ať si nenamočíte i to ostatní,“ poznamenal O'Rourke, vklouzl na pokrývku a přikryl se. Díval se na ni, ale přestože se jejich kolena nedotýkala, zbylo dost pokrývky, aby se pod ni schoval. „Nejprve se ohřejeme, pak se oblékneme.“

Za jiných okolností a s jiným mužem by věřila, že je to jen fráze, ale u Michaela O'Rourke si nebyla jistá. „Alespoň svetr,“ škemrala a vytáhla modrý vlněný svetr. Rychle si rozepla mokrou podprsenku, trochu ji spustila a strčila ruce do rukávů svetru. Věděla, že tak její ňadra vypadají větší. „Pak už mám jen džíny a sukně, které tady budou nápadné,“ zašeptala a znovu se přikryla. „Jestli se znovu vrátíme na ulici, budu si muset vzít ten děsný polyester, co mi Lucian koupil.“ Vytáhla z tašky suché kalhotky a rychle je schovala pod pokrývkou. Jak to udělat, abych nebyla nápadná? Vzdala to, přikrčila se, stáhla si mokré kalhotky a oblékla si ty suché.

O'Rourke si schoval holé paže pod pokrývku a Kate došlo, že je mu také hrozná zima a doufá, že se přestane třást.

Nepodařilo se mu to. Přemýšlela, jestli není také nervózní. Krčili se v malém hnízdě ze slámy jako dva Indiáni.

„Pojďte sem,“ zašeptala Kate, obrátila se a přitáhla pokrývkou, takže se O'Rourke musel posunout. Chvilí nevěděli jak pokrývkou urovnat, pak už leželi vedle sebe, nedotýkali se, ale sdíleli společné teplo pod pokrývkou. Kate vymýšlela nějaký vtip, kterým by uvolnila hmatatelné napětí, pak si to rozmyslela. O'Rourke ji pozoroval těma jasnýma očima a Kate si nebyla jistá, jestli v nich nevidí otázku.

„Obrátte se,“ zašeptala.

Kdyby se oba krčili a leželi k sobě zády, nevešli by se pod pokrývkou. Kate nezaváhala a přitiskla se k němu. Cítila, jak si mačká ňadra pod vlněným svetrem, cítila jeho vlhká stehna. Rukama se dotkla chladných ramen a vzala ho za ruce. Cítila, jak má napjaté svaly a celý se třese zimou. Teprve teď pochopila, že byl mokrá a zmrzlý celou tu dlouhou cestu do Tirgoviste. Ještě víc se k němu přitiskla a objala ho levou zavázanou rukou, dlaň mu položila na hrud.

„Nezdá se mi...“ začal O'Rourke.

„Pšt,“ zašeptala Kate a přitiskla k němu nohy a boky. „To je v pořádku. Jen se zahřejeme a odpočineme si, než bude tma.“ Cítila, jak se mu zvedá hrud, jako by chtěl ještě něco říct, ale nakonec zůstal zticha. Za chvíli poznala, že se uvolňuje.

Sama cítila vzrušení, teplo a vlhko mezi nohama a něco těžkého na hrudi. Takové pocity vždycky signalizovaly sexuální vzrušení, ale současně vnímala klid, jaký nezažila od chvíle požáru. Položila si tvář na jeho krk (nestříhané vlasy ji šinraly) a nasála jeho mužskou vůni. Přestal se třást.

Vnímala bradavky, které od jeho pokožky dělila jen tenká vrstva vlny, cítila jeho zadek opřený o svá stehna a jeho záda na svém břiše, ale snažila se na všechny takové vjemy zapomenout, uvolnila se a vnímala jen teplo.

Pak usnula.

Když se probudila, byla už tma. Zažila okamžik hrůzy, že zaspali a zmeškali obřad, ale pak spatřila za špinavým oknem soumrak a věděla, že slunce právě zašlo. Do půlnoci chyběly ještě dlouhé hodiny.

O'Rourke spal – Kate okamžitě věděla, kde je a s kým – ale ve spánku se obrátil, takže leželi tváří v tvář. Pořád ho objímala zavázanou levou rukou, ale O'Rourke se k ní přitočil, sevřel ruce před sebou a schoval je do teplého údolí mezi jejími ňadry. Určitě spánek nepředstíral, neboť tiše chrápal, měl pootevřená ústa a vypadal zranitelně jako Joshua, když ho chodila v noci kontrolovat.

Ve slabém světle si prohlížela jeho tvář: měl plné a měkké rty, dlouhé řasy – dokázala si představit, jak to byl hezký chlapec – v hnědých vousech našla trochu rudé a předčasně šedivé barvy. Při pohledu na jeho uvolněnou tvář si uvědomila, jaké napětí odrážel jeho věčně otevřený a přátelský výraz. Jako by s sebou nesl břímě, kterého se zbavil jen ve spánku.

Podívala se dolů, ale v úzké škvíře pod pokrývkou protézu nespátřila. Našla jen dlouhou křivku jeho stehna v místech, kde se opíralo o její nohu.

Bez rozmyšlení (jinak by to neudělala) se k němu naklonila, políbila ho na tvář, a když otevřel oči a překvapeně sevřel rty, políbila ho něžně na ústa. Neodtáhl se. Kate se stáhla, aby se mu podívala do očí. Nespátřila překvapení, ale něco důležitějšího. Rychle se k němu přitiskla a znovu ho políbila. Tentokrát pootevřela ústa a O'Rourke ji po chvíli napodobil. Přitáhla si ho obvázanou rukou blíž a ucítila jeho složené dlaně mezi svými ňadry. Jeho přirození pomalu ztvrdlo a opřelo se o její stehno.

Rychle se nadechli a znovu se políbili. Tentokrát jejich polibek nepřenášel jen vzájemnou touhu a vzrušení, ale bylo v něm něco mnohem složitějšího – pomalu se oba oddávali pocitům a vibracím, které připomínaly rytmus jejich srdcí.

Kate se odtáhla a její pocity vířily. „Omlouvám se, to...“

„Pšt,“ zašeptal O'Rourke, jeho ruce jí vklouzly do vlasů a přinutily ji k dalšímu polibku.

Doufala, že tak krásný polibek nikdy neskončí. Když skončil, třásl se jí hlas. „Tedy, mně to nevadí, jestli... mám Danu... ale vážně, chápu, že vy...“

„Pšt,“ zopakoval a přetáhl jí svetr přes hlavu. Její bradavky odpověděly na chladný vzduch, na chvíli měla zakryté oči, pak znovu viděla a přitáhla si pokrývkou. „Pšt,“ zopakoval, jedním prstem se dotkl jejích rtů, druhou rukou našel její kalhotky a stáhl je dolů.

„Jestli nechcete, vůbec to ne...“ začala sevřeným hlasem.

„Ticho,“ zašeptal O'Rourke, „prosím.“ Znovu ji políbil, pak ji objal levou rukou. Ucítila silné prsty na zádech, O'Rourke se na ni převálil a opřel se o levou ruku.

„Prosím,“ napodobila ho a už nic neříkala. Zvedla se, aby ho políbila, jednu ruku mu položila na zátylek, druhou ho hladila po zádech. Narazila na jizvy – většinou byly malé, ale našla i pár dlouhých a vystoupklých. Když se zvedl a lehl si jí mezi nohy, na chvíli se jí dotkla protéza, ale pak už vnímala jen teplo jeho těla, jeho polibky a teplou erekci na svém břiše.

Zasténala, natáhla pravou ruku mezi stehna, vzala ho za přirození a vedla ho. Když zvedla kolena a objala ho nohama, cítila, jak moc je mokrá.

O'Rourke nespěchal. Pomalu ji líbal, pak zvedl tvář a s něžným výrazem se na ni podíval. Znovu ji políbil tak pomalu a vášnivě, až se Kate zdálo, že na chvíli ztratila vědomí. Jeho boky se pohybovaly, pak pronikl dovnitř. Nebyl těžkopádný a hrubý, spíš jako jeho polibky – vlhký, pomalý a rozhodný.

Přestala na chvíli dýchat, když se zarazil, a zdálo se, že se odtáhne. Ale jen zpomalil a vrátil se, pomalu pronikl dovnitř, pohyboval se tak pomalu, že vnímala jejich kontakt. Znovu málem ustoupila zase se dal do pohybu.

Příštích pár minut připomínalo vzpomínky na budoucnost, kdy se její milování stále zlepšuje, při každém aktu je víc a víc intimnější. Nic nepředstírali, nestalo se nic hloupého. Společně zrychlili a její smysly se vybičovaly na hranici vzrušení, kdy už nemohla ani dýchat, pak O'Rourke přesunul váhu a natáhl pravou ruku dolů. Kdykoliv se stáhl – při tom pomalém pohybu se Kate zdálo, že se celá stáčí do klubička – jeho mokré prsty pomalu zajely dolů. Cítila, jak jí

masírují jeho prsty i jeho přirození, pak vklouzl hlouběji a prsty se znovu zvedly nahoru. Během chvíle byla tak vzrušená, že nikdy nic podobného neprožila, její boky rychle poskakovaly a prosily, pak samy od sebe zpomalovaly, jejich rytmus dokonale napodoboval vlhké tření jejich styku.

Kate byla na milování zvyklá – prožila vášnivé chvíle s několika milenci před ním i po něm, ale na takové intimnosti a vzrušení nebyla připravená. Když už se zdálo, že ani ona, ani O'Rourke déle nevydrží, že je oba pohltí orgasmus, jejich rytmus se okamžitě změnil, jako by to dlouho trénovali a mohli začít stoupat do dalšího kola plného pocitů.

Převrátili se, pokrývka se svezla na stranu a Kate se dostala nahoru. O'Rourke jí položil širokou dlaň na hrud', takže se prsty dotýkaly obou ňader. Díval se na ni a jeho tvář se ztrácela ve smyslné zóně někde mezi bolestí a rozkoší. Zjistila, že se kousl do rtu, a sklonila se k jeho tváři, aby polibkem odstranila kapku krve. Položil jí pevnou ruku na bok a snažil se přibrzdit její pohyby, ale Kate už nemohla zpomalit, nemohla se dočkat. Zaklonila hlavu, opřela se mu rukama o hrudník a její pohyby je přivedly do ráje. Během neuvěřitelné chvíle ani nevěděla, či orgasmus cítí silněji, její nebo Mikův.

Pak O'Rourke zavřel oči, Kate ho napodobila, ucítila teplý proud, slyšela, jak O'Rourke sténá a vnímala puls jeho pohybů.

Za chvíli už na něm ležela, O'Rourke ji objímal a přetáhl je pokrývkou. Zůstal v ní, objímal ji silnými rukama a Kate málem usnula, jak se opírala tváří o jeho hrud'. Nastala noc. Ucítili silný chlad. Někde za polem zamečela koza.

„Všechno tím končí?“ zašeptala Kate po chvíli, když se probírala ze snu.

„Nic tím nekončí,“ odvětil O'Rourke a pohladil ji po zádech.

„Ale tvůj slib...“

„Stejně jsem chtěl od církve odejít, Kate. Má cesta do Chicaga byla podáním osobní rezignace.“ Obrátil obličej ke straně a uvolnil si ruku, aby smetl slámu z vousů. Znovu ji pohladil po zádech. „Dodržoval jsem slib celibátu osmnáct let, aniž bych věděl proč.“

„Osmnáct let,“ zopakovala Kate a dotkla se špičkami prstů jeho hrudníku. Když zvedla tvář, aby ještě něco dodala, políbil ji.

„Zdálo se ti...“ zakoktala.

„Že jsme milenci celé roky?“ dokončil větu. „Že si vzpomínáme na chvíle, kdy už jsme se milovali? Ano, zdálo se mi to. Opravdu.“

Kate zavrtěla hlavou. Nevěřila v nadpřirozeno, nikdy nevěřila v zázraky... ale při této tělesné telepatii se celá zachvěla. O'Rourke přitáhl pokrývku a políbil ji na ucho. „Teď se oblékneme a zjistíme, jestli tady dnes v noci bude ten obřad,“ zašeptal.

Tehdy to ucítila – cizí místo, chlad, tmu, noční můru, kdy Joshuu drží a vězni cizinci. „Ještě mě chvíli objímej,“ vyzvala ho a znovu si opřela tvář o jeho hrud'. Objal ji.

Kapitola třicátá

Strigoiská ochranka dorazila po půl jedenácté. Tmavé dodávky, Mercedesy a vojenská vozidla rachotily v prázdných ulicích Tirgoviste a zaujala pozice okolo muzea a starého paláce. Strážé už hlídaly tři brány a zdi zdobil ostnatý drát.

Černě oděné postavy s automatickými zbraněmi hlídaly příjezdové cesty, kontrolovaly střechy okolních uliček a zapalovaly pochodně kolem věže Chindia. Kolem paláce stálo jen několik domků – většinou zavřené obchody a úřady továren, které obklopovaly celou starou část – ale všude byla tma a prázdno. Lidi z Tirgoviste zřejmě někdo předem varoval, takže před příchodem noci opustili celou oblast.

Kate a O'Rourke vše pozorovali dírou ve zdi ve druhém poschodí polorozbořeného domu půl bloku od paláce. Spatřili strážé, podívali se na zdi a utekli, než dorazily posily. Kate se chtěla dostat přes zeď, dokud je čas, ale O'Rourke ji odvedl k nádrži za opuštěnou budovou. „To to je zapomenutá cesta k paláci. Vyschlá nádrž ústí do kanálu, který patří k původnímu komplexu. Můžeme tudy vstoupit... Jeden z mladých kněží tudy prolezl. Ale bude lepší, když to zkusíme až po setmění.“

„Odkud tu cestu znáš?“ zašeptala Kate.

Vysvětlil jí, že během předchozí cesty do Tirgoviste nešel navštívit jen sirotčinec, ale prohlédl si palác a setkal i se s místními františkány. Mniši ho tady provedli, dali mu staré mapy a plány vyhotovené během oprav před padesáti lety a zavedli ho k této nádrži.

Kate se od něj odtáhla. „Věděl jsi, že se bude obřad konat tady,“ zaútočila. „Celou dobu jsi to věděl.“

O'Rourke zavrtěl hlavou. „Jen částečně. Hádali jsme, že palác bude místem, kde proběhne druhá noc obřadu investitury. Oblast byla včera uzavřena pro veřejnost a objevila se silná bezpečnostní opatření.“

„O kom to mluvíš?“ náléhala Kate.

„O dalších františkánech. Přisahám, Kate, nikdy jsem o tom neslyšel, než jsem se dostal přede dvěma lety do Rumunska.“

„Proč jsi mi to neřekl?“

O'Rourke chtěl promluvit, pak se zarazil a dotkl se její tváře. „Promiň, měl jsem. Když jsi opustila s Joshuou zem, věřil jsem, že všechno skončilo.“

Kate sevřela ruce v pěst. „Ale znal jsi to nebezpečí! Věděl jsi, že po mně půjdou!“

„Ne!“ Popošel k ní, ale když ustoupila, zastavil se. „Ne, nevěděl jsem, že to dítě má něco společného se strigoi. Musíš mi věřit, Kate.“

Třeštila na něj oči. „Říkal jsi, že Lucian to ví. On a Řád draka... nebo jak tomu říkal.“

O'Rourke zavrtěl hlavou. „Někteří mniši, které tady včera zatkli, patří k Řádu draka. Je to skutečná organizace... tajná po celá staletí... ale nevěděl jsem, že s ní Lucian spolupracuje. Pořád mě nepřesvědčil. Právě proto jsem zavolał dnes ráno Otcí Stoicescovi.“

„A co říkal?“

O'Rourke rozhodl ruce. „Nepatří k řádu. Kněz, který k řádu patřil, byl dnes zatčen v Tirgovisti. Nevím, jestli Lucian lže.“

„Proč by to dělal? Pomohl mi, nebo snad ne?“

O'Rourke neodpověděl.

„Dobrá,“ přikývla Kate. „Prozatím ti budu důvěřovat.“ Zavřela oči. Pořád cítila vzpomínky na jejich milování. Můj Bože, co jsem to udělala? „Pojďme do paláce.“

„Později,“ zarazil ji O'Rourke a Kate si všimla, jak se třese. Šaty jim úplně neuschly a v noci začal foukat chladný vítr.

„Až dorazí pohlaváři.“

Pohlaváři se ukázali hodinu před půlnocí. Řada Mercedesů proplula mezi barikádami a strážemi a zmizela za hlavní bránou. Kate spatřila, jak se světlo pochodní odráží od horní třetiny věže, která vykukovala nad zdi. „Už je čas,“ zašeptala.

O'Rourke krátce přikývl a vedl ji po rozbitém schodišti k nádrži na tmavém dvoře. Přestože bylo šero, dobře si všimla, jak je bledý.

„Co se děje?“ zeptala se.

O'Rourke se kousl do rtu.

„Tunel,“ vydechl.

Kate vytáhla baterku, kterou si přibalila do tašky. „Máme světlo.“

„Není to kvůli tmě,“ odpověděl a pevně stiskl čelisti. Kate zjistila, že mu cvakají zuby a na čele a pod nosem mu vyrazil pot.

„Je ti zle,“ zašeptala Kate.

„Ne.“ O'Rourke se odvrátil od nádrže a opřel se o zeď. „Ten tunel...“ Pevně stiskl čelisti.

Kate ho chápala. „Říkal jsi, že během války... ve Vietnamu... jsi dělal v zákopech. Tam jsi...“

O'Rourke si otřel pot z tváře. „Kontroloval jsem komplex tunelů, který našla četa kousek od jedné vesnice.“ Třásl se mu hlas, ale dokázal se ovládnout. „Tunely, které se dělí na další. Bazella a jeho kluci tam hodili tříštivé granáty, ale bylo tam tolik odboček, tolik stoupání a klesání... no, bylo to vietnamské velitelství... nemocnice, kasárna, všechno v jednom. Ale Vietnamci ho vyklidili. Nechali tam jedinou hniјící mrtvolu pár metrů od východu na břeh. Věřil jsem, že se dokážu protáhnout...“ Utichl a zíral do tmy.

„Tělo byla past,“ zašeptala Kate a její prsty si vzpomněly na jizvy na jeho zádech a stehnech.

O'Rourke přikývl. „Vybrali tomu člověku břicho a nacpali ho trhavinou C-4 a připevnili obyčejný drát k detonátoru.

Když jsem se dotkl jeho nohy, vybuchl.“ Chtěl se zasmát, ale byl to smutný smích.

Kate k němu přistoupila a opřela si tvář o jeho krk.

„Není to úplná klaustrofobie,“ zašeptal. „Tedy... viděla jsi mě v letadle a ve vlaku. Pokud existuje cesta ven...“ Zarazil se. „Promiň.“

„Ne,“ odpověděla Kate, „to je v pořádku. Bude lepší, když tady počkáš. Je to mnohem lepší. Jestli se dostanu do problémů, musí tady někdo zůstat, aby zašel pro pomoc.“

Tentokrát se zasmál. „A zašel kam? Koho požádal? Jsme tady jen my dva, Kate.“

Dokázala se usmát. „Já vím, ale čekám, že se na kopci objeví kavalérie.“

„Počkej chvíli,“ požádal ji O'Rourke. Několikrát se zhluboka nadechl, zakroužil rukama a opřel se o prázdnou nádrž. Byla hluboká necelé tři metry a mezi kameny objevil škvíry a držadla. „Přidrž světlo... dobrá, tady... tady je vchod, jak říkal Otec Danielescu.“

Kate spatřila jen kámen a suché popínavé rostliny.

„Přidrž světlo, dokud nenajdu vchod do starého kanálu,“ požádal ji O'Rourke. „Pak mi světlo podáš a připojíš se ke mně.“ Přeskočil zeď a hledal cestu na dno. Jednou povolil malý kámen a spadl na špinavé dno nádrže, ale nic se nestalo. Kate držela světlo na zdi, zatímco ohmatával kamení, vyndal malý nůž a páčil, dokud se neuvolnil jeden velký kámen. Další už šly snadno.

„Světlo,“ vyzval ji, postavil se a zvedl ruce.

Kate mu hodila baterku. Svítil na držadla, aby mohla slézt dolů. Přikrčili se a podívali se do díry.

„Achhhhh,“ vydechla Kate a sevřela ruce v pěst. Ve tmě zářila krysí očka a Kate zaslechla pištění, jak zvířata prchala před světlem. Paprsek baterky ozářil jejich černé zadky. Kanál – jestli to byl tedy kanál – měl jen metr v průměru a v místech, odkud je pozorovala krysí očka, se ještě zužoval.

„Jak se dostaneme dovnitř?“ zašeptala Kate.

O'Rourke se k ní naklonil. „Dobrá zpráva je, že tam určitě není ani jeden Vietnamec. Jdu první.“ Na dně nádrže našel tlustý klacek, vzal ho do pravé ruky a levou přidržoval baterku. Když se nacpal dovnitř, jeho tělo ucpalo otvor a Kate nic neviděla.

Zavřela oči a vzpomínala na Joshuu.

„Je dost široký,“ ozval se O'Rourkeův šepot. „Otec Danielescu říkal, že se táhne až na druhou stranu, a myslím, že má pravdu. Pojď, budu držet světlo.“

Kate se snažila odhadnout vzdálenost, jakou budou muset překonat. Délka fotbalového hřiště? Dvě třetiny? Připadalo jí to nekonečné. Starý tunel se mohl propadnout a nikdo se nikdy nedozví, že tam zůstali. Krysy jim sežerou oči. Bylo to šílené.

„Už jdu,“ zašeptala a zalezla do díry.

Když pominula hrůza požáru a smrt Toma s Julií, sto metrů tunelu bylo tím nejhroznějším zážitkem v jejím životě.

Slyšela, jak O'Rourke těžce dýchá, dobře si všimla, jak se jeho silueta třese a jakou prožívá paniku, ale především vnímala ostré kamení, bahno, pobíhající krysy a tmu, která ještě posílila pocit klaustrofobie ve chvílích, kdy se chodba znovu a znovu zužovala.

O'Rourke se občas zastavil a Kate se dotkla jeho nohy. Pokud byl tunel zrovna dost široký, natáhla se a vzala ho za ruku. Moc toho nenamluvili, a jak se dostávali hlouběji do tmy, jejich těžký dech poznamenala nervozita.

„A co starý vzduch?“ zašeptala, když překonali obzvlášť úzkou část, kde se starý kanál propadl. Protáhli se blátem a mezi kořeny a Kate věřila, že už se nemohou vrátit zpátky. Ta představa ji vyděsila a rychle zalapala po dechu.

„Žijou tady krysy,“ vydechl O'Rourke. Kate slyšela, jak pobíhají všude kolem i v dírách, které nebyly širší než její stehno. „Jestli mohou dýchat, pak můžeme dýchat nejspíš i my.“

„Určitě tvůj přítel říkal, že se tudy dá projít?“

O'Rourke se zastavil. „No, vlastně jsem s tím mladým knězem ani nemluvil...“

„Ale víš, že se dostal až do paláce, co?“ naléhala Kate. Cítila, jak se jí svírá hrud, jako by ji někdo stahoval kovovou obručí.

„Jo!“ prohlásil O'Rourke a lezl dál. Ještě zamumlal několik slov, kterým Kate nerozuměla.

„Cože?“

„Říkal jsem, že sem vlezl, když byl malý chlapec,“ zopakoval větu O'Rourke a odstrčil kamení z cesty. Baterka mu vykreslila svatozář kolem hlavy.

„Když byl malý chlapec!“ Kate chytila O'Rourka za botu. „Jak malý, sakra?“

Kněz se znovu zastavil a zalapal po dechu. „Nejspíš nebyl moc malý. Doufám.“ Pokračoval dál a rameny odíral kamení po obou stranách.

Po pár minutách odstrčila kořen z cesty a jeho tvar jí přišel zvláštní. Opřela se o lokty a promluvila: „O'Rourke...“

Miku... posviť sem, ano?“

Držela lidskou ruku, mezi kosti se nalepila hlína. Rychle ji zahodila a snažila se jí vyhnout.

„To je dobré znamení,“ zašeptal O'Rourke. „Nejspíš jsme na hřbitově na pozemku paláce. Kousek za kostelem.“

Kate přikývla a odhrnula si vlasy z očí. Jako studentka medicíny chodila na pitvy, pomáhala u pitvy jako lékařka a mrtvých se nebála. Přesto chtěla o styku s mrtvolou vědět předem.

V tu chvíli baterka zhasla. Kate se zarazila a ucítila, jak O'Rourkeovo tělo na chvíli ztuhlo. „Sakra,“ zašeptal a udeřil baterkou do druhé ruky. Ani nezamrkala. Kate se chytila jeho kotníku. O'Rourke si hrál s bateriemi a znovu s baterku zatřásl. Nic. Cítila napětí, které proudilo v jeho těle jako elektřina. Začal se potit a jeho svaly ztuhly jako mramor. Jako by měl dvě protézy.

„O'Rourke,“ zašeptala. „Miku?“

Ticho. Cítila, jak se posunul a položil se na záda. Podle šustění a zvuků jeho těla usoudila, že zvedl ruce a zatřásl na tvrdý strop tunelu, jako by ležel v rakvi. Dýchal těžce a přerývaně.

„Miku?“ zopakovala a natáhla se, aby se dotkla jeho paže. Cítila, jak v něm sílí vibrace, první otřesy tektonických plátů, na které už dávno působí silící tlak.

„O'Rourke!“ zaječela. „Ozvi se.“

Vyrazil podivný zvuk, jako by si odkašlal nebo zalapal po dechu.

„Ozvi se,“ zopakovala šeptem. „Všechno je v pořádku. Dostaneme se tam i bez světla. Musíme lézt dál, jasné?“ Stiskla jeho paži. Jako by se dotkla žulové sochy, která nepatrně vibruje.

Vydal další zvuk, pak něco zašeptal. „Cože?“ Pohladila jeho sevřenou pěst.

Těžce hovořil, musel se silně ovládat. „Je tady příliš mnoho tunelů. Do kostela ústí jen tento.“

Kate pevně sevřela jeho ruku. „No a? Zůstaneme v tomto tunelu. Žádný problém.“

Třásl se, jako by dostal horečku. „Ne. Můžeme se dostat pod mříž a do jednoho z okolních kanálů.“

„Neuvidíme světlo?“ zašeptala Kate. Slyšela krysy, které jí pobíhaly za zády. Přestaly se bát baterky a mohly jí vyšplhat na nohy... na obličej.

„Ne... ne... nevím...“ Utichl a znovu se roztřásl.

Kate ho chytila za nohu těsně nad kolenem. „Miku, dnes v noci ses poprvé miloval od chvíle, kdy ses stal knězem?“

„Cože?“ vydechl.

Kate se snažila o konverzační tón, jako by se nic nedělo. „Jen mě napadlo, jestli to kněží dělají pravidelně... porušují své sliby. Musíte mít spoustu příležitostí. Všechny ty mladé ženy na faře. Nebo ty osamělé dobrovolnice a dívky od Peace Corps v rozvojových zemích.“

„Sakra... kašlu na to,“ zavrčel O'Rourke a vytrhl nohu z jejího sevření. Slyšela, jak zvedá ruku, zřejmě ji sevřel v pěst.

„Ne,“ vyhrkl a jeho hlas zesílil. „Není to žádný zvyk. Nebyl jsem s nikým už od... od té doby, co jsem vybuchl ve Vietnamu. Nebyl jsem dobrý kněz, Kate... ale byl jsem upřímný.“

„To vím,“ zašeptala tiše. Nahmatala jeho ruku, stáhla ji dolů, natáhla se do tmy a políbila ji.

Pořád dýchal rychle, ale jeho dech už byl pravidelný. Cítila, jak se jeho tělo pomalu přestává třást. Otřela si tvář o jeho dlaň.

„Omlouvám se,“ zašeptal, „chápu, o co ti šlo. Díky.“

Políbila jeho prsty. „Miku, už tam budeme. Pojďme dál.“

Něco se jí otřelo o nohy a Kate zaslechla krysu, která utíkala tunelem. Doufala, že to byla krysa. Hlína páchla rozkladem. O'Rourke znovu vyzkoušel baterku, vzdal to a schoval si ji za opasek. Převalil se na břicho a začal postupovat pomalu kupředu. Kate ho sledovala, sklonila hlavu, a přestože jí do vlasů a očí padala hlína, snažila se oči nezavírat a hledala světlo.

Spatřili ho za chvíli – možná to bylo deset minut, ale ani jeden neměl hodinky se svítícím displejem, takže ztratili pojem o

času. Světlo bylo tak slabé, že by ho nikdy nenašli v normální tmavé místnosti, ale jejich oči si zvykly na absolutní tmu, takže jim připadalo jako maják. Prolezli posledních deset metrů a podívali se na mříž na stropě tunelu. Kanál se tady rozšířil a Kate mohla lézt vedle O'Rourke. Lehli si na záda a zvedli ruce ke kovové mříži, kterou lemovalo světlo. „Železná mříž,“ zašeptal O'Rourke. „Museli ji sem dát po tom, co tudy Otec Chirica lezl. Zřejmě kvůli kryšál.“ Prostrčil prsty těžkou mříží a zatahal. Kate zaslechla, jak mu skřípou zuby a ucítila jeho pot. Mříž se ani nepohnula. O'Rourke zasténal a spustil ruce. Kate cítila, jak na ni útočí vlna paniky, pronikavý strach a zvedání žaludku. Byla si jistá, že zpáteční cestu dlouhým tunelem nezvládne. „Je tady jiný vchod?“ zašeptala. „Ne. Jen jeden otvor do kostelního sklepa. Kdysi to byla část paláce Vlada Tepese... Byly tam podzemní cely a chodby...“ O'Rourke zavrčel a znovu zaútočil na mříž. Dolů se sypala rez, ale kov nepovolil. „Teď,“ ozvala se Kate a sevřela mříž, „zatlačíme a nebudeme tahat.“ Zapřeli ruce o mříž a tlačili, až přestali cítit dlaně. Zůstali ležet, těžce dýchali a z dálky se ozývaly myši nožky. „Určitě ji zabetonovali,“ zašeptal O'Rourke, zatímco osahával okraje mříže. „Stejně by nám tam neprošla ramena. Alespoň ta moje.“ Kate se snažila zklidnit vlastní dech. „Na tom nesejde,“ prohlásila. „Prostě prolezeme.“ Zvedla obličej k mříži. Místnost byla vlhká, cítila mokré kámen, ale vzduch byl mnohem příjemnější. „Kov je starý a rezavý,“ zašeptala. „Mříže nejsou moc tlusté.“ „Železo nemusí být tlusté.“ O'Rourke hovořil nevzrušeně a Kate rozeznala jeho bledou tvář. „Železo sežere rez,“ zasyčela Kate. „Pojď, opřeme o něj nohy... takhle... kolena. Jo, opři se tělem, aby se veškerá tvoje váha přenesla na záda. Správně, až řeknu tři, zatlačíme. Buď povolí mříž, nebo my.“ O'Rourke se těžce posunul do předepsané pozice. „Ještě chvíli,“ zašeptal. Následovalo tiché bručení. „Co?“ zeptala se Kate, kterou už bolela záda. „Modlím se,“ přiznal O'Rourke. „Dobrá, jsem připraven. Jedna... dvě... tři.“ Kate se vzepjala, až se jí zdálo, že ji prasknou svaly, a když už si byla jistá, že víc nemůže; přitlačila ještě silněji. Cítila, jak se jí rez sype do očí a do pusy, cítila, jak ji hrubé kamení na podlaze tunelu propichuje kabát a blůzu na zádech. Cítila, jak se jí krk kroutí, jako by jí protahovali železný drát nervovou soustavou... a pořád tlačila. Mike O'Rourke ležel vedle ní a snažil se ještě víc. Mříž se nezlomila, ale vyskočila z okolního kamení a laciného betonu jako zátka z lahve šampusu. Kate vylezla jako první, lehla si na chladný kámen a patnáct vteřin dýchala čerstvý vzduch. Pak natáhla ruku, aby pomohla O'Rourke. Musel si sundat sako a roztrhal si košili, ale nakonec se nepravděpodobnou dírou ve tmě protáhl. Objímali se na podlaze krypty a jejich radost se pomalu měnila ve strach, kdy čekali, kde se objeví černě oděné strážce, které zaslechly zvuky jejich příchodu. Přestože slyšeli vzdálený zvuk obřadu, neozvaly se kroky ani poplašné volání. Po chvíli vstali, přidrželi jeden druhého, vystoupili po schodech a prošli odemčenými dveřmi do kaple. Světlo pochodní pronikalo mozaikovými okny. Kate se podívala na O'Rourke, spatřila jeho špinavý obličej, roztrhané a ušmudlané šaty, a musela se usmát. Sama určitě nevypadala lépe. Kaple byla malá a kulatá, prázdná jako archeologické naleziště, ale spatřili dveře se skleněnou tabulí, odkud bylo vidět na necelých padesát metrů vzdálenou věž Chindia. Travnaté cestičky a zříceninu paláce i samotnou věž zdobily pochodně, všude postavy a černě oděné strážce, jaké spatřili na ostrově Snagov. Spatřili jednu helikoptéru a dvě dlouhé limuzíny Mercedes. Ale Kate okolí nevnímala a pozorovala jen skupinu postav v červených kápích, která pomalu minula kapli a mířila k věži. Jedna postava nesla balík, který si člověk mohl splést s rolí červeného hedvábí. Ale Kate se nespolehl. Když muži procházeli kolem kaple a míjeli skupinu zpívajících zakuklenců, Kate spatřila v záři pochodní růžovou tvářičku a tmavé oči. O'Rourke ji zadržel, aby nerozrazila dveře a nerozštěkla se mezi ně. „Je to moje dítě,“ vydechla, trochu se uklidnila, ale pořád nespouštěla z očí dveře věže, kam muži s dítětem zmizeli. „Je to Joshua.“

Sny o krvi a železe

Začínám věřit, že nemohu zemřít. Svátost jsem dostal naposledy přede dvěma lety, ale smrt pořád nepřichází. Mohu odmítat jídlo a vodu, ale bylo by to zbytečné. Mé tělo by nezemřelo, ale začalo by požírat samo sebe. Takové utrpení bych nesl ani já, který poznal za svůj život víc bolesti než celé generace a rodiny. Tak tady dnes ležím a naslouchám hlasům své rodiny, jak tomu bylo v dětství. V noci vstanu a chodím po pokoji, plížím se chodbami toho starého domu a dívám se z oken, jak jsem to dělal, když jsem byl ještě batole. Mé svaly úplně nezakrněly... a nejspíš nezakrní. Začínám věřit, že neschopnost umřít je největším božím trestem. Když jsem byl před mnoha staletími ještě mladý, budil jsem se za tmy zalitý potem a děsila mě představa věčného zatracení. Teď se představa věčného trestu změnila ve skutečnost – jsem odsouzen k tomu, abych žil navždy. Ale ve dne dřímám. A když tam tak ležím, nespím, ale nejsem úplně vzhůru, neprocházím se s živými, ale nejsem ještě mrtvý. Ale vzpomínám.

Moji nepřátelé se na mě sesypali.

Přidal se k nim ten zrádce, můj bratr Radu, sultán Mehmed II. a jeho legie azabů, janičářů a šikmookých anatolijských. Společně překročili Dunaj a snažili se mě srazit z trůnu. Mehmedova armáda byla mnohem silnější než ta moje. Ani

náhodou jsem si nespletl čest s hloupostí, takže na můj příkaz vojsko ustoupilo na sever a za sebou nechalo trosky. Města, městečka i vesnice mého království lehly popelem. Sýpky jsme vyprázdnili nebo zničili. Dobytek, který jsme nemohli hnát na sever, byl na místě poražen. Na můj příkaz byly otráveny studny a postaveny hráze, které způsobily záplavy v místech, kudy musela projít Mehmedova armáda.

To je historická skutečnost mého ústupu. Moderní stratégové by ho nazvali „strategický ústup“ – ale v žádném případě tím nepopisují skutečnost. Ležím tady a večerní paprsky dopadají na tmavé dřevo nade mnou, které připomíná barvu krve. Vzpomínám si na cesty plné nařikajících uprchlíků z našich měst a vesnic, na kravami tažené vozy, zemědělské koně a celé pochoduující klany, které nesly svůj ubohý majetek, zatímco na obzoru hořel oheň a oblohu zatemnilo mračno kouře. Ležel jsem tady celou zimu a zaslechl hospodyně naší rodiny, jak spolu hovoří na schodech a odpočívadle – když chci, pořád dobře slyším. Šeptaly si o válce Saddama Husseina s Američany a o hořících rafineriích, které zatemnily pouštní nebe. Mluvili o bojích na západě, v Jugoslávii a kroutily se odporem, jak je moderní válka úděsná. Saddam Hussein působí proti Hitlerovi jako malé dítě a Hitler působí jako nemluvně v porovnání se mnou. Jednou jsem sledoval ústup Hitlerovy armády a udivilo mě množství artefaktů a infrastruktury, kterou za sebou nechal. Saddam zapálil poušť. Já vzal nejúrodnější evropskou půdu a změnil ji v poušť.

Tato doba neví o válce vůbec nic.

Ustoupili jsme do centra mého království, neboť všichni obyvatelé Transylvánie od malička dobře ví, že národ se může ukrýt jen hluboko v horách, v nejtemnějších lesích a vzdálených oblastech, kde vyjí vlci a běhají černí kanci.

Četl jsem Stokera. Četl jsem jeho hloupý román, když poprvé vyšel v roce osmnáct set devadesát sedm, viděl jsem první divadelní inscenaci v Londýně. O třiatřicet let později jsem sledoval toho hloupého a tlustého Maďara, který hrál hlavní roli v jednom z nejhorších filmů, jaké jsem kdy spatřil. Ano, četl a viděl jsem to odporné a špatně napsané Stokerovo melodrama, tu směsici výmyslů a hloupostí, které jen očernily a zjednodušily éru vznešeného Draculy. Samozřejmě jsou to hlouposti, ale musím přiznat, že uprostřed všech těch blábolů je kousek dobré poezie.

Stokerův idiot, upír v operním obleku, zaslechne vytí vlků v lese a zastaví se. „Poslouchejte je,“ zašeptá, „děti noci. Jak krásná hudba.“

V těchto několika verších se objeví skutečná duše Transylvánie a Rumunska. Hudbou rumunské duše je vytí vlka – osamocené, děsivé vytí, které vrací ozvěna. V lesní temnotě najdeme svou spásu a znovuzrození. Daleko v lesích se opřeme zády o skálu a obrátíme se proti nepřítelům. Vždycky tomu tak bylo a vždycky tomu tak bude. Zplodil a vedl jsem celou rasu dětí noci.

To léto roku čtrnáct set šedesát dva utekly tisíce mých vojáků (a další tisíce bojarů a sedláků) před sultánovými žoldáky daleko na sever. Bylo to nejteplejší léto, jaké kdo pamatoval. Kudy jsme prošli, tam nic nezůstalo. Moji zvědové hlásili, že si Mehmedovi jeničáři stěžují, že ve vypálených městech není co vzít, ve vypálených usedlostech nezůstalo jídlo. Nechal jsem vykopat jámy, do nich nasázet ostré hroty a jámy pečlivě ukrýt. Vzpomínám, jak jsem jednoho červnového večera zůstal se zadní hlídkou a naslouchal řevu sultánových velbloudů, kteří se propadli do děr. Byla to krásná hudba.

Vedl jsem nájezdy na turecké svině, využíval stezky a průsmyky, které znalo jen několik lidí, a vždycky je překvapil zezadu. Odřízl jsem ty, kteří se opozdili, vozy s nemocnými a raněnými – udělal jsem to stejně jako vlčí smečka, která vybírá nejslabší kus ze stáda – pak jsem je nechal nabodnout na kůly, aby je ostatní našli.

Vyslal jsem své lidi do kolonií nakažených leprou i do morem postižených měst, která ještě stála, oblékl nemocným a umírajícím turecké oblečení a pak jsem ho vzal a poslal ho zpět do sultánových táborů, aby ho oblékli janičáři, anatolijci a azabové. Nechal jsem je pít ze stejných hrnků a jíst ze stejných mís. Poslal jsem k Turkům živé oběti syfilisu, černé smrti, tuberkulózy a neštovic, a když se vrátili s turbany mužů, které nakazili, bohatě jsem je odměnil.

Ale moji nepřátelé pokračovali v pronásledování. Umírali žízni a hladem, umírali na nemoci, báli se v noci spát ve vlastních táborech, neboť je děsil tmavý les a vytí vlků, ale nedokázali se zastavit. Připravili jsme jedinou cestu, kde nebyly otrávené studny, cestičku střelného prachu, která vede k samotnému sudu.

Obrátili se k Bukurešti a našli prázdné město. Zamířili na sever, na Snagov, kde čekaly stovky mých bojarů a vojáků na opevněném ostrově. Mehmed a Radu nedokázali Snagov dobýt. Jezero bylo příliš hluboké a muži v brnění se báli, že se utopí. Když už se dostali na druhou stranu, opevnění mělo příliš vysoké zdi. Válečné stroje na ně útočily a sesílaly trest.

Mehmed mě sledoval znovu k západu, Snagov nechal za sebou a odsoudil další ze svých lidí k záhubě při našich nočních nájezdech a ranním nabodáváníí na kůly.

A tehdy, v noci sedmnáctého června léta Páně čtrnáct set šedesát dva, jsem zaútočil na Mehmedovu armádu. Nebyl to velký nájezd, ale vybral jsem třináct tisíc nejlepších bojarů a jejich vyvolené vojáky. Rozehnali jsme stráž, rozdělili tábor, zabili ty, kteří se nám chtěli postavit, a probojovali si cestu jejich armádou jako rozžhavený meč, který pronikne měkkým masem. Nesli jsme pochodně a rakety plné střelného prachu. Zamířili jsme je na sultánův červený stan. Chtěl jsem toho psa zabít sám a napít se jeho krve, než znovu vyjde slunce.

Dostali jsme se k červenému stanu a zabili všechny uvnitř, ale vybrali jsme špatný stan. Vůbec mi nevadilo, že jsme setli dva Mehmedovy vezíry, Isaaca a Mahmuda. Když jsem přeskupil své muže, ze tří stran na nás útočila sultánova jízda. I tehdy jsem mohl zvítězit, neboť Mehmed dostal strach a uprchl z tábora a mezi pěšáky zavládla panika a zmatek, ale jeden z mých velitelů, bojar jménem Gales, nezaútočil s druhou vlnou ze západu, jak jsem mu přikázal. Kvůli Galesově zbabělosti Mehmed uprchl a moje armáda si musela probojovat cestu ze staženého kruhu otomanské jízdy. Právě v Mehmedově táboře jsem dostal dva šípy do hrudi. Ulomil jsem je a zvedl je v záři pochodní. Rozhlédl jsem se po svých vojácích. Tehdy byla tajná schopnost samouzdravení mnohem silnější než teď a odlišila mě od obyčejných lidí. Před nájezdem jsem ještě přijal Svátost. Slyšel jsem, jak volají: „Pán Dracula nemůže zemřít!“ Pak se zbytek bojarů postavil vedle mě, utvořili ze štítů a mečů klín a společně jsme se probojovali z okolního šilenství.

Sultán se vrátil ke své armádě. Někteří tvrdí, že ho do tábora museli přitáhnout jeho generálové a můj bratr Radu. Tu noc jsem se jeho teplé krve nenapil.

Ve vzteku jsem si nechal před úsvitem zavolat zbabělého velitele Galese. Moje stráže ho odzbrojili, svlékli, spoutali mu ruce za záda a pověsili ho na železný kruh, který jsem měl při tažení vždycky ve stanu. Byl jsem celý špinavý a od krve a bolelo mě na hrudi. Pustil jsem se do práce. Měl jsem u sebe jen ševcovské šídlo, vrták a otcovu břitvu z nejlepší oceli v celé Evropě. To stačilo. Pil jsem z jeho živého těla až do úsvitu, pak jsem šel spát, vstal a vydal příkaz k pochodu na Tirgoviste. Vrátil jsem se a pil jeho krev až do soumraku. Bylo zapsáno, že ten den Turci slyšeli jeho řev na vzdálenost čtyřiceti lig.

V Tirgoviste jsme se připravili na roční obléhání. Město bylo uzavřeno, nově postavené zdi a věže obsadili vojáci, namířili jsme děla, dobytek a drůbež nahnali do pevnosti a podzemní potok odklonili do města pomocí tajných kanálů, které jsem nechal zbudovat. Mehmedovo vojsko a hladový Radu se blížili. Zastavili se sedmadvacet lig od našich zdí. Mehmed a jeho muži prošli stovkou lesů, než se dostali na úpatí Karpat a ke dvěřím Tirgoviste. Dnes ráno narazili na úplně jiný les, kterým museli projít.

Minulou zimu jsem táhl proti Turkům a zabil tisíce nepřátel. Chtěl jsem vědět, kolik jsem jich zabil, tak jsem přikázal svým bojarům, aby usekli hlavy padlým a přivezli je domů, kde je spočítáme. V únoru si vojáci stěžovali – moc hlav, moc těžkých a mokřých pytlů. Na konci tažení jsem nechal hlavy spočítat, udělal pečlivou inventuru, uřezal nosy a uši a poslal je mému příteli a spojenci, králi Matthiasovi Corvinovi z Maďarska. Nikdy na můj dopis a dar neodpověděl, ale dobře vím, že na něj zapůsobil.

Během kampaně jsme samozřejmě zajali tisíce Turků. Ten červnový týden, kdy se Mehmed blížil ke zdem mého města, se v mých celách krčilo víc než třidvacet tisíc vězňů.

Když se Mehmedova velká, ale vyčerpaná a hladová armáda to ráno blížila k téměř jistému vítězství v Tirgovisti, zastavila se u lesa, který jsem nechal postavit. Les třidvaceti tisíc nabodnutých Turků. Někteří se ještě kroutili v ranních paprscích. Na vyšších kůlech byla těla sultánových oblíbených velitelů a přátel, které chtěl zřejmě vykoupit. Například Hamza Pasha a legendární Rek Thomas Catavolinos.

Sultánův patolog a kronikář Laonicus Chalcondyles o tom ránu napsal: „Tak ohromen tím, co viděl, náš císař řekl, že nemůže vzít zem muži, který dělá tak skvělé věci a takto vládne svým poddaným, že jistě muž tento, který dosáhl takových úspěchů, jest hoden věcí vyšších.“

To tvrdil Chalcondyles. Ale Chalcondyles stoprocentně lhal. Kdybychom tam to ráno byli (a já tam byl, seděl jsem půl ligu tam odtud na koni), spatřili bychom demoralizovanou armádu, která se obrací a prchá před zápachem smrti, jenž se zvedal z nového lesa. A spatřili bychom jejich otřeseného sultána, který si málem nadělal do širokých hedvábných kalhot. Spatřili bychom, jak žene muže do tábora, ze kterého byl vidět můj les, jako by od něj nedokázali odtrhnout oči. Před příchodem noci vykopali kolem celé armády příkop hlubší než Dunaj a zapálili tisíce ohňů, aby si mě udrželi od těla. Věřím, že jsem tehdy mohl vkročit do jejich tábora a zakřičet: „Baf!“ Armáda by jistě s hrůzou utekla.

Příštího rána se sultán Mehmed a jeho skupina odvrátili od Tirgoviste a vydali se na dlouhý pochod zpět do Bráila. Prchali do své prokleté země. Moji zvědové přinesli zprávy, že sultánova armáda vpochoďovala do Adrianopole v noci, aby obyvatelé neviděli jejich ostudu. Když se sultán vrátil do Konstantinopole, kdysi pyšné legie anatolijských, azabů a janičářů se vlekly jako spráskaní psi. Přesto sultán vyhlásil v celé zemi oslavy jeho skvělého vítězství nad Draculou. Tolik k islámským vítězstvím. Vzpomněl jsem si na ně, zatímco jsem poslouchal návštěvníky z rodiny a zaměstnané služky, jak hovoří o válce v poušti.

Kapitola třicátá první

Kdyby O'Rourke Kate nepřidržel, určitě by vyběhla na pochodněmi ozářené prostranství před palácem. Kdyby ji O'Rourke nepřítáhl a nepřidržel, jistě by se rozběhla do otevřeného prostoru, přestože na nádvoří mezi jejím úkrytem a věží Chindia, kam dítě odnášeli, hlídalo nejméně sto zakuklených strigoi.

„Teď nic nezmůžeme,“ zašeptal O'Rourke. Nejbližší stráže stály deset metrů ode dveří kaple. „Budeme sledovat, kam ho nesou.“

Kate ho chytila za roztrženou košili. „Můžeme je snad sledovat?“

O'Rourke mlčel a Kate odpověď znala: Zpáteční cesta tunelem byla moc dlouhá, nebudou vědět, ve kterém Mercedesu dítě přivezli a stráže budou hlídat, aby jejich pány někdo nesledoval. Udeřila ho pěstí do hrudníku. „Je to tak... šílené.“ Zhluboka se nadechla, aby se nerozplakala, pak sledovala věž a doufala, že spatří svého syna.

Kamenná věž Chindia byla vysoká nějakých pětadvacet třicet metrů, dole měla čtvercový půdorys, ale nahoře už byla kulatá a zdobilo ji cimbuří se střílnami. Ve světle pochodní jí připadala jako věž, která uprchla ze šachovnice. Ve výšce patnácti metrů spatřila dvě klenutá okna vyšší než člověk, u jednoho z nich našla železný balkón. Všimla si pukliny, která se táhla od široké základny až pod cimbuří. Puklinu držely hrubé železné skoby, které připomínaly obrovské kancelářské sponky.

O'Rourke si všiml jejího pohledu. „To je od zeměřesení před pár lety,“ vysvětlil. „Od té doby je věž zavřená pro turisty. Ceaucescu vyčlenil peníze na opravu, ale nikdy ji neprovedli.“

Kate zamyšleně přikývla. Dobře věděla, že se ji O'Rourke snaží zabavit, aby zapomněla na hrozné nebezpečí, do jakého se Joshua dostal. Co když ho přinutí pít dnes v noci lidskou krev? Možná už to udělali. Nenašla dítě ve Snagově, ale tam toho moc neviděla.

Davy postav v rudých kápích odcházely od kaple a zřícenin paláce a shromáždily se u základny věže. Zaslechli hudbu, jako by někde hrála kapela, ale Kate našla přenosný magnetofon, zesilovače a reproduktory kousek od helikoptéry a zaparkovaných limuzín. Hudba neměla náboj – nejspíš hymna nějaké východní země – ale tempo se změnilo, ozvaly se vítězné tóny a Kate došlo, že z reproduktorů řve ústřední píseň z filmu Rocky. Zavrtěla hlavou. Jestli to byla noční

můra, pak nebyla surrealistická, ale směšná. Dveřmi na plošinu nad okolním davem prošlo několik postav v červených kápích. Muži dole hlasitě jásal. Kate spatřila jednoho z nich a zalapala po dechu. Byl to Radu Fortuna? Nebyla si jistá, ale držel nad zábradlím dítě zabalené v hedvábí, jako by ho nabízel davu pod sebou. Hedvábí se pohnulo a Kate sevřela O'Rourkovu paži. Byla si jistá, že Joshuu hodí dolů.

Postavy na balkóně poslouchaly, jak lidé dole jásalí, pak znovu prošly klenutým vchodem. Kate to připadalo jako šilená parodie papežovy audience. Hudba utichla a dav se začal rozcházet, rozdělil se do skupinek a opouštěl věž. Kate spatřila, jak si lidé zapalují cigarety a stahují si kápu. Nikoho neznala, ale všichni byli dost daleko, takže jim neviděla přímo do tváře. Celá scéna jí připadala jako přestávka v obchodním jednání.

Ale nikdo neodešel.

Po dvaceti, možná třiceti minutách z věže vyšla skupina mužů. Kate napíjala oči, ale dítě nespatřila. Nechali ho tam? Zůstal tam někdo s ním? Srdce jí divoce bušilo. Pak si všimla, že pátý muž v procesí něco nese a rozeznala červený balíček na červených rukávech.

Lidé na nádvoří ustoupili, udělali uličku a znovu jí zablokovali výhled. Nikdy si nepřípadala tak zbytečná a frustrovaná. Stráže v černém utvořily kordón červenobíle pruhované helikoptéry. Motor zakašlal, rotory se začaly pomalu otáčet a dav instinktivně ustoupil, aby utvořil širší kruh. Kate spatřila, jak dovnitř vlezlo několik lidí v červeném, dveře se zavřely a motor se rozeřval. Rotory zrychlily, helikoptéra se zachvěla, poněkud se předklonila, pak se zvedla, naklonila se doleva a rychle stoupala nad holé stromy na severu. Navigační světla blikala. Dav je sledoval, dokud nezmizela v mracích, pak zamířil ke svým limuzínám. Řidiči otevírali dveře a stráže stály v pozoru.

„Byla to vládní helikoptéra?“ zeptala se Kate. Přemýšlela, jestli mířila zpět do Bukurešti. Když mizela v nízkých oblacích, mířila k severozápadu, na druhou stranu od hlavního města.

„Je to Jet Ranger, americký typ,“ zašeptal O'Rourke. „Nevím, jaký typ helikoptér vláda používá, ale nezdá se mi, že používá americké typy. Hádám, že je soukromá.“

Kate přikývla. Vůbec ji nepřekvapilo, že O'Rourke dokázal určit typ stroje – muži jsou tak pyšní na to, že znají přesné jméno určitých strojů. Zvláště potom letadel a tanků. Ráda by dostala dolar, kdykoliv se s Tomem dívali na nějaký hloupý válečný film a on prohlásil něco jako: „Podívej se na to! To má být starý tank Sherman, ale oni používají M-60.“ Nebo „Vážně si myslíš, že F5 je MIG 29?“ Kate to připadalo jako nesmysl, ale věřila, že se to chlapci naučí, když staví modely a nikdy z toho nevyrostou.

Ale protože se jí svírala hrud' a cítila vlastní ztrátu a marnost, potřebovala si s někým promluvit. Stráže odcházely a mířily pryč od kaple. Pomalu se obrátila k O'Rourkevi. „Jak víš, že je to právě ten typ... Jet Ranger?“

O'Rourke ji překvapil. „Létal jsem s ním.“

Vzhlédla a podívala se na něj. Bylo šero, ale rozeznala jeho vlasy a vousy plné prachu a rzi. Představila si, jak asi vypadá ona. „Létal s ním?“

Obrátil se a usmál se, zakýval hlavou jako malý chlapec. „Když jsem byl ve Vietnamu, byl jsem jediný voják, co rád létal.“

„Vážně?“ Prohrábla si vlasy a smetla špínu, o které nechtěla ani přemýšlet.

„Ano. Huey.“ O'Rourke se podíval na auta, která mizela v hlídání bráně. „Znal jsem i jednoho důstojníka, který letěl do údolí A Shau a pořád chtěl létat. Několikrát mě tam vzal a později, když jsem dostal novou nohu, jsem zjistil, že si otevřel leteckou společnost v Kalifornii kousek od místa, kde jsem ležel v nemocnici.“ Podrbal se ve vousech, jako by mu připadalo hloupé, že vypráví tak dlouhý příběh. „No, učil mě to.“

„Máš na to průkaz?“ zeptala se Kate. Sledovala odcházející postavy a přemýšlela, jak zjistí, kde se bude konat obřad příští noc.

Město, milování, tunel, pochodně i hudba jí připadaly neskutečné. Skutečný byl jen, Joshua. Musela se soustředit.

„Ne,“ odpověděl a vyzkoušel dveře. Byly zamčené. Ale držel je obyčejný visací zámek a rezavá závora, které mohli vykopnout. „Nezdálo se mi, že někde budou shánět jednoho pilota, tak jsem šel raději na církevní.“ Náhle ji stáhl k zemi a odvedl ji do menší místnosti. „Pšt!“ zašeptal.

Za chvíli někdo vyzkoušel visací zámek, odemkl a paprsky baterek se objevily v kapli. Pak Kate zaslechla, jak se dveře znovu zavírají a zamykají. Počkali pět minut, teprve potom znovu promluvili.

„Asi poslední kontrola,“ zašeptal O'Rourke. Plížili se ke dveřím. Na dvoře byla tma a nikdo tam nezůstal. Hlavní i druhá brána byly zavřené. Věž Chindia se změnila v tmavou siluetu na nízkých oblacích, které ozářily ohně a světla chemických továren na severovýchodě.

Čekali dalších dvacet minut. Kate si mnula tvář, aby neusnula vyčerpáním, pak O'Rourke vykopl dveře a závora se vytrhla ze ztrouchnivělého dřeva.

„Lidem z muzea by možná vadilo, co děláme s jejich kaplí,“ zašeptala Kate. Byl to slabý žert, ale měla radost, že se nebudou muset vracet zpátky tunelem.

Postupovali pomalu, krčili se za starými kamennými zdmi a růžemi, ale na celém pozemku nezůstaly žádné stráže a na ulicích nikdo nejezdil. Jako by si celý obřad vymysleli.

Na zdech se pořád třpytil ostnatý drát a rozbité sklo, ale O'Rourke našel na druhé straně pozemku malou branku, přes kterou mohli přelézt. Když ležela Kate nahoru, znovu si roztrhla kalhoty.

Ulice Tirgoviste zůstaly po noční invazi strigoi prázdné, ale Kate a O'Rourke se raději drželi ve stínech úzkých uliček. Tu noc neštěkali ani psi. Motocykl čekal ve stodole. Zatímco si O'Rourke hrál s neochotným motorem, Kate vylezla po žebříku, aby si vzala tašku a pokrývku z půdy. Zaprášeným oknem dovnitř pronikalo světlo petrochemického závodu a odhalilo hnízdo v trávě, kde se s O'Rourkem milovali před několika hodinami. Vážně se to stalo? Kate unaveně vzdychla, složila pokrývku a vrátila se dolů.

O'Rourke otevřel dveře a vytáhl těžkopádnou motorku ven.

„Dnes v noci bych zaplatila tisíc dolarů za koupel,“ vydechla Kate a znovu si otřela bláto z vlasů a oblečení. „Pět set za záchod pod střechou.“

„Tak si připrav šekovou knížku,“ vyzval ji O'Rourke. Motor se probudil.

Františkánský klášter ležel v tak staré části Tirgoviste, že uličkami projela jen jediná Dacie. Ale žádná auta tady nejezdila, Dacie ani jiné značky. Rev motocyklu se odrážel od starých kamenných budov a Kate připadal nevhodný. Slabý reflektor odhaloval jednotlivé domy a jejich duše, které nedokázala umlčet ani dlouhodobá bída a nařizovaný socialismus – obyčejná chatrč se zbytky krásné výzdoby a nádherně klenutými okny, složitý reliéf na dolní třetině starého domu, mistrovská mříž na bráně, která spojovala polorozpadlý plot, v okně domku, který by ve Státech považovali za kůlnu, spatřili velmi drahé závěsy.

Klášter představovala dlouhá přízemní budova, která stála kus od cesty v části města, kde se střídaly prázdné pozemky s tmavými budovami bez oken. O'Rourke projel okolo kláštera, obrátil se a znovu budovu zkontroloval. Pak odbočil do vedlejší uličky a pomalu projel okolo zadní části budovy. Všude byla tma a zdálo se, že klášter je opuštěný. Na bráně visel zámek, ale plot byl nízký, takže ho mohli přelézt. Kate spatřila udržované zahrady a altánek.

„Počkej tady chvíli,“ zašeptal O'Rourke a zaparkoval motocykl mezi stromy kousek od křižovatky. „Jestli nás strigoi hledají, možná tady někoho nechali.“

Dotkla se jeho paže a ucítila elektrický náboj jejich kontaktu, přestože byla unavená a upadla do deprese. „Nemůžeme riskovat,“ zašeptala.

O'Rourke se usmál. „Koupel,“ vysvětlil. „Veškeré zařízení, možná nové oblečení.“

Kate začala lézt ze sajdkáry. „Jdu s tebou.“

O'Rourke zavrtěl hlavou. „Kompromis. Sedni si na motorku. Jestli vyběhnu rychle ven, našlápní ji a seber mě. Víš, jak se startuje a jezdí?“

Kate se zamračila, ale přikývla. Během cesty ho sledovala, takže moc dobře věděla, jak se s motocyklem zachází. Ani nevěděla proč, ale vzpomněla si na svůj automobil Miata, který byl zničen při požáru. Měla ten stroj ráda... Zbožňovala pocit svobody a nadšení, jaký se jí zmocnil, když projížděla horskými zatáčkami, pronikavé sluneční paprsky na obličej, vítr ve vlasech...

„Kate?“ promluvil O'Rourke a vzal ji za rameno. „Slyšíš mě?“

„Jo.“ Protřela si tváře a promnula oči. Vnímala únavu jako skutečné závaží.

O'Rourke zmizel v uličce a díky tmavému oblečení byl téměř neviditelný. Kate tam zůstala sedět a poslouchala, jak studený vítr šumí v suchém listí. Neslyšela žádný hmyz, žádné ptáky, ani dopravu na třicet metrů vzdálené hlavní silnici. Snažila si vybavit vzrušení, jaké cítila při květnových procházkách po Bukurešti – mladé páry se líbaly v tmavých průchodech, smích, dědečkové a babičky hlídali děti v parku Cismigiu. Byl to úplně jiný svět.

„Prázdné,“ prohlásil O'Rourke za jejími zády a Kate nadskočila. Znovu dřímala.

Nechali motocykl mezi stromy, přelezli nízký plot a vlezli do kláštera postranním oknem, které nebylo zajištěné.

„Františkáni jsou v Tirgovisti od třináctého století,“ poznamenal O'Rourke, když zapálil svíčku.

„Světlo...“ začala Kate.

„Zůstaneme ve vnitřních pokojích a chodbách. Okenice jsou zavřené. Věřím, že se policie nevrátí. Devět místních mnichů odvezli do Bukurešti k výslechu a zřejmě je zítra pustí... vlastně dnes... když strigoi už dokončili svůj obřad.“

Kate ho sledovala chodbou a nakukovala do místností, které měly. Svíčka vrhala stíny na hrubé zdi a tři metry vysoký strop. Kate nikdy nenavštívila klášter a nevěděla co očekávat – snad gotické ozdoby... cely jako ve vězení, dřevěné mísy a potřeby, možná několik často používaných dutek k sebestřastství.

Vzpamatuj se, Kate, napomenula sama sebe. Chtělo se jí znovu spát.

Dům byl větší a čistější než většina domů, které v Rumunsku navštívila. Bylo tady málo věcí, ale klidně tu mohla bydlet velká vesnická rodina. Pokoje byly jednoduché, ale objevila pohodlné postele a noční stolky. Klášter prozrazovaly jen obyčejné kříže na zdech ve všech ložnicích. Kuchyň byla mnohem modernější než většina rumunských domácností – žádné dřevěné misky, ale spousta umělohmotných talířů a skleniček, které Kate připomněly letní tábor. V jídelně našla otlučený, ale docela elegantní sedmimetrový stůl, který by v americkém antikvariátu klidně prodala za několik tisíc dolarů. Jedna místnost vedle jídelny sloužila jako skromná kaple s malým oltářem a klekátky pro dvacet lidí. I ve světle svíčky objevila jednoduchou, ale čistou komunitu.

„Bydlel jsi tady?“ zašeptala Kate. Bylo tady takové ticho, že prostě šeptat musela.

„Občas. Bylo to dobré útočiště, když jsem pracoval s dětmi v horských městech. Otec Danielescu i ostatní jsou dobří lidé.“ O'Rourke otevřel další dveře.

„Achhhh,“ vydechla Kate. Vana byla velká a hluboká, na třech stranách spatřila dlaždičkovou římsu. Byla neskutečně čistá. Kate přejela rukou po dlaždičkách a po povrchu vany. Pak se zamračila. „Kde jsou kohoutky? Jak sem dostaneme vodu?“

O'Rourke položil svíčku na římsu a zašel do rohu, kde stál pult s pumpou, jaká se používá na statku. Nad malým plynovým vařičem s jediným hořákem stála obrovská pozinkovaná nádoba. „Chvilí to trvá,“ přiznal O'Rourke, „ale je to nejteplejší voda v celém Tirgovisti.“ Začal pumpovat.

Patnáct minut pumpovali, ohřívali, nosili a vylévali vodu, ale nakonec byla vana plná. Tehdy se zastavili a Kate se začala stydět. Je pořád knězem? Ničím něco důležitého? Stala se na půdě jen chyba? Hřích, ke kterému se musí přiznat? Kašlu na to, pomyslela si a začala si rozepínat špinavou blůzu.

„Půjdu zkontrolovat dveře a okenice,“ oznámil jí O'Rourke a zastavil se ve dveřích. „Pěkně si to užij, já se vykoupu potom.“

Kate tam stála ve spodním prádle a dívala se mu do očí. „Nebud' hloupý. Je to ztráta času a teplé vody. Kromě toho budu mít zavřené oči, až poležeš dovnitř. Vana je dost velká. Nebudeme o sobě ani vědět.“ Svlékla si podprsenku a bílé kalhotky.

O'Rourke přikývl a zamířil do tmavé chodby.

Když se ponořila do vody, ze které se kouřilo, málem se rozplakala. Zdálo se, že v klášteře není žádné topení, jen krby v hlavních místnostech. Teplota se blížila k podzimnímu chladu a z vany stoupal kouř. Mlha se valila přes okraj, klouzala po dlaždičkách římsy a plížila se po podlaze.

Voda byla vařící. Na dlaždičkách ležel kus mýdla, který připomínal malý meteor. Namydlila se, položila se do horké vody, opřela si hlavu a zavřela oči.

Slyšela, jak se O'Rourke vrací a podívala se na něj. Přinesl ručníky a hromadu složeného oblečení. Pak znovu zavřela oči, O'Rourke se svlékl a vlezl si do vany. Chvilí seděl na okraji, slyšela ťukání umělé hmoty o podlahu a došlo jí, že si sundává protézu. Otevřela oči a podívala se na něj.

„Teď jsi mě viděla nahého,“ prohlásil, ale netvářil se zahanbeně. Zvedl zdravou nohu, pak tu postiženou a opatrně se ponořil do horké lázně. „Přece jen existuje nebe,“ vydechl.

Vodní hladina se jí zvedla k bradě a Kate na chvíli ucítila jeho stehno. Ve starobylé vaně bylo tolik místa, že mohli sedět proti sobě a nedotýkali se.

„Myslím, že bychom měli něco udělat,“ zašeptala Kate. „Hledat Joshuu.“ O'Rourke jí podal houbu a Kate si vyždímala vodu na tvář. „Prostě něco udělat.“

„Ani nevíme, kam odjeli,“ upozornil ji tiše.

Přikývla a nechala vodu, aby jí nadlehčila paže a nohy. V takovém horku jí začala bolet ňadra a Kate si vzpomněla na všechny modřiny a namožené svaly po dlouhé noční cestě podzemním tunelem. „Měl jsi zakroužkovaná některá města. Místa, kde se měl konat obřad. Lucian věřil, že obřad bude trvat čtyři noci. Věděli tvoji kněží, kam se přemístí během příštích dvou nocí?“

„Ne.“ O'Rourke si namydlil ruce a ramena. „Existují desítky města míst, která jsou důležitá pro historii Vlada Tepese a mohou sloužit jakémukoliv rituálu, který má něco společného s jeho osobou. Brasov, Sibiu, Rimni, Vilcea, Pevnost Risnov, Bran, Timisoara, Sighisoara... i samotná Bukurešť.“

„Ale některá jsi zakroužkoval na mapě,“ připomněla mu Kate. Musela se posadit a položit si houbu na krk, jinak by určitě usnula.

„Hádal bych Sighisoaru, Brasov, Sibiu a takzvaný hrad Dracula,“ přiznal. „Jsou to velmi důležitá místa historie Vlada Tepese. Ale nevím, které z těch míst... a kterou noc.“

Kate si vypláchla mýdlo z očí. „Existuje hrad Dracula? Já myslela, že ho národní turistická kancelář jen tak vymyslela.“

„Turisty vozí na falešná místa... jako je hrad Dran, který nemá s Vladem Tepesem nic společného,“ upozornil ji O'Rourke. „Nebo odvezou turisty do průsmyku Borgo a na ostatní místa, o kterých psal Bram Stoker, aniž by měly něco společného s historií. Ale existuje hrad Dracula... nebo jeho zříceniny... u řeky Arges, necelých sto šedesát kilometrů odtud.“ Pak jí ho popsal jako hromadu kamení vysoko na útesu s výhledem na vzdálené údolí Arges.

„Byl jsi tam?“ zeptala se Kate.

„Ne. Cesta je většinu roku neprůjezdná a tento rok ji ještě zavřeli. Někde za hradem leží vodní elektrárna, v horách Fágáras nad městem Curtea de Arges. Armáda dává na celou oblast dobrý pozor. I Ceaucescu dal oblast uzavřít, protože se zřícenina opravuje. Nejspíš projekt ukončili, když Ceaucescu zemřel.“

Kate se náhle probudila. „Jestli tu opravu neřídí strigoi.“

O'Rourke se narovnal tak rychle, až vystříkla voda. „Kvůli obřadu...“

„Ano. Ale kterou noc? A dostaneme se tam vůbec?“

„Dostaneme se blízko,“ odvětil O'Rourke. Natáhl se pro ručník, otřel si ruce a rozložil mapu, kterou přinesl z motocyklu.

„Buď zamíříme k jihu a vezmeme to po dálnici číslo sedm do Pitesti, pak nahoru po sedm-C do Curtea de Arges... nebo oklikou na severovýchod do Brasova, pak severně do Sighisoary a na jihozápad do Sibiu. Pak údolím řeky Olt po dálnici 73-C. To by znamenalo... no, nevím... čtyři sta nebo pět set kilometrů po špatných silnicích.“

Kate zavrtěla hlavou. „Proč bychom tamtudy jezdili?“

O'Rourke odložil mapu a začal si zamyšleně mydlit vousy.

„Jet Ranger zamířil k severozápadu. Pokud to byla jeho skutečná cesta, mohl mířit na milión různých míst, ale...“ Zarazil se, potopil si obličej a znovu se vynořil.

„Sighisoara leží tím směrem. Nějakých dvě stě třicet kilometrů odtud.“

Kate si vzpomněla, co četla o Vladu Tepesovi. „Tam se narodil.“ Zamračila se. „Jestli má Lucian pravdu a obřad investitury trvá čtyři noci... a oslavují tím život Vlada Tepese, proč nezačali v Sighisoare?“

O'Rourke zvedl ruce nad hladinu vody se spoustou bublin. „Co když putují obráceně? Snagov je místem, kde Vlada nejspíš pohřbili. Tirgoviste je kraj, kterému vládl...“

„A v Sighisoare se narodil,“ dokončila větu Kate. „Dobrá, ale co čtvrtá a poslední noc? Váš hrad Dracula se nehodí do jízdního řádu.“

„Pokud tam nebude příští princ zasvěcen,“ zašeptal O'Rourke a jeho oči se zaostřily na něco v dálce.

Kate se ponořila do chladnoucí vody. „Jen hádáme. Nevíme vůbec nic. Kéž by tady byl Lucian.“

O'Rourke pozvedl jedno obočí.

„Ne zrovna teď,“ opravila se Kate našťavaně. „Ale zdálo se, že ví...“

„Pokud mluvil pravdu.“ O'Rourke posunul pahýl nohy. „Obrat' se a posuň se.“

Kate na chvíli zaváhala.

„Vydrhnu ti záda a umyju vlasy,“ vysvětlil a zvedl lahvičku šamponu. „Nevoní jako americký šampon, ale určitě je

dobrý, ať už máš ve vlasech z toho hřbitova cokoliv.“

Kate se obrátila a posadila se doprostřed vany, zatímco O'Rourke jí namydlič záda a začal silnými prsty masírovat hlavu. Masíroval a masíroval, a kdyby věřila v kouzla, vypotřebovala by všechna tři přání, jen aby to nikdy neskončilo a nikdy nemusela pohlédnout do tváře zítřka.

„Otoč se,“ vyzvala ho, posunula se a otočila. „Teď já tebe.“

Když si umyli hlavu, namydličli se a spláchli, políbili se a objímali se v teplé vodě, aniž by pocítili jakoukoliv vášeň. Byli unavení a zhmoždění, ale bylo v tom ještě něco. Jako by nebyli pouhými milenci, ale skutečnými přáteli. Dva přátelé, kteří se znají neskutečně dlouho. Jsem unavená, pomyslela si Kate. Jsem sentimentální.

Ne, nejsi, opravila ji druhá část vědomí.

„Ať se obřad zítra v noci koná kdekoliv,“ promluvil O'Rourke a přerušil tu magickou chvíli, „dnes v noci už nic nezmůžeme. Horské cesty jsou v noci nebezpečné a policie často zastavuje soukromá vozidla. Lépe zmizíme v denní dopravě. Ráno si hodíme korunu a určíme, kudy se vydáme.“

„Těžko se odtud dostaneme,“ poznamenala Kate. Svíčka dohořívala a vzduch byl nápadně studený.

„Zase proklouznete, drahá... sakra, to je ale zima!“ vykřikl O'Rourke, vytáhl se nahoru a přeskočil okraj vany. V chladném vzduchu se z něj kouřilo. Rychle se začal utírat.

Kate vylezla a napodobila ho. Jako by opustila saunu a vkročila do mrazu. Choulila se pod tenkou pokrývkou. „Řekni, budeme těch pár hodin spát spolu?“ zeptala se přes jektající zuby. „Spolu.“

„Mají tady postele jen pro jednoho,“ upozornil ji O'Rourke. Balancoval na jedné noze, zatímco si připevňoval protézu.

Kate se zamračila. „Nespíš s ní, že ne? Chci říct kromě půdy v seníku.“

O'Rourke si ji nasadil a postavil se. Kate si všimla, jak jsou moderní protézy přesvědčivé.

„Ne,“ odpověděl, „ale skákat tak do cizí postele připadá člověku hloupé.“

„Postele jen pro jednoho?“ zeptala se Kate. Celá se třásla.

„Dobré pokrývky.“ uklidnil ji O'Rourke a usmál se. „A dovolil jsem si přinést druhou postel a postavit je vedle sebe.“

Kate zvedla jednou rukou tašku a hromádku čistého oblečení, druhou objala kněze. Někdejšího kněze, připomenula si. Nebo brzy někdejšího kněze. „Nejsem proti romantickému chování,“ vydechla, „ale pojďme rychle do postele, než budeme jako rampouchy.“

O'Rourke nesl dohořívající svíčku a společně zamířili do pokoje.

Kapitola třicátá druhá

Den znovu připomínal začátek podzimu – modrá obloha zvýraznila poslední listy v lese kolem silnice číslo sedmdesát jedna do Brasova. Kate napadlo, že slovo „silnice“ je příliš nadnesené pro úzký pruh záplatovaného a děravého asfaltu, který se táhl severovýchodně od Tirgoviste, kroutil se karpatskými průsmyky a znovu prudce klesal, aby se spojil se silnicí číslo jedna jižně od Brasova.

Cítila se dobře. V noci se vykoukala, několik hodin spala a měla na sobě čisté oblečení, které O'Rourke našel (v klášteře v Tirgovisti žil alespoň jeden mnich, který byl tak malý, že si mohla Kate natáhnout přes poslední černou košili jeho tmavý svetr a vypadat docela normálně). Chtěla si sundat šálu, zaklonit hlavu a opalovat se, i přestože seděla v poskakující sajdkáře.

Nešlo to. Vnímala naléhavou touhu najít Joshuu i pronikavou hrůzu, že udělá chybný krok.

Směr neurčili losem. Když se ráno podívali na mapu, oba zvedli hlavu a prohlásili: „Sighisoara.“ U Kate to byla pouhá intuice. Cestování po Transylvánii v člověku probudí pověřivost, napadlo ji.

„Jestli se spleteme s dnešním obřadem, máme ještě poslední šanci zítřejší noc,“ uklidnil ji O'Rourke.

„Jo,“ přikývla Kate, „jestli říkal Lucian pravdu. Naše informace jsou nejisté, jen jsme něco takového zaslechli. Mohou to být hlouposti. Kdyby šlo o lékařskou diagnózu, budu doktora žalovat za zanedbání povinností.“

Doprava byla hustá, ale potkali jen málo osobních automobilů – těžké nákladáky, které chrlily oblaka hnědomodrého kouře, traktory, které působily dojmem, že je vytáhli z muzea Henryho Forda z přelomu století (a jejich železná kola vysekávala kusy už tak rozbité asfaltové silnice), koňmi tažené povozy s gumovými nebo dřevěnými koly, vozíky tažené poníky, pár cikánských vozů, stáda ovcí, která se zastavila uprostřed silnice a zírala stejně tupě jako jejich pastevci. Narazili na dobytek hnaný malými osmi, možná devítiletými dětmi, které ani nevzhledly k těžkým nákladákům a motocyklu, jež se snažily vyhnout jednotlivým kravám. Spatřili jízdní kola a několik německých aut, která prosvístěla stoosmdesátí kilometrovou rychlostí a ještě troubila (řidič se ani nepodíval na motocykl a jezdce), pár Dacií, které se pomalu sunuly kupředu nebo stály rozbité uprostřed cesty, vojenská vozidla, která se hnala prostředkem silnice a zřejmě se snažila závodit s německými automobily, spousta chodců.

Potkali opravdu hodně chodců – snědé cikány ve volném oblečení, staříky s bílým strništěm na tvářích a starých kloboucích, které ztratily tvar, skupiny školaček okolo dvou malých vesniček a jednoho malého městečka, které míjeli. Pucioasa, Fieni a Mateoini. Dívky na sobě měly spravované, ale vyprané a naškrobené modré sukně a bílé blůzy, které zářily ve slunečních paprscích. Mladší děti se staraly o dobytek, chlapci i krávy měli stejně znužené výrazy, staré ženy se kolébaly po stranách silnice – silnice neměla krajnici, jen metrový příkop plný páchnoucí vody. Nejstarší ženy vodily děti stejně jako dobytek a před vesnickou policejní stanicí postával ofiter de Polititie.

Když projížděl motocykl špinavým průmyslovým městečkem Fieni, policista ani nezvedl hlavu. O'Rourke dával pozor, aby nepřekročil předepsanou rychlost.

„Musíme natankovat v Brasovu!“ zakřičel.

Kate přikývla a sledovala motocykl, který se objevil za koňským spřežením před nimi.

V takovém prostředí nemohla zavřít oči a opalovat se.

Když minuli horskou vesničku Moroeni, doprava náhle zmizela, kroutící se silnice byla prázdná, ochladilo se a na stromech nezůstalo žádné listí. Kate se zeptala, jestli může chvíli řídit.

„Už jsi někdy řídila?“

„Tom mě nechával jezdit s jeho Yamahou 360,“ odpověděla Kate sebevědomě. Jednou. Na krátkou vzdálenost. Pomalu. Dokázala jezdit a celou cestu pozorovala, jak to O'Rourke dělá.

O'Rourke zajel na šterkovou krajnici, zastavil a slezl. Motor nechal běžet. „Pozor na spojku,“ varoval ji. „Pěkně zlobí.

Nemá dvojku.“ Těžce obešel sajdkáru, zatímco se Kate protahovala.

Všechno ho bolí, pomyslela si. Celou cestu stojí na pedálu. Je to jako zkouška ohněm. Vylezla si nahoru, počkala, než se O'Rourke usadí, usmála se na něj a nastartovala. Přidala moc plynu.

Stará motorka se sajdkárou se chtěla otočit a O'Rourke vyrazil podivný zvuk. Kate rychle přibrzdila, O'Rourkeova hlava zamířila k plastikovému sklu a Kate málem spadla ze sedačky. Rozhodla se, že zařadí rovnou na trojku, několikrát se netrefila a hrnula se dál na jedničku. Vzhledla právě včas, aby nesjela z útesu, zajela na druhou stranu, strhla motorku doprava, vyrovnala rychlost a začala skutečně řídit. Téměř.

„Už to mám,“ vydechla, nohou řadila a předkláněla se ve větru.

O'Rourke přikývl a podrbal se na hlavě.

Silnice překonala vysoký průsmyk, a když se Kate dostala na vrchol, už motorku skutečně ovládala.

„Tady zastav!“ vykřikl O'Rourke a ukázal na úzkou šterkovou krajnici na druhé straně silnice.

Kate přikývla, strhla řízení a náhle ji došlo, že ještě nebrzdila... kde byla brzda?... pak ji našla a zabrzdila tak rychle, že udělali smyk a jen tak tak nespádli přes okraj. Jen tak tak. Motorka se během zpomalování otočila, a když se rozptýlilo mračno prachu, Kate zjistila, že stojí obráceně a O'Rourke se sajdkárou visí nad stromy a skalami.

Pomalou si sundal brýle a vytřel si prach z očí. „Chtěl jsem se pokochat výhledem,“ zašeptal přes vrčení motoru.

Kate musela přiznat, že takový výhled stál za zastávku. Na severu a na západě se táhl karpatský hřeben Bucegi, který se spojoval se zasněženými vrcholky hřebenu Fărăgas. Ten se otáčel k jihu a mizel na černém obzoru. Nejvyšší podhůří pod sněžnými oblastmi zdobily zakrslé jalovce a malé smrčky, ve střední výšce se zelenaly borovice a smrky, dole spatřili bílé břízy a hluboká údolí zdobila barva usychajícího listí dubů, bezu, jilmu a ruje. Ze severu a západu se blížily mraky, ale slunce pořád svítilo a stíny vápencových hřebenů se natahovaly až do zarostlých údolí hluboko pod nimi. Kromě krátkého úseku daleko pod sebou nespátřili žádného člověka. Vůbec nic. Ani kouř, střechu, letadlo nebo anténu. Nic, kam až Kate dohlédla. Poprvé spatřila takovou pozemskou krásu v zemi, která kašlala na životní prostředí. „Je to krásné,“ vydechla. Ta otřepaná fráze se jí nelíbila, ale nevěděla, co má říct. „Co je to za zelený strom tam nahoře? Vedle jalovců pod tím sněhem?“

„Myslím, že mu říkají zimbru,“ odpověděl O'Rourke. Naklonil se přes okraj sajdkáry a podíval se dolů. „Mohla bys šlápnout na brzdu, povolit trochu spojku a trochu popojet... na silnici?“

Kate ho poslechla. Líbil se jí hukot nadměrného motoru i pocit, že má pod sebou motocykl. Od chromu na řídítkách se odrážely sluneční paprsky.

„Díky,“ vydechl O'Rourke a odkašlal si. Obrátil se a ukázal k jihozápadu. „Tam leží řeka Arges a Vladův hrad.“

„Jak daleko?“

„Pro ptáka možná sto kilometrů. Šedesát, možná sedmdesát mil. Po silnici...“ Kousl se do rtu. „Nějakých osm hodin cesty.“

Kate se na něj podívala. „Nemýlíme se, Miku. Dnes večer to bude Sighisoara.“

Podíval se na ni a přikývl. „Co bys řekla, kdybychom zaparkovali někde na vrcholku, schovali motorku ze silnice a naobědvali se?“

Vklášteře našli chléb se sýrem a tolik lahví vína, že by se opila celá Transylvánie. O'Rourke jí vysvětlil, že mniši mají pořád vinohrady a dodávají víno místnímu kraji. Mohli tak zaplatit své výdaje. Kate schovala tři lahve pod sedačku sajdkáry a položila na kuchyňskou linku padesát amerických dolarů.

Sýr byl dobrý, chléb starý, ale chutný... a víno bylo naprosto jedinečné. Nevzali si sklenky, ale Kate klidně pila rovnou z lahve. Napila se jen trochu – přece jen řídila. Přestože slunce prohrávalo bitvu s mraky, poslední paprsky jí prohřály kůži a přinesly vzrušující vzpomínky na minulý den a noc.

„Máš nějaký plán?“ O'Rourke se opřel o strom a žvýkal tvrdou kůrku.

„Hmmm? Cože?“ Kate se zdálo, jako by ji někdo polil studenou vodou.

„Nějaký plán,“ zopakoval O'Rourke. „Co uděláme, až dohoníme ty strigoi.“

Kate vystrčila bradu. „Sebereme Joshuu,“ řekla odhodlaně, „pak zmizíme ze země.“

O'Rourke pomalu žvýkal, polkl a přikývl. „Ani se nebudu ptát na druhou část,“ promluvil, „ale jak dosáhneme té první? Jestli je dítě skutečně jejich novým princem, nebo jak tomu říkají, určitě se ho nebudou chtít vzdát.“

„To vím,“ přiznala Kate. Mraky zakryly slunce a ze sněžných polí nad nimi začal foukat chladný vítr.

„Takže...“ O'Rourke rozhodil ruce.

„Myslím, že můžeme vyjednávat,“ odpověděla Kate.

O'Rourke se poněkud zamačkl. „A co nabídneme?“

Ukázala na cestovní tašku. „Přinesla jsem vzorky náhrady hemoglobinu, kterou jsem dávala Joshuovi. Měli by se tím zbavit návyku na lidskou krev a J-virus v jejich imunitním systému by pořád fungoval.“

„Ano,“ souhlasil O'Rourke, „ale proč by přecházeli na methadon, když se jim líbí heroin.“

Kate se podívala na údolí, které se topilo ve stínech. „Nevím. Máš lepší nápad?“

„Jsou to lidé, kteří zabili Toma a tvoji kamarádku Julii,“ upozornil ji O'Rourke nápadně hlubokým hlasem.

„Vždyť já vím!“ Nechtěla nasadit tak ostrý tón.

Přikývl. „Já vím. Chtěl jsem se zeptat, jestli jsi přijela jen pro Joshuu nebo se pomstít?“

Kate se k němu obrátila. „Nevím. Nezdá se mi to. Lékařský výzkum... možný objev díky tomuto retroviru...“ Sklopila hlavu a dotkla se šedé, které ji bolelo. „Chci ho jen zpátky.“

O'Rourke se k ní přisunul a objal ji. „Na akční dvojku jsme trochu divní,“ zašeptal.

Vzhlédla, ale nepochopila.

„Maskování bojovníci se zločinem. Super hrdinové. Batman a Robin?“

„Co tím myslíš?“ Bolest v hrudi poněkud zeslábla.

„Říkala jsi, žeš trefila toho vetřelce, když k vám vlezl poprvé do domu v Coloradu,“ pokračoval O'Rourke. „Strigoi. Ale nezabila's ho.“

„Chtěla jsem,“ odpověděla Kate. „Jeho tělo se dalo dohromady, protože...“

„Já vím, já vím.“ Jeho ruka ji uklidňovala. „Chci říct, žeš nikoho ještě nezabila. Ale jestli budeme pokračovat, možná na to přijde. Uděláš to?“

„Ano,“ odpověděla Kate bezbarvým hlasem. „Jestli na tom závisí Joshuův život a svoboda.“ A tvůj, dodala v duchu a podívala se mu do očí.

O'Rourke dojedl chléb a napil se vína. Na chvíli se jí zatočila hlava a napadlo ji, kolikrát tento člověk... její milenec... mluvil při mši a připravoval odpustky k přijímání. Zavrtěla hlavou.

„Já nikoho nezabiju,“ přiznal tiše. „Ani v případě, že bych tím zachránil nejdražšího člověka na světě. Ani kdyby na tom závisel tvůj život, Kate.“

Kate spatřila jeho smutek. „Ale...“

„Už jsem zabíjel. I ve Vietnamu, kde všechno ztratilo smysl, mělo pořád smysl zabít. Aby člověk přežil. Aby zachránil kamarády. Protože na něj útočili. Protože měl strach...“ Podíval se na ruce. „Ale žádný z důvodů není dost dobrý, Kate. Už ne. U mě už to neplatí.“

Poprvé od chvíle, kdy kněze... bývalého kněze... potkala, nevěděla co říct.

Pokusil se o úsměv. „Vybrala sis na tuto cestu nejhoršího možného společníka, Kate, alespoň pokud jde o zabíjení lidí.“ Nadechl se. „A zdá se mi, že o to tady jde.“

Tvářila se velmi vyrovnaně. „Víš určitě, že tito... tito strigoi jsou lidé?“

Neznatelně přikývl. „Ne. Ale to jsem nevěděl ani u stínů ve Vietnamu. Byli to rákosníci.“

„Ale to bylo něco jiného.“

„Možná,“ připustil O'Rourke a začal uklízet jejich skromný piknik. „Ale i v případě, že se strigoi vzdálili od lidských emocí natolik, že existují jako jiný druh... čemuž neuvěřím, dokud nevidím důkazy... pořád to nestačí... mně ne.“

Kate vstala a oprášila si sukni. Oblékla si bundu přes svetr. Větr byl chladnější a obloha šedivá. Krátký záchvěv podzimu skončil a Karpaty ovládla zima.

„Ale pomůžeš mi najít Joshuu,“ poprosila ho.

„Ach, to ano.“

„A pomůžeš mi ho dostat z této... země.“

„Ano,“ přikývl. Ani se nemusel zmínit o policii, armádě, pohraničních hlídkách, informátorech, letectvu, Securitate... o všech těch, kteří poslouchají příkazy lidí, kteří zase slouží strigoi.

„Nic víc nežádám,“ vydechla Kate upřímně a dotkla se jeho paže. „Jestli je do Sighisoary ještě dalších sto šedesát kilometrů, raději vyrazíme.“

„Hlavní silnice je rychlejší,“ poznamenal O'Rourke a zaváhal. „Chceš ještě chvíli řídit?“

Zarazila se jen na okamžik. „Ano,“ přikývla, „jo, budu řídit.“

Klesání z průsmyku představovala řada velmi nebezpečných zatáček, ale Kate už motocykl zvládla a přeřadila na nižší rychlost, aby nepřehrála brzdy. O'Rourke znovu zkontroloval nádrž a doufal, že se dostanou do Brasova. Kate byla z té nejistoty nervózní.

Během celého klesání z prudkého kopce nepotkali žádná vozidla a Kate spatřila jen několik domků, které se krčily mezi borovicemi. Pak se dostali na předměstí Sinaie a domků přibývalo. Byly větší a nejspíš patřily privilegované nomenklatuře, stranickým byrokratům, kteří získali výhody od státu. Sinai působila jako typické východoevropské letovisko – velké staré hotely a domy, které působily honosně možná před stoletím, ale nikdo je pořádně neudržoval, ukazatele ke sjezdovkám, kde „vlek“ představovala jen lana a několik tyčí. Spatřili novější a větší část městečka, kde stály paneláky a průmyslová továrna chrlící kouř do horského údolí.

Krásu krajiny nad městečkem však socialistická šed' poznamenat nedokázala. Po obou stranách Sinaie a rušné silnice číslo jedna, která město protínala, se zvedaly hory Bucegi a holé vrcholky dosahovaly výšky dvou a půl tisíc metrů. Kate bydlela – už to vlastně nebyl její domov – v podhůří nad Boulderem ve stejné výšce a vrcholy Skalistých hor na západě se zvedaly do výšky čtyř a půl tisíc metrů, ale hory Bucegi byly divoké a stoupaly kolmo jako v říčním údolí Praha, které leželo jen kousek nad úrovní moře. Proplétala se mezi nákladními automobily, odbočila od továrny, která připomínala železárny a vzhlédla. Hory připomínaly kresby Skalistých hor od malíře Bierstana z devatenáctého století. Bierstand maloval hory, jak je sám viděl: kolmé skály a vrcholky, které se topí v oblacích a mlze.

Kate už navštívila švýcarské Alpy, ale místní scenérie byla působivější než všechny hory, které kdy viděla. Obyčejní lidé kráčeli kolem silnice, prázdné obchody, polorozpadlé domy, staré činžáky a špinavý průmysl, který chrlil oblaky černého dýmu – něco takového by ve Švýcarsku netolerovali ani chvíli.

V Sinaie nenašli benzinovou pumpu a Kate pokračovala do pětáctyřicet kilometrů vzdáleného Brasova, který ležel na severu. Silnice pořád sledovala řeku, všude útesy a neuvěřitelně krásná místa. Kate se nerozhlížela. Když řada nákladňáků prořídla, zpomalila, aby lépe slyšela. „O'Rourke!“ zakřičela, a když se kněz probral z myšlenek, pokračovala: „Proč nevěříš Lucianovi?“

Právě projížděli okolo zavřeného ortodoxního kostela a silnice kopírovala dlouhý říční zákrut. O'Rourke se předklonil. „Zpočátku to byl jen instinkt. Něco... něco v nepořádku.“

„A potom?“ naléhala Kate. Ze západu se valila další mračna, ale občas se objevilo slunce a ozářilo údolí a úzkou řeku.

„A pak jsem si něco ověřil, když jsem se vrátil do Států. Než jsem odjel do Colorada a... a než jsem tě tam našel v nemocnici. Vzpomínáš, jak jsi mi říkala, že se Lucian naučil anglické fráze během několika návštěv v USA? Když tam jel s rodiči?“

Kate přikývla a odbočila, aby se vyhnula cikánskému vozu a malému stádu ovcí. Zařadila se zpět do pravého pruhu těsně předtím, než opačným směrem prosvítlěl dřevařský nákladňák. Půl kilometru trvalo, než se dostali z modrého dýmu. „No a?“ zeptala se.

„No a tak jsem zavolał kamarádovi do kanceláře ve Washingtonu... senátorovi Harlenovi z Illinois... a Jim mi slíbil, že to zjistí. Jen se podívá na udělená víza. Ale neozval se až do chvíle, než jsme odjeli do Rumunska.“

Kate to nechápala. „Takže ses nic nedozvěděl?“

„Řekl jsem mu, aby kontaktoval bukurešťské velvyslanectví a řekl jim, ať předají zprávu místnímu františkánskému klášteru.“ O'Rourke musel křičet, aby ho slyšela ve zvuku motoru. „Dostali zprávu, když jsem jednou ráno hovořil s Otcem Stoicescu. To ráno, co nám Lucian ukázal těla svých rodičů a tu věc v nádrži na lékařské fakultě.“

Kate se na něj podívala, ale nic neřekla. Údolí před nimi se rozšiřovalo.

„Záznamy ukazují, že Lucian navštívil Spojené Státy během posledních patnácti let čtyřikrát. Poprvé mu bylo teprve deset. Naposledy na podzim roku devatenáct set osmdesát devět. Tedy přede dvěma roky.“

O'Rourke udělal krátkou pauzu. „Ani jednou necestoval se svými rodiči. Vždycky tam byl sám a cestu zaplatila nadace pro výzkum světového trhu a rozvoje.“

Kate zavrtěla hlavou. Z vibrací a řevu motoru jí začala bolet hlava. „Nikdy jsem o ní neslyšela.“

„Já ano,“ upozornil ji O'Rourke. „Přede dvěma roky zavolala svým nadřízeným v chicagské arcidiecézi a požádala, jestli by jim církev doporučila někoho na cestu do Rumunska, kterou nadace sponzoruje. Arcibiskup vybral mě.“ Zvedl se, aby ho Kate lépe slyšela. „Nadaci založil milionář Vernor Deacon Trent. Lucian byl ve Státech čtyřikrát na pozvání Trentovy skupiny... možná na osobní pozvání starého pána.“

Kate našla širokou krajnici a zastavila. Vpravo hučela řeka. „Takže chceš říct, že Lucian zná Trenta? A že Trent je nejspíš vůdcem rodiny strigoi? Možná přímým potomkem Vlada Tepese?“

O'Rourke ani nemrkl. „Říkám jen to, co kancelář senátora Harlena zjistila.“

„Co to dokazuje?“

Pokrčil rameny. „Alespoň to, že Lucian ti lhal, když říkal, že navštívil Státy s rodiči. V nejhorším případě...“

„Je to důkaz, že Lucian patří ke strigoi,“ doplnila Kate. „Ale ukázal nám krevní testy...“

O'Rourke udělal obličej. „Zdalo se mi, že moc usiluje o testy, které jsme po něm ani nechtěli. Mohl to být podvod, Kate. Právě ty bys to měla vědět. Dávala jsi pozor, když testy dělal?“

„Ano. Ale sklička se vzorky mohl zaměnit, když jsem se nesoustředila.“ Kolem se prohnal těžký nákladňák a Kate čekala, až utichne jeho řev. „Jestli patří ke strigoi, proč nás ubytoval a odvezl na ostrov Snagov, abychom viděli část obřadu a...“ Zhluboka se nadechla a pomalu vydechla. „Lehko nás tak mohli sledovat, co?“

O'Rourke neodpověděl.

Kate zavrtěla hlavou. „Pořád to nedává smysl. Proč Lucian utekl, když nás v Bukurešti pronásledovali Securitate... nebo kdo to byl? A proč by se ode mě nechal oddělit, když měl za úkol, aby nás sledoval.“

„Zřejmě vůbec nechápeme síly, které tady spolu bojují,“ přiznal O'Rourke. „Vláda, protestanti, horníci, intelektuálové, všichni proti všem a strigoi zřejmě tahají za provázky na obou stranách. Možná bojují sami mezi sebou, nevím.“

Kate vztekle slezla z motorky a podívala se na řeku. Měla Luciana ráda... pořád ho měla ráda. Jak se mohly její instinkty tolik mýlit? „Na tom nesejde,“ prohlásila nahlas. „Lucian neví, kde jsme, a my zase nevíme, kde je Lucian. Už ho nikdy nespátříme. Jestli nás měl sledovat, nejspíš ho vyhodili z práce.“ Nebo ještě hůř.

O'Rourke vylezl ze sajdkáry a zkontroloval nádrž. Mezi řidítky byl ukazatel, ale sklo bylo rozbité a chyběla ručička.

„Potřebujeme benzin,“ oznámil jí. „Chceš řídit do Brasova?“

„Ne,“ odmítla Kate.

V Brasově benzin nesehnali.

V Rumunsku si nemohli cizinci (alespoň teoreticky) koupit benzin u normální pumpy a zaplatit místní měnou. Zákony turisty pořád nutily, aby za tvrdou měnu koupili poukázky v hotelu, v několika půjčovnách aut nebo v pobočkách Národní cestovní kanceláře – jedna poukázka na dva litry – a použili je výhradně ve zvláštních ComTourist pumpách, které stály vedle několika běžných čerpacích stanic.

Tolik teorie. Jak jí O'Rourke vysvětlil, v praxi čerpadla ComTourist stála vedle normálních benzinových pump a pumpaři pouštěli cizince dopředu, zatímco ostatní stáli v dlouhé frontě. Čekající lidé zlostně přihlíželi zdoluhavému papírování, člověk musel dát úplatek pumpaři (nikdy to nebyl šéf čerpací stanice a často to byla žena v šesti kabátech a špinavých montérkách.)

Brasov byl kdysi krásným středověkým městem, kde se objevil průmysl, paneláky, nedokončené Ceaucescovy projekty, opuštěné projekty systematizace a další průmyslové budovy, které se na město nalepily jako škeble na potopenou loď. Jistě zůstalo několik uliček a míst, které si udržely někdejší krásu, ale Kate s O'Rourkem na ně po cestě nenarazili. Projížděli po rušné Calea Bucurestilor a po Calea Fágárasului. Pátrali po odbočce na Sibiu/Sighisoaru a hledali benzínové pumpy, které našli na mapě.

Jedna z nich byla zavřená a opuštěná, rozbitá okna a čerpadla, ta druhá stála těsně za odbočkou na Sibiu/Sighisoaru a táhla se od ní jeden a půl kilometru dlouhá fronta, která mizela ve městě.

„Merde,“ zašeptal O'Rourke. Pak dodal: „Nemůžeme čekat. Musíme zkusit ComTourist pumpu.“

Vylezl tlustý muž ve špinavých montérkách a podíval se na ně. Kate se přikrčila v sajdkáře, tvářila se neviditelně a čekala, až to O'Rourke zařídí. Západní typ ženy, která něco zařizuje, byl v Rumunsku velmi neobvyklý.

„Da?“ promluvil vedoucí a otřel si ruce do špinavého hadru. „Pot sa te ajut?“

„Ja,“ přikývl O'Rourke a náhle se tvářil sebejistě, trochu arogantně. „Sprechen Sie Deutsch? Ah... vorbiti germana?“

„Nu,“ odmítl muž. Žena v několika bundách pumpovala benzin do prvního auta z fronty, která mizela v nedohlednu. Všichni sledovali výměnu u čerpadla ComTourist.

„Scheiss,“ zasyčel O'Rourke otráveně. Otočil se ke Kate. „Er spricht kein Deutsch.“, Znovu se obrátil k vedoucímu a zvedl hlas. „Ah... de benzină... ah... Faceti plinul, vá rog.“

Kate uměla rumunsky dost dobře, aby rozuměla, jak říká: „Naplnit, prosím.“

Vedoucí se obrátil ke Kate, pak znovu k O'Rourkevi. „Chitanta? Cupon pentru benzină?“

O'Rourke se chvíli tvářil nechápavě, pak přikývl a vytáhl z kapsy dvacetidolarovku. Vedoucí ji přijal, ale netvářil se moc vesele. Neodemkl těžký zámek na pumpě. Zvedl jeden černý prst a prohlásil: „Prosím... vy... zůstat... tady.“ Pak se vrátil do malé budovy.

„Ach, ach,“ zavzdychala Kate.

O'Rourke zůstal zticha. Vrátil se k motocyklu, nastartoval a pomalu odjel. Mířil k městu a sledovaly ho oči všech čekajících řidičů. „Sakra, sakra, sakra,“ mumlal si O'Rourke.

„Nejedeme špatným směrem?“ zeptala se Kate.

„Jo.“ Vrátil se na hlavní třídu, odbočil na kruhový objezd a zařadil se mezi nákladáky, které mířily na jihozápad. Na ukazateli stálo RISNOV 13 KM.

„Jedeme teď do Risnova?“ překřičela Kate řev motocyklu.

„Ne.“

„Máme dost benzínu, abychom se dostali do Sighisoary?“

„Ne.“

Kate už se na nic nezeptala. Na předměstí Brasova objevili odbočku na severozápad a O'Rourke odbočil. Na ukazateli stálo FÁGÁRAS. O'Rourke zastavil a podíval se do mapy. „Kdybychom pokračovali po silnici na Sibiu/Sighisoaru, ten tlust'och by za námi nejspíš poslal policii,“ vysvětlil. „Teď budou nejspíš hledat na jihu. Sakra.“

„Ty za to nemůžeš,“ uklidnila ho Kate. „Museli jsme natankovat.“

O'Rourke zavrtěl vztekle hlavou. „Nedostatek benzínu je v této zemi normální. Dacie mají pod kapotou malé pumpy, aby mohly čerpat benzin, když někomu dojde. Každý vozí v kufru litrové sklenice. Byl jsem idiot.“

„Ne, nebyl,“ opravila ho Kate. „Jen jsi přemýšlel jako Američan. Dojde benzin, zajed k pumpě. Stejně jako já.“

O'Rourke položil mapu na plexisklo a ukázal. „Jestli se tam dostaneme tudy... vidíš... zůstaneme na silnici číslo jedna až do této vesnice... tady, Sercaia nějakých pětadvacet kilometrů od Fágárase... pak pojedeme po vedlejší cestě až na silnici číslo třináct, pak rovnou do Sighigoary.“

Kate sledovala tenkou červenou čáru, která spojovala obě silnice. „Bude v horším stavu než stezka pro dobytek, kterou jsme použili v horách.“

„Jo... a nebude tam nikdo jezdit. Ale nečekají nás tam žádné průsmyky. Stojí to za to?“

„Máme snad na vybranou?“ zeptala se Kate.

„To ne.“

„Tak jdem na to,“ vyzvala ho a vzpomněla si na Lucianův slang. „Možná budeme mít štěstí a najdeme další pumpu.“

Štěstí neměli. Deset kilometrů severně od Sercaie jim došel benzin a zůstali stát na rozbahněné cestě, která na mapě vypadala jako tlustá červená žíla. Od chvíle, kdy opustili hlavní silnici, narazili jen na několik domků a velké zemědělské družstvo, ale teď před sebou měli jediný domek ve vzdálenosti nějakých pěti set metrů. Domek se krčil kousek od cesty za plotem zarostlým wisterií. Kate vylezla a pokračovala pěšky, zatímco O'Rourke tlačil těžký motocykl po cestě. „Sakra práce,“ vydechl po chvíli a rozhoupal motocykl, aby ho dostal z rozblácených kolejí. „Doufejme, že mají sklenici benzíná.“

U vrat stála stará žena a sledovala je, jak se blíží. „Bună dimineata,“ pozdravil O'Rourke.

„Bună ziua,“ odpověděla stará žena a Kate si všimla, že neřekla, „dobré ráno“ ale „dobré odpoledne“.

Podívala se na hodinky. Byla pomalu jedna.

„Vorbiti engleză? Germana? Franceza? Maghiar? Roman?“ Zeptal se O'Rourke a tvářil se nenápadně.

Stará žena si ho prohlížela a občas ukázala bezzubé dásně. Možná úsměv.

„Nevadí,“ pokračoval a usmál se jako malý chlapec. „Imi Puteti spune, vá rog, unde este e cea mai apropiată statie de benzină?“

Žena na něj zamrkala a rozhodila ruce. Tvářila se nervózně.

„Simtem doar turisti,“ uklidňoval ji O'Rourke. „Noi călătorim prin Transilvania...“ Usmál se a ukázal na motocykl na cestě. „... de benzină.“

Když žena promluvila, její hlas zněl jako kov, který naráží na kov. „Esti insetat.“

O'Rourke zamrkal a podíval se na Kate. „Máš žízeň?“

Nemusela o tom přemýšlet. „Ano,“ souhlasila a usmála se na starou ženu. „Da! Multumesc foarte mult!“

Sledovali ji přes rozblácený pozemek do domku.

Domek byl malý, veranda, kde seděli, ještě menší. Dcera s vnučkou, které se k nim připojily, byly tak malého vzrůstu, že si Kate připadala jako obr. Stará žena stála ve dveřích a hovořila svým rychlým dialektem, zatímco její dcera s vnučkou pobíhaly sem a tam, pokládaly polštáře na úzký divan, zvaly je na místo, pak odběhly a vrátily se se sklenkami, lahví skotské, hrnečky, talíři a karafou plnou kávy.

Ani mladší žena neuměla německy, francouzsky, anglicky, maďarsky nebo cikánsky, takže se snažili komunikovat rumunsky. Zažili rozpaky a občas se zasmáli – zvláště potom, když si dolili skotskou. Dostali miniaturní šálky kávy. Díky lámané rumunštině zjistili, že stará žena se jmenuje Anna, ta mladší Marina a nemají benzin. Ale Marina měla manžela, který se brzy vrátí domů a rád jim věnuje dva litry benzínu, což by mělo motocyklu stačit na cestu do Fágárase, Sighisoary nebo Brasova. Marina jim nalila další kávu a skotskou. Anna stála ve dveřích a předváděla bezzubý úsměv.

Marina se jich zeptala – mluvila pomalu a jasně vyslovovala – jestli byli v Bukurešti, jak se jim líbí Rumunsko, jestli mají hlad, jak vypadají zemědělské usedlosti v Americe, jestli už navštívili památky a jestli si dají trochu čokolády? Ani nepočkala na odpověď, vyskočila a zmizela ve vedlejší místnosti. Tiché rádio zesílilo a chvíli nato se vrátila Marina s malými čokoládovými sušenkami, které nejspíš schovávala na zvláštní událost.

O'Rourke a Kate kousali sušenky a srkali kávu. O'Rourke řekl: „Este foarte bine,“ aby pochválil jídlo a znovu se zeptal, kdy se Marinin manžel vrátí domů. Bude to dlouho trvat?

„Nu, nu,“ odvětila Marina, přikývla a usmála se. „Approximativ zece minute.“

O'Rourke se na ni usmál a obrátil se ke Kate: „Počkáme ještě deset minut?“

Kate náhle došla trpělivost. Postavila se, uklidnila se a poděkovala oběma ženám. Zamířila ke dveřím, kde stála usmávající se Anna.

Nejprve zaslechli helikoptéru. O'Rourke vzal Kate za ruku a vyběhli na malý dvorek, odkud spatřili černobílý stroj nad holými stromy a stodolou. Když zmizel, objevil se nad stavením menší černý vrtulník, který bzučel jako vzteklý sršeň. Kate a O'Rourke se podívali na Annu s Marinou, které stály ve dveřích a zakrývaly si ústa, pak se rozběhli k silnici. Sto metrů od nich blokovala silnici policejní a vojenská vozidla, na druhé straně tomu bylo stejně. Muži v černém obklíčili stavení, nesli automatické zbraně. Kate slyšela vysílačky a křik. Zastavili se s O'Rourkem na rozblácené cestě a divoce se rozhlíželi.

Dvě helikoptéry se vrátily. Jedna zůstala viset nad nimi, zatímco větší Jet Ranger opsal kruh, chvíli zůstal viset na místě a přistál nějakých patnáct metrů od nich. Náraz větru z vrtule zvedl mračno prachu.

Kate se obrátila, chtěla se rozběhnout ke stodole, ale zjistila, že už tam čekají postavy v černém. Další se objevily na dvoře a na cestě. Černá helikoptéra nad nimi hučela a poskakovala sem a tam.

„Marina zesílila rádio, abychom neslyšeli telefon,“ vydechl O'Rourke. „Nebo auta. Proklínám ji.“ Vzal Kate za ruku.

„Mrzí mě to.“

Dveře Jet Rangeru se otevřely, vyskočili tři muži a rychle k nim zamířili. O'Rourke zašeptal jméno malého mužika. „Radu Fortuna.“ Druhý muž byl tmavooký cizinec, kterého už Kate dvakrát potkala. Jednou v ložnici svého syna, jednou v noci, kdy ji chtěl zavraždit. Třetím mužem byl Lucian.

Radu Fortuna se zastavil metr před nimi a usmál se. Měl mezeru mezi velkými předními zuby. „Myslím, že jste pěkně zlobili, jo?“ Usmál se na O'Rourka a zavrtěl hlavou a zasmál se. „No, zlobení skončilo.“ Pokynul mužům v černém, kteří chytili O'Rourka za ruce a Kate za zápěstí. Litovala, že Lucian nepřišel blíž a nemohla mu plivnout do tváře.

Jeho tvář postrádala jakýkoliv výraz, ale udržoval si vzdálenost.

Radu Fortuna něco vykřikl na jednoho z mužů, ten odběhl k domu a dal něco Anně s Marinou. Fortuna se usmál na Kate. „V této zemi, madame, pracuje pro tajnou policii každý čtvrtý člověk. Tady všichni... buď... jak to říct? Podávají informace, nebo je někdo podává o nich.“

Radu Fortuna přikývl. Muži odvedli Kate s O'Rourkem do čekající helikoptéry.

Kapitola třicátá třetí

Pohled na Rumunsko ze vzduchu byl krásný. Helikoptéra se držela nízko, necelých tři sta metrů a sledovala horní tok řeky Olt na severozápad, pak se stočila do širokého údolí. Kate spatřila proužek silnice s řidkou dopravou a napadlo ji, že určitě vede z Brasova do Sighisoary. Údolí ustoupilo a objevili se na horské rovině, kde zůstala zelená tráva, rostlo málo stromů a husté křoví. Kolem spatřili průsmyky, které náhorní rovinu spojovaly se zasněženými hřebeny Fágáras a Bucegi na jihu a s neznámými horami a divočinou na severu. Helikoptéra pokračovala po náhorní plošině, minula

několik zřícenin, obrovská kamenná opatství, která nikdo jistě nenavštívil celá století, a středověké věže, které se tyčily na kopcích a útesech. Spatřili jen několik obrovských zemědělských družstev, které prozrazovaly jen řady dlouhých stodol a kamenných stavení. Vesnice byly malé a bylo jich málo. Všude kolem rostl les, zvedaly se horské svahy, viděli hluboké kaňony, ve kterých se válely nízké mraky, spatřili staré zříceniny. Bylo to zvláštní a krásné.

Ale Kate krajina vůbec nezajímala.

Seděli s O'Rourkem na polstrované lavici v zadní části kabiny Jet Rangeru, ruce svázané v nepříjemné pozici za zády. Nikdo jim neupevnil bezpečnostní pásy, takže poskakovali sem a tam, kdykoliv malé letadlo narazilo na termální proudy, turbulence a další problémy. Kate se dělalo nevolno, kdykoliv se helikoptéra rychle propadla, a zvedala se ze sedadla. Vždycky nesnášela horské dráhy.

Mlčeli. Řev tryskového motoru a vrtule byl tak hlasitý, že by nemohli konverzovat, i kdyby se někomu z nich chtělo. Radu Fortuna seděl na předním sedadle, kde normálně sedí druhý pilot, Lucian se usadil do sedačky za pilota, která byla obrácená na druhou stranu. Mezi Kate a O'Rourkem seděl snědý muž, kterému říkala cizinec. Byl připoutaný bezpečnostním pásem. Lucian se díval z okna po své pravici, na tváři vyrovnaný, téměř nepřítomný výraz. Kate se na něj nechtěla ani podívat. Její myšlenky vířily, ale nenacházela žádné odpovědi, žádné chytré plány, ani její naděje se neměla čeho chytit.

Helikoptéra se naklonila doleva, Kate zalapala po dechu a bezmocně se opřela o cizince. Páchl pižmem a potem. Pak už se řítily užším údolím a po obou stranách se zvedaly vyšší vrcholky. Tenký proužek silnice kopíroval další řeku. Kate v řevu motoru a vrtulí rozbolela hlava. Její migrénu doprovázela v dokonalém souladu bolest v levé zavázané paži.

Radu Fortuna měl na hlavě sluchátka s mikrofonem, ale teď si jedno sluchátko stáhl, zakryl mikrofon rukou, obrátil se a zakřičel: „Sighisoara!“

Kate se podívala unavenýma očima ven.

Město vypadalo jako z pohádky. Stálo na malé hoře uprostřed velikanů, krčilo se za vysokou kamennou zdí a cimbuřím, na prudkých svazích věže se stílnami, zkosené břidlicové stříšky, dlážděné uličky, kryté průchody a vysoké hnědožluté domky, které museli postavit před tisícem let.

Helikoptéra se naklonila a Kate spatřila socialistickou realitu „nové Sighisoary.“ Průmysl na předměstí, jedinou silnici lemovanou lacinými paneláky a několik nomenklaturních paláců, které se arogantně rozvalovaly na protějších úbočích. Ale narozdíl od ostatních měst v Rumunsku nedokázala tato poválečná obludnost narušit atmosféru středověkého města. Na nejvyšším kopci se krčilo staré město a staré město tak jistě vypadalo už v době, kdy do něj poprvé vkročil otec Vlada Tepese a zřídil si tam hlavní stan v roce čtrnáct set třicet jedna.

Helikoptéra se znovu naklonila a Kate tentokrát spatřila vojenská vozidla kolem silnice, policejní auta u zátarasů a všimla si, že ve městě není žádná doprava.

„Jak vidíte, nezvaní lidé se k nám dnes večer jen tak nedostanou!“ zakřičel Radu Fortuna. „Ano?“

Kate neodpověděla, Fortuna si znovu nasadil sluchátka a oznámil něco pilotovi.

Dostali se nad staré město. Věže, střechy s červenými taškami, úzké uličky, malé dvorky a strmá schodiště byly náhle větší a skutečné. Kate si všimla, že Sighisoara leží za obrannými zdmi, a přestože ji se spodní větší vesnicí spojují schody a několik pokroucených uliček, zdi i staré město zůstaly nedotčené. Dostali se přes zeď, opsali ostrou zatáčku kolem věže s velkými hodinami a rychle zpomalili, takže Kate málem vyletěla z lavičky. Pak se helikoptéra vyrovnala, nepatrně stoupala a s hlasitým žuchnutím narazila na zem. Pilot přehazoval páčky, ale Lucian s Radu Fortunou už byli venku a v podřepu utíkali pryč. Druhá helikoptéra, podivuhodný černý stroj s kabinou, která připomínala bublinu, jim prosvištěla nad hlavou a zmizela za věží.

Strigoi sedící uprostřed strčil do Kate a O'Rourka. Kate málem zakopla a dopadla tváří na dlažbu, ale mužova silná ruka ji hrubě chytila za rameno a zvedla.

Přistáli v zalesněné části poblíž opevnění, na malém náměstí s pohledem na zdi starého města a na nové město pod ním, na řeku a zarostlá úbočí na druhé straně údolí. Za zády se jim zvedaly špičaté střechy starobylé Sighisoary. Kate spatřila přes stromy věž kostela. Chtěla si vše zapamatovat a vzít si své věci pro případ, že uprchne a bude muset znát, kudy má utíkat.

Nevěděla to.

Lucian k ní popošel, jako by jí chtěl něco říct. Kdyby přistoupil ještě blíže, nakopla by ho, ale zastavil se a nakonec se obrátil. Zamířil k připravenému autu a promluvil se snědým mužem. Radu Fortuna k ní přistoupil, všiml si jejího pohledu a řekl: „Ach, myslíte, že váš přítel patří k naší rodině, co? Ne, ne, ne.“ Zavrtěl hlavou a nasadil svůj široký úsměv. „Ten mladý student pracuje za peníze jako tolik lidí v naší zemi. Sloužil našemu účelu.“

Fortuna luskl prsty a snědý muž podal Lucianovi tlustý balík rumunských bankovek.

Prodal mě i Joshuu za rumunské lei, pomyslela si Kate a udělalo se jí špatně.

Nečekala na něj ani Dacie, ani Mercedes, ale obyčejné německé auto. Lucian si vzal peníze, posadil se na zadní sedadlo a ani se na ni nepodíval. Řidič nastartoval, projel bránou a zmizel z dohledu.

„Pojďte,“ vyzval je Radu Fortuna. Na náměstí se objevilo několik členů ochranky v černém, kteří vzali Kate a O'Rourka za ruce a vedli je za rychle krácejícím Fortunou.

Opustili náměstí a vstoupili na menší prostranství, do jakéhosi parku. Pak kráčeli po dlážděné ulici ke třicet metrů vzdálené věži s hodinami, kterou Kate spatřila ze vzduchu. Ručičky na hodinách ve výšce dvaceti metrů se zastavily. Fortuna je vedl malými dveřmi, kde visel nepatrný nápis MUZEUM. Pokračovali po kamenných schodech, někdo jim otevřel masivní dveře, sestoupili po dalších kamenných schodech a dostali se do sklepa, který osvětlovaly jen dvě dvacetiwattové žárovky.

„Jone!“ vyštěkl Fortuna.

Cizinec – cizinec a jeho muži zabili Toma a Julii! Shodil mě z útesu! – předstoupil a zvedl těžký dřevěný poklop na

kamenné podlaze. Otvor vypadal jako černý čtverec.

Radu Fortuna se usmál a pokynul Kate. „Pojďte, pojděte. Cestovali jste tak dlouho, abyste poznali naše přátelství. Teď si ho užijete.“ Přikývl hlavou a strážce do ní strčily, spustily ji do tmy a nechaly ji svázané ruce, přestože ji to velmi bolelo.

Narazila na téměř kolmé dřevěné schodiště, ale nestačila se postavit a sklouzla celý metr hluboko na kamennou podlahu. Náraz jí vyrazil dech. Když za ní hodili O'Rourke, nemohla nic dělat, jen se překulila na stranu.

Radu Fortuna stál nad nimi, jeho tvář a ramena byla pouhou siluetou nad otevřeným poklopem. „Naše věž má skvělý výhled a naše skromné muzeum fascinující sbírku. Ale zdá se mi, že na tyto věci nebudete mít čas, ano? Ale užijte si ty poslední chvíle společně.“

Ustoupil a poklop se zabouchl. Rána byla tak hlasitá, že by tomu Kate nikdy nevěřila. Zaslechli zvuk závory a cvaknutí. Dole nebyla úplná tma – kolem okraje poklopu rozeznali trochu světla. Bylo tak slabé, že to mohla být pouhá iluze.

Snažila se posadit a zvednout tvář ke slibu světla.

Shora se ozývaly hlasy a smích. Těžké boty dupaly po poklopu, pak se vzdálily. Smích utichl a po několika minutách už neslyšeli vůbec nic, ale Kate cítila, že tam někdo nahoře zůstal, čeká a hlídá. Obrátila se k pohyblivému stínu vedle sebe. „Miku?“

„Jo.“ V jeho hlasu se ozvala bolest. Uhodil se víc než ona a Kate napadlo, jestli si nezničil protězu.

„Jsi v pořádku, O'Rourke?“

„Jo.“ Zhluboka se nadechl. „A co ty, Neumanová?“

Přikývla, pak jí došlo, že to nemůže vidět, a dodala: „Ano.“ Teklo jí z nosu a natáhla hlavu, aby si ho otřela o rameno. Zápěstí měla pořád pevně svázané za zády a ztratila cit v rukou.

„Jsme v prdeli,“ zašeptal kněz.

Kate neodpověděla. Popolezla k němu a nahmatala jeho tmavou paži. Pohybovala se, dokud se o sebe neopírali zády a její ruce se nedotkly jeho zápěstí. Chtěla mu rozvázat pouta, ale narazila na neústupný plastik. Byl sepnutý jako nemocniční náramek.

„Není to k ničemu,“ zašeptal. „Ta umělohmotná pouta používají policajti ve Státech. Nemůžeme je rozbít ani rozepnout. Nejdou ani přestříhnout. Mají speciální nůžky, které je rozříznou.“

Kate sevřela ruce v pěst. „Co s námi udělají?“ Jakmile ta slova vyřkla, došlo jí, jak je to hloupá otázka.

O'Rourke se k ní přitiskl. V díře byla zima a vlhko, takže jeho teplo přivítala. „No, neřikal Lucian, že nikdo ze strigoi nepije lidskou krev při poslední noci obřadu?“

„Ne,“ zašeptala Kate. „Říkal, že podle legendy mladý princ nepije krev až do čtvrté noci... do poslední noci.“ Hlasitě se zasmála – zvláštní a poněkud děsivý zvuk ve tmě. „Ale řekla bych, že některým věcem, které nám Lucian vyprávěl, nemůžeme tolik věřit. Ježíši...“ Její smích utichl.

„Na druhou stranu,“ začal O'Rourke vyrovnaným hlasem, jako by ji chtěl uklidnit, „se zdá, že toho o strigoi ví poněkud víc, než nám prozradil. Možná je jeho informace přesná.“

Kate se chtěla znovu zasmát, ale náhle měla sucho v ústech a stažené hrdlo. Navlhčila si rty. „Je mi líto, že jsem tě do toho zavlekla, O'Rourke.“

„Kate, nemusíš se...“

„Ne, poslouchej. Prosím, je mi líto, že ses do toho dostal, ale slibuji, že nás z toho dostanu. A Joshuu.“

O'Rourke neodpověděl. Náhle zaslechli ze všech stran škrábání.

„Ach, sakra,“ vydechla Kate a naskočila jí husí kůže. „Krasy.“

Přitulili se s O'Rourke k sobě, opírali se zády a zvedli kolena. Přestože měli svázané ruce a téměř necítili prsty, natáhli je a vzali se za ruce.

Nedokázali určit čas, ale Kate cítila, jak sílí tlak v jejím měchýři. Chvilí dřímala a cítila, jak se o ni O'Rourke unaveně opírá, avšak vzbudila se teprve, když musela na záchod. Zavřela oči a modlila se, aby někdo přišel a pustil je ven, než si počurá sukni, nebo zaleze někam do kouta a bude se snažit stáhnout spodní prádlo.

Obklopovala je černá tma, ale lezli kolem dokola a zjistili, že jsou skutečně v díře o rozměrech třikrát tři metry. Neobjevili slámu, řetězy ani železná pouta s kostrami na zdi. Okopávali nohama chladné a mokré kamení a občas zaslechli cupitání krysích nožek v rozích. Doufám, že jsou to jen krasy.

Nakonec už to nemohla vydržet a zašeptala: „Omluv mě.“ Odbelhalo se do rohu, odkud neslyšela tolik krys, dřepla si, dokázala si vyhrnout sukni, stáhnout kalhotky a vyčurala se. Zvuk vody na kamenné podlaze jí připadal velmi hlasitý.

„Zdá se, že tady nemají toaletní papír,“ prohlásila nahlas.

O'Rourke se zasmál ze tmy. „Zavolám služku.“

Kate se dokázala znovu obléknout a po kolenou se vrátila doprostřed díry. Připadala si špinavá, bylo jí to nepříjemné a cítila se v rozpacích. Ale ulevilo se jí.

Opřela se o O'Rourke a položila mu hlavu na rameno. „Něco se stane,“ zašeptala.

„Jo.“ Políbil ji na tvář a Kate ucítila jeho příjemné vousy. Když se k němu ještě víc přitulila, zaslechla puls jeho srdce.

Pomalou usínala, když se otevřel poklop a ozval se takový rámus, že se jí zastavilo srdce. Probrala se ze snu.

Bože, je to pravda.

Matné světlo dvacetiwattové žárovky připadalo jejím na tmu zvyklým očím pronikavé jako slunce. Kate přivřela oči, ucítila slzy a spatřila siluetu muže jménem Ion.

„Teď se spolu rozlučte,“ vyzval je Ion s těžkým přízvukem. „Už jeden druhého nespátíte.“

Dovnitř vlezli dva muži a vytáhli O'Rourke ven. Kate křičela a postavila se, ječela na ně a spílala jim, snažila se neplakat,

ale nedokázala se ovládnout. Dvojice mužů v černém slezla po strmých schodech a Kate se je snažila nakopnout. Jeden z nich jí odpověděl a těžká bota narazila do její holenní kosti.

Hrubě ji zvedli za ruce, které ji už nebolely, ale přímo řvaly utrpením. Když ji zvedli a táhli z díry, málem se pozvracela.

Nevěděla, zda za to může bolest, hrůza, vztek nebo obyčejná úleva, že se dostane ven z díry.

Stál před ní Radu Fortuna. Jeho tmavé oči se třpytily. „Chce vás nejprve vidět, ženská.“ Zvedl chlupatou ruku a natáhl ji ke Kate. „Ne, nemluvte. Jestli mě něčím rozčílíte, vezmu jehlu a saturnu a sešiju vám pusy. Můžete mluvit, jen když se vás On zeptá. Chápete?“ Pořád držel velkou ruku nahoře.

Kate přikývla.

„Dobrá,“ souhlasil Radu Fortuna a luskl prsty. „Ione, vezmi ji do domu. Otec si přeje tuto ženskou poznat.“

Kapitola třicátá čtvrtá

Venku byla noc a všechny ulice byly prázdné. Kate odvedli do vysokého starého domu na rohu kousek od věže s hodinami. Nad jediným vchodem visel ozdobný znak. Kate vzhledla a spatřila zlatého draka stočeného do klubíčka, roztažené pařáty a otevřený chřtán. Interiér domu připomínal opuštěnou restauraci nebo vinný sklep. Z tmavého barového pultu se zvedaly pavučiny až k nízkým trámům.

Muž jménem Ion krácel před ní a teď vystoupil po schodech. Jeden bezejmenný strigoi v černém sledoval Kate, a když zaváhala na prudkých schodech, postrčil ji dopředu. Dřevěné schody byly tak staré, že byly uprostřed úplně proslapané. Koberec na odpočívadle druhého patra byl tak odřený, že na něm nezůstala ani barva, ani původní vzor.

Ion vyndal na odpočívadle druhého patra z kapsy velké nůžky a uvolnil plastik na jejím zápěstí. Kate zvedla ruce a snažila se ohnout prsty, aby si dvojice mužů nevšimla, jak moc ji to bolí.

„Nebudete mluvit, jestli se Otec nezeptá,“ zopakoval Ion příkaz Radu Fortuny. Zdálo se, že má úplně černé oči. „Vy chápete, ano?“

Kate přikývla. Přestože se snažila, ruce ji bolely tolik, až se jí nahrnuly slzy do očí.

Ion se usmál a otevřel dveře.

* * *

Místnost nebyla velká a osvětlovaly ji pouze dvě svíčky. U miniaturních oken na východní zdi stála postel a Kate spatřila ležící postavu.

Jeden ze stínů se pohnul a Kate nadskočila, když spatřila dva velké muže v opačných rozích. Byli to obři – mohutné dvoumetrové postavy – a jejich oholené hlavy se blýskaly ve slabém světle. Měli na sobě černé oblečení, na tvářích dlouhé knírky. Bližší stojící muž jí pokynul, ať přistoupí k posteli. Vedle stála jediná židle.

Kate popošla a zastavila se za židli. Snažila se dívat na muže pod pokrývkami jako doktorka, která poprvé vidí pacienta – viděla jen jeho hlavu, ramena a zažloutlé prsty, které vykukovaly nad pokrývkou. Zdálo se, že je mu nějakých pětadesát, byl téměř holohlavý, jen okolo uší mu zůstaly prameny bílých vlasů, které se válely po polštáři. Jeho tvář zdobily hluboké vrásky a jaterní skvrny, byl nápadně vychrtlý. Měl zapadlé oči a jeho ústa připomínala želvu. Měl velký nos, spodní ret, lícní kosti a bradu, předsunutou spodní čelist. Těžce dýchal otevřenými ústy a páchlo mu z pusy. Kate to cítila metr daleko a dobře věděla, že tak zapáchá z úst lidem, kteří se dlouho postí a tělo zpracovává vlastní tkáň. Ale pořád měl zuby.

Kate tam stála a nedokázala logicky přemýšlet. Její myšlenky vířily. Nebylo to tak dávno, kdy spatřila mladší verzi tohoto obličej – na portrétu Vlada Tepese zapůjčeného z muzea Ambras ve vídeňském Kunsthistorisches Museum. Pak muž přestal těžce dýchat a otevřel oči jako sova, která zaslechla svou oběť.

Kate se ani nepohnula a bojovala s nutkáním utíkat. Do prstů se vrátila krev a Kate cítila silnou bolest. Pevně sevřela opěradlo židle a nehty odštípla několik třísek.

Několik minut se na sebe dívali. Kate si všimla jeho očí – jak byly velké, tmavé a rozkazovačné. Pak se pohnuly jeho prsty nad pokrývkou a Kate si všimla, že má pět centimetrů dlouhé nehty, které připomínaly barvou starý zažloutlý pergamen. Ticho se protahovalo.

Stařík něco zamumlal – snad to bylo turecky nebo persky. Tichá slova připomínala nožky velkého hmyzu na prohnílé dřevě.

Kate mu nerozuměla a neodpověděla.

Stařík pomalu zamrkal, navlhčil si tenké rozpraskané rty. Ukázal jí přitom bílý a příliš dlouhý jazyk, pak zašeptal: „Cum te numesti?“

Tomu Kate rozuměla. „Jsem doktorka Kate Neumanová,“ odpověděla a překvapil ji vlastní vyrovnaný tón. „Kdo jste vy?“

Ignoroval její otázku. „Doctorul Neuman,“ zašeptal si sám pro sebe a Kate ucítila, jak jí při těch slovech naskakuje husí kůže na zádech.

Přemýšlela, zda je duševně v pořádku, nebo Alzheimerova nemoc narušila jeho mozek stejně jako roky poznamenaly jeho tělo.

Znovu si navlhčil rty a Kate si vzpomněla na ještěrku, kterou jednou pozorovala, jak se sluní v Tortugasu. „Jste

doktorka Neumanová, hematoložka ze Střediska kontroly nemocí?“ zašeptal dokonalou angličtinou.

Kate překvapeně zamrkala.

„Ano.“

Stařík přikývl a jeho želví ústa předvedla úsměv. „Pyšnil jsem se tím, že jsem znal většinu krevních specialistů v zemi.“ Na dlouhou chvíli zavřel oči a Kate napadlo, že znovu usnul. Pak promluvil: „Cítíte se tady příjemně, doktorko Neumanová?“

Kate netušila, co myslí tím „tady“ – Rumunsko? Jeho dům? Díru ve věži s hodinami? – ale věděla, jak odpoví. „Ne,“ odvětila rozhodně. „Mé dítě, můj přítel a já jsme byli uneseni, napadli mě zločinci a teď mě tady drží proti mé vůli. Jestli... až se o tom dozví americké velvyslanectví, bude z toho velký mezinárodní skandál. Jestli... jestli nás okamžitě nepropustíte.“

Stařík přikývl, ale nechal zavřené oči. Ani nevěděla, jestli ji slyšel. „Znáte mě, doktorko Neumanová?“

Zaváhala. „Jste Vernor Deacon Trent.“ Nebylo to pouhé konstatování.

„Byl jsem Vernor Deacon Trent.“ Stařík zakašlal a Kate si představila kamení, které padá do hloubky. „Jméno nic neznamena. Po nějaké době se člověku zdá, že čas a prostor omezují paměť. Vždycky stejná chyba.“

Jeden z holohlavých mužů ve stínech přistoupil, velmi opatrně zvedl staříkovi hlavu a ramena a dal mu napít vody z malé sklenice. Když skončil, vrátil se do stínů.

„Jeden z mladých Dobrinů,“ zašeptal stařík, „jejich předci nám vždycky pomáhali, když... nevádí. Co si myslíte, že se stane s vámi, vašim dítětem a knězem, který vás doprovází, doktorko Neumanová?“

Kate chtěla odpovědět, ale náhle ucítila hrůzu, která jí sevřela vnitřnosti i hrdlo. Musela se posadit. „Nevím.“

Staříkova hlava nepatrně přikývla.

„Řeknu vám to. Zítra večer, doktorko Neumanová, se váš adoptovaný syn... můj skutečný syn... stane princem a dědicem jedinečné rodiny. Zítra večer dostane dítě jméno Vlad a ochutná Svátost. Pak se rodina vrátí do stovky měst v nějakých dvaceti zemích a můj dědic dospěje v muže tady, zatímco jeho... strýc... se bude starat o rodinné záležitosti a čekat, až já zemřu. Chcete se ještě něco dozvědět, doktorko Neumanová?“

Staříkův hlas pomalu slábl, ale jeho oči pořád hořely.

„Proč?“ zašeptala.

„Proč co, doktorko Neumanová?“

Kate se k němu naklonila a zašeptala: „Proč tento šílený rituál? Proč taková perverze? Vím o vaší takzvané Svátosti. Vím o vaší rodinné nemoci. Mohu ji vyléčit, pane Trente... vyléčit ji a nabídnout vám náhradu lidské krve, kterou jste museli loupit. Mohu vás vyléčit a nabídnout vám možnost, že pomůžete lidstvu... nebudete se na něm už přiživovat.“

Staříkova hlava se pomalu obrátila jako mechanická hračka. Jeho oči nemrkaly. „Povídejte,“ vyzval ji.

Kate ucítila jiskřičku naděje. Nasadila klidný a profesionální tón, přestože cítila neuvěřitelné vzrušení. Mám co nabídnout výměnou, za naše životy. Za životy nás všech.

Všechno mu vyprávěla – o J-retroviru, o Chandrově a jejím výzkumu, o naději, že použijí retrovirus na léčbu AIDS a rakoviny, nakonec mu pověděla o úspěchu, když Joshuovi podali náhražku lidského hemoglobinu.

„... a funguje to,“ dokončila výklad. „Náhražka dodá stavební materiál nezbytný pro retrovirus, který hraje imunorekonstruktivní roli, aniž by člověk konzumoval normální krev. Při pravidelných dávkách může být náhražka hemoglobinu podávána nitrožilně, takže se omezí hormonální a náladové změny vyvolané zmutovaným orgánem, který zpracovává krev. Možná se jim dá úplně vyhnout.“ Zarazila se. Musela se nadechnout a měla strach, že použila příliš odborné výrazy a stařík ztratil zájem. „Tím chci říct,“ pokračovala a rozbušilo se jí srdce, „že jsem přivezla trochu této krevní náhražky s sebou. Vaši lidé mi vzali tašku, ale mám v ní lékařské pomůcky... několik ampulí umělého hemoglobinu, který jsem vyzkoušela na Joshuovi.“

Pomalou zmrkl, a když se na ni podíval, spatřila unavené oči. „Somatogen.“

Tentokrát zamrkala Kate. „Cože?“

„Somatogen,“ zopakoval stařík a převalil se do pohodlnější pozice. „To je biotechnická firma ve vašem městě Boulderu v Coloradu. Musíte ji znát.“

„Ano,“ hovořila nápadně slabě.

„Ach, není to žádná z mých korporací. Ani nevlastním nadpoloviční většinu. Ale já... my... progresivnější členové rodiny... sledujeme výzkum umělého hemoglobinu. Jistě znáte DNX Corporation a Alliance Pharmaceutical. Oznámili svůj objev, možná trochu předčasně... ale Somatogen s tím přijde příští rok v lednu na desáté výroční konferenci lékařských věd v San Francisku.“

Kate na něj zírala.

Zvedl bílé obočí. „Myslíte si, že rodinu takový výzkum nezajímá? Myslíte si, že všichni žijeme ve východní Evropě a živíme se v sirotčincích?“ Ozval se nepřijemný zvuk, možná kašel, možná smích. „Ne, doktorko Neumanová, znám váš zázračný lék. Vyzkoušel jsem prototypy a fungují... do jisté míry. Ale znám jeho komerční využití.“ Usmál se. „Věděla jste, doktorko Neumanová, že obchod s bezpečnými transfúzemi vydělá jen ve Spojených státech přes dvě miliardy dolarů ročně... a to je epidemie AIDS teprve v prvním stádiu.“ Znovu se zasmál nebo zakašlal. „Ne, doktorko Neumanová, závislost na krvi není tím, co se dá těžko změnit...“

Kate těžce dosedla na hrubou židli. Zdálo se jí, že nemá v těle kosti ani nervy.

„A co to tedy je?“

Stařík zvedl prst s dlouhým žlutým nehtem. „Závislost na moci, doktorko Neumanová. Závislost na licenci. Závislost na násilí bez následků. I na to máte lék ve své tašce?“

Kate na něj zírala, ale její oči viděly něco jiného. Rozhostilo se dlouhé ticho, ale Kate ho nevnímala. Jestli teď vstanu a dám se na útěk, možná se dostanu ke dveřím pokoje. Jestli to stihnu ven, na odpočívadle třeba nikdo nečeká. Jestli se

dostanu z budovy... V tu chvíli viděla Rumunsko jako jednu velkou černou díru, ve které strávila posledních šest nebo sedm hodin. Díru, která má kolmé stěny, na které nedokáže vyšplhat, díru plnou lidí od policie, armády, pohraniční stráže a letectva, kteří dostali rozkaz, aby ji našli a zabili. Z Rumunska se natahovala moc strigoi jako dlouhá černá ruka bez kostí, dlouhé chapadlo, které dosáhne naprosto všude. A ta ruka měla místo nehtů břitvy. Kdyby se mi podařilo uprchnout i s Joshuou, jak dlouho bude trvat, než se v noci probudím a najdu ve svém pokoji vetřelce v černém... v pokoji mého dítěte? Kolik jich za mnou pošlou? Nikdy nepřestanou. Nikdy.

„Co...“ Zarazila se a odkašlala si. „Co se stane s Otcem O'Rourkem a se mnou?“

Stařík už neotevřel oči a jeho hlas byl slabý, jako by mluvil ze sna. „Zítřka v noci vás odvezou na svaté místo. Vás a kněze. Bude tam rodina. Bude tam mladý Vlad. V pravý okamžik vás nabodnou na dva zlaté kůly, pak strýc nového prince, strýc Radu... náš nový vůdce... otevře vaši krční tepnu.“

Kate zvonilo v uších a před očima jí tančily tmavé skvrny.

„Budete první, kdo nakrmí vaše dítě,“ zašeptal stařík. „A pak nakrmíte rodinu.“

Několik minut se zdálo, že ani nedýchá, ale pak se ozvalo těžké dýchání a stařík usnul. Kate se ani nepohnula. Pak se otevřely dveře. Radu Fortuna poslal do pokoje strigoi jménem Ion, svázali jí ruce dopředu a odvedli ji zpět do díry ve sklepě věže s hodinami.

O'Rourke tam nebyl. Tu noc už ho nespatriřila. Ať strigoi pořádali tu chladnou půlnoc v Sighisoare jakýkoliv obřad, Kate se ho nezúčastnila.

Příští ráno pro ni přišli ještě za tmy.

Kapitola třicátá pátá

Kate nikdy neměla ráda tmu. V dětství si do deseti let svítila v noci lampičkou, a když byla dospělá, pořád raději svítila v koupelně nebo na chodbě... alespoň trochu světla, které rozptýlí tmu.

V díře byla úplná tma. Někdo určitě zhasl dvacetiwattovou žárovku v suterénu, neboť nerozeznala ani nepatrný žár kolem poklopu. Přestože tam byla úplná tma, vytušila, že jeden ze strigoi zůstal. Neslyšela ho, ale cítila jeho přítomnost. Moc ji to neuklidnilo.

Věřila, že uběhlo několik hodin a určitě přišel úsvit, ale tma; zápach a škrábání se vůbec nezměnily. Občas se jí zdálo, že se zastavil čas a ona se vrátila do díry teprve před několika minutami, hned nato si byla jistá, že už skončil další den a Joshua byl zasvěcen klanu, který pije krev.

Ne, nejprve se napije mé krve. Budu u toho.

Jen jednou si zdřímala a probudila se, když jí lezla krysa po sukni a holých nohou. Nevykřikla, ale když krysu odhodila, na její tělo zaútočila vlna odporu. Krysa narazila na zeď a zapíštěla.

Kate věděla, že jsou to nejdůležitější hodiny jejího života. Kdyby plně uvěřila, že Joshua, O'Rourke ani ona už neuprchnou, že strigoi mají prsty všude a jejich zlo je příliš mocné, mohla propadnout beznaději a zoufalství.

Ale držela se.

Během těch černých hodin v díře se zbavila všech vnějších vrstev své identity – slavná vědecká pracovnice, doktorka, uznávaná výzkumnice, manželka, bývalá manželka, matka. To, co zůstalo, už nemělo s její identitou nic společného. Už nevnímala, kým byla, ale soustředila se na to, jaká byla.

Kate Neumanová byla žena, která se té noci jen tak nepoddá. Nevzdá se muže, kterého miluje. Když si uvědomila svou lásku k Mikovi O'Rourkeovi, ve tmě jako by se rozzářilo světlo. Nevzdá se ani dítěte, které měla podle vlastního slibu chránit. Bylo jí jedno, že strigoi mají nepředstavitelnou moc. Bylo jí jedno, že stařík odmítl její „záračný lék“ a ztratila tím jedinou tajnou zbraň. Bylo jí jedno, že v černé díře nevymyslela žádný plán. Na něco přijde. A jestli na nic nepříjde, bude prostě věřit a něco udělá. Samotný čin změnil celou rovnici.

Tak nech strigoi, ať udělají to nejhorší. Vykašli se na ně.

Když uplynula celá věčnost a stráže otevřely poklop, aby ji odvedly, usmívala se.

V díře neplakala, ale slabé sluneční paprsky jí připadaly tak jasné, že jí začaly slzet oči. Nemohla si je otřít, neboť měla pořád svázané ruce. Použili stejná pouta, ale po rozhovoru jí svázali ruce dopředu a pouta tolik neutáhli, takže nepřerušili krevní oběh.

Ion a dva menší muži měli na sobě laciné oblečení, jaké se nosí ve východní Evropě. Odvedli ji k čekajícímu Mercedesu. Na kopci stálo další černé auto. Od severu foukal chladný vítr. Radu Fortuna stál uprostřed ulice se založenými rukama a tvářil se spokojeně.

Kate se podívala na své hodinky. Byla jedna hodina čtyřicet minut po poledni. Obloha byla šedivá, blížila se zima. Už nikdy neuvidím jiné roční období? Další úsvit? Mám Před sebou už jen strádání příštích dvanácti hodin... a potom nic? Zavrtěla hlavou a zapudila ty myšlenky, než se jí zmocní panika. Byla ráda, že pod nejistým povrchem hrůzy pořád cítí železné jádro rozhodnutí, ke kterému dospěla ve tmě.

„Doufám, že jste dospěla... ne, vyspala?... ano, že jste se dobře v noci vyspala,“ rozzářil se Radu Fortuna.

Kate se na něj podívala, ale její pozornost upoutali čtyři muži, kteří se blížili po dláždění od kamenné věže, která se tyčila na konci dlouhého trávníku. Jedním z nich byl Mike O'Rourke. Kate si okamžitě všimla, jak kulhá. Když přišli blíž, pochopila, že ho podepírají dva strigoi. Na deset metrů rozeznala modřiny na jeho obličeji, oteklé oko a rozbité rty.

O'Rourke si jí všiml, jeho oteklé rty se usmály a zvedl svázané ruce, aby ji pozdravil. Stráže otevřely zadní dveře druhého Mercedesu a začaly strkat bývalého kněze dovnitř. O'Rourke se na ni pořád díval.

„Miku!“ vykřikla, zatímco ji její strážci drželi. „Miluju tě!“

Nastrkali ho na zadní sedadlo auta, zabouchli dveře a auto se dalo do pohybu. Projelo pod klenutou bránou starého města a zmizelo na strmé úzké uličce. Kate ani nevěděla, jestli ji O'Rourke slyšel.

Radu Fortuna se zasmál a strčil do Iona. „Dojemné,“ smál se. „Jak hrozně dojemné.“

Kate se k němu obrátila. „Proč jste ho zbili?“

Radu Fortuna neodpověděl, ale Ion se chtěl ještě trochu pobavit. „Ten hloupá kněz má neskutečná noha. My to nevíme. Když muži minulou noc přijít pro něj do cela, hloupá kněz praštit Andreie a Nicolae do hlavy nohou, co sundat si. On chtít utíkat. Nicolae nevědomí. Andrei a tři další nelíbit a tak zbít. Bít hodně dlouho a...“

„Sklapni, Ione!“ vyštěkl Radu Fortuna. Přestal se usmívat.

Ion sklapl.

Takže Mike také navštívil toho staříka.

Jeden ze strážných otevřel zadní dveře nastartovaného Mercedesu. Kate si v duchu poznamenala, že jestli z toho vyjde živá, nikdy si nekoupí tak odporné auto.

„No, přeji vám příjemnou cestu,“ pozdravil ji Radu Fortuna, který se postavil k zadním dveřím, zatímco ji jeden strážný strkal dovnitř.

„Kam jedu?“ Ucítila zklamání, když Ion obešel auto a vklouzl na zadní sedadlo vedle ní. Strážný s jízvou nad levým okem se posadil za volant a třetí muž zůstal venku.

Radu Fortuna rozhodl ruce. „Chcete vidět obřad, ne? Zdá se mi, že jste kvůli tomu privilegii urazila pěknou vzdálenost. Dnes večer se tak stane.“ Zašklebil se na ni a Kate si uvědomila, jak je jeho úsměv podobný mnoha obrazům Saddama Husseina, které se objevovaly celou minulou zimu a jaro. Oba muži měli stejný výraz tváře, výraz, ke kterému nepatří oči. Radu Fortuna měl oči jako černé sklo. Lidské emoce prozrazovala jen jeho ústa.

„No,“ pokračoval blahosklonně, „asi se budeme muset teď rozloučit. Uvidím vás dnes večer, ano, ale bude tam hodně lidí a asi nebudete mít čas na rozhovory, takže sbodem.“ Udeřil dlaní do střechy auta a druhý strigoi se posadil vedle ní, takže se mačkala mezi Ionem a mužem, kterému byl cítit česnek z pusy. Radu Fortuna zabouchl dveře a Mercedes vyrazil. Propnul pod obloukem brány, míjeli horské domky, které musely pocházet ze středověku, a opustili Sighisoaru.

Odbočili na úzkou silnici. Kate se podívala přes Iona a spatřila bílou ceduli: MEDIAS 36 KM, SIBIU 91 KM.

Zavřela oči a snažila si vybavit mapu, kterou studovali s O'Rourkeem během posledních dnů. Kdyby silnice, po kterých jezdili, představovaly hrubý kruh a ignorovaly hory a mnoho odboček, pak mohla říct, že cestuje proti směru hodinových ručiček. Vyrazila z Bukurešti, která ležela na pozici šesté hodiny. Tirgoviste leželo mimo obvod kruhu, kousek od středu, kde jsou připevněné ručičky. Brasov ležel na třetí hodině, Sighisoara na dvanácté a Sibiu muselo ležet někde kolem devítky.

Kde stál hrad na řece Arges? Někde mezi devítkou a Tirgovistem ve středu. Bude Sibiu ležet na silnici k hradu Arges? Připadalo jí to velmi nepravděpodobné. Jistě se s O'Rourkeem spletli, když věřili, že hrad Vlada Tepese je důležitý pro obřad. Cílem bylo nejspíš Sibiu.

Kolik kilometrů, než se dostanu na místo, kde zemřu? Necelých sto. Otfela si vlhké dlaně do tmavé sukně. Náhle jí začalo kručet v žaludku.

Ion se na ni podíval a ušklíbl se. „Nechutnat vám snídaně?“

Žádnou snídani nedostala. Ani večer jí nic nedali. Snažila si vzpomenout na poslední jídlo, které ochutnala, ale když si vybavila čokoládové sušenky, která jedla s Annou a Marinou, udělalo se jí nevoľno.

Na silnici potkávali jen málo aut a všechna uhýbala, kdykoliv řidič Mercedesu zatroubil a předjížděl je v zatáčkách neskutečnou rychlostí. Mercedes zpomaloval jen kvůli zvířatům, ale i stáda ovcí mu prchala z cesty.

Kate napadlo, že transylvánská krajina musí být v létě krásná – zelené horské louky, hustý les, který se zvedá do oblastí, kam nevedou žádné cesty, zříceniny opatství v kopcích, baňaté střechy ortodoxních kostelů v malých vesničkách okolo řeky, pestrobarevně oblečení sedláci a cikáni pracující na polích.

Přestože byl teprve říjen, tíha zimy ležela na krajině jako šedivý háv. Stromy se proměnily v černé pruhy na pozadí šedivých skal. Sedláci kráčeli se skloněnými hlavami, špinavé tváře ukryté pod vlněnými čepicemi je pozorovaly z rozblácených polí, vesničky představoval šedivý kámen a černé dřevo.

Řidič i mladý strigoi, který seděl vpravo od Kate, kouřili a v autě nebyla ventilace. Cítila pach potu a moči, zápach česneku z mladšího muže sílil s každým kilometrem. Nemlčeli. Řidič mluvil buď s Ionem, nebo s mladším mužem. Používali rychlou rumunštinu, které Kate nerozuměla. Pořád se smáli. Často se na ni podívali a potom se začali chechtat. Přestože nechápala jejich slova, poznala tón a aroganci – sebejistý a arogantní muž v situaci, kdy má nějakou ženu ve své moci. Kate už znala stejný tón rozhovoru, všimla si stejných úšklebků a pohledů. Zaslechla stejný smích, když byla malá a dostala se do společnosti starších chlapců, jako studentka mezi šovinistickými učiteli, jako mladá doktorka mezi lékaři, kteří jí chtěli něco dokázat, dokonce i jako rozvedená žena. Moc dobře takovou situaci znala.

„Víte, dnes večer je velká oslava,“ promluvil Ion a položil jí velkou ruku na koleno. „Zvát vás. Vy zvláštní host.“ Přeložil to svým společníkům a všichni se rozchechtali.

Ion jí sjel rukou na vnitřní stranu stehna a Kate si položila na nohu svázaná zápěstí, aby ho zastavila. Ion něco řekl a muži se znovu zasmáli. Uvolnil ruku a zapálil si cigaretu.

Kdyby Kate seděla u dveří, počkala by, až Mercedes zpomalí (což se stávalo jen málokdy) a vyskočila by z auta. Silnici tady tvořil popraskaný beton a děravý asfalt, krajnice neexistovala. Raději by vyskočila než tady sedět jako zvíře, které vezou na jatka.

Ale po obou stranách seděli její strážci a Kate věděla, že ji chytí, ještě než stačí otevřít dveře.

Projeli městem Medias, které bylo mnohem větší než Sighisoara, ale Kate zaznamenala jen továrny, další továrny, špinavé koleje a hrozný zápach, který nejspíš přicházel z jedné z mnoha naftařských nebo textilních továren. Zhlédla jedinou kostelní věž, která byla nápadně vysoká a zvedala se nad továrny jako černý duch minulosti.

Pak se znovu dostali do otevřené krajiny a sledovali silnici číslo 14 k Sibiu.

Když opouštěli Medias, všimla si něčeho zvláštního. Nejspíš právě končila směna a po silnici odcházely z ošklivého města desítky a stovky dělníků. Silnice nebyla dlážděná a špinaví lidé skákali do vozovky, aby zastoupili cestu Daciím a dalším autům. Hrozivě mávali rukama, sklonili dlaně a snažili se auta zastavit pohledem. Kate došlo, že se tak v Rumunsku stopuje.

Mercedes nikdo stopnout nechtěl. Kate se předklonila a zvedla svázané ruce, aby ji všichni viděli, ale dělníci sklopili hlavy a odvraceli se od černého auta. Někteří se strachem opustili silnici.

Nechali město za zády a Kate se uvelebila na svém sedadle. Dělal se jí špatně od hladu a žízně. Zapůsobil na ni strach, o jakém se jí nikdy nesnilo.

Pár kilometrů za městem jí Ion znovu položil své tlusté prsty na nohu. Řekl něco mladšímu strigoi, který seděl napravo a smích v zakouřeném autě změnil tón.

„Můj přítel,“ promluvil Ion a naklonil se k ní tak blízko, že rozeznala zbytky jídla mezi jeho zuby, „říkat, že nikdy nešukat Američanku.“

Kate neodpověděla. Představila si vlastní tělo vyrobené ze žiletek.

Ion ještě něco poznamenal a znovu ji začal hladit po stehnu. Když se ho pokusila zastavit, odstrčil její zápěstí, oslovil muže, který páchl od česneku, a ten jí položil levou ruku na pravé stehno.

Kate zavřela oči a snažila si vzpomenout na kurzy sebeobrany, které před lety navštěvovala v rekreačním centru v Boulderu. Dokázala si vybavit jen lakonické Tomovy poznámky, když se vracela celá otlučená z cvičení a připadala si silnější. „Kat,“ řekl jí, „můj táta mi předal jednu nepřijemnou informaci. Malého chlapíka vždycky zmlátí ten velký. Bojím se, že i když se naučíš všechno to kopání a škrábání, vždycky budeš ten menší. Nos u sebe sprej. Nauč se používat zbraň, co mám ve skříni.“ Tehdy ji objal. „Nebo se drž pořád se mnou, milá.“

Otevřela oči. Řidič se díval přes rameno. Měl rudý obličej.

Ion ukázal na šterkovou cestu, která odbočovala ze silnice do malého lesíku s bílými stromky. Řidič přikývl a odbočil.

Minula je jediná Dacie, pak už byla cesta prázdná. Pérování Mercedesu utlumilo hrboly a zářezy na cestě. Pomalu překonali sto metrů k lesíku a starému domu nebo stodole. Z budovy zůstalo jen kamení. Střecha se propadla.

Ionovy prsty jí sklouzly po stehnu k rozkroku. Sahal na ni přes tenké kalhotky.

Až napočítán do tří, vyškrábu mu oči. Vrazím nehty dovnitř a vyrvu, bulvy z důlků. Jestli to tak má skončit, ať to skončí tady. Skrčila prsty, ucítila neudržované nehty a litovala, že nejsou delší. Jedna... dva...

Ion jí dal políček, jako by jí četl myšlenky. Byl to nevzrušený, málem líný pohyb, ale síla jeho velké ruky ji odhodila na sedadlo a téměř ztratila vědomí. Ucítila krev v puse a v nose. Když si znovu uvědomila, co se s ní děje, už ležela na sedadle. Poďobaný muž, který páchl česnekem, vylezl, obešel auto a postavil se za Iona, který ji vyhrnul sukni a stáhl kalhotky. Ion se opíral o auto a Kate cítila jeho váhu na svých nohách. Neměla se o co opřít, nemohla ho nakopnout, ani se mu vykroutit. Řidič se obrátil na předním sedadle, natáhl ruce dozadu a ohýbal prsty, jak to dělají muži při boxu nebo fotbalových zápasech.

Ion něco vykřikl a zašklebil se na ni. „Já říkat jim, my střídat se. Třikrát pro každý. Jednou do každá vaše díra... ano?“

Sáhl do kapsy kabátu, vyndal nůžky, přerázl hmotu, která ji držela zápěstí, a podal nůžky řidičovi. Něco dodal a muž páchnoucí česnekem se hrubě zasmál.

„Já říkat mu,“ překládal Ion, „jestli vy bojovat, on uříznout váš nos.“ Našpulil vlhké rty. „Ale já říkat, on vás držet, aby mě to nerušit.“ Rozepnul si kalhoty a spustil je na zem. Plivl si do dlaně a nadšeně si začal masírovat přirození, druhou nohou jí roztáhl stehna.

Nejsem tady, nejsem to já.

Strigoi jménem Ion se na ni položil a dýchal jí do tváře. „Já pamatovat... vy chtít mě zabít, svině... já teď šukat k smrti vás.“ Otevřel pusy a přitiskl se k ní. Sevřela rty, ale jeho jazyk připomínal vlhký smrkový papír. Cítila jeho přirození, které se přirázelo k jejím stehnům a rozkroku.

Tak moc se soustředila na to, aby nic necítila a nevnímala, že ten ostrý zvuk vůbec nezaznamenala. Pak se ozval znovu. Jako by se zlomila větev. Kate otevřela oči. Ion se odtáhl. Přestože už nebyl v ní, na jeho tváři se objevil křečovitý výraz, jaký postihne každého muže ve chvíli orgasmu. Následovalo další zapraskání a česnekem páchnoucí strigoi za Ionem odskočil od otevřených dveří.

Řidič něco zakřičel a zapraskala další větev. Sklo se roztříštilo a rozsypalo se. Nůžky spadly na koberec kousek od jejího pravého ramene.

Okamžitě zareagovala. Obrátila se, uvolnila pravou ruku z Ionova sevření, uchopila otevřené nůžky a sekla. Nahoru a doleva, jediný pohyb, který nedokázal Ion zastavit. Ucítila, jak ostří prořízlo svaly na tváři a narazilo na zuby. Ion vykřikl a vyplivl krev na černou kůži sedadla. Jeho boky se pořád pohybovaly a jeho přirození pronikalo do jejího rozkroku.

Kate se odtáhla, zvedla kolena, zapřela nohy Ionovi o ramena a vystrčila ho ze dveří. Popolezla, ale druhé dveře byly zavřené.

Ion řval a měl co dělat, aby neupadl, neboť ho omezovaly stažené kalhoty. Přitiskl si dlaň ke tváři, vrátil svaly a kůži do rány, která se táhla od ucha k ústům, vyplivl krev a zasyčel. „Teď já vás zabít.“

„Ne,“ promluvil hlas za jeho zády.

Ion se obrátil. Kate spatřila Luciana, který zvedl černou pistoli s nápadně dlouhou hlavní a střelil Iona do obličeje na vzdálenost jediného metru.

Kapitola třicátá šestá

Lucian přešel k otevřeným dveřím Mercedesu a Kate se opřela zády o zamčené dveře na druhé straně. Nůžky držela před sebou, palec opřený o ostří. Těžce dýchala a plíce žadonily o víc vzduchu.

„Kate,“ promluvil Lucian, sklonil pistoli s dlouhou hlavní a natáhl ruku.

Kate zatnula zuby a zvedla nůžky jako nějakou zbraň. „Nechod sem, nedotýkej se mě.“

Lucian přikývl a ustoupil. Sklonil se do trávy pod autem, sebral její kalhotky a opatrně je položil na zadní sedadlo.

„Zůstanu venku,“ zašeptal.

Odvlekl tělo řidiče a vrátil se pro druhé dva. Kate zůstala sedět a v ruce pořád držela připravené nůžky. Natáhla si kalhotky. Pořád cítila odpor a hrůzu. Vykoukla z auta a teprve potom vylezla.

Lucian odtáhl těla na druhou stranu k rozbořené stodole. Za opaskem měl zastrčenou pistoli, v ruce držel sekeru. „Kate, pojd' se na to podívat.“

Chvilí se opírala o auto. Celá se chvěla a její mysl se nedokázala soustředit. Barvy se měnily a část jejího podvědomí pořád chtěla křičet nebo plakat. Možná obojí.

„Kate, prosím, pojd' se podívat.“ Lucian klečel u těla řidiče.

Pomalů k němu přistoupila, nůžky měla pořád připravené v ruce. Když spatřila, jak tam řidič leží a pořád se třese, probudil se v ní lékař, poklekla vedle něj a prsty začala hledat puls na krku. Nic nenahmatala. Jeho ruce a nohy se pořád třáslly.

„Střelil jsem ho do krku a čela,“ poznamenal Lucian emocí zbaveným hlasem. „Nemyslíš, že by měl umřít?“

Zírala na mladého studenta medicíny, jako by ho spatřila poprvé.

Lucian se dotkl rozechvěných prstů. „Ten virus odmítá zemřít, Kate. Už teď opravuje rány. Srážlivost krve funguje neskutečně rychle. Virus žene krev do mozku, přestože tělesná teplota klesá.“

Kate znovu začala hledat neexistující puls. Promluvila a vlastní hlas ji překvapil. „Nemůže posílat krev do mozku. Jeho srdce se zastavilo.“

Lucian přikývl a položil tři prsty na řidičův solar plexus. „Sáhni si tady. Co? Ano... stínový orgán, mutace pohlcující krev přebírá práci krevního oběhu. Virus chce žít. Ten člověk je klinicky mrtvý, Kate, ale jestli dostane během osmačtyřiceti hodin krev, tělo se vzpamatuje. Neutrčí poškození mozku... ani nepatrná závada. Ta... věc... se znovu postaví na nohy, jestli ho strigoi najdou a dají mu krev. Ustup.“

Kate se zvedla a ustoupila. Lucian se rozkročil, zvedl sekeru a ostří opsalo děsivý oblouk. Krev vystříkla a řidičova hlava odskočila od těla.

„Ach, Ježíši...“ vydechla Kate a odvrátila se. Odešla a opřela se o Mercedes, zatímco Lucian usekl hlavu Ionovi a mladšímu strigoi.

Odvlekl bezhlavé mrtvolky do rozpadlé stodoly. Zvedl hlavy, odnesl je ke stromům a odhodil je daleko do podrostu. Utrhl suchou travu a oťel si nohavice a boty. Pak se vrátil k autu. Kate si masírovala ruce a nůžky pořád svírala v pravé dlaní. Lucian jí je vzal a zahodil je do vysoké trávy. „Postav se tady,“ vyzval ji a odstřelil ji od auta.

Otevřel dveře na řidičově straně, smetl střepy z hladké kůže, nastartoval a zavezl Mercedes pod propadlou střechu

stodoly. Když vylezl ven, zvedl sekeru z měkké půdy, kam ji odhodil, potěžkal ji a zamířil ke Kate. „Musel jsem nechat své auto dole a jít přes pole pěšky. Schovával jsem se mezi stromy. Pojď.“

Chtěl ji vzít za ruku, ale Kate se odtáhla. Lucian přikývl a zamířil na pěšinu. Chvilí čekala, pak se rozběhla za ním. Bílá Dacie připomínala tu modrou, se kterou Lucian jezdil v Bukurešti. Skřípala, vrzala a kouřila úplně stejně. Nedala se zařadit dvojka. Kate se posadila na rozpraskané koženkové sedadlo a Lucian zamířil na jihozápad.

„Chtěl jsem vzít ten Mercedes“, promluvil. „Pro každého by to bylo auto, které patří strigoi, takže by nás nechali na pokoji. Ale bylo by moc vidět ze vzduchu... a všichni by si pamatovali, kterým směrem míříme.“

„Tys mě sledoval“, ozvala se Kate. Nebyla to otázka.

Lucian přikývl. „Odvezli mě do Bukurešti. Vzal jsem své auto, otcovu závodní pistoli, sekeru, dalekohled a vrátil se zpátky. Viděl jsem je, jak vezou kněze na východ. Podle toho, že míří na Brasov a Pitesti, asi jedou na hrad.“

„Na hrad?“ Ta slova jí připadala divná. Pořád v duchu prožívala znásilnění, pocit bezmoci, kdy ji drželi, dojem, že se stává někým jiným...

„Vladův hrad na řece Arges“, vysvětlil Lucian. „Tam bude dnešní obřad. Odvezli kněze na západ, tebe vezli přes Sibiu a Calimanesti. Je to pouhý zvyk. Pro případ, že by je někdo sledoval. Já sledoval tvoje auto.“ Podíval se na ni.

Kate mu poprvé pohlédla do očí. „Zradil jsi nás.“

Lucian se obrátil k silnici, kde se před ním kodrcal cikánský vůz. Zatroubil, předjel ho, vyhnul se ovčím a znovu se obrátil ke Kate. „Ne, Kate. To jsem neudělal...“

Sevřela ruce v pěst. „Pracoval jsi pro ně. Pokud vím, pořád pro ně pracuješ.“

Lucian se nadechl. „Kate, viděla's, jak jsem zabil ty tři...“

„Sám jsi říkal, že strigoi bojují mezi sebou!“ Nechtěla křičet. „Frakce! Možná jsi proti nim i s nimi. Zradil's nás. Lhal jsi nám. Udal jsi nás.“

Lucian přikyvoval. „Musel jsem... abyste zůstali naživu. Strigoi věděli, že přicházíte. Pokud jsem podával hlášení, měli jistotu...“

„Jsi jeden z nich“, zašeptala Kate.

„Víš, že nejsem!“ odsekl Lucian. „Proto jsem udělal testy.“

„Při krevních testech se dá podvádět.“

Lucian sjel s Dacií ke kraji silnice a obrátil se k ní. „Kate, bojuji proti strigoi od doby, kdy jsem byl malý. Moji nevlastní rodiče v boji zemřeli.“

„Nevlastní rodiče?“ Vzpomněla si na starého básníka s vybraným chováním a půvabnou manželkou. Pak se jí vybavily dvě bezhlavé mrtvoly na stole v márnici lékařské fakulty.

Lucian přikývl. „Byl jsem sirotek. Adoptovali mě, když mi byly čtyři roky. Zemřeli kvůli experimentům, které prováděli na strigoi... snažili se izolovat retrovirus.“

Kate zavrtěla hlavou. „Tvůj otec byl básník a nikoliv doktor. Setkala jsem se s ním, vzpomínáš?“

Lucian ani nezamrkal. „Můj nevlastní otec byl básník, moje nevlastní matka byla ředitelkou státního institutu pro výzkum virologie. Od roku devatenáct set šedesát pět do roku devatenáct set osmdesát sedm. Kvůli ní jsem šel na medicínu. Abych se něco naučil o strigoi, abych zjistil, jak je zničit, ale přitom izoloval retrovirus, aby se dal využít.“

„Ta věc v nádrži“, zašeptala Kate.

Lucian přikývl. „Nebyl první. Potřebovali jsme zkoušky, abychom zjistili, jak strigoi přežijí smrtelná zranění. Matka ten retrovirus chtěla izolovat celé roky.“ Obrátil se a pevně sevřel volant, až mu zběhaly prsty. „Nikdy jsme neměli pořádné vybavení... přístup ke správným časopisům.“ Podíval se z okna. Po silnici se prohnal nákladák. Kate zavrtěla hlavou.

„Ale pracoval jsi pro strigoi...“

„Pracoval jsem... jak tomu říkáte ve filmech s Jamesem Bondem?... pro obě strany. Špión, který pozoruje důležité věci.“

Kate přimhouřila oči. Hrozně ji bolela hlava. „Nebyl jsi ve Spojených státech s rodiči, ale jako host institutu Vernora Trenta.“

Lucian přikývl. „A v Západním Německu. A jednou ve Francii. Sloužil jsem několika mocným členům rodiny. Strigoi mě používali jako posla. Platili mi lékařské vzdělání, abych s nimi mohl vyvíjet náhražku lidské krve, na které pracovali v Americe i jinde.“

Kate si založila ruce a odtáhla se od něj. „Proč by ti měli věřit?“

Zarazil se a chvíli ji tiše pozoroval. „Protože moji opravdoví rodiče byli strigoi“, přiznal po chvíli.

„Ale říkal's...“

Přikývl. „Nejsem strigoi. To je pravda. Pamatuj si, Kate, jak je to vzácné. Většina postižených J-virem, která si najde partnera, má normální děti. Devadesát osm procent je proti. Jinak by byl celý svět plný strigoi. Když mají strigoi normální děti, chovají se k nim jako ostatní rodiče v Rumunsku k retardovaným, nemocným nebo znetvořeným...“

„Opustí je“, doplnila Kate tiše. Masírovala si spánky. „Takže tvoje nevlastní matka a otec tě našli a adoptovali...“

„Ne“, zarazil ji Lucian tak tiše, že ho málem neslyšela. „Vzali mě ze sirotčince a dali matce s otcem. Udělal to někdo, kdo nenáviděl rodinu víc než ty a já. Někdo, kdo chtěl jít proti ní. Téměř celý život pro toho člověka dělám a snažím se dosáhnout našeho společného cíle... zničit strigoiskou rodinu.“

„Kdo je to?“ zeptala se Kate.

Lucian zavrtěl hlavou. „To je jediná věc, kterou ti nemohu říct, Kate. Přisahal jsem, že nikdy neodhalím identitu svého učitele.“

„Takže neexistuje žádný Řád draka?“ naléhala Kate.

Lucian se usmál. „Jen já a člověk, který mě sponzoroval.“ Jeho úsměv povadl. „A matka s otcem, než je strigoi zničili.“

Kate se na něj tázavě podívala. „Proč by ti měli věřit, když objevili plány tvých nevlastních rodičů?“

Lucian se kousl do rtu. „Protože jsem je udal. Musel jsem. Do chvíle, kdy je objeví, chybělo jen několik týdnů. My...“

musel jsem se přidat ke strigoi, aby mě nepodezírali. Toto léto bylo vysoké riziko, že se vše na poslední chvíli zhroutí.“ „Jaké riziko,“ naléhala Kate. „Myslíš Joshuu? Pomohl jsi mi ho adoptovat a pak pomáhal strigoi, aby mi ho zase vzali.“ Lucian zavrtěl hlavou. „Doufal jsem, že objevíš tajemství retroviru ještě předtím, než tě najdou. Dokázala's to.“ Tehdy už se Kate neudržela, natáhla se k Lucianovi a tloukla ho pěstmi do hrudníku. „Zabili Toma s Julií, ty prolhaná svině! Zabili je, spálili mi dům a vzali mi dítě... sakra!“ Chytil ji za ruce až ve chvíli, kdy mu její prsty zaútočily na oči. „Kate,“ zašeptal, „muselo to tak být. Stejně jako smrt mých rodičů. Riziko je moc vysoké.“ Odtáhla se od něj a opřela se o dveře auta. „Jaké riziko? O čem to mluvíš?“ Lucian zařadil a vyjel na prázdnou silnici. „Zničení strigoiské rodiny,“ odpověděl. „Úplně všech. Dnes večer.“

Kamenný ukazatel hlásal COPSA MICA – 8 KM. Silnice kopírovala řeku Tîrvana Mare přes izolované podhůří bez zemědělských usedlostí, vesnic a dopravy. Jen občas potkali spřežení a vůz s gumovými koly. Mraky se válely nízko, chladný vítr posílal na úzkou silnici listí a narážel do Dacie jako neviditelné pěsti.

„Vyprávěj,“ vyzvala ho Kate.

Lucian nespouštěl oči z vozovky. „Bylo by to šílenství. Není moc pravděpodobné, že po nás zítra půjdou... několik hodin si nevšimnou, že ses ztratila... pak už budeme daleko. Ale jestli nás chytí...“

„Vyprávěj,“ trvala Kate na svém a nasadila rozkazovací tón, který se naučila během dlouhých hodin na první pomoci, na operačních sálech a v zasedacích síních.

Lucian se na ni podíval. „Vážně, bylo by hloupé...“

„Řekni mi to.“ Její hlas mu nedal na vybranou.

Navlhl si rty a uhladil si spleené vlasy. „Je to zařízené, Kate. Dnes strigoiská rodina zemře. Úplně všichni.“

„Jak?“ naléhala.

Lucian zavrtěl hlavou, ale pokračoval: „Sejdou se na hradu Arges, citadela Poienari, tak se mu říká... stará tvrz, kterou Vlad přestavěl před více než pět sty lety. Je to připravené. Nepřežijí obřad.“

„A jak je to zařízené?“ V jejím hlasu zazněla nedůvěra.

„Hrad byl opuštěný od Vladovy éry,“ vysvětloval Lucian. „Místní se ho pořád bojí. Vláda ho ignorovala. Turistické kanceláře vozí návštěvníky na falešný Draculův hrad. Raději je vezmou na Bran u Brasova, než by jim ukázali původní místo na řece Arges.“

„No a?“ vyhrkla Kate.

„No a obřad se dal čekat celé roky. Ceaucescu začal s rekonstrukcí citadely Poienari před třemi lety. Nová vláda rekonstrukci dokončila, přestože nám hrozí ekonomický kolaps. Strigoi si to vyžádali.“ Zarazil se, podíval se na ni a pokračoval. „Během rekonstrukce jsme tam dali výbušniny.“ Těžce vydechl. „Jsou načasované, aby vybuchly dnes v noci během obřadu. Celá hora je podminovaná, nikdo ze strigoi nepřežije.“

Kate si založila ruce. „Zase lžeš.“

Zdálo se, že ho její postoj překvapil. „Ne, Kate, přísahám...“

„Určitě lžeš, strigoi by nikoho nenechali, aby se přiblížil na místo jejich obřadu. A ochranka to tam jistě před obřadem prohledala. Jsou krutí, ale nejsou to žádní hlupáci.“

Právě se dostali do městečka Copsa Mica. Bylo to stejné průmyslové centrum, jaké už spatřila – černé ulice od sazí, černé domy, lidé v šedém a černém oblečení, vysoké komíny chrtily další špínu. Lucian odbočil na vyježděné místo vedle kolejí. „Kate,“ promluvil, „je to pravda. Přísahám.“

Třeštila na něj oči.

Vzdychl. „Stavbu objednali vůdci strigoiské rodiny, zaplatil ji fond Vernora Deacona Trenta a provedla stavební firma Radu Fortuny.“

Kate měla pořád založené ruce na hrudi. „A ty chceš říct, že Fortuna náhodou ignoroval tvé smyšlené bomby... nebo to bude stejné, jako když chtěli zabít Hitlera... jeden zrádný strigoi s bombou v kufříku?“

Lucian ji vzal za ruce, a když se vzepjala, rychle ji zase pustil. „Promiň, poslouchej, Kate... Fortuna tam nikdy nebyl. Většinu práce udělali umělci z Maďarska. V létě jsem tam dělal jako stavbyvedoucí.“ Když spatřil její nedůvěru, zarazil se. „Strigoi mi věřili, Kate. Jako mladý jsem dělal mezinárodního kurýra. Byl jsem ambiciózní, dral se dopředu a byl věrný jen těm, kteří mi mohli pomoci. Pomohli...“ Zarazil se.

„Tvůj tajemný rádce,“ doplnila Kate sarkasticky.

„Ano.“

„A bomba byla položena, když se nikdo nedíval.“

„Není to jediná bomba. Stavěly se dvě hlavní věže Vladova hradu, hlavní síň, jižní cimbuří a starý most. I východní cimbuří, kde se bude konat dnešní obřad. Všude samé výbušniny, vše je napojené na nezávislé časovací zařízení. Celá hora vybuchne.“

Kate ho chladně pozorovala, ale cítila, jak jí zrychluje puls. „Jejich ochranka to zjistí.“

Lucian zavrtěl hlavou. „Prošli jednotlivá místa už desetkrát. Výbušniny jsou schované v samotné stavbě. I časovací zařízení je zazděné a schované. Nic nenašli a nic nenajdou. Nemohou to odpojit. Jestli se tam strigoi dnes v noci dostanou, všechno bude zničeno.“

„I Joshua,“ dodala Kate, „a O'Rourke.“

Lucian se dotkl její ruky. „Je mi to líto, Kate. Doufal jsem, že vezmou dnes dítě s tebou, ale museli ho odvézt v noci helikoptérou s Radu Fortunou a ostatními pohlaváry.“

Kate se odtáhla.

„V tom lžeš, Luciane. Nevěřil jsi, že Joshua bude se mnou v autě. Kdyby tam byl, nezachránil bys nás. Dnes večer ho potřebuješ, jinak by se obřad vůbec nekonal. Nepokračovalo by jejich vraždění.“

Odvrátil se a Kate poznala, že lhal, když říkal, že chtěl Joshuu zachránit. Ale s výbušninami si nevymýšlel. Představila si to a ucítila chlad v končetinách. Venku se natahovaly stíny přes průmyslovou špinu města Cops Mica.

„Kate,“ zašeptal Lucian, aniž by se k ní obrátil, „musíš pochopit, že během posledních pěti set let došlo jen ke třem takovým obřadům. Taková chvíle už nenadejde. Bude tam celá rodina... všichni strigoi, kteří jsou nějak důležití.“ Kate přikývla. „A moje dítě a bývalý kněz, který nikdy nikomu neublížil. Jsou malou cenou za možnost, že rodina zemře.“

Lucian se obrátil a vytřeštil oči. „Jo! Sto dětí a sto kněží je malá cena!“ Vzal ji za ramena a zatřásl s ní. „Dokážeš si představit, kolik století tyto obludy zotročovaly můj lid, Kate? Je ti jasné, kolik dětí, kněží a obyčejných lidí zemřelo hroznou smrtí kvůli jejich krutosti? Dokážeš si představit národ, který se nikdy svobodně nenadechl?“ Třásl se mu hlas, třásl se celé jeho tělo.

Pustil ji a nastartoval. „Nezáleží na tom, co si myslíš, Kate, stejně se to dnes v noci stane. Je mi líto Joshuy... vážně... i O'Rourke. Budou z nich mučedníci stejně jako z mých nevlastních rodičů.“ Pomalu projížděl černým městem.

„Kam to jedeme?“ zeptala se Kate otupěle.

„Tady v Copu Mica odbočíme na silnici 14B,“ odpověděl jí. „Pak k severu po E-81 do Cluj-Napoca, pak na západ do Oradea a k maďarským hranicím.“

„Jak se dostaneme na druhou stranu?“

Lucian se usmál. „Vždycky jsem byl šikovnější než cikánští pašeráci. Zítra večer budeme v Budapešti.“

„A Joshua bude mrtvý.“

Podíval se na ni. „Jo. Byla bys raději, kdyby z něj byl správný strigoi? Dnes večer se napije lidské krve, Kate. Ale nestane se jedním z nich. Dnes večer to všechno skončí.“

Naklonila se k němu a chytila volant. Překvapeně sjel na prostranství před branou továrny. Na širokém parkovišti nebyl jediný člověk. Západní silnice odbočovala doprava a jižní do Sibiu se kousek odtud rozdělovala. Z oblohy se sypal černý sníh.

„Dobře víš, že Joshua se dá zachránit,“ promluvila. „Při transfúzi a při použití náhražky lidské krve se zlepší jeho imunitní systém a stínový orgán je ze hry. Nevznikne u něj návyk na lidskou krev... na lidský život. Umělý hemoglobin pro něj bude něco jako inzulin, nic víc. Jeho tělo by nám mohlo pomoci při léčbě rakoviny a AIDS. Nemusí se z něj stát strigoi.“

Lucian se dotkl její tváře. „Už je moc pozdě, Kate.“

Tehdy omdlela. Její oči se obrátily v sloup, Kate sklouzla po koženkovém sedadle a narazila na dveře.

„Kate!“ Lucian se k ní naklonil a zvedl její bezvládnou hlavu.

Kate mu vytáhla pistoli z opasku a přiložila mu hlavě k hrudníku. „Sedni si, Luciane.“

„Kate, Ježíši Kriste...“

„Sedni si!“ vyštěkla.

Poslechl a položil si ruce na volant. „Nezastřelíš mě.“

Počkala, až se na ni podívá a spatří výraz v jejich očích. „Nezabiju tě, Luciane, ale vystřelím na tebe. Do nohy. Vedle hlavní tepny, ale rozbiju ti kost. Nebudeš mě pronásledovat.“

„Pronásledovat? Kam?“

„Pojedu pro Joshuu.“

Lucian se zasmál. Tichý zvuk. „Kate, vysvětlím ti to, ano?“

Neodpověděla.

„Nejde jen o výbušniny a obyčejnou ochranku,“ pokračoval do ticha. „Je to důležitá noc. Dnes večer tam budou strigoi z celého světa, kteří se nezúčastnili prvních tří nocí. Je to jako Velikonoce pro věřící křesťany. Bude tam alespoň pět set lidí. Každý si přiveze vlastní stráž.“

Kate držela pistoli.

Lucian si znovu uhladil vlasy. „Kate, ani se tam nedostaneme. Do hradu Arges vede jediná silnice... silnice 7-C je v porovnání s americkými silnicemi velmi špatná. Silnice 7-C je uzavřená v horách Făgăras na sever od hradu kvůli sněhu a padajícímu kamení. Otevírá se jen od konce června do začátku srpna a i v té době tam riskuješ život. I strigoi létají nebo jezdí po silnici přes Brasov nebo Sibiu.“

Kate držela prst na spoušti.

Lucian zvedl obě ruce a jeho dlaně prosily o víc času. „Na sever od hradu je silnice zavřená a hlídají tam stovky stráží kvůli velkému hydroelektrickému projektu na řece Arges nad hradem.“

„Strigoi se tam musí nějak dostat,“ poznamenala Kate.

Lucian přikývl. „Pojedou z Bukurešti a Rímnícu Vilcea, jo, ale cesta bude uzavřená už celé kilometry od hradu. Od městečka Curtea de Arges budou stát zátarasy a kontroly. Kdo není strigoi, ten se na druhou stranu nedostane.“

„Kam až se dostaneme, než narazíme na zátarasy?“ zeptala se Kate.

Lucian pokrčil rameny. „Jak to mám sakra vědět? Vesnice Căpâtineni leží jen čtyři nebo pět kilometrů pod hradem.“

„Jestli se dostaneme tak daleko,“ vyhrkla Kate, „pár mil ujdou.“

„Scuzati-mă, Domnul Politist, puteti să-mi aratati cum să ajung Poienari Citadel?“ Lucian nasadil falsetto. „Mă duc la plimbare.“

„Cože?“ zeptala se Kate. „Co je s hradem?“

„Nic,“ odvětil Lucian, „jen jsem si představil, jak se budeš ptát na cestu a vyprávět jejich strážím, že jsi na procházce.“ Pomalu zavrtěl hlavou. „Do hradu se nedostaneš, Kate. I kdyby se ti to povedlo, chytí tě a staneš se součástí toho úděsného obřadu. Neexistuje způsob, jak dostat tvé dítě pryč.“

Kate držela pistoli pořád zvednutou. „Možná bude stačit, že z něj neudělají skutečného strigoi.“

Zamračil se na ni. „Chceš dítě zabít, než ho přinutí pít? Ale proč, Kate? Obřad začne chvíli před půlnocí. Strigoi jsou přesní. Obřad investitury bude trvat asi hodinu a půl. Výbušniny spustí ve dvanáct dvacet pět. Je velká šance, že se nedostanou k takzvané „Svátosti“ než... než se to stane.“

Kate přikývla. „Vylez z auta, Luciane. Nevím, komu mám věřit, ale určitě jsem ti vděčná za to, cos udělal před hodinou. Ten... oni...“ Roztřásla se jí ruka, takže si ji musela opřít o koleno. Hlavní mu pořád mířila na hrud'. „Jestli mi slíbíš, že mě nebudeš pronásledovat, nechám tě tady a nic ti neudělám. Pokračuj dál do Maďarska.“

Lucian otevřel dveře a vystoupil. Silnice byla prázdná, kolébal se tam jen jediný cikánský vůz. Utahaný kůň byl tak špinavý, že se nedalo poznat, jakou má barvu. Dětské tvářičky pod tmavou plachtou zdobily černé stružky v místech, kde slzy odplavily špinu. Děti měly černé ruce.

„Kate,“ ozval se Lucian smutně, „proč?“

„Nedělej si starosti. Sám jsi říkal, že jestli mě chytí, stanu se součástí jejich obřadu. Nebudou mít dost času, aby mě vyslýchali. Každopádně něco vydržím až do... do kdy? Dvanáct pětadvacet?“

Lucian sevřel horní hranu dveří. „Ale proč?“

Kate spustila pistoli. „Nevím. Prostě tam nechci nechat Joshuu a O'Rourke. Sbohem, Luciane.“ Přelezla si na druhou stranu, zavřela dveře, nastartovala a obrátila se na prázdné silnici, aby zamířila zpět ke křižovatce a na jih k Sibiu. Na přední sklo sedal popílek, takže musela spustit stěrače. Pohybovaly se sem a tam a vydávaly zvuky jako nehty na skle. Zatímco se otáčela, Lucian přeběhl na druhou stranu ulice. Teď zvedl ruce jako stopující lidé v Mediasu. Když se zastavila před špinavou stopkou, Lucian zvedl palec.

„Díky, milá,“ vydechl a vklouzl na sedadlo spolujezdce. „Už se mi zdálo, že mě nikdo nevezme.“

Kate si nechala pistoli ležet v klínu. „Nesnaž se mě zastavit, Luciane.“

Zvedl tři prsty. „Nebudu, vážně, čestné pionýrské.“

„Tak proč...“

Pokrčil rameny a opřel se o roztrhané sedadlo. Zvedl kolena. „Hele, Kate, víš, že než jsme zastřelili Ceaucesca, odsoudili jsme ho k elektrickému křeslu?“

Kate chtěla něco říct, ale pak jí došlo, že je to jeden z jeho hloupých vtipů. „Ne,“ přiznala, „to nevím.“

„Jo,“ pokračoval Lucian. „Ale přestože jsme desetkrát pustili elektřinu, nic se mu nestalo. Když popravčí četa sháněla kulky, zeptali jsme se ho, proč elektřina nefungovala. Víš, co odpověděl?“

„Ne.“

„Látjátok mindig is rossz vezető voltam.“

Kate čekala. „Řekl: Víte, vždycky jsem byl špatný vůdce/vodič. Vezető znamená vůdce, ale i polovodič. Chápeš?“

Kate zavrtěla hlavou. „Nemusiš se mnou jezdit, Luciane.“

Roztáhl prsty a opatrně se usadil. „Hele, proč ne? Je to jednodušší. Vždycky jsem byl špatný vezeto.“

Kate odbočila na silnici číslo 14, na špinavé ceduli rozeznala černá písmena: SIBIU 43 KM. RÍMNÍCU-VÍLCEA 150 KM. Jakmile se dostala z kouře a špíny městečka Copsa Mica, vypnula stěrače a musela rozsvítit světla. Přestože nebylo ještě tak pozdě, začalo se stmívat.

Jestli existuje ještě horší osud než být vládcem bez moci ve vězení vlastní rodiny, pak si takový osud nechci ani představit. Události pokročily a je jasné, že mou poslední službu rodině už vedou machinace Radu Fortuny. Radu. Vzpomínám na svého bratra Radu, chlapce s dlouhými řasami, kterého zbožňovalo několik sultánů. Vyrůstal, aby mi vzal trůn a využil intrik a zrady. Lidé mu říkali Radu Hezký a po letech mé přísné vlády vítali jeho vládlost. Hlupáci.

Znal jsem ho jako hloupého a zbabělého sodomitu. Tam také byl. Sultán Mehmed bez problémů kontroloval s jeho pomocí Valašsko. Bůh ví, že sultán často svou loutku osahával.

Já, Wladislaus Dragwylyja jsem zasadil Turkům ránu silnější než všichni křesťanští vůdci v celé historii, zahnal sultána zpět do Konstantinopole a získal svobodu pro svůj lid. Ale můj lid mě opustil.

Sultán poslal svou hračku jménem Radu do Valašska, aby odlákala mé bojary a podryla jejich přísahu věrnosti. Radu se sultánem neuspěli v boji, ale Radu byl úspěšný v tajné diplomacii. Když jsem zaručil svobodu Sedmihradsku a prolil vlastní krev, bojáři těchto německých pevností se obrátili proti mně a uzavřeli tajnou dohodu s tím zrádným hadem jménem Radu.

Uprostřed léta roku čtrnáct set šedesát dva už bylo mé postavení – jak teď politici říkají – neudržitelné. Porážel jsem Turky, kdykoliv jsem na ně narazil, ale moje armáda se rozpouštěla jako cukr v puse malého dítěte. Sebral jsem několik nejvěrnějších bojarů, nejsilnější a nejlépe vycvičené vojáky a uprchl jsem. Uprchl jsem na svůj hrad na řece Arges.

Takto popisuje lidová legenda mé poslední hodiny na hradu Dracula.

Turci se blížili v noci, rozestavili dělostřelectvo na vysoké kopce u vesnice Poenari na druhé straně řeky Arges. Ráno měli zaútočit na můj hrad. Jak legenda praví, jeden z mých příbuzných, kterého Turci unesli už před lety, si vzpomněl na mou vládlost a lásku mé rodiny a přešel zeď a vypálil varovný šíp do jediného zářícího okna v mé věži. Legenda tvrdí, že šíp byl velmi přesný, takže zhasl svíčku, při které si četla moje konkubína.

Příběh tvrdí, že byla v pokoji sama. Když si přečetla zprávu o hrozbě tureckého útoku, vzbudila mě a hystericky křičela, že se dá raději sežrat rybami v řece Arges, než by na sebe nechala sáhnout nějakého Turka. Pak se vrhla z cimbuří do řeky, která hučela tři sta metrů dole. Na památku tohoto příběhu se řece do dnešní doby říká Ríul Doamnei –

Princeznina řeka.

Je to výmysl.

Ve skutečnosti neexistoval žádný příbuzný, žádný varovný šíp, žádná sobecká sebevražda. Pravda je taková:

Vyhlíželi jsme z hradu dva dny a sledovali, jak se Radu a jeho Turci blíží k Poenari a lezou na okolní kopce. Dva dny nás sužovala jejich kanonáda, ale kanóny nenadělaly větší škodu. Nechal jsem na věže přistavět mnoho vrstev cihel a kamení, takže jim to nemohlo uškodit.

Dobře jsme věděli, že druhého dne Raduova jízda překročí řeku Arges a dostane se do údolí a do kopců za hradem.

Turecká pěchota, neinteligentní a hloupí vojáci, bude šplhat po útesech na zdi a umírat po stovkách, ale nakonec zvítězí. Nás bylo málo a hrad stál izolovaný na útesu, takže nás čekala jen prohra pána Draculy. Tu noc jsem se připravoval na útěk, když za mnou přišla má konkubína, jmenovala se Voica, a chtěla se hádat. Ženy si opravdu umí vybrat pravou chvíli. Když se chtějí hádat, prostě to potřebují a vůbec je nezajímá, že se právě děje něco důležitého. Vystoupili jsme s Voicou na tmavé cimbuří a ona se rozplakala. Nehádala se se mnou o útočící Turky ani o zrádného bratra Radu, ale o budoucnost našich synů, Vlada a Mihney.

Musím poznamenat, že jsem Voicu miloval – alespoň tolik, kolik může ženu milovat nějaký vůdce vojska a národa. Byla malá, s tmavými očima a snědou kůží, byla veselá, v mnoha věcech mi pomáhala. Až do této noci.

Naši dva chlapci. Mihnea se narodil zdravý, ale jeho roční bratr Vlad trpěl stejnou chorobou jako můj otec a já. Vlad okusil teprve před několika dny Svátost a v jeho očích bylo vidět, jak je zdravý. Věděl jsem, že bude po svém otci a bude potřebovat Svátost po celý život.

A právě tu noc si Voica vybrala, aby protestovala proti takové výchově. Vysvětlil jsem jí, že nemám na vybranou ani já, ani dítě – jestli má přežít, bude muset pít krev. Voicu to velmi rozčílilo. Její matka pila krev tajně, ano, odsoudili ji a popravili jako čarodějnic. Poprvé jsem Voicu spatřil, když ji přivedli na můj dvůr, aby byla souzena za stejné hříchy. Ale Voica nikdy Svátost neokusila. Nedal jsem ji nabodnout na kůl ani upálit, ale vzal ji do svého paláce, věnoval jí svou přízeň a nakonec mi zplodila děti. Teď mi poděkovala tím, že se posadila na cimbuří (zrovna tu noc, kdy se na druhé straně černého říčního údolí rozhořely turecké táborové ohně a žádala mě, aby malý Vlad vyrůstal bez Svátosti. Říkala tomu rouhání. Čarodějnictví. Nazvala mě strigoi, jako její matka).

Několik minut jsem se s ní přel, ale blížila se chvíle našeho odchodu. Řekl jsem jí, že už se o tom nebudeme bavit.

Voica byla vždycky velmi vznětlivá žena. Určitě ji kvůli tomu přivedli k mému dvoru v řetězech a nebylo to jen proto, že její matka pila krev z mrtvol. Teď podlehl vlastními emocím, vyskočila na parapet a vyhrožovala, že jestli nesplním její přání, skočí do propasti i s dětmi.

Už mě unavoval její výstup a tlačil mě čas, neboť jsem musel uprchnout, než vyjde měsíc. Vyskočil jsem na nízkou zeď a vyrvál jí děti z náručí. Ztratila rovnováhu. Chvilí jsem věřil, že to jen hraje, ale pak jsem spatřil hrůzu v její tváři.

Přehodil jsem si Vlada do ruky, kterou jsem držel Mihneu, a natáhl jsem se pro ni.

Naše prsty se dotkly. Tiše přepadla a zmizela v tmavé propasti jako mořská víla, která se potápí do hloubky. Na mokřém kamení zůstal jeden její střevíc. Nechal jsem si ho tři století a ztratil ho až ve chvíli, kdy jsem prchal během revoluce z hořící budovy v Paříži.

Tu noc jsem vzal děti a nechal všechny ostatní na hradu. Jejich věrnost pro mě nic neznamenal. Nebyli pro mě ničím. Poenari jsem si vybral kvůli tomu, že stál na vrcholu dvou puklin ve skále, které mizely v hloubce tří set metrů. Dole byla jeskyně s podzemní řekou. První puklina byla jen pětadvacet centimetrů široká, ale během obležení jsme ji používali jako studnu. Druhou upravili dělníci, kteří zemřeli s mými bojary při přestavbě hradu Dracula, na Velikonoce roku čtrnáct set padesát šest. Byla dost široká, aby se tam vešel člověk a slezl po železných lanech a příčkách.

V tajné jeskyni, která opouštěla údolí Argess dva kilometry nad kopcem, na mě čekalo sedm bratrů Dobrinů s koňmi. Koně měli obrácené podkovy, aby zmátli stopaře. Bratři mě vzali tajným údolím, které nás zavedlo do tajných průsmyků a na nebezpečné sněhové pláň vrcholků Fágáras na severu. Tato úniková cesta do Transylvánie byla normálně uzavřená, ale teď bylo léto.

Když jsem se dostal do Transylvánie, do horské divočiny na jih od Brasova, vyžádal jsem si pergamen, z králíčí kůže a připsal veškerou půdu na severu a západě, kam až oko dohlédlo, věrným bratrům Dobrinovým. Proti mému dekretu se neohradil ani jeden z příštích vládců Valašska, Transylvánie a dnešního Rumunska. Dokonce i Ceaucescu s jeho kolektivizací a systematizací nechal tuto zem na pokoji. Socialistické šílenství se jí nedotklo.

Toto je skutečný příběh, ale nejspíš nikoho nezajímá. Ani rodinu, která přestala uctívat a poslouchat své stařešiny, přestože jsou to potomci mladého Vlada, kterého jsem tu noc zachránil před smrtí.

Můj sen ruší zvuky příjezdějících členů rodiny. Za chvíli vystoupí po schodech., vykoupu mě a oblečou do čistého roucha, kolem krku mi pověsí řetěz Řádu draka.

Poslední obřad. Poslední čin stařešiny.

Kapitola třicátá sedmá

Kate s Lucianem projeli za soumraku městem Sibiu – městem, kde středověké ulice ústily na dlážděná náměstí, kde stály domky s ospalými vikýři. Když už odpolední světlo sláblo a přicházel soumrak, projížděli údolím řeky Olt. Silnice se vinula kolem řeky mezi prudkými stěnami kaňonu. Jednu chvíli jeli po širokém a hladkém asfaltu se šterkovou krajnicí, hned nato poskakovali po rozbahněné cestě, kterou rozkopali a začali opravovat před mnoha měsíci, možná před celými lety.

Projeli průmyslovým městečkem Rímnícu Vilcea. Dacie potřebovala benzín a u jediné benzínové pumpy stála nejméně hodinová fronta. Lucian prohlásil, že zná černý trh na východní straně města. Zastavili, aby se vyměnili. V Rumunsku řídilo jen málo žen. Pokud byla žena důležitá, měla vlastního řidiče. Lucian vklouzl za volant, kousek za městem odbočil ze silnice a koupil pět litrových lahví benzínu z korby nákladáku zaparkovaného u starého tunelu.

Kate později napadlo, že jejich osud změnila nepodstatná výměna míst v autě.

Kousek za Rímnícu Vilcea na silnici, která vedla jihovýchodně do Pitesti, Lucian odbočil na malou silničku 73 C a sledoval ji přes několik špatně osvětlených vesniček až do tmavých Karpat. Po patnácti kilometrech narazili na zátaras ve vesnici Tigbeni, kde se silnice rozdělovala. Jedna odbočka mířila do Curtea de Arges na východ, ta druhá na sever do Suici.

„Sakra,“ zaklel Lucian. Právě se dostali na kopec, který stoupal z vesnice. Spatřili světla, vojenská vozidla a dva černé Mercedesy. Lucian zhasl už tak slabé reflektory, rychle se obrátil, projel vesnicí a odbočil do tmavé postranní uličky. V Tigbeni a jeho osmi nebo deseti domech mohla bydlet stovka lidí, ale dnes večer se vesnice topila ve tmě a tichu, přestože nebylo ještě osm hodin večer.

„Co teď?“ zašeptala Kate. Věděla, že nemusí šeptat, ale něco ji k tomu nutilo. Pistole ležela v držáku mezi předními sedadly.

Lucianova tvář se dala těžko rozeznat. „Do městečka Curtea de Arges je to dalších čtrnáct kilometrů,“ poznamenal. „Pak třicet kilometrů na sever údolím k hradu.“

„Víc než dvacet mil,“ zašeptala Kate. „Odtud tam nedojdeme.“

Lucian se podrbl na tváři. „Když jsem pracoval na stavbě hradu, často jsem jezdil do Rímnícu Vilcea, abych vyzvedl

materiál a dělníky. Most za městem často strhla řeka. „Udeřil dlaní do volantu. „Drž se, drahá.“ Se zhasnutými reflektory odbočil na vyježděnou cestu, dostal se přes louku a kola se dostala do hlubokých brázd, které se táhly podél řeky. Kate zaslechla žáby a hmyz ze tmy pod stromy a najednou se jí zdálo, že se léto teprve blíží. Dacie zastavila pod stromy na široké ploše vedle řeky a Lucian zhasl motor. Vlevo, dvě stě metrů od nich, zářily do noci reflektory vojenských zátarasů.

„Zastavuji auta na mostě,“ zašeptal Lucian. Dívali se, jak přijíždí další limuzína. Rozsvítily se baterky a Kate spatřila třpytící se vojenské přílby. Vojáci přistoupili k autu, zkontrolovali ho, zasalutovali a nechali ho projet.

„Měli jsme si vzít ten Mercedes,“ zašeptala.

Lucian se zašklebil. „Jo. Vypadáme úplně jako strigoi, co? Máš u sebe papíry?“

Kate se podívala na hodinky. Čtyři hodiny na to, aby překonali dvacet mil. „Co teď?“

Lucian ukázal na řeku. Byla nejméně třicet metrů široká, ale zdálo se, že není hluboká. Odražené světlo vzdálených reflektorů odhalilo četné vlnky.

„Nikdy se nedostaneme na druhou stranu, aniž by nás spatřili nebo zaslechli,“ zasyčela Kate. „Neexistuje jiné místo? Kus od silnice?“

Lucian pokrčil rameny. „Žádné neznám. Když spadne most, místní lidé jezdí tudy.“ Podíval se doleva. „Slyšíš jejich hudbu? V jednom nákladáku mají puštěné rádio.“

„Jo, ale všichni se musí dívat naším směrem.“

Lucian spustil okénko a vyklonil se ven. „Stromy tady visí nad vodou. U břehu je tma.“ Otočil se a podíval se na Kate.

„Je to na tobě, Kate.“

Zaváhala jen na chvíli. „Jdeme.“

Lucian nastartoval auto. Kate se zdálo, že čtyřválcový motor řve jako tryskové letadlo. Lucian zařadil na jedničku a pomalu zajel do řeky. Voda se během několika vteřin zvedla k kalířům, pak ke dveřím a stoupla nad blatník. Dacie se pohupovala a poskakovala.

„Teče sem voda,“ zašeptala Kate a zvedla nohy z mokré podlahy. Lucian držel jednou rukou volant a druhou řadící páku.

Pravé přední kolo se náhle propadlo, do auta něco tvrdě narazilo a motor se zastavil. Seděli uprostřed řeky, proud se zvedal až k okénkům. Snažili se nedýchat nahlas.

Hudba ze dvou vojenských nákladáků byla velmi hlasitá, cikánské písně. Lucian položil ruku na klíčky od zapalování.

„Ne!“ zarazila ho Kate nahlas a zastavila jeho ruku, když už chtěl klíčkem otočit.

K zátarasu se přiblížila další limuzína. Hudba utichla. V náhlém tichu zaslechli dotazy tří vojáků a tiché odpovědi z auta. Paprsek jednoho z reflektorů na korbě nákladáku poskočil, přešel Mercedes a zamířil k řece. Limuzína okamžitě pokračovala dál. Paprsky reflektorů se vrátily a znovu se ozvala hudba.

Lucian otočil klíčkem.

Bože, prosím, modlila se Kate k Bohu, ve kterého nikdy doopravdy nevěřila. Ať se nenamočí nebo nerozbije, ty věci v autě, co mi o nich Tom vyprávěl. Amen.

Dacie nastartovala. Lucian ji opatrně rozhoupal, uvolnil kolo z díry a pokračoval ke druhému břehu. Když už byli půl míle od vyježděné cesty a zátarasu a schovali se za husté stromy a kopec, Kate cítila, jak se uvolnily její svaly. Nikdy nevěděla, že tělo skutečně čeká na náraz kulek.

„Dobrá,“ vydechl Lucian, když se dostali s Dacií na úzkou silnici. „Nevím, co budeme dělat, až se dostaneme do Curtea de Arges, ale... no jo... budeme improvizovat, co?“

Vyhnuili se městečku Curtea de Arges a dvěma zátarasům, které spatřili v dálce. Zamířili na sever podél kolejí, které se táhly po západním břehu řeky Arges. „O'Rourkeův nápad,“ poznamenala Kate.

Píchli pneumatiku a Kate ji pomohla Lucianovi vyměnit ve světle několika hvězd, které se objevily mezi vysokými mraky. Náhradní pneumatika byla velmi odřená a záplatovaná a Kate nevěřila, že se s ní dostanou o moc dál. Nemáme před sebou tak dlouhou cestu, ujišťovala se. Patnáct kilometrů. Ta pneumatika to zvládne.

Jestli neplánuješ návrat, odpověděla druhá část její mysli.

Po kilometru koleje odbočily na západ do tunelů v horách Fágáras. Kate vylezla ven a našla zarostlou cestu. Kodrcali se k východu po staré příjezdové cestě, až se dostali na dřevěný most přes řeku na silnici 7 C, která se táhla okolo hradu.

Lucian vylezl z auta a Kate se k němu připojila. Na silnici byl klid, ale předtím tam viděli několik aut. Na východě a na západě se podhůří zvedalo k vysokým horám, které se ztrácely ve tmě a oblacích. Na severu se údolí zužovalo a Kate si představila úzké otevřené dveře, dveře do tmy.

Lucian ukázal na oranžové světlo v mracích kousek nad vrcholky před nimi. „Už obřadní místo nasvítí.“

Podíval se na hodinky. „Deset patnáct. Když se člověk baví, čas letí.“

Kate chtěla praštit pěstí do střechy auta. Místo toho se dotkla Lucianovy paže. „Nemůžeme se takhle plazit. Jak se tam můžeme dostat rychleji?“

Usmál se na ni. „Co kdybychom prostě jeli? V takové blízkosti už možná nemají zátarasy.“

„Jak jsme blízko?“

Podíval se na černé dveře v horách. „Tři míle. Možná čtyři.“

Kate vkročila na silnici. „Nevidím žádné reflektory jako na ostatních zátarasech.“

Lucian přikývl. „Možná už máme všechny za sebou. Možná nás od hradu nic nedělí, jen hlídané parkoviště pro strigoi.“

Kate se snažila o úsměv, ale zjistila, že se jí chce spíš plakat. Přistoupila k Lucianovi a objala ho.

„Co je, drahá?“ zašeptal.

Zavrtěla hlavou. Cítila, jak má měkké tváře. „Díky, Luciane. Díky, žes... ho dneska... zastavil.“ Stáhlo se jí hrdlo a už nemohla pokračovat.

Lucian ji poplácal po zádech. Přestože se jí hrnuly do očí slzy, všimla si jeho mládí a energie a usmála se. Políbila ho na tvář a ustoupila. „Dobrá, jedeme hledat to hlídané parkoviště.“

Dvě míle před nimi čekal další zátaras. Žádné reflektory a vojenská auta, jen dvě černé dodávky na kraji lesa. Černý Mercedes a obrněné vozidlo za zatáčkou.

Lucian dupl na brzdy a Dacie se zastavila mezi dvěma bariérami. „Sakra,“ zašeptal.

Žádné postranní uličky, žádné cesty u kolejí, žádná cesta pryč. Strigoi připravili past. Obě krajnice klesaly do hloubky tří metrů, vlevo hučela za příkopem řeka a vpravo se zvedala stěna rokle.

Rozsvítil se reflektor na obrněném vozidle a bílé světlo obarvilo špinavé přední sklo Dacie. Kate zamrkala a zastínila si oči, ale pronikavé světlo připomínalo skutečný útok.

Někdo promluvil do megafonu.

„Chtějí, abychom k nim pomalu přijeli,“ zašeptal Lucian. Široce se usmíval a mával na neviditelné postavy za reflektorem. „Chtějí vidět naše ruce.“

Kate zvedla ruce k palubní desce. Lucian položil ruce na volant. Zařadil a pomalu se sunul k Mercedesu a obrněnému autu, které stály třicet metrů před nimi.

Znovu se ozvala rumunština z megafonu.

„Máme zastavit a vystoupit z auta,“ překládal Lucian. Zastavil. „Nechce se mi zastavovat a mluvit s nimi. A tobě?“

„Ne,“ souhlasila Kate.

„Jdeme na to?“ Ted' už se šklebil.

„Jdeme na to,“ přikývla Kate a srdce se jí rozbušilo tak silně, že ji začal bolet hrudník. Bílé světlo představovalo celý svět.

„Dobrá, drahá.“ Natáhl pravou ruku, dotkl se jí, zařadil a přidupl plyn k podlaze.

Dacie poskočila a málem se zastavila. Pak zakňučela a dala se do pohybu. Megafon se znovu ozval. Lucian se usmál a zamával. Možná ho poznali, pomyslela si Kate. Pak se začalo střílet.

Lucian strhl auto doprava, jako by se snažil dostat za obrněný vůz a reflektor je na chvíli ztratil. Kate spatřila úzkou mezeru mezi Mercedesem a obrněným vozem. Lucian přeřadil na trojku a zamířil k ní. Přední sklo se rozletělo na tisíc střepů, Kate si zakryla oči a kulky zasypaly karoserii, střechu a blatníky. Následoval náraz, který ji odhodil ke dveřím. Lucian se snažil udržet na silnici. Rozsvítil reflektory, které odhalily prázdnou silnici před nimi, pak se vrátilo oslnivé světlo, které narazilo do zpětného zrcátka a zadního skla. Zadní sklo se rozletělo a Kate ucítila náraz do levé podrážky.

Další kulka jí proletěla mezi zvednutou rukou a hrudníkem. Pak se dostali za zatáčku a zrychlovali. Neustále kličkovali. „Dokázali jsme to!“ vykřikla Kate, přestože tomu nevěřila. Dobře věděla, že nadšení způsobil přísun adrenalinu. Bylo jí to jedno. Lucian něco zavrčel a bojoval s volantem.

Tehdy praskla náhradní pneumatika. Rána byla hlasitější než střelba a Dacie se stočila doprava. Lucian zamířil doleva, takže smykem pokračovali po silnici. Kate si zakryla rukama hlavu, cítila, jak její kolena narážejí do palubní desky, pak už se jen dívala z rozbitého okna, jak se před ní objevuje silnice, obloha a znovu obloha.

Dacie se naposledy převrátila a dopadla zpět na kola. Pak sklouzla po desetimetrovém břehu do řeky.

Staré auto se úplně nepotopilo, ale převrátilo se a zaklínilo se mezi balvan a strom, jehož kmen čněl z vody. Levé kolo se pořád točilo. Pravé kolo se změnilo v cáry gumy na pokrouceném kovu. Kate si uvědomila, že už není v autě a posadila se. Opřela se o kámen velký jako její hlava a podívala se na převrácenou Dacii. Světla zmizela pod hladinou.

„Luciane!“ Přeběhla na druhou stranu a našla ho uvězněného pod sedačkou, která se uvolnila a spadla na něj.

Zapomněla na veškeré zkušenosti z první pomoci a vytáhla ho z vraku. Na silnici bylo ticho, nikdo je ještě nepronásledoval.

„Luciane,“ zašeptala a odtáhla ho pod stromy. „Dokázali jsme to. Dostali jsme se přes ně.“

„Jo,“ vydechl.

Opřela ho o kořeny největšího stromu, vrátila se k vraku a začala hledat pistoli. Nemohla ji najít, ale objevila dalekohled, který ležel vzadu. Pověsila si kožený řemínek okolo krku a brodila se zpátky k Lucianovi. Pozorně naslouchala. Pořád žádná vozidla.

Lucian se posadil a zhluboka dýchal, jako by si vyrazil dech. Poklekla vedle něj. „Asi jsem v pořádku, můj ty Bože, pěkný průšvih. Jak je ti, Luciane?“ V šeru měl nápadně bílou tvář.

Opřel se jednou rukou o strom. „Nic moc,“ přiznal. „Asi se na chvíli položím.“

Zaslechla, jak obrněné auto řadí a blíží se k nim po silnici. Do vody dvě stě metrů od nich se zabodl paprsek reflektoru.

„Ne, pojď, musíme se dostat přes řeku a do lesa,“ zasyčela mu do ucha. „Dělej, Luciane.“ Posadila ho a rukama narazila na něco mokrého.

„Jen chvilku... odpočinku,“ zašeptal. „Am o durere aici, Kate. Ach... tedy bolí mě to. Přesně tady. Má doare pieptul.“ Dotkl se vlastního hrudníku.

Obrátila ho a roztrhla mu zbytky košile. Přestože ve tmě špatně viděla, objevila v jeho zádech čtyři velké díry. Dvě kousek od páteře, další dole vpravo. Sáhla mu na hrud' a na břicho, ale našla jen jedinou díru. Byla velká a silně krvácela.

„Ach, Luciane,“ zašeptala a použila roztrhanou košili místo obvazu. „Ach, Luciane...“

„Unavený,“ zašeptal Lucian. „Má simť obosit.“

„Odpočineme si tady,“ odpověděla, vzala ho do náruče a volnou rukou mu hladila čelo. Cítila, jak přikývl. Obrněný vůz už se dostal kousek nad ně. Ucítila výfukové plyny.

„Drahá,“ zašeptal Lucian naléhavě. „Zapomněl jsem ti něco říct.“

„To je v pořádku,“ chlácholila ho Kate a držela hrubý obvaz na místě. Byl nacucaný od krve a Kate zaslechla bubláni. Na první pomoci tomu říkali průduch. Při takovém zranění hrudníku mohla člověka zachránit jen okamžitá a odborná pomoc. „To je v pořádku,“ zopakovala a kolébala ho.

„Dobrá,“ přikývl Lucian s úlevou a zemřel.

Cítila, jak odchází. Cítila jeho energii, vědomí a jiskru, které ho opouštěly jako zvuk z prasklého balónu. Kdyby byla nábožensky založená, mohla věřit, že cítila, jak odchází jeho duše.

Zнала ožívání. Zнала dýchání z úst do úst. Zнала tučet nejmodernějších a tučet obyčejných resuscitačních postupů. Ale věděla, že žádný z nich už Lucianovi nepomůže. Položila mu prsty na víčka, zavřela oči, políbila je a něžně ho uložila do mechu na břehu.

Obrněné vozidlo jezdilo sem a tam, vypouštělo dým a připomínalo smradlavého draka. Připojil se k němu další vůz a ozval se křik. Paprsky reflektorů dopadly třicet metrů pod místo, kde se Kate krčila. Další se objevily dvacet metrů nad ní. Kate došlo, že se rozbitá Dacie schovává pod malým převisem. Na silnici jistě zůstaly stopy roztrhané pneumatiky a kusy kovu, ale zřejmě nebylo jasné, ve kterých místech opustili silnici. Brzy to zjistí. Paprsek reflektoru jezdil rychleji sem a tam, na silnici se ozývaly další hlasy.

Kate se naposledy dotkla Lucianovy chladnoucí hlavy a vyrazila. Plížila se po břehu a držela se ve stínu stromů, zastavila se, kdykoliv spatřila za holými větvemi paprsek baterky nebo zaslechla kroky. Dvě stě metrů po proudu se zarazila, těžce se nadechla a vlezla do vody. Řeka byla jen metr a půl hluboká, ale voda byla velmi studená a útočil na ni silný proud. Kate zalapala po dechu a brodila se dál. Boty jí klouzaly na hladkých kamenech na říčním dnu.

Po proudu se ozýval křik a paprsky objevily vrak Dacie. Kdyby Kate uklouzla, proud by ji během několika vteřin odnesl na světlo. Neuklouzla. Když se dostala na druhou stranu řeky, necítila nohy a silně jí cvakaly zuby. Ignorovala to a vylezla na mělčinu.

Další paprsky začaly pátrat na druhém břehu. Jeden přejel kolem ní právě ve chvíli, kdy lezla z vody. Okamžitě se vrátil zpátky, jako by ji cítil, ale Kate už se schovala do vysokého rákosí a bahnem se brodila ke stromům. Na břehu na ni čekal nekonečný les, který se táhl od řeky až k černým horám. Všude byla tma. Žádné silnice. Žádná světla.

Z druhé strany se ozvala střelba. Stříleli po ní. Kate to ignorovala, postavila se a zmizela v lese. Ve světle hvězd se podívala na hodinky. Pořád šly. Bylo deset dvacet sedm.

Rozeznala světlo v údolí, ale podle Luciana ležel hrad dvě, možná tři míle daleko. Držela se pod ochranou stromů, obrátila se k severu a dala se na pochod.

Kapitola třicátá osmá

Celou hodinu kráčela ke světlu, aby zjistila, že to není hrad, ale jen další vesnice. Držela se mezi stromy a dívala se přes řeku na malou osadu plnou vojenských vozidel, policie a osvětlených zátarasů. Pak si vzpomněla: Lucian o tom místě mluvil... Cápátíneni. Hrad tedy leží necelou míli na sever. Ale řeka mizela pod mostem za vesnicí, silnice se táhla po západním břehu a okolní skály zakryly výhled. Kate rozeznala oranžový žár, který se odrážel od nízkých mraků, ale připadal jí neuvěřitelně daleko a neskutečně vysoko.

Podívala se na hodinky. 11:34. Nemohla překonat celou míli, vyšplhat na horu a dostat se tam včas. Lucian říkal, že po útesu se zvedá schodiště. Čtrnáct set schodů. Kate se to snažila přepočítat na metry. Tři sta metrů nad řekou? Určitě.

Unaveně se opřela o strom a měla co dělat, aby se nerozplakala.

Vlevo zaslechla šoupání a funění. Zarazila se, přikrčila se a sevřela ruce v pěst. Neměla u sebe žádnou zbraň, jen dalekohled kolem krku. Zvuky se znovu ozvaly a Kate se propíjila mezi stromy.

Na louce mezi řekou a zarostlým úbočím stál cikánský vůz. Z táborového ohně zůstaly jen uhlíky. Za vozem spásal bílý kůň suchou travu. Velké zvíře mělo kopyta velká jako Katina hlava. Zvedlo hlavu, odfrklo si a páslo se dál. V chladném nočním vzduchu zaslechla, jak silné zuby chroupou travu. Jinak bylo ticho.

Jo, pomyslela si Kate.

Držela se mezi stromy, krčila se a opatrně našlapovala. Pomalu obešla vůz. Občas zaslechla volání do megafonu z vesnice za řekou. Jednou se ukryla, když se údolím nad řekou prohnala černá helikoptéra, která mířila od jihu na sever. Pak stroj zmizel za útesem a Kate se plížila dál. Vykročila na mýtinu a brodila se vysokou trávou. Rozbušilo se jí srdce. Bílý kůň zvedl hlavu a pozoroval ji zvědavými očima.

„Ššššš,“ zašeptala Kate zbytečně, když se postavila vedle zvířete. Přistoupila k němu z druhé strany, aby ji nikdo nespátřil z tichého vozu. „Ššššš.“ Poplácala koně po krku a všimla si, že má ohlávku přivázanou k provazu, který jistil kůl dalších pár metrů od vozu. „Sakra,“ zaklela tiše.

Kůl byl zatlučený velmi hluboko. Kate se přikrčila, ale nedokázala ho vytáhnout. Posunula se, zapřela nohy a konečně ho vytrhla ze země. Kůň popošel a třeštil na ni oči. Srolovala provaz a pospíchala k němu. Poplácala ho po krku a tiše šeptala.

V tu chvíli ucítila ruku na rameni a nůž na krku. Hrubý hlas něco zašeptal, ale nebylo to ani rumunsky, ani anglicky.

Kate zamrkala a ostří se stáhlo. Obrátila se.

Cikánka byla možná stará jako Kate, ale vypadala o dvacet let starší. V šeru rozeznala její vrásky, pokleslé tváře a chybějící zuby. Měly na sobě stejné oblečení – černou sukni a tmavý svetr. Nůž byl velký jako dýka, ale když ho měla na krku, cítila, jak moc je ostrý.

„Vy... Američanka?“ zeptala se Cikánka a Kate se zdálo, že mluví moc nahlas. Nákladňáky zamířily k mostu za jejími zády.

„Vy přijet do Rumunsko s Voivoda Cioaba?“

Kate se podlomila kolena. „Ano,“ zašeptala.

„Přijít s preot? Kněz?“

Kate přikývla.

Žena ji chytla za svetr, postrčila ji na trávník a zvedla jí nůž k obličejí. „Vy matka strigoi.“ Poslední slovo přímo zasyčela.

Kate se odtáhla od špičky nože. „Nenávidím strigoi. Přišla jsem je zničit.“

Žena ji pozorovala.

„Vzali mi dítě,“ zašeptala Kate.

Cikánka zamrkala. Nůž se ani nepohnul. „Strigoi brát hodně cikánských dětí. Hodně sto ani... roků. Oni brát cikánské děti k pití. Teď brát cikánské děti na prodej do Američani.“

Kate nevěděla, co má říct.

Žena stáhla nůž a poklekla do trávy. Kůň se pásal a nevšímal si jich. „Já přijít sem, protože celé rodiny Romany přijít tento týden. Vojáci mít... vojenské místo u přehrada. Můj manžel a dcera tam. Já se sestra z Maďarsko. Vojáci nepustit lidi na cestu. Strigoi dnes v noci asi použít Romany. Jo?“

Kate si vzpomněla na obřad. Měli s O'Rourkem posloužit Radu Fortunovi jako takzvaná Svátost, jejich krev pro Joshua a pohlaváry strigoi. Čím se měly nakrmit stovky jejich hostů?

„Ano,“ přikývla Kate. „Myslím, že strigoi je dnes v noci zabijí.“

Cikánka sevřela ruce v pěst. „Vy něco udělat?“

Kate se nadechla. „Ano.“

„Vy je nějak zabít? Americká chytrá bomba? Jako u Saddam Hussein?“

Kate se neusmála. „Ano.“

Cikánka se tvářila skepticky, ale vstala a pomohla Kate na nohy. „Dobrá. Vy chtít kůň?“

Kate se kousla do rtu a podívala se na silnici. Vojenská a policejní auta jezdila sem a tam a hlídkovala. Úbočí na této straně řeky bylo zarostlé a pro koně moc příkré. Na druhé straně se z řeky zvedaly kolmé útesy.

„Musím se nějak dostat do hradu...“

Cikánka zavrtěla hlavou. „Žádná cesta.“ Ukázala do lesa na druhé straně. „Tam stará stezka. Málem pryč. Z doby Vlad Tepes...“ Zarazila se, odplivla si a udělala znamení směrem ke světlu na severu. Zamířila ke koni, něco mu řekla, schovala dýku za opasek sukne a spojila ruce. Kate došlo, že jí dělá stoličku, aby mohla vyskočit na koně.

Nebyl to půvabný pohyb, ale dostala se nahoru. V Coloradu několikrát na koni jela, ale nikdy nebyl tak velký. Když se posadila, začala ji bolet zhmožděná stehna.

„Jít,“ vyzvala ji žena a zvedla stočený provaz, aby odvedla koně do lesa.

Kate se podívala na hodinky. Bylo 11:46.

Kate se zdálo, že v lese žádná stezka není, ale žena vedla koně mezi stromy, a jak se zdálo, zvíře znalo cestu. Kate se musela často krčit a držet se koňského krku, aby se vyhnula větvím.

Cesta (jestli můžete nepatrně stezce mezi stromy říkat cesta) se dostala přes kopec a začala strmě stoupat nad údolí.

Kate došlo, že silnice kopíruje řeku, ale stezka zkrátí vzdálenost nejméně na polovinu.

Když překonali poloviční výšku hory, žena vytáhla dýku, přefízla provaz, podala krátký konec Kate a řekla: „Já jít teď dolů. Jít k přehrada u Bilea Lac. Jestli můj muž a dcera ne svobodní, já přidat k nim.“ Na chvíli zaváhala, a pak předala Kate krátký nůž. Kate si ho schovala za opasek. Bylo to absurdní. Malá dýka proti stovkám strigoi a jejich armádě.

Cikánka se zastavila a zvedla seschlou ruku. Kate si s ní potřásla, černá sukně zašustila a Cikánka byla pryč. Kate držela jednou rukou krátký provaz, druhou zabořila do hřívky a sklonila se ke koňskému krku. Vrazila zvířeti podrážky do boků a zašeptala: „Jed’... prosím, jed’.“
Mohutné zvíře těžce stoupalo po stezce, kterou Kate ani neviděla.

Byla minuta před půlnocí. Vynořili se z lesa na vysokém útesu a Kate spatřila hrad Dracula. Byl ještě působivější a fantastičtější, než si ho představovala. Dvě z pěti vysokých věží byly nově opravené, opevněný útes spojoval s okolím jediný dlouhý most – jistě byl padací – přes hlubokou propast, hlavní budovu a cimbuří osvětlovaly pochodně. Po stometrovém útesu, po cimbuří a na terase na nejzazším konci hradu se procházeli lidé v černých a rudých róbách. Spatřila pochodně na strmém schodišti, které se táhlo mezi holými stromy na jih do lesa a končilo na loukách víc než tři sta metrů pod hradem. Tam spatřila parkoviště plné tmavých limuzín a stráže, které pochodovaly sem a tam. Několik desítek metrů pod úrovní hradu vyčistili strigoi trávník. Tam našla helikoptéru Radu Fortuny, kterou hlídal jediný pilot opřený o dolní část stroje. „Sakra, sakra,“ zašeptala Kate. Celou horní část cesty k hradu a severní okraj rekonstruované stavby lemovaly dva metry vysoké kůly, které se třpytily ve světle pochodní. Sklouzla z koně, přivázala ho k větví za balvanem a plížila se kupředu, aby si prohlédla hrad dalekohledem. Jedna čočka praskla a natekla do ní voda, ale ta druhá zvětšila detaily. Z kopce, který se zvedal severozápadně od hradu, rozeznala stráže na padacím mostu, stráže u rušného vchodu do hradu a stráže na severním okraji cimbuří. Podívala se na terasu na druhé straně od brány.

Světlo pochodní odhalilo stovky tváří v hedvábných hávech. V místech, kde končilo cimbuří a jižní zdi třístametrovým srázem, bylo volné prostranství, kde Kate rozeznala Vernora Deacona Trenta sedícího na malém trůnu kousek od okraje srázu. Stařík měl na sobě zdobenou červenočernou róbu a vypadal jako seschlá mumie na výstavě. Z kamenné podlahy čněly dva vysoké kovové kůly. Jeden byl prázdný, ale ke druhému byl přivázaný Mike O’Rourke.

Když ho Kate spatřila, zastavilo se jí srdce. Oblékli Mika do parodie kněžského oblečení – černé šaty, bílý vysoký límec, obrácený kříž plný trnů. Přes oči měl černý šátek a ruce svázané dozadu ke kůlům.

Před dav předstoupil Radu Fortuna v rudém hedvábném hávu, který byl daleko lepší než ten, co měl na sobě stařík sedící na trůnu. Kate nedokázala odtrhnout oči od balíčku v jeho náruči.

Dalekohled se třásl a musela ho opřít o větev. Jasně rozeznala Joshuovu tvář. Byl bledý a ve světle pochodní se zdálo, že má horečku. Na stole mezi Fortunou a O’Rourkem stály na bílém ubrusu čtyři zlaté poháry. Lidé tiše zpívali a Fortuna něco přednášel.

Kate odložila dalekohled a podívala se na hodinky. 12:05. Lucian říkal, že nálož spustí ve 12:25. Krčila se necelých sto metrů od svého dítěte a milence, ale bylo to stejné, jako by se ukrývala celé stovky světelných let daleko. Stráže v černém kontrolovaly cestu, hlídaly most a postávaly v bráně hradu. Celá řada stráží obklopila dav na široké terase. Bylo tam tolik lidí, že by se přes ně nedostala. Na hodinách naskočilo 12:06.

Kate zahodila dalekohled, přešla balvan a začala se spouštět do propasti, která oddělovala její část skály od útesu, kde stál hrad. Skála byla kluzká. Mokro, pomyslela si. Po patnácti metrech se puklina zúžila ve škvíru, která mizela v hloubce nějakých třiceti metrů a připomínala zubatý komín. Stačilo přeskočit jeden a půl metru, ale v odraženém světle pochodní spatřila jen rovnou skálu.

Nepřemýšlela a skočila.

Laciné rumunské boty narazily na skálu a Kate zjistila, že jí chybí kus podrážky. Přišla jsem o ni, když jsme narazili na zátaras. Klouzala do úzké propasti.

Vzpomněla si na to, co ji Tom učil během několika společných horolezeckých cvičení. Roztáhla ruce a nohy a přitiskla se ke kolmé skále, aby zvětšila tření.

Přestala klouzat.

Třicet metrů napravo od ní se zvedal nad puklinu most, který spojoval schodiště a stezku k hradu. Na prknech byly slyšet kroky pochodu stráží.

Kate se posunula doprava, hledala držadla a šlapky, neviděla je a necítila, jen věřila, že tam budou. Jednou se uvolnil kámen a Kate zadržela dech, zatímco lavina oblázků se řítila do deset metrů široké propasti. Padající kamení vydávalo hrozný rámus, ale ani jeden ze stínů na mostě se nezastavil a nezačal křičet.

Kate se dostala pod most a začala šplhat přes svázané trámy velikostí stromů. Mohla vylézt nahoru, ale to by jí nepomohlo. Slyšela kroky stráží sedm metrů nad sebou i zpěv strigoi.

Lezla pořád dál, tři končetiny se pořád dotýkaly skály, jak ji Tom učil. Pak skála končila a Kate spatřila samotné říční údolí.

Náhle měla pod pravou nohou útes, který mizel v hloubce tří set metrů. Pochodně ozařovaly jen kousek kamenné zdi nad ní, ale poznala, že se jižní zeď hradu na této straně zvedá rovnou ze skály.

Tato strana hradu nebyla široká, jen nějakých čtyřicet metrů, ale zeď byla kolmá a zdálo se, že na některých místech dokonce tvoří převisy. Na cimbuří praskaly pochodně. Kamení patřilo k původní stavbě, někde bylo otlučené a odřené, rozerval ho led a objevil se tady plevel i malé křoviny. Rostlinné drážky, tak říkal Tom porostu na útesech. Ty nepoužívají.

Okamžitě jí bylo jasné, že jestli při svém postupu uklouzne, nic ji nezastaví a spadne do hlubiny. Podívala se na hodinky.

12:14.

Nejvyšší čas, abych se dostala nahoru, než to skončí.

Zavrtěla hlavou. Nedívala se dolů ani nahoru. Pomalu se opřela o kolmou stěnu hradu Dracula a začala se sunout dál. Její pohyb připomínal kraba.

Kapitola třicátá devátá

Závěrečnou zkouškou krátkých horolezeckých pokusů byl výstup na Třetí Flatiron, obrovskou vápencovou desku, která se zvedala nad Boulder jako kus zlomeného chodníku, který má na jedné straně dlaždičky. Lezli téměř celé sobotní ráno. Ted' věděla, že musí zeď překonat maximálně za pět minut.

Na zdi nenašla žádná držátka a záseky jako na Flatironu. Pomalu se sunula doprava, často zpomalila, ale nikdy se úplně nezastavila. Z doby, kdy lezla s Tomem nebo ho pozorovala, usoudila, že samotná rychlost vyvolává tření, takže člověk, který leze rychle, se drží jako moucha. Kdyby se zastavil, tření zmizí a neudrží se na skále.

Nezastavila se.

Po patnácti metrech se zeď naklonila a byla skutečně kolmá, místy tvořila převis. Pochodně sem vrhaly trochu světla, ale slibný držák se často proměnil v milimetrovou římsu zvětralé skály a zdánlivě pevný kámen se změnil v plevel s pěticentimetrovými kořeny. Kate postupovala dál, stoupala, když se jí do cesty postavila překážka, neochotně klesala, když se musela dostat pod převis nebo se vyhýbala úplně hladkému úseku. V jednu chvíli se jí zařizla rukojeť malé dýky do pasu, ale nemohla natáhnout ruku a dýku odhodit. Bylo to moc nebezpečné. Cítila, jak ji bodá, ale pokračovala dál.

Udělal chybu. Zdálo se jí, že se dostane dál po deseticentimetrové římse, kde led vykotlal skálu. Chvíli postupovala rychleji, pak se římsa uvolnila, Kate zaslechla, jak se sype písek, a klouzala dolů. Neměla se o co opřít a čeho se chytit. Prsty v laciných botách bezmocně hledaly oporu.

Zavřela oči a ohnula prsty jako drápy. Pravou rukou udeřila do úzké římsy, kde se posunul jeden z kamenů při dávném zemětřesení. Zlomila si tři nehty, ale nechala prsty ohnuté a držela se. Celá její váha visela na třech prstech zkrhlé pravé ruky.

Uhodila do zdi levou rukou, ale žádnou oporu nenašla. Prsty na nohou nedokázaly najít jedinou puklinu nebo římsu. Vzpomněla si na Tomovu techniku – musí zapřít dlaně i prsty u nohou, vyvolat tření a získat rovnováhu. Zvedla kolena, opřela chodidla o téměř kolmou stěnu, přitiskla levou dlaň ke kameni a dokázala přesunout část váhy z vysílené pravé ruky. Hlasitě oddychovala a bála se, že ji zaslechnou na terase osm metrů nad ní. Nic se neozvalo, jen praskání pochodní a vytrvalý zpěv, který pomalu vrcholil. Ani se neotočila, aby se podívala na hodinky.

Neudrží se moc dlouho. Půl metru od pravé ruky spatřila malý držák, vyčnívající kámen, který mohla chytit oběma rukama, její nohy mohly využít puklinu metr a půl pod kamenem, kdyby dokázala posunout levou ruku na druhou stranu.

Nedokázala to a pohyb znovu přenesl váhu na poraněné prsty pravé ruky. Klouzaly jí prsty na nohou a neměla se o co opřít, aby nohu znovu zvedla. Mohla se jen pustit a zkusit přeskočit půl metru doprava.

Jedna, odpočítávala v duchu, dvě... její nohy se roztráslly a prsty už se nedokázaly udržet... kašlu, na to. Posunula ruku, uklouzla, přitiskla se ke zdi, znovu uklouzla a sunula se doprava... je to moc daleko!... a ve chvíli, kdy začala znovu klesat, se zachytila za škvíru, kam chtěla původně opřít nohy. Škvíra byla hluboká, takže se jí tam vešlo osm prstů. Opřela si bradu o puklinu a vydechla. Z díry vyletěl netopýr a kožená křídla se jí otřela o tvář. Pevně se držela, ani ji nenapadlo, že se pustí.

Mohu tady vydržet pár minut. Odpočívát.

Ale nemůžeš! Dělej!

Otevřela oči. Ještě deset metrů a dostane se pod okraj terasy, kde se pořád zpívalo. Opatrně obrátila hlavu a podívala se na hodinky.

12:19. Neměla čas na odpočinek.

Co když se mi hodinky zpozdily? Náhle se chtěla začít smát. Otřela si zápěstím nos a zahnila záchvat hysterie. Její ruce

se znovu roztřásl.

Podívala se nahoru a naplánovala si cestu od pukliny k puklině, od kamene ke kameni. Začala stoupat.

Zvedla hlavu nad cimbuří necelých sedm metrů od místa, kam se chtěla dostat. Všechny oči sledovaly Radu Fortunu, který držel Joshuu nad hlavou jako nějakou oběť. Vedle O'Rourka stál jeden strigoi s černou kapucí a zahnutým nožem, který mířil knězi na krk. Zpěv zesílil.

Zasténala, zvedla se přes poslední kamenný blok a přehoupla odřené a krvácející nohy na cimbuří a na nízkou římsu, která lemovala vnitřní část zdi. Ani si nestačila oddychnout, že unikla z útesu.

Všechny hlavy se k ní obrátily. Někteří přestali zpívat, ale Radu Fortuna a muž, který si říkal Vernor Deacon Trent se soustředili na obřad, takže neotočili hlavu.

Než se kdokoliv stačil pohnout, Kate se rozběhla k Fortunovi. Roztřesené nohy po dlouhém výstupu se jí málem podlomily, ale stiskla zuby a překonala poslední tři metry. Ani nepřemýšlela, jak asi vypadá před stovkami shromážděných strigoi – vytřeštěná žena, která přelezla hradní zeď, tvář špinavou od Lucianovy krve, krvácející ruce, roztrhané a neupravené šaty.

Vernor Deacon Trent ji spatřil jako první. Vyvalil unavené oči a zvedl jednu ruku z vyřezávané opěrky těžkého křesla.

Radu Fortuna se obrátil a spatřil ji o chvíli později.

Už bylo pozdě.

Kate do něj narazila ramenem, udeřila ho do hrudníku a zaslechla, jak mu vyrazila dech. Upustil Joshuu.

Chytila dítě a couvla. Joshua nebyl o moc těžší než dřív, bílou pokožku, vykulené oči, byl vyděšený. Začal kňourat.

Rady shromážděných strigoi jen přihlížely. Stráže u patnáct metrů vzdálené zdi strkaly do černočervených kápí a křičely. Ozval se jekot a kletby. Ke Kate se natáhly ruce. Podívala se na hodinky. 12:20.

Rychle zacouvala k římse a vyskočila nahoru, než se k ní dostal Radu Fortuna. Pak seskočila na nižší římsu cimbuří.

Radu Fortuna a ostatní se zastavili metr od zdi.

Kate klidně vylezla až nahoru a zvedla Joshuu nad propast. Její zhmožděné a krvácející prsty mu vklouzly do podpaží.

Vrchní vrstva rudého hedvábí spadla a vítr ji odnesl pryč od hradní zdi.

„Ani krok!“ zaječela. „Nebo ho shodím.“

Kapitola čtyřicátá

„Ty praštěná americká krávo,“ zasyčel Radu Fortuna. Byl tak blízko, že Kate rozeznala sliny v koutcích jeho úst. „Přece si nemyslíš, že tě necháme i s dítětem odejít.“

„Ne,“ přikývla Kate. Náhle byla velmi klidná. Veškerá její snaha vyústila v tento okamžik. Sem se chtěla dostat. Joshua přestal naříkat a jen se trochu vrtěl. Měl bosé nožky a Kate si vzpomněla, kolikrát ho lechtala před spaním. Pozoroval ji vykulenýma očima.

„Dej nám to dítě!“ přikázal jí Fortuna a udělal další krok.

„Jestli se nevrátíte,“ zarazila ho Kate, „pustím ho.“ Povolila ruce a znovu Joshuu chytila. Dav zbožných strigoi zalapal po dechu.

Radu Fortuna ustoupil. Dav byl tak hustý, že nemohl ustoupit ani o centimetr dál. Obrátil se a rychlou rumunštinou oslovil Vernora Deacona Trenta. Stařík slezl z trůnu a zařadil se mezi ostatní.

„Doktorko,“ promluvil Vernor Deacon Trent, „nemáte žádný důvod.“

„Ale ano,“ zarazila ho Kate, „mám.“ Neviděla na hodinky. Mohly zbývat tři minuty. Už nemohla udělat vůbec nic. Ale půjde jako první.

Vernor Deacon Trent pokrčil rameny. Dva mohutní strážníci ho tahali za rukávy, jako by se Kate báli. „Jestli chcete skočit, skočte,“ prohlásil stařík a otočil se.

Kate si navlhčila rozbité rty. „Pusťte ho.“ Hlavou ukázala na O'Rourka.

Radu Fortuna se pomalu obrátil. „Toho kněze?“ Hlasitě se zasmál. „Vše, abyste zachránila svého milence?“ Odplivl si a podíval se dozadu. Tucet strážných jí mířil puškami a automatickými zbraněmi na obličej. Kdyby vystřelili, Joshua spadne do propasti.

Držela dítě nad tmavou propastí a cítila únavu v pažích.

„Pusťte ho,“ zopakovala. „Pusťte ho, slezu a dám vám to dítě.“

Radu Fortuna se zašklebil. „Ne.“

Kate se obrátila a sklonila hlavu. Bude to dlouhý pád. Zkroutila ruce, aby se mohla podívat na hodinky 12:22. Bylo pozdě. Napadlo ji, zda vůbec něco ucítí.

„Ano,“ ozval se Vernor Deacon Trent roztřeseným hlasem starého člověka. „Propusťte toho kněze.“

„Nu!“ zařval Radu Fortuna. „Zakazuji to!“

V tu chvíli se jí zdálo, že se tvář Vernora Deacona Trenta mění. Už to nebyl starý a unavený člověk, ale mocný tvor, který nemá nic společného s člověkem. „Pusťte ho!“ zaburácel stařík a veškerá slabost se vytratila.

Radu Fortuna zamrkal, jako by dostal políček. Sklesle pokynul popravčímu, který stál vedle O'Rourkeova kůlu. Dlouhý nůž přerýl provazy, které kněze poutaly. O'Rourke si sundal šátek z očí, promnul si zápěstí a podíval se na ni. „Kate, já ne...“

„Sklapni, Miku,“ zarazila ho tiše. Na terase se ozývalo jen praskání pochodní. „Jdi pryč.“

„Ale já...“

„Jdi pryč, můj drahý.“ Ukázala na most a schody, které vedly z hradu. „Jdi dolů po stezce... přes most, jasné? Pak do zatáčky, kterou je odtud vidět. Vezmi si jednu pochodň, a až se tam dostaneš, zamávej, abych tě odtud viděla. Pak jim vrátím to dítě.“

„Klidně,“ přikývl Radu Fortuna anglicky a přeložil to do rumunštiny.

O'Rourke zaváhal jen na chvíli. Přikývl, už nic neřekl, slezl z obětního stupínku, obešel stůl s poháry arazil si cestu davem strigoi. Kulhal, ale zničená protěza byla pořád funkční. Hustý dav se rozestoupil a jeden strážný na něj plivl. Nikdo ho nezastavil.

Kate ještě o kousek ustoupila a přitiskla si dítě k boku. Kdyby se k ní někdo rozběhl, spadne i s dítětem. Kdyby na ni vystřelili, kulka ji srazí ze skály. Joshua se tiše rozplakal a baculaté ručky se chytily vlny jejího svetru. Něco blábolil a Kate si byla jistá, že řekl „máma“.

„Dej nám to dítě a necháme tě jít,“ vyzval ji Radu Fortuna a natáhl ruce.

Kate hledala Vernora Deacona Trenta, ale staříkova tvář zmizela v davu. „Nepustíte mě,“ zašeptala unaveně.

„Sakra, ženská!“ vybuchl Fortuna. „Sakra, že tě nepustíme! Ani toho blbého kněze! Ani když se dostane z hory.“

Najdeme ho, přivedeme zpátky a vypijeme jeho blbou krev! Teď mi dej to dítě!“

Kate zvedla Joshuu nad propast. Ucítla bolest ve svalech a v podpaží, ale její pohyb okamžitě umlčel Fortunův proslov.

Podívala se na hodinky – 12:25. Zavřela oči.

Bílé světlo. Když se objevilo, překvapilo ji. Hrozný zvuk.

Helikoptéra Bell Jet Ranger minula západní věž, otočila se kolem východní věže, rozsvítila reflektor a oslepila dva strigoi i Kate. Naklonila se ke straně a zdálo se, že chce přistát uprostřed davu. Dav se nahnul ke vzdálené zdi a vrtule stroje za ním poslala vlnu prachu, štěrku a kamení z terasy. Poháry na dlouhém stole odletěly, rudobílé hávy se třepotaly a ubrusy se zvedly do vzduchu jako toaletní papír.

Radu Fortuna hlasitě klel, ale slova zanikla v okolním řevu. Stráže chtěly postoupit dopředu a mačkaly dav strigoi svými zbraněmi.

Kate spatřila O'Rourkea za volantem helikoptéry v plexisklové bublině. Soustředil se a zápolil s řízením. Sevřela dítě jednou rukou a druhou se snažila nabrat rovnováhu, aby ji vítr vrtule nesrazil do údolí.

Radu Fortuna skočil kupředu a chytil ji za kotník. Joshua se ve světle a řevu rozplakal.

Helikoptéra se obrátila, lyže prosvíštěla Kate metr a půl nad hlavou. Celý stroj sklouzl nad údolí, jako by se svezl po neviditelné vrstvě ledu. Náraz větru málem shodil Kate na Radu Fortunu. Strigoi si zakryl jednou rukou oči a druhou ji tahal za kotník. Několik strážných se protlačilo davem.

Helikoptéra se vrátila ke Kate. Stroj se kolébal jako pramice na rozbouržené vodní hladině. Kate sklonila hlavu a vzduchem prosvíštěla lyže. Chtěla se zvednout a znovu se sklonila, když O'Rourke otevřel dveře na pravé straně a málem ji urazil hlavu. Vrtule a vzduch řvaly.

Radu Fortuna zavrčel a chytil ji za límec svetru. Kate se neobrátila, jen švihla pravým loktem a udeřila ho do zubů. Pustil ji.

Rychle se zvedla, naklonila se do prázdnoty a posadila dítě na pravé sedadlo. O'Rourke něco vykřikl, ale Kate mu nerozuměla. Zvedl pravou ruku z páky, natáhl se, aby přidržel Joshuu, musel ruku vrátit zpět na ovládání a obrátil helikoptéru doleva, aby dítě nevypadlo.

Kate zamávala rukama, nedokázala nabrat rovnováhu, odrazila se a skočila do propasti.

Kapitola čtyřicátá první

Helikoptéra se vracela k hradu a Kate tvrdě narazila do lyže. Chytila se rukama, uhodila se do brady a nadra ji bolela, jako by ji někdo udeřil baseballovou pálkou. Měla vyražený dech, ale držela se.

Dveře na pravé straně se pořád kývaly a O'Rourke zápolil s ovládáním. Snažil se udržet stroj na místě, aby Joshua nevypadl. Helikoptéra se otočila doprava. Kate se podívala přes rameno a spatřila stráže, které zvedaly v přívalu

kamení a prachu automatické zbraně.

„Nu!“ ječel Radu Fortuna a vyskočil na zeď.

Kate chtěla zakřičet na O'Rourke, aby odbočil doleva, ale kněz měl zřejmě dost práce s ovládáním stroje a měl co dělat, aby vrtule nenarazila do věže nebo cimbuří. Helikoptéra sklouzla o tři metry doprava, jako by se pohybovala po neviditelných kolejích. Radu Fortuna se natáhl, chytil se otevřených dveří a stoupl si na lyži.

O'Rourke se podíval doleva, spatřil stín muže, který se naklání dovnitř, a strhl helikoptéru doleva. Kate sklouzly prsty z trupu letadla, ale držela se lyže a kovové vzpěry. Helikoptéra se propadla, pak se znovu zvedla a naklonila se doleva, aby Joshua nevypadl. Kate se zdálo, že kolmá stěna hradu se obrátila a svezla se ke straně.

Zahákla si nohu o vzpěru, a než se Radu Fortuna dostal do kabiny, nakopla ho do kotníků.

Radu Fortuna upadl a zůstal viset na dveřích. Jeho nohy visely ve vzduchu. Kate se pustila a popošla po lyži. Našla malý zářez, chytila se ho prsty a zvedla se na jedno koleno. O'Rourke vyrovnal helikoptéru ve výšce dvaceti, možná pětadvaceti metrů nad terasou hradu. Mířily na ně desítky hlavní, ale kvůli dítěti a Radu Fortunovi nikdo nevystřelil. Dveře se zhouply a Fortunovo těžké tělo narazilo do Kate. Přitisklo ji k rámu a Kate nestačila vlézt dovnitř. Silná levá ruka jí sevřela hrdlo a začala mačkat.

Oba stáli na poskakující lyži. Jejich váha naklonila stroj doprava a Kate cítila, jak se jí Joshuovo malé tělo opírá o záda. Kdyby teď někdo z nich upadl, dítě poletí za nimi. Snažila se vykroutit ze sevření, ale helikoptéra se naklonila doleva, Fortuna se o ni opřel svou vahou a uvolnil pravou ruku, aby ji mohl lépe škrtit. Palce jí sevřely dýchací trubici a Kate věděla, že jí může každou chvíli zlomit krk.

Helikoptéra nepatrně poskakovala a jejich těla se od sebe trochu vzdálila. Kate vytáhla z opasku cikánskou dýku a vrazila ji Fortunovi do břicha. Ostří neproniklo moc hluboko. Kate se nemohla rozmáchnout a Fortuna měl tlusté oblečení. Ale bolest a šok zastavily prsty na jejím krku. Kate se pustila dveří a přitlačila. Dobře věděla, kde narazí na nervové centrum.

Radu Fortuna zařval, stáhl ruce z jejího krku, vykroutil jí nůž z ruky a vytrhl ho z mělké rány. Právě v tu chvíli naklonil O'Rourke helikoptéru doleva, Kate se naklonila nad sedadlo a nařikajícího Joshuu, zvedla ruce a skopla Fortunu do propasti.

Vtáhla nohy dovnitř, přitiskla dítě k opěrátku a vyklonila se z otevřených dveří, aby se podívala, jak Fortuna padá. Několik set bílých tváří vzhlíželo, na hlavách rudé a černé kápě. Všichni sledovali malého mužika, jak mává rukama a nohama a letí jako parašutista. Udělal dvě salta ve vzduchu, pak už ho čekalo jen posledních dvacet metrů. Natáhl nohy a padal hlavou dopředu. Přímě na kovový kůl, který čekal na Kate.

Dav strigoi zvedl ruce, když jim krev vystřískala na oblečení a tváře. Dva strážní začali střílet.

„Leť!“ zaječela Kate a zavřela dveře. „Výš!“ Její hodinky ukazovaly 12:26:30.

Něco narazilo do zadní části trupu, ale O'Rourke to ignoroval. Zakroutil pákou v pravé ruce, zvedl levou páku, šlápl na pedál výškového kormidla a motor Jet Rangeru zakvílel. Naklonili se doleva a začali stoupat pryč od hradu a střelících hlavní.

Kate se podívala dolů a zjistila, že se hrad přestěhoval na druhou stranu. Dole spatřila něco tmavého – velkého netopýra – nad řekou se zvedaly stíny. Pak se znovu podívala na hodinky a zařvala na O'Rourke: „Kolik je?“

Nevěřicně se na ni podíval. „Čekáš, že přestanu řídit, abych ti...“

„Kolik je sakra hodin?“ zaječela. Dobře věděla, že se chová jako hysterka.

O'Rourke zamrkal, uvolnil na chvíli levou ruku a řekl: „Na mých hodinkách je dvanáct pětadv...“

Celý svět pod nimi explodoval.

Kapitola čtyřicátá druhá

O'Rourke stačil v poslední chvíli obrátit stoupající helikoptéru proti nárazové vlně a zachránil jim tím život. Výbuch nesmetl Bell Jet Ranger z oblohy jako poletující hmyz, ale zvedl ho jako list, který se vznáší nad ohněm. Letěli kolmo vzhůru, rychleji než všechny výtahy, jaké kdy Kate vyzkoušela. Naskytl se jim pohled, na jaký nikdy nezapomenou. Hrad Poenari – hrad Dracula – na několika místech explodoval a z útesu, na kterém stál, se zvedly tři sta metrů vysoké hříby. Další exploze rozerval les, schodiště i trávník, kde původně stála helikoptéra. Zmizelo i schodiště do údolí.

Chvilí nato přišla druhá série explozí, která rozerval samotný útes.

Západní věž hradu se změnila v miliardu úlomků, které se zvedly z oranžové hořící koule, zatímco východní věž se celá vynesla jako středověká raketa. Horní cimbuří zůstalo nedotčené a celá stavba balancovala na ohnivém ocasu. Pak se iluze rozplynula a věž se rozpadla na desetitunové kusy, které zavalily ječící strigoi shromážděné na terase. Samotná terasa se rozhoupala a výbuchy vystřelovaly plameny sto metrů nad říční údolí.

Jestli zůstal nějaký člověk na východním nebo severním cípu útesu, na kterém se tyčil hrad, pak zmizel v dalších explozích, které otevřely pukliny v posledních stavebách. Celá terasa se oddělila od trosk hlavní věže a zřítíla se do tři sta metrů hlubokého údolí. Mračno prachu se připojilo ke kouři a celé údolí zmizelo.

Stromy v okolí sta metrů začaly hořet, koruny vzplály a silný vítr ohýbal tlusté kmeny jako rákosí.

Kate vše pozorovala během několika vteřin kolmému vzestupu. Když se helikoptéra dostala na vrchol a připravila se k pádu do plamenů, pevně sevřela nařikajícího Joshuu. Neměla bezpečnostní pás, takže vyskočila i s dítětem o deset centimetrů ve chvíli, kdy se helikoptéra zastavila.

„Drž se!“ zařval O'Rourke zbytečně, naklonil páku v pravé ruce doleva, sešlápl pedál kormidla a přidal plyn. Řev tryskové turbíny přehlušil exploze a zemětřesení sedm set metrů pod nimi.

Nedokázali se zastavit nad žhnoucími ruinami hradu. O'Rourke se o to ani nepokoušel. Naklonil helikoptéru dopředu a zamířil dolů do údolí. Tryskový motor zaječel a ozval se poplach na palubní desce. Do nezavřených dveří vedle Joshuova obličej se opřel vítr. Kate držela dítě a sledovala, jak se k nim neuvěřitelnou rychlostí žene řeka.

O'Rourke opřel zdravou nohu i protézu o pedály, oběma rukama držel páku a začal brzdit střemhlavý pád. Když se řítí kolem hory, Kate ucítila horko. Spatřila řeku, která se blížila k přednímu sklu. Na chvíli zavřela oči.

Když je znovu otevřela, řítí se deset metrů nad hladinou řeky Arges a míří k jihu.

Kate spatřila nákladáky a světla na levém břehu a došlo jí, že tady havarovali s Dacií. Místo, kde nechala Luciana.

Znovu zavřela oči. Sbohem, můj příteli. Už nebudou sirotci, kterými strigoi hasí svou žízeň. Joshua se zavrtěl a Kate ho pohladila po zádech. Budeme-li mít štěstí... alespoň trochu štěstí... žádné dítě už nedostane AIDS.

O'Rourke vypínal poplašené zařízení a mačkal knoflíky na zadním panelu. Podíval se doprava. „Jsi v pořádku?“

Kate chtěla něco říct, ale místo toho se rozesmála. Zvedla volnou ruku k ústům a tiše se chechtala. O'Rourke se chvíli mračil, pak se začal také smát.

Když mohli konečně zastavit, Kate si přesunula dítě na pravou ruku a levou dlaní se dotkla jeho ramena. „Ted' nás zastřelí? Armáda?“

O'Rourke pustil na chvíli páku, sundal sluchátka z háčku a nasadil si je. „Ne. Asi ne. Rumunsko má letectvo, které nerado létá v noci. Přehodil několik páček a Kate zaslechla pípání v druhých sluchátkách. O'Rourke jí pokynul, ať si je nasadí.“

„Už mě lépe slyšíš?“ zeptal se. Řev motoru a vrtule utichl a jeho hlas byl jasnější.

Přikývla.

Naklonil helikoptéru doprava a začal se zvedat přes hory. Kate došlo, že překonali vzdálenost, kudy jela celé hodiny s Lucianem a kudy ji vezli od Rímnícu Vilcea do Curtea de Arges. Opřela se o sedadlo, našla pás a zapnula si ho. Joshua klidně oddychoval a usínal. Kate zavřela hlavou.

„Toto letadlo má vysílač,“ oznámil jí O'Rourke přes interkom. „Podle mě proti nám v této helikoptěře v Rumunsku nikdo nezasáhne, i kdybychom létali nad hlavním městem.“ Pořád stoupali. Čekaly je vysoké hory, ale helikoptéra už nabrala dostatečnou výšku.

„Máme dost paliva, abychom se dostali pryč?“ zeptala se přes malý mikrofon. O'Rourke dobře věděl, že tím myslí pryč z Rumunska.

Usmál se na ni. Pořád měl oteklé a téměř zavřené oči a rozbité rty, jak ho ztloukli, ale tvářil se vesele. „Jestli budeme mít vítr v zádech, pak máme dost paliva, abychom přistáli přímo v Budapešti,“ uklidnil ji. „Na které straně řeky, Buda nebo Pest?“

„Nechám to na tobě,“ odpověděla do mikrofonu. „Já už dnes rozhodla dost věcí.“

O'Rourke přikývl a soustředil se na řízení.

„Miku,“ ozvala se po chvíli. Chovala Joshuu a cítila jeho teplý dech na své tváři. „Lucian je mrtvý.“

„To je mi líto,“ odpověděl. „Chceš mi o tom vyprávět? A o tom, jak jsi to dokázala?“

„Za chvíli,“ souhlasila Kate. „Ale nejprve mi něco řekni... znáš Lucianova učitele?“

„Učitele? Ne.“ V jeho tónu zaznělo překvapení.

„Nebyl's to ty?“

„Ne.“

Pohladila dítě po hlavě. Vyrostly mu vlásky. Spalo a tekly mu sliny z pusy. Nová léčba, napadlo ji. Vezměte dítě na projížďku helikoptérou. „Nebyla to náhodou církev... kdo sponzoroval Luciana v jeho boji proti strigoi?“

O'Rourke chvíli přemýšlel. „Ne, to se mi nezdá. Myslím, že kdyby se toho církev účastnila, věděl bych to. Církev se dokázala celé ty roky jen starat o jejich oběti. Je mi to líto Kate... je ten učitel důležitý?“

„Možná ne,“ odvětila Kate. Prolétali roztrhanými mraky a pořád stoupali. Kontrolky zářily červenou barvou. O'Rourke si chvíli hrál s ovládáním a zapnul topení. Hukot a teplo Kate uspávaly. Zdálo se jí, že je zase dítětem na projížďce s rodiči v autě, jedou nocí a mají puštěné topení. Přestože jí stále proudil adrenalin v těle, chtělo se jí spát.

„Ale musíme si promluvit o něčem důležitém,“ poznamenala. Nepřiznala, že chce hovořit o nich dvou.

O'Rourke přikývl, podívala se na něj a zjistila, že se usmívá. „Na takový rozhovor se těším,“ souhlasil tiše.

Joshua tiše zakňoural, jak to děti dělají, když se jim něco zdá, a Kate ho pohoupala. Náhle se vynořili z mraků a Kate se zdálo, že mraky pod nimi připomínají moře. Pluli v ponorce, která se dostala na hladinu. Vrcholky mraků žhnuly, kam až oko dohlédlo. Neexistovaly hranice, národy ani tma, která panovala pod mraky. Kate by tady ráda chvíli zůstala.

Houpala dítě, tiše mu zpívala a dívala se z okna, jak se otáčejí k severozápadu.

„Fouká nám vítr do zad, jak jsme potřebovali,“ poznamenal O'Rourke. „A jsem si jistý, že systém NavStar dobře funguje. Část cesty budeme sledovat Dunaj.“

Kate nepřítomně přikývla. Právě jí došlo, jak jsou tady nahoře jasné hvězdy. Byly tak jasné, že proměnily mračna v mléčný oceán bílé barvy.

O'Rourke Ted' držel páku levou rukou a pravou ladil rádio. Když našel správnou stanici, Kate natáhla ruku a dotkla se ho.

Drželi se za ruce a tiše mířili k západu. Nad sebou měli hvězdné nebe.

Epilog

Když otevřeli můj hrob na ostrově Snagov, našli ho prázdný. Psal se rok 1932. V zimě roku 1486 jsem na krátkou dobu, znovu získal transylvánský trůn, ale nepřátel byly celé legie a nechtěli mě nechat na pokoji, dokud nezemřu.

Tu zimu mě obklíčila přesila nepřátel. Zahnali mě do bažin, poblíž Snagova, aby mě připravili o hlavu. Nechytili mě, ale místo toho našli mě bezhlavé a rozbité tělo v tanních bažinách. Identifikovali mne podle královských šatů a pečetiho prstenu, který nesl znak Řádu draka.

Na útěk do bažin jsem s sebou vzal jediného věrného bojara. Byl mi věrný, ale nebyl moc chytrý. Byl velký a stavěný stejně jako já.

Tehdy jsem poprvé utekl z Transylvánie s jedním z mých synů. Nebylo to naposledy.

Musím přiznat, že jsem nevěděl, zda zůstat na hradě až do konce. To ráno jsem měl na sobě nepohodlné šaty, pak mě odvezli v tom stroji na jih a já se rozhodl, že zůstanu. Byl jsem velmi unavený. Byl jsem rozhodnutý, že bude-li mé tělo nadále odmítat smrt, najdu klid pomocí jiných prostředků.

Ale když se objevila ta žena, ironie celé té situace mě zaujala. Tušil jsem, že drahý Lucian porušil příkazy a zasáhl, aby ji zachránil. Vlastně jsem to čekal. Někdy je lepší nechat rozhodnout osud.

S Lucianem jsem se setkal jen dvakrát, když přivezl do Spojených států instrukce, ale nikdy na něj nezapomenu.

Zpočátku odmítal uvěřit, že je jedním z mých synů, ale ukázal jsem mu fotografie jeho matky, které jsem pořídil krátce předtím, než mě opustila a vrátila se do své země. Ukázal jsem mu dokumenty, které dokazovaly, že jeho skutečnou matku zavraždil Radu Fortuna a Luciana dal do sirotčince. Prozradil jsem mu, že měl štěstí, neboť většina párů, kde jsou oba partneři strigoi, své „normální“ potomky zabije.

Lucinova snaha nám dobře posloužila. Vstoupil do Řádu draka. Nikdy nepochyboval o mých, motivech a věřil, že chci rodinu očistit od dekadentních větví. Chápal mou upřímnost a snahu najít vědeckou odpověď na rodinnou nemoc.

A možná proto jsem nezůstal na poslední dějství. Ráno před obřadem jsem si vpíchl sérum, které vezla ta doktorka celou dlouhou cestu, aby o něj nakonec přišla v Sighisoaře. Večer už jsem cítil změnu. Jako bych dostal Svátost bez hormonálních změn, které mě otravovaly tolik let. Když ta podivná žena přelezla zeď našeho hradu, cítil jsem se o celá století mladší. Odpor k tomu, co Radu Fortuna a jeho přátelé provedli mé rodině (a to nemluvím o celém našem národu), mi spaloval vnitřnosti jako plameny čistého vzteku, jaký jsem nepoznal mnoho let.

Proto jsem se nakonec rozhodl, že na poslední dějství nezůstanu. Dobrinové mě vyvedli davem k tajnému východu ve sklepení pod hlavní síní. Německý výtah, který jsem tam nechal instalovat, byl efektivní stejně jako všechny německé výrobky. Když jsem klesal do hlubiny, představil jsem si celé tuny výbušnin ukryté ve zdech. Vzpomněl jsem si na české, maďarské a německé inženýry, které jsem přivezl, aby během posledních dvou let připravili všechny nálože.

Jejich kosti se dostaly do omítky. Cítil jsem ironii, ale bylo pozdě a Dobrinové mě popoháněli, takže jsem si moc neužil. Tentokrát v jeskyni nečekali koně, ale golfový vozík a třetí Dobrin. Cesta betonovým tunelem k říčnímu korytu netrvala ani minutu, ale neměli jsme moc času.

Černá helikoptéra OH-6 Loach čekala na místě, jak jsem přikázal. Měla teplý motor, vrtule se točila, u řízení seděl čtvrtý Dobrin. Během třiceti vteřin jsme byli pryč. Málem jsme to nestihli. Hnali jsme se roklí k Sighisoaře a k domovu, zatímco nad námi vybuchla celá hora. Musím přiznat, že jsem vždycky zbožňoval ohňostroj, takže mi to připadalo jako nejlepší představení, co jsem kdy zažil.

Během týdnů a měsíců po té noci jsem zjistil, že náhražka hemoglobinu neobnovuje jen můj život, ale přináší i další účinky. Mé sny téměř zmizely. Je to docela příjemné.

Vzpomněl jsem si na své dítě, které mi tu noc sebrali. Nejprve mě napadlo, že jim ho vezmu a vychovám ho stejně jako Vlada s Mihneou. Ale pak jsem si vzpomněl na jeho potenciál a rozhodl se, že nechám tu doktorku, ať ho vychová sama.

Během dlouhého života jsem rozséval hrůzu mezi svým lidem i zaměstnanci. Teď už vím, že se stanu vítaným zachráncem. Možná díky tomu dítěti... možná. Mezitím přemýšlím o návratu do Států nebo do civilizované části Evropy, abych se dostal k laboratořím, které vyrábějí náhražku hemoglobinu. Nedávno mě napadlo, že jsem nikdy

nebydlel v Japonsku. Je to zajímavé místo plné energie a obchodu – obchod se stal krví, kterou se teď žívím. Prozatím jsem se vzdal myšlenek na brzkou smrt. Byly produktem nemoci, věku a ošklivých snů. Ošklivé sny už se nevracejí.
Možná budu žít navěky.

Poděkování

Autor by rád poděkoval těmto lidem za jejich neocenitelnou pomoc při přípravě tohoto románu:

V Rumunsku:

Srdečné díky básníkovi Emilovi Manuovi, jeho manželce a rodině za jejich pohostinnost. Zvláštní díky Lucianovi a Joanne Manuovým za jejich přátelství, informace a za to, že mi ukázali bukurešťská zákoutí, kam turisté normálně nechodí. Stejně tak upřímné multumesc foarte mult Mariovi z kanceláře pro národní turistiku, Anně Manolové a její sestře ve vesnici Ciofringeni za jejich vřídlost k cizincům.

V USA:

Rád bych poděkoval Gahanu Wilsonovi za příjemný rozhovor u večere a za kopii jeho článku z Playboye z roku 1977, který se jmenoval „Draculova země“. Tento článek mi posloužil jako zdroj informací, abych našel skutečný hrad Dracula. Stejně tak bych rád poděkoval Keithovi Nighthenelserovi z Depauwské univerzity za to, že mi ukázal práci o „politických vtipech“ v Rumunsku a východní Evropě od Roberta Cochran a Laszlo Curtiho. Stejně tak bych rád poděkoval Daně Gallové za informace o Rumunsku a Rodicovi Varnovi za to, že mě nepustil do bukurešťského hotelu, který má ve zdech díry od kulek.

Zvláštní díky Byrovi Preissovi a Richardovi Curtisovi za to, že mě vůbec přinutili něco napsat o Draculovi. A ještě díky Chris Pepeové od nakladatelství Putnam za její trpělivost a nadšení.

V USA, Rumunsku, Maďarsku a Rakousku:

Nedostačující, ale upřímné díky Claudii Logerquistové za její výzkum, lingvistický um, energii, nadšení a smysl pro dobrodružství.

Nakonec bych rád vyjádřil svůj vděk Radu R. Florescovi a Raymondovi T. McNallyovi, autorům knih Dracula, Princ mnoha tváří, Hledání Draculy a dalších. Jejich práce bezesporu oživila zájem o historii Vlada Draculy a rád bych jejich knihy všem doporučil. (Jediná poznámka pro skutečné Draculovy fanoušky – poznámka pod odstavcem o jediné bustě Vlada Tepese na straně 170 knihy Dracula, princ mnoha tváří tvrdí, že sochu najdete ve vesnici Copitineni. Ve skutečnosti ji nenajdete ve stínech Draculova hradu ve Cápátineni, ale proti starému paláci v Tírgovisti nějakých sto kilometrů daleko).

Díky těmto lidem a dalším učencům mohu prohlásit, že všechny vzpomínky Vlada Draculy uvedené v této knize jsou pravdivé. Možnou výjimkou je pouze informace o Svátosti.